

ADRIANA MATHER

CUM SĂ
SPÂNZURI
O VRĂJITOARE

young art

După ce tatăl ei se îmbolnăvește brusc, Samantha Mathers e nevoită să se mute împreună cu Vivian, mama sa vitregă, în Salem. Viața într-un nou oraș se dovedește a fi dificilă, iar să-și facă prieteni e încă și mai greu – căci Sam e descendenta preotului Cotton Mather, unul dintre bărbații responsabili pentru Procesele vrăjitoarelor din Salem. Astfel, fără să vrea, devine inamica unui grup de fete de la școală. Când în viața ei apar și o fantomă, și un blestem vechi de secole, iar oamenii din jur încep să moară, Sam se trezește aruncată direct în mijlocul unei vânători de vrăjitoare. Are ea puterea de a opri totul până nu e prea târziu?

„Adrianei Mather îi reușește un echilibru atent între ceva ce-ți dă fiori, umor și o poveste care te pune pe gânduri.“

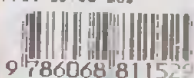
NPR

youngart

BESTSELLER S A SPANIELI TIMES

14+

Pret 35 50 Lei

9 786068 111529

AVENTURĂ & MAGIE & PRIETENIE

9 786068 111529

ADRIANA MATHER este actriță și scriitoare americană. Locuiește în Los Angeles, California, iar în 2017 a publicat *Haunting the Deep*, continuarea romanului *Cum să spânzuri o vrăjitoare*.

ADRIANA MATHER

CUM SĂ SPÂNZURI
O VRĂJITOARE

Traducere din limba engleză
de Ela-Evelina Jianu

youngart

Redactor: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATHER, ADRIANA

Cum să spânzuri o vrăjitoare / Adriana Mather;
trad. din lb. engleză de Ela-Evelina Jianu. – București: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-52-9

I. Jianu, Ela-Evelina (trad.)

821.111

Adriana Mather
How to Hang a Witch

Copyright © 2016 by Adriana Mather

© **youngart**, 2018, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

*Pentru Sandra Mather,
pe care o iubesc fără urmă de îndoială,*

*pentru James Bird,
care-mi luminează fiecare moment al vieții*

*și pentru Claire Mather,
care a intuit că voi deveni scriitoare.*

CAPITOLUL UNU

Prea încrezut

Asemenea majorității newyorkezilor care vorbesc mult prea repede și își susțin opiniile cu îndârjire, am o afinitate pentru sarcasm. Totuși, când ai cincisprezece ani e destul de greu să convingi lumea din jur că sarcasmul ține de cultura în care ai fost crescut, și nu e o dovadă de nesimțire. Mai ales când te afli în situația în care mama ta vitregă nu e în stare să conducă mașina, pentru că și ea e din New York, și îți varsă cafeaua când apasă pedala de frână ca o nebună.

Îmi șterg bărbia murdară de latte cu aromă de alune.

— Nu-i nimic. Nu-ți face griji pentru mine. Ador să îmi port cafeaua sub formă de pete pe haine.

Vivian își ține mâna pregătită deasupra claxonului, ca o pisică gata de atac.

— Toate hainele tale au găuri. Petele de cafea nu sunt nici pe departe principala ta problemă.

Dacă e posibil ca cineva să nu aibă niciodată parte de vreun moment penibil în public sau în general, aceea este mama mea vitregă.

Când eram mică, îi admiram talentul de a vrăji pe toată lumea cu farmecul ei. Poate că speram să învăț de la ea cum face asta – idee la care am renunțat între timp. Vivian arată întotdeauna impecabil, cum mie nu-mi va ieși

niciodată, iar geaca mea de piele ecologică și blugii mei negri și ruși o scot din sărite. În consecință, bucuria mea e să mă îmbrac așa la petrecerile simandicoase organizate de ea. Măcar plăcerea asta s-o am și eu, nu?

— Problema mea este că nu știu când o să-l văd pe tata, spun eu, uitându-mă pe geam la șirul de case învechite, în stil New England, cu terasele lor înalte și obloanele întunecate.

Vivian își strânge buzele.

— Am discutat despre asta de sute de ori. O să fie transferat săptămâna asta la spitalul Mass General.

— Care e la o oră distanță de Salem.

Asta e fraza pe care am repetat-o de când am aflat, în urmă cu trei săptămâni, că trebuie să vindem apartamentul nostru din New York, apartamentul în care am locuit de când mă știu.

— Ai prefera să locuiești în New York și să nu poți să plătești spitalizarea tatălui tău? Nu știu cât va rămâne în comă.

E în comă de trei luni, douăzeci și una de zile și zece ore. De exact atâta timp.

Trecem pe lângă un șir de magazine tematice pentru vrăjitoare, cu vitrinele pline cu ierburi uscate și cozi de mățuri.

— Oamenilor de aici chiar le plac vrăjitoarele, zic eu, ignorând ultima întrebare a lui Vivian.

— Țsta este unul dintre cele mai importante locuri din istoria Americii. Rudele tale au jucat un rol important aici.

— Rudele mele au spânzurat vrăjitoare în anii 1600. Nu e chiar un motiv de mândrie.

Dar, în realitate, sunt foarte curioasă în legătură cu locul ăsta, aleile lui cu piatră cubică și casele misterioase și întunecate. Trecem pe lângă o mașină a poliției, care are

un autocolant cu o vrăjitoare pe una dintre portiere. Când eram mică, am încercat toate metodele posibile ca să-l conving pe tata să mă aducă aici, dar el nici n-a vrut să audă. Îmi spunea că în Salem se întâmplă numai lucruri rele și încheia astfel conversația. Tata e foarte încăpățânat.

Un autobuz cu o reclamă la „Turul fantomelor“ intră pe bandă în fața noastră. Vivian pune frână brusc, apoi merge încet în spatele lui.

— Uite o slujbă de provincie pentru tine, zice ea arătându-mi reclama.

Schițez un zâmbet.

— Nu cred în fantome.

Facem dreapta pe Aleea Mierlei, strada din adresa expeditorului de pe felicitările pe care bunica mi le trimitea când eram mică.

— Păi, cred că ești singura din Salem care nu crede în fantome.

Mă îndoiesc că are dreptate.

Pentru prima dată de când m-am urcat în mașina asta ca un roller coaster, stomacul nu mi se strânge de la răul de mișcare, ci de nerăbdare. Aleea Mierlei numărul 1131, casa în care a crescut tata, casa în care a cunoscut-o pe mama. E o clădire uriașă, albă, cu două etaje, cu obloane negre și uși încadrate de coloane. Nenumăratele vârfuri ale acoperișului sunt acoperite cu țigle de lemn întunecate, erodate de aerul sărat. Un gard din fier forjat, cu țepușe ascuțite, înconjoară gazonul îngrijit perfect.

— Exact cât trebuie de spațioasă, spune Vivian, uitându-se la noua noastră casă.

Aleea din fața casei, pavată cu lespezi de piatră, e denivelată de vreme și împinsă în sus de rădăcinile de copac. Mașina sport argintie a lui Vivian ne zdruncină în timp ce trecem de poarta arcuită și întunecată, apoi ne oprim.

— Ar putea locui aici zece oameni fără să se întâlnească vreodată.

— Cum am spus. Exact cât trebuie de spațioasă.

Îmi prind părul într-un coc ciufulit în vârful capului și iau geanta grea în formă de sac de la picioarele mele. Vivian a ieșit deja din mașină și tocurile ei se aud tare pe lespezile de piatră. Străbate aleea spre ușa laterală, ținându-și geanta pe braț într-un mod elaborat.

Respir adânc și deschid portiera. Înainte să apuc să mai arunc o privire noului nostru cămin, o vecină iese din casa complet albastră de alături și ne face semne entuziaste cu mâna.

— Bunăăăă! Bună, fetelor! spune ea cu un zâmbet mai larg decât am văzut vreodată pe fața unui străin, în timp ce traversează gazonul ca să ajungă pe aleea noastră.

Are obraji îmbujorați și un șorț alb cu volănașe. Ai zice că a coborât direct dintr-o revistă pentru gospodine din anii '50.

— Samantha, zice ea, radiind de bucurie.

Îmi ridică bărbia ca să-mi analizeze chipul.

— Fiica lui Charlie.

N-am mai auzit pe nimeni referindu-se la tatăl meu cu apelativul ăsta.

— Ăă, Sam. Toată lumea îmi spune Sam.

— Aiureli. Sam e un nume de băiat. Ce drăguță ești! Prea slabă, totuși.

Face un pas în spate ca să se uite mai bine la mine.

— Dar rezolvăm asta cât ai zice pește.

Râde tare, melodios.

Zâmbesc, deși nu sunt sigură dacă mi-a făcut un compliment.

Bucuria ei e molipsitoare. Mă analizează, așa că îmi încrucșez brațele, jenată. Geanta îmi cade de pe umăr, aruncându-mă în față. Mă împiedic.

— Jaxon! strigă ea spre casa albastră, fără să spună vreo vorbă despre stângăcia mea.

Un tip blond care pare să aibă în jur de șaptesprezece ani iese de pe ușa laterală exact în momentul în care reușesc să îmi pun geanta la loc pe umăr.

— Vino să iei geanta Samanthei.

Pe măsură ce se apropie, șuvițe de culoarea nisipului îi alunecă peste ochi. *Sunt albaștri.*

Un colț al gurii i se arcuiește într-un zâmbet. Mă holbez la el.

Oare m-am înroșit? Îh, ce penibil...

Întinde mâna după geantă, care acum atârână stângaci de cotul meu. O ridic pe umăr.

— Nu e nevoie.

— El e fiul meu, Jaxon. Nu-i așa că-i adorabil?

Îl mângâie pe obraz.

— Mamă, pe bune? protestează Jaxon.

Le zâmbesc amândurora.

— Deci, îl știți pe tata?

— Bineînțeles. Iar eu am cunoscut-o și pe bunica ta. Am avut grijă de casă și de ea când a îmbătrânit. Cunosce casa asta și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Își pune mâinile în șold.

Vivian se apropie, încruntată.

— Doamnă Meriwether? Am vorbit la telefon.

Face o pauză, apoi continuă:

— Aveți cheile, presupun?

— Sigur.

Doamna Meriwether scoate din buzunarul șorțului un set de chei de tip vechi, lucioase pe alocuri din cauza anilor de folosință. Aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Am niște cornuri cu ciocolată pe care trebuie să le scot din cuptor dintr-un minut în altul. Jaxon o să vă facă turul...

— Nu, nu-i nevoie. Ne descurcăm singure.

Răspunsul lui Vivian poartă o urmă de finalitate. Vivian nu are încredere în oamenii exagerat de prietenoși. Am avut la un moment dat un portar care îmi aducea bomboane și ea a făcut în așa fel încât să fie concediat.

— De fapt, zic eu, știți cumva care dintre camere a fost a tatălui meu?

Doamna Meriwether se luminează la față.

— E pregătită pentru tine. Urci treptele, faci stânga și mergi până la capătul holului. O să-ți arate Jaxon.

Vivian se întoarce cu spatele fără să-și ia la revedere. Jaxon și cu mine pornim în urma ei spre ușa de la intrare.

Jaxon mă privește curios în timp ce pășim înăuntru.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— N-am mai fost niciodată pe aici.

— Nici măcar când trăia bunica ta?

Trage ușa în urma noastră, care se închide cu un ușor păcănit.

— N-am cunoscut-o pe bunica mea.

E ciudat să recunosc asta.

Pe holul de la intrare sunt teacuri de cutii – toate lucrurile noastre aduse din New York. Vivian a vândut toată mobila din apartament când a aflat că aici aveam casa deja mobilată.

Trecem pe lângă cutii și ajungem într-un spațiu deschis, cu podele lustruite din lemn, un candelabru din fier forjat și o scară uriașă.

Tocurile lui Vivian se aud de undeva de pe holul din stânga – e un zgomot care o însoțește peste tot, ca o umbră. Când eram mică, aflam unde e mama mea vitregă luându-mă doar după zgomotul ăsta, chiar și într-o încăpere plină de femei încălțate cu tocuri. Nu m-ar mira dacă ar și dormi încălțată cu tocuri.

Admir interiorul noii noastre case pentru prima dată. Picturi cu rame aurii pe pereți, încadrate cu aplice luminoase în formă de lumânare. Totul e antic și făcut din lemn închis la culoare, exact opusul apartamentului nostru modern din New York. Casa asta pare să facă parte dintr-o poveste, mă gândesc eu, privind scările circulare cu balustrade de lemn lustruit și cu un covor cu model oriental pe trepte.

— Pe aici.

Jaxon îmi face semn către scări. Îmi ridică geanta de pe umăr și pornește în sus pe trepte.

— Puteam s-o duc și eu.

— Știu. Dar n-aș vrea să cazi din nou. Scările provoacă răni mai grave decât aleile pietruite.

Deci cu siguranță m-a văzut când am căzut.

Zâmbește când îmi vede expresia de pe față.

Tipul ăsta e mult prea încrezut. Îl urmez, ținându-mă de balustradă în caz că stângăcia mea decide să-și facă din nou apariția.

Jaxon face stânga la capătul scărilor. Trecem pe lângă un dormitor cu baldachin și cuvertură roșii-închis – visul oricărei fete. După dormitor urmează o baie, cu o cadă imensă sprijinită pe picioare în formă de gheare și o oglindă a cărei ramă pare placată cu aur.

Se oprește la capătul holului, în fața unei uși mici care pare să aibă nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Clanța are formă de floare lucioasă, cu petale de alamă. O margaretă poate?

O răsucesc și lemnul scârțâie în timp ce ușa se deschide.

Mi se taie răsuflarea.

— Îți place? întrebă Jaxon. Mama a stat pe aici toată săptămâna, aducând mobila înăuntru și pregătind camera pentru tine.

La dreapta mea e un pat din lemn închis la culoare, în ale cărui patru picioare sunt sculptate flori, o măsuță de toaletă sculptată la fel și cu o perlă de marmură în vârf, și o noptieră delicată pe care stă o lampă veche din sticlă galbenă. Fix în fața mea e un șifonier. Ador șifonierele. Lângă patul meu e un covoraș alb pentru diminețile friguroase. Iar lângă fereastra de la care se vede peluza din fața casei e o bancă cu pernuțe albe, dantelate.

— E urâtă rău, zic eu.

Jaxon râde și un zâmbet de aprobare îi apare în treacăt pe chip.

Îmi plimb mâna pe deasupra așternutului dantelat de culoarea fildeșului și a plapumei cu puf de găscă. Geanta mea neagră, în formă de sac, nu pare deloc sofisticată în comparație cu aceste antichități balansate pe podelele de lemn ușor înclinate.

Fără să știu sigur ce să spun în continuare, îmi scot luciul de buze din buzunar și desfac capacul. Asta e cea mai lungă conversație pe care am avut-o cu cineva de vârsta mea în ultimii ani.

Jaxon ridică geanta mea de pe umăr.

— Unde să pun asta?

— O iau eu.

Mă întind să iau cureaua genții. Dar calculez greșit mișcarea lui și, în loc să-i iau ușor geanta din mână, așa cum intenționez, ajung să îi mânjesc palma cu luciul de buze.

Rămâne nemișcat și zâmbește.

— Rozul nu e chiar culoarea mea preferată.

— Scuze! spun repede. De obicei nu atac oamenii cu luciul de buze.

De parcă ar folosi cineva luciul de buze ca armă? Ce tot îndrug?

Tot ce-mi trece prin cap să fac este să îl șterg cu mâna, ceea ce și fac, cu stângăcie – mai mult întind decât șterg, de fapt. Zâmbetul lui se lărgțește. Jaxon lasă geanta pe podea și ia un șervețel de pe măsuța de toaletă.

Îmi ia mâna murdară de luciu de buze cu gust de căpșuni într-a lui. O întoarce cu palma în sus și o șterge cu blândețe cu șervețelul. Inima mi-a luat-o la goană. *Și nici măcar nu-mi plac blonzii.*

— N-o să se spargă, zic eu. Mâna mea, adică... nu e așa fragilă.

— Prefer să nu risc.

Încrederea lui în propria persoană începe să mă energizeze. O acaparează pe toată și ar trebui să lase puțină și pentru restul planetei.

Se uită la mâna mea, apoi mă privește în ochi și spune:

— Cine știe cu ce-o să mă ataci data viitoare?

Îmi trag mâna înapoi.

— Poftim? Aa, da. Adică, nu. N-o să mă ating de tine.

La naiba. Pe bune?

Dă din cap, stăpânindu-și cu greu râsul, și spune:

— Ne vedem mâine la școală.

Nu mai râde de mine! Probabil că tu n-ai avut parte de niciodată de vreun moment penibil, cu părul tău pieptănat neglijent și cu pielea ta bronzată cu tot. Așa că taci din gură!

Dispare la capătul holului luminat de veioze mici și, pentru prima dată de când s-a îmbolnăvit tata, mă simt bine în propria piele.

Companie plăcută

Vivian și cu mine arătăm caraghios așezate la masa asta lungă, mâncând ce am comandat de la fast-food. Masa e pentru opt persoane, fiecare cu câte un șervețel croșetat în față.

Ridic o furculiță de ravioli din casoleta de plastic și o întreb pe Vivian dacă nu vrea și ea puțin. Ea clatină din cap. Tata e bucătarul din familie, ceea ce e destul de logic având în vedere că se ocupă cu importul de mirodenii. Vivian nu prea gătește. Iar atunci când o face, pregătește friptură cu cartofi, iar eu sunt vegetariană.

— Tatăl tău îmi povestea mereu despre copilăria petrecută aici, zice Vivian.

— Mie nu-mi povestea.

Nu voia niciodată să vorbească despre Salem, mai ales în ultimul an, de când a murit bunica. Nici măcar nu știam că suntem încă proprietarii casei ăsteia până acum câteva săptămâni.

— Bănuiesc că Meriwether și cu el au fost prieteni de mici, continuă ea un pic tăios.

— Mi se pare drăguță.

Iau o îmbucătură de pâine cu usturoi.

Vivian își încrețește nasul.

— Prea drăguță. Pun pariu că își bagă nasul peste tot.

— Nu știu.

N-am de gând să-i dau dreptate lui Vivian în legătură cu doamna Meriwether, care pare foarte de treabă.

— Ai grijă, o să-și trimită fiul să adune informații pentru ea, zice Vivian clătînând din cap.

Apoi, dându-și ochii peste cap, adaugă:

— Dar pun pariu că nu te-ar deranja asta.

Mă opresc în mijlocul unei îmbucături.

— Nu-mi prea pasă, oricum ar fi.

— Aha. Ei, nu ți-ar strica să încerci să-ți faci prieteni aici.

Își șterge colțurile gurii cu șervețelul și o mică parte din rujul ei de culoarea coacăzelor ajunge pe pânză.

Îmi încheștez degetele pe furculiță.

— Știi că se va termina prost, oricum.

În mod sigur, mai devreme sau mai târziu, cineva e rănit și părinții îi interzic să-și mai petreacă timpul cu mine.

— Oamenii te dezamăgesc. Totuși, trebuie să-ți schimbi puțin atitudinea. Poate chiar să zâmbești din când în când.

Remarcile subtile ale lui Vivian îmi alimentează temerea că locul ăsta se va dovedi a fi la fel de rău ca New Yorkul.

— Poate o să-i fac o vizită doamnei Meriwether, zic eu așteptând o reacție. Să profit de puterea exemplului.

Vivian ridică o sprânceană perfectă, încercând să-și dea seama dacă vorbesc serios. În urmă cu patru luni, ea ar fi râs, iar eu aș fi spus asta în glumă.

Închid casoleta de ravioli cu un oftat. Când eram mică, obișnuiam s-o urmăresc pe Vivian peste tot. Tata îmi zicea că sunt fan clubul ei personal. Lui Vivian îi plăcea asta la nebunie. Întotdeauna e cea mai bună versiune a ei atunci când e admirată. Dar de când a fost internat tata, a apărut o anumită tensiune între noi. Și de când am aflat că trebuie să ne mutăm, a degenerat în ceva ce nu știu cum să mai opresc.

Îmi împing scaunul de la masă și Vivian se strâmbă din cauza hârșăitului. Nu spun nimic și ies din sala de mese, care pare scoasă dintr-un film vechi englezesc. Singurele lucruri care lipsesc sunt servitorii cu mănuși albe și compania plăcută. E un drum scurt până la scări. Trec pe lângă o baie cu pereți de culoarea dudelor și încă o cameră pe care o pot descrie doar ca pe camera de ceai a unei lady, cu vedere spre grădina de trandafiri.

Urc câte două trepte deodată, ținându-mă de balustradă. Când ajung la capătul scărilor, singura lumină e cea de la mine din cameră, care cufundă holul într-o strălucire slabă, gălbuie.

Camera lui Vivian e la celălalt capăt al holului, așa fiind probabil felul ei de a se ține cât mai departe de mine. Vivian și cu mine n-am fost niciodată foarte apropiate; nu suntem genul de oameni care să-și rezolve problemele printr-o conversație lacrimogenă. Dar nu pot nici să spun că depărtarea asta nu mă deranjează. Aș vrea ca tatăl meu să fie aici. Încăperile astea învechite poartă probabil o mulțime de amintiri de-ale lui. *Poate că e bine într-un fel că mă aflu aici. Îmi distrage atenția și nu mă mai îngrijorez întruna.*

Deschid ușa camerei mele.

— Pe bune?

Hainele pe care le împăturisem cu grijă în șifonier zac acum într-un morman pe podea.

Verific încuietoarea ca să văd dacă nu cumva e defectă. Pare în regulă. Poate n-am închis-o bine?

— E și asta o metodă de a despacheta, zice Vivian din pragul ușii.

— Le-am așezat în șifonier acum o oră. Cred că le-am pus prea sus și au căzut.

— Poate că avem o fantomă care nu te place, spune Vivian zâmbind.

Sunt sigură că încercă să destindă atmosfera, dar mutarea asta în Salem m-a cam tulburat.

— Haios, zic eu, iar ea se întoarce cu spatele la mine, îndreptându-se spre capătul slab luminat al holului.

O pereche de pantaloni negri de trening zace deasupra mormanului de haine, așa că îmi scot blugii și mă îmbrac cu ei. În timp ce îmi aranjez la loc hainele, îmi admir noua cameră. Fotografiile cu tata sunt așezate pe cufărul vechi de sub fereastra îndepărtată, iar cutia de bijuterii a mamei mele este pe măsuța de toaletă. Încerc să mi-i imaginez pe părinții mei în camera asta când erau tineri.

Pun ultimul tricou împăturit înapoi pe raft și închid șifonierul, împingând ușile ca să mă asigur că se închid. Ridic mica fotografie cu ramă aurie de pe cufăr, apoi mă arunc în patul meu cu așternuturi dantelate și plapumă cu puf de găscă.

În poză am patru ani și stau în poala tatălui meu, în fața unei cafenele din Paris. El își sprijină obrazul de capul meu iar eu țin o bucată de profiterol cu ambele mâini. Tata tocmai mi-a mânjit vârful nasului cu un pic de cremă, așa că râd. Asta a fost călătoria în care am întâlnit-o pe Vivian, înainte ca eu să încep școala și să nu mai călătoresc la fel de mult cu el.

— Cum pot să încep școala mâine fără încurajările tale? întreb eu fotografia.

Nu aștept deloc cu nerăbdare ziua de mâine.

— Colegii de aici trebuie să fie mai de treabă decât cei de la fosta mea școală, nu-i așa? Noapte bună, tată. O să te iubesc mereu.

Sărut fotografia și o pun pe noptieră, lângă o vază subțire în care se află o singură floare asemănătoare unei margarete cu centrul întunecat. *Seamănă cu clanța uși.* Închid lumina.

CAPITOLUL TREI

Despre numele meu de familie

Verific încă o dată foaia pe care scrie „Ora de dirigenție – Sala 11“. Deschid ușa clasei. Să fii fata cea nouă e ca și cum ai avea o țintă pe frunte. Lumea se ia de tine sau pune pariuri referitoare la cine se va cupla primul cu tine.

Mă uit prin clasă și îmi mușc buzele. Majoritatea locurilor sunt ocupate, cu excepția câtorva din primul rând, lângă două fete îmbrăcate în negru din cap până-n picioare. Nu în felul în care port eu blugi rupți, ci mai mult în stilul gothic șic. Bluze de dantelă, pulovere negre și blugi strâmți. Restul sunt îmbrăcați școlărește, în mod previzibil pentru un orașel de la marginea Bostonului – un loc pe care tata îl numește „Capitala kaki-ului“.

Mă strecur pe locul de lângă fata blondă, îmbrăcată în negru.

— Locul ăla e ocupat, zice ea.

— Da, este ocupat. De mine.

Mă opresc. Sunt atât de obișnuită să fiu nevoită să mă apăr, încât am început o ceartă fără să vreau.

Blonda și bruneta cu piele măslinie și păr ondulat care stă lângă ea se întorc spre mine.

— Mișcă, zice blonda.

Machiajul negru din jurul ochilor îi încadrează privirea rece ca gheața.

— Nu-i nimic, Alice, zice o fată pe care n-am văzut-o apropiindu-se.

Părul ei castaniu-închis este perfect coafat într-un coc înalt și poartă o rochie de dantelă neagră, strânsă pe talie și evazată.

— O să stau aici.

Se așază cu grație în banca din dreapta mea. Sună clopoțelul.

— Bună ziua, tuturor. Eu sunt doamna Hoxley; mulți dintre voi mă cunosc. Și, după cum știți, nu accept să întârziati. Bine ați venit în prima zi din clasa a zecea, spune femeia îndesată, care poartă ochelari și un compleu din anii '80.

Ei bine, nu e tocmai fermecătoare.

Îmi scot geaca în timp ce doamna Hoxley strigă catalogul. Trece de litera M fără să mă strige.

— Am ratat pe cineva?

Doamna Hoxley se uită la noi.

Îmi ridic mâna.

— Da?

— Numele meu e Sam. Tocmai m-am mutat aici din New York.

Înghit în sec, cu greu. Urăsc să vorbesc în fața clasei.

— Vorbește mai tare. Îmi trebuie numele tău întreg.

Bate cu creionul în clipboard.

— Samantha Mather, zic eu un pic mai tare.

Toți ochii se întorc spre mine și aud șoapte în jurul meu.

— Mather, zici? Am fost anunțată că o să vii. N-am mai avut un membru al familiei Mather în școala asta de mai bine de douăzeci de ani.

Își amintește ultimul membru al familiei Mather care a urmat cursurile aici... Cine? Tata?

Alice și fata de lângă ea – Mary, cred – schimbă o privire.

— Când a murit bătrâna aia nebună, am crezut că ăștia au fost toți, îi șoptește Alice lui Mary, păstrându-și privirea tăioasă asupra mea.

Mă întorc spre ea. „Nu reacționa. Respiră adânc.“

— Dar bănuiesc că n-avem noi norocul ăsta, continuă Alice.

Provocarea pe care mi-o transmite expresia ei îmi distruge ultima urmă de stăpânire de sine.

— Vorbiți despre bunica mea care a murit? Foarte politicos din partea voastră.

— Nu îmi place când elevii vorbesc fără să fie întrebați, zice doamna Hoxley.

Cum am ajuns să fiu eu aia care o încurcă?

Alice râde.

— Alice, e valabil și pentru tine, zice doamna Hoxley. Mă aștept de la tine să-ți ții istoria familiei în afara sălii de clasă.

— Am înțeles, spune Alice.

Istoria familiei? Doar nu poate fi vorba aici despre numele meu.

Tot restul orei de dirigenție, Alice și Mary își trimit una alteia bilețele și îmi aruncă priviri. N-o să iasă nimic bun din asta. Doamna Hoxley repetă regulile și ne dă orarele. Pe al meu îl primesc de la secretariat. Prima oră e cea de Istorie – Avansați, apoi Chimie – Avansați.

Cum sună clopoțelul, îmi iau geaca și rucsacul negru și ies. Mă plimb pe coridor, încercând să-mi dau seama în ce direcție sunt numerotate sălile. Trec pe lângă o vitrină cu trofee pe care scrie „Victorie Vrăjitoarelor!“ Bineînțeles că mascota lor e o vrăjitoare.

Încă uitându-mă la vitrină, mă lovesc de cineva. Un tip cu păr negru, ondulat, și pomeți înalți se uită în jos la

mine. Ochii lui cenușii îmi observă îmbujorarea din obraji. E atât de atrăgător încât nu mai știu ce să spun și rămân cu gura căscată. Nu e nicio bancă pe aici sub care să mă ascund înaintea să mai fac vreo gafă? Băiatul se îndepărtează înainte să apuc să-mi cer scuze.

— Sam, zice Jaxon, de la un metru distanță de mine. Te-ai pierdut?

Da, și îmi doresc să șterg ziua de azi și s-o încep din nou.

— Caut sala de Istorie – Avansați.

— E chiar aici, zice el arătându-mi o ușă spre stânga. Ești clasa a zecea sau a unsprezecea?

— Clasa a zecea. Tu ești clasa a unsprezecea, nu-i așa?

— E atât de evident?

— Ca toți cei de-a unsprezecea, ai un aer înfumur...

Oh, Doamne. Aproape că l-am făcut înfumurat. Măinile încep să-mi transpire. Și mai rău, i-am spus că are „un aer în fum“. Aș putea să mor acum. Țasta s-ar putea să-mi fie sfârșitul.

Jaxon izbucnește în râs.

— Vai, mersi. Nu credeam că ai observat.

— Of, nu. Voiam să spun că ai un aer înfumurat.

Grozav, acum am spus două lucruri pe care nu voiam să le spun.

Singura mea scăpare este sala de clasă, așa că intru, dar Jaxon mă urmează. Mă așez în spate, încercând să mă fac invizibilă.

Jaxon se așază pe locul de lângă mine, încă rânjind.

— E posibil ca ăsta să fie unul dintre cele mai tari lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată.

Mă uit fix la banca mea. Ar fi amuzant dacă n-ar fi atât de penibil. Din fericire, Jaxon nu face mișto de mine.

— Aș vrea să pot spune că ăsta a fost singurul lucru stupid pe care l-am făcut astăzi.

— N-ai o primă zi prea bună la Liceul Salem?

Clatin din cap.

— Ai observat un grup de fete de la mine din clasă care se îmbracă numai în negru – în stil gotic?

— Descendenții?

Îndrăznesc să îi arunc o privire lui Jaxon.

— Ce?

— Ca ei?

„Dă din cap spre un băiat și o fată care tocmai intră în clasă. Tipul poartă o cămașă neagră cu nasturi, care pare scumpă, pantaloni negri și mocasini negri. Iar ea are o rochie neagră lungă până-n pământ și un sacou mulat, negru. Părul ei e tuns într-un bob perfect.

— Da, exact așa.

— Sunt cinci la noi la școală. El e singurul băiat. Sunt descendenții vrăjitoarelor. Toată lumea îi iubește și îi urăște în același timp. Se zvonește că te pot blestema dacă vor. Eu cred că astea-s aiureli.

— Glumești, nu?

Dar îmi dau seama din expresia lui că nu glumește.

— Jaxon.

O fată îi face semn din partea cealaltă a clasei. E drăguță, într-un fel oarecum ecvestru.

El îi zâmbește.

— Hei.

— Stai cu noi, zice ea, făcând semn spre prietena ei la fel de bine îmbrăcată.

— Nah, stau bine aici. Îl aștept pe Dillon.

Fata îmi aruncă o privire tăioasă.

Grozav. Încă o persoană care nu mă place. E ziua mea norocoasă.

Nu e de glumit când vine vorba de fursecuri

Stau în apropierea curbei din fața Liceului Salem, uitându-mă la mașinile părinților care vin să-și ia copiii. Pe trotuarul de vizavi trec patru Descendenți. Trebuie să recunosc că, atunci când îi vezi împreună, te contrariază. E greu să nu-i observi.

Pe măsură ce înaintează, oamenii se dau la o parte din calea lor. Toată lumea îi urmărește cu privirea – chiar și eu. Apoi, toți patru deodată, ca la un semn, se întorc să se uite la mine. Îmi mușc buza de jos și îmi mut privirea.

Simt o mică ciupitură pe ceafă. Mă întorc brusc și o văd pe Alice ținând în mână câteva fire din părul meu. Își ridică o sprânceană aurie în timp ce mă privește cu ochii machiați cu negru. Ce naiba...?

Trece pe lângă mine și traversează strada, fără să bage în seamă mașinile. Înfricoșător. Cobor de pe trotuar și îl văd pe tipul brunet de care m-am lovit mai devreme pe hol, privindu-mă. Tocmai sunt pe punctul de a striga după Alice, când mașina lui Vivian se oprește lângă mine cu un scrâșnet. Alice îi prinde din urmă pe ceilalți Descendenți și se îndepărtează împreună.

— Îți faci prieteni noi? întreabă Vivian în timp ce mă urc în mașină.

Probabil că n-a văzut-o pe Alice rupându-mi fire de păr din cap.

— Dușmani, mai bine zis.

Acum îmi doresc să nu mă fi răstit la Alice în ora de dirigenție.

Vivian accelerează atât de rapid încât se simte miros de cauciuc ars.

— Sam.

Tonul ei sugerează că am greșit cu ceva.

— Pe bune, nu e vina mea. Au un fel de club ciudat al vrăjitoarelor în școala asta. Numele de familie nu m-ajută.

Vreau doar pe cineva care să mă îmbrățișeze și să-mi spună că nu sunt o persoană îngrozitoare și că situația se va îmbunătăți, dar asta nu e ceva ce ar spune Vivian. Am nevoie de tata.

— Orașul Salem se mândrește cu vrăjitoarele lui. Istoria orașului e foarte reală în mințile localnicilor.

— Păi, asta e nebunie curată.

Simt cum toate supărările zilei de azi amenință să mă copleșească.

Vivian oftează.

— Atitudinea asta n-o să te ajute să-ți faci prieteni.

Ia o curbă, și eu mă țin de portieră.

— Poate ar trebui să încerci să înțelegi situația și din perspectiva lor.

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru un individ care a purtat o perucă albă și cărlionțată acum trei sute de ani și care a luat niște decizii proaste, doar pentru că avem același nume de familie.

— E mai complicat decât atât și dacă ești încăpățânată nu faci decât să înrăutățești situația.

Gata. Cedez nervos.

— N-am nevoie de sfaturile tale.

Vivian strânge volanul cu putere și apasă pe frână.

— Atunci, cum îți așterni, așa dormi.

Îmi încrucișez brațele, îndepărtându-mă de comentariul lui Vivian și de prezența ei în general, în timp ce mașina ne zdruncină pe aleea din fața casei.

Pornesc spre ușă din secunda în care se oprește mașina. Când intru pe hol, canapelele albe pufoase și șemineul uriaș din camera din dreapta îmi atrag atenția. Fiind atât de ocupată cu despachetatul bagajelor ieri, n-am apucat să explorez casa. Îmi rezem geanta de măsura de la intrare și mă îndrept spre holul aflat la dreapta scărilor, fericită că am găsit ceva care să-mi distragă atenția.

E un hol mare, de-a lungul căruia se află uși. Pe pereți sunt agățate portrete ale rudelor care au murit. Mi le imaginez străbătând holul ăsta cu o lumânare în mână. Arunc o privire în camera cu șemineul – care e probabil sufrageria. Pe podea e un covor vechi foarte frumos, iar măsura de cafea e un cuțar antic din piele. Următoarea ușă de pe hol e închisă, așa că o împing.

— Uau.

Încăperea e imensă, iar la stânga e un pian cu coadă. Sunt câteva locuri în care se poate sta, niște canapele vechi, atât de frumoase încât nu-mi imaginez cum m-aș putea așeza pe ele. Carafe de cristal, care conțin ceva de băut, sunt așezate pe o tavă de argint împreună cu pahare mici de cristal. Ridic capacul pianului și apăs pe o clapă dezacordată.

La capătul opus al camerei, între două ferestre înalte, e o pictură cu o fată apropiată de vârsta mea. Poartă o rochie de mătase albastră cu alb, cu dantelă, și ține un buchet de flori galbene. Expresia ei o face să pară relaxată, ca și cum îl cunoștea pe pictor. Sunt contrariată.

Sub pictură se află o măsura pe care e așezată o carte de poezii deschisă. Paginile sunt îngălbenite.

— „Bulgări-de-soare“, citesc eu titlul poeziei cu voce tare.
Floarea! Da, ține un buchet de bulgări-de-soare. Și dacă mă gândesc bine, floarea de la mine din cameră e de același gen.

Ceva se izbește în spatele meu și scot un strigăt de spaimă. Mă uit în jur și văd că acum capacul pianului e închis. Nu e în regulă. Vivian mă strigă, așa că fug din camera frumos aranjată, închizând ușa după mine. Măinile îmi tremură.

— Da? răspund eu.

— Ușa!

Până ajung înapoi în holul de la intrare, Jaxon a intrat deja în casă, cu o tavă de fursecuri în brațe.

— Nu râde, mama m-a pus să aduc astea.

Vivian îmi aruncă o privire care nu poate însemna decât: „Ți-am spus eu că-și bagă nasul peste tot“, înainte să se întoarcă și să plece. Poate că sunt de acord cu ea, dar după ziua pe care am avut-o, sunt recunoscătoare că măcar o singură persoană de la școală n-are o impresie proastă despre mine.

Iau tava pe care mi-o întinde Jaxon.

— Nu râd. Nu e de glumit când vine vorba de fursecuri.

— Fursecuri cu fulgi de ciocolată și caramel.

— Serious? Mama ta e extraordinară, spun eu tare, ca să mă audă Vivian.

— Da, dacă ți-e foame vreodată, treci pe la noi. Mama e extraordinară la gătit. E domeniul ei. Plantează plante aromatice și tot felul de chestii. Chiar și iarna.

O șuviță de păr decolorat de soare îi cade pe frunte și mă holbez la ea cu o secundă mai mult decât trebuie.

— Vrei să mai rămâi un pic? Tocmai mă uitam prin casă.

Nu-mi aduc aminte când am invitat ultima oară pe cineva să își petreacă timpul cu mine. Dacă ar fi tata aici, ne-ar zâmbi prostește, iar eu m-aș simți foarte penibil. Cu

patru luni în urmă, i-aș fi evitat jenată privirea. Acum îmi doresc să-l fi avut aici, uitându-se la mine.

Jaxon își dă la o parte șuvițele căzute pe frunte.

— Sigur.

Scot folia de plastic de deasupra fursecurilor, iar Jaxon mă urmează pe hol.

— N-am ajuns decât până în încăperea cu pianul, zic eu cu gura plină în timp ce trecem de camera respectivă.

Îmi întind mâna spre clanța următoarei încăperi în același timp cu Jaxon, și aproape că îi dau peste mână cu fursecul pe jumătate mâncat. Îmi zâmbește. Nimeni nu vorbea cu mine în New York, cu atât mai puțin băieții care arătau ca Jaxon. Dar felul în care se bucură de stângăcia mea mă face să vreau să-i trag un pumn.

Deschide ușa și ni se dezvăluie o cameră plină din podea până-n tavan cu cărți. Fiecare raft al bibliotecii este ticsit de cărți, care sunt așezate până și pe podea și pe măsuțe. Singurul loc lipsit de cărți e șemineul vechi, din cărămidă, cu panouri de lemn de-o parte și de alta. Nu e la fel de sofisticat ca cel din sufragerie, dar îmi place mai mult.

— Biblioteca.

Am uitat complet că l-am lovit pe Jaxon.

— De fiecare dată când am văzut-o pe bunica ta, era în camera asta.

— E ciudat că tu știi mai multe despre bunica decât știu eu.

Pun fursecurile jos, pe o masă.

— De ce n-ai venit niciodată s-o vizitezi? întrebă Jaxon.

Ezit. Mă întreb cât de multe știe despre familia mea.

Jaxon își trece degetele pe suprafața unei măsuțe pentru citit, înconjurată de scaune tapițate. Se ridică un norișor de praf.

— E în regulă dacă nu vrei să-mi răspunzi.

— Nu, e în ordine. Doar că nu vorbesc prea mult despre familia mea. Nu am alte rude în afară de tata și de mama mea vitregă.

Îmi dau seama după expresia de pe fața lui Jaxon că știe ce s-a întâmplat cu tata.

— Tata n-a vrut niciodată să vină în Salem. Așa că n-am venit. Iar el și bunica se certau mereu, deci nici ea nu a venit să ne viziteze în New York.

Îmi fac de lucru analizând un teanc de cărți.

— Charlotte vorbea deseori despre tine, zice Jaxon.

Pun o carte jos mult prea repede și alunecă de pe vârful teancului, căzând pe podea cu un pocnet. Bunica vorbea despre mine? Nu credeam că a știut ceva despre mine.

Rămânem tăcuți câteva secunde. Jaxon nu mai insistă cu întrebările, deși simt că și-ar dori. Ridic cartea căzută și mă îndrept spre șemineu. Înăuntru sunt construite fante, ca niște mici cuptoare pe lemne pentru pizza. Nu are nicio delimitare față de restul camerei. Podeaua de lemn se termină unde încep cărămizile.

— Pun pariu că ăsta se folosea la gătit, zis eu.

— Da... spune el râzând.

— Ți se pare amuzant?

— Păi, e destul de evident, dar tu oricum ești de la oraș... mă tachinează el.

Râd, bucuroasă că nu mai vorbim despre familia mea.

— O, da? Și ce știi tu, mai exact, despre sobele vechi?

— Păi, noi, cei de aici, suntem destul de pasionați de istorie.

— Povestește-mi. Sunteți chiar obsedați de istorie.

— Iar eu construiesc mobilă, continuă el. Deci observ chestiile astea.

— Serios?

Sunt sincer surprinsă. Nu mă așteptam să facă mare lucru în afară de a arăta grozav.

— Unele dintre șemineele astea au cârlige pentru atâr-narea oalelor și altor ustensile de bucătărie.

Își bagă capul sub bolta de cărămizi ca să vadă mai bine.

— Am găsit unul. Dă-mi mâna.

Mă duc lângă el, sub bolta șemineului, iar el îmi ia mâna dreaptă într-ale lui. Măinile îi sunt calde și îi simt câteva bătături. Îmi conduce degetele în stânga arcadei. Stând ghemuit atât de aproape de mine, mi se pare că miroase a brazi de Crăciun.

— Ai dreptate!

Prind între degete un cârlig mic din fier și trag de el. Se mișcă în mâna mea.

Se aude un scârțâit puternic, și ne uităm unul la altul. Un curent slab ne lovește cu un miros de piele învechită și flori uscate. Mă dau un pas în spate, ieșind de sub arcadă, fără să fiu complet convinsă că n-o să-mi cadă în cap cărămizile.

— Dumnezeule... spun eu, uitându-mă la peretele din dreapta șemineului.

O parte din panoul de lemn s-a deschis câțiva centimetri, dezvăluind o ușă.

— Trebuie să vezi asta.

Jaxon vine lângă mine, privind peretele cu o expresie curioasă.

— Am auzit că unele case vechi au așa ceva; dar n-am mai văzut niciodată.

— Cum de ești așa de calm? Tocmai am găsit o ușă secretă!

Mă surprind pe mine însămi de cât de tare am vorbit.

Îmi trec degetele pe marginile ușii. Se potrivesc perfect cu șemineul și panourile de pe perete. Nimeni n-ar bănui ceva. Împing puțin ușa și se deschide. În spatele ei, un hol strâmt duce către o scară circulară la fel de strâmtă.

Pereții dinăuntru sunt făcuți din același fel de cărămidă ca șemineul, iar pe podea sunt plăci mari din lemn, la fel ca în părțile vechi ale casei. Aproape tremur de nerăbdare în timp ce pășesc înăuntru. Toată copilăria am visat să găsesc un pasaj secret.

— Sam! strigă Vivian de pe hol.

Ies repede din holul mic și misterios, ajung înapoi în bibliotecă și trag ușa după mine.

— Repede, ajută-mă.

Jaxon prinde marginea ușii și trage. Dar ușa refuză să se închidă de tot.

— Sam, ești aici?

Vocea lui Vivian se apropie. Chiar nu vreau să vadă asta. N-am investigat îndeajuns.

— Scoate-ți puțin degetele, spune Jaxon, aplecându-se spre șemineu.

Chiar în momentul în care îmi trag mâna, el împinge cârligul și ușa se închide cu un pocnet.

— Te-am strigat.

Nervoasă, Vivian intră în cameră.

— Avem treabă în oraș.

— OK.

Încerc să mă comport ca și cum totul e în regulă, dar sunt destul de sigură că se vede că transpir.

Vivian se uită de la mine la Jaxon, și observă că se întâmplă ceva. Dar cel puțin n-are cum să-și dea seama că e vorba despre o ușă secretă.

Lăsați-mă să fiu un copac

Dau cu capul de geamul mașinii în momentul în care Vivian oprește brusc în fața școlii. Îmi frec gâtul. Am dormit ca naiba azi-noapte. Nu că ar fi o noutate, n-am mai dormit bine de când a intrat tata în comă.

— Uite, zice Vivian aplecându-se spre bancheta din spate. Du asta în clasă. Poate o să-i mai îmbuneze pe colegii tăi și o să te ajute să-ți faci prieteni.

Îmi întinde o cutie de pateuri.

Îmi dau seama că nu glumește. Cum pot să refuz? Țasta e un gest frumos din partea ei. Probabil e cu adevărat îngrijorată pentru mine. Dar, hai să fim serioși... pateuri? Asta nu e una dintre petrecerile ei simandicoase. Dacă aduc astea în a doua zi de școală, o să mă facă să par ca și cum mă străduiesc prea tare. Fetele alea o să profite de ocazie ca să râdă de mine. Sună clopoțelul.

— Mersi.

Încerc să zâmbesc. Îmi iau lucrurile și fug înăuntru. Până ajung pe holul în care se află sala de dirigenție, au mai rămas doar puțini elevi întârziați prin preajmă. Deschid ușa de la clasa doamnei Hoxley chiar în timp ce se aude al doilea clopoțel.

Toată lumea s-a așezat deja, și singurul loc liber e cel de lângă Susannah – Descendenta al cărei loc l-am ocupat din greșeală în prima zi.

— Exact la timp, domnișoară Mather. Ai venit cu daruri, văd.

Doamna Hoxley privește cu poftă pateurile.

Ar fi trebuit să le arunc într-un coș de gunoi.

— Astea sunt doar o... păi, m-am gândit... ăăă... Am adus astea.

Grozav, parcă aș fi complet idioată.

Descendenții râd în timp ce eu îi dau cutia doamnei Hoxley.

Îmi scot luciul de buze cu aromă de căpșuni și caietul cu calendar și mă așez. Doamna Hoxley împarte pateurile din cutie. Toată lumea ia câte unul, cu excepția Descendenților. Îmi examinez cu atenție calendarul, prefăcându-mă ocupată. Nu pot să nu observ că luna viitoare e ziua mea.

Șaișpe ani, pe naiba. Îmi urăsc ziua de naștere. Petrecerile mele erau atât de groaznice când eram mică încât a apărut un zvon cum că aș fi blestemată. Când am împlinit unsprezece ani, am încetat să mai sărbătoresc. Totul e deja atât de îngrozitor încât ultimul lucru de care am nevoie e și mai mult ghinion.

Încercuiesc data de 27 octombrie și o tai. Îmi pun pixul pe bancă și mă uit la ceas. Încă un minut și pot să plec de aici. Pixul se rostogolește spre marginea băncii și încerc să-l prind, dar îl scap. Susannah, în schimb, nu-l ratează. Îl prinde din aer, înainte să atingă podeaua.

Ochii ni se întâlnesc. Susannah are părul castaniu-închis prins într-un coc aranjat și poartă o rochie neagră de dantelă. Îmi aduce aminte de o balerină, într-un mod straniu. Nu are nici aerul ăla malefic, pe care îl au ceilalți Descendenți. Îmi întinde pixul. Are unghiile date cu oja neagră.

— Mulțumesc.

Sună clopoțelul. Îmi pun caietul la loc în geantă și mă ridic. Descendenții sunt tăcuți în timp ce ies din clasă.

Când ajung pe coridor, toată lumea se uită la mine. Nu pentru că sunt fata cea nouă. Par să știe ceva ce eu nu știu. Deci asta se întâmplă când Descendenții nu te plac. Chiar nu înțeleg structura socială a școlii ăsteia.

Intru pe coridorul care duce spre sala de istorie. De după ușa deschisă a unui vestiar, observ părul blond, prins în coadă al lui Alice și sacoul ei negru. Gesticulează în timp ce vorbește și o zăresc pe Susannah lângă ea. Ținându-mă de perete, mă îndrept spre ele. Până la urmă, oricum mergeam în direcția aia.

— Ți-am zis s-o lași baltă, zice Alice de după vestiarul ei.

— Nu ți se pare ciudat că străbunicul lui John a murit azi-noapte? întrebă Susannah, iar eu mă apropii un pic, încercând să le aud în zgomotul coridorului.

Îmi scot orarul din buzunarul de la spate și mă rezem de vestiare ca să nu par suspectă.

— Avea nouăzeci de ani, zice Alice.

— Da, dar cum îți explici...

— Gata, spune Alice.

— Eu zic să vorbim cu ea.

Alice clatină din cap și părul prins în coadă îi atinge umerii.

— Nicio șansă. Și să nu crezi că nu te-am văzut prinzându-i pixul azi-dimineață.

Despre mine? Vorbesc despre mine? Fac un pas în față. De ce ar vrea Susannah să vorbească cu mine despre moartea străbunicului cuiva?

— Deci, haide. Spune tot, îmi zice Jaxon la ureche.

Tresar, lovindu-mă cu cotul de vestiarele de metal. Alice se întoarce brusc la auzul zgomotului și mă vede la un metru de ea, holbându-mă în direcția ei cu o expresie

vinovată pe față. Își coboară privirea și mă îndepărtez rapid de perete, concentrându-mi atenția pe Jaxon. Nu știu de ce am crezut că e o idee bună. Spionajul nu e punctul meu forte. Și sunt sigură că, din momentul ăsta, îi sunt și mai antipatică lui Alice decât până acum.

— Ce să spun? răspund eu, pornind spre sala de istorie și îndepărtându-mă de Alice cu pași mari.

Jaxon îmi deschide ușa clasei.

— Ușa secretă. Ce ai găsit acolo?

— Sinceră să fiu, n-am intrat.

— Ți-a fost frică?

Ochii lui albaștri se aprind.

Zâmbesc și mă strecor pe locul meu.

— Nu, dar am ajuns acasă târziu, pentru că Vivian m-a târât prin tot orașul cu treburi. Și la zece minute după ce am ajuns acasă, ni s-a tăiat lumina și n-am putut să mai intru.

— Deci, de fapt, mă așteptai pe mine să intru cu tine.

Mă prefac enervată de expresia lui amuzată.

— Luați loc, toată lumea, spune domnul Wardwell, scoțându-și sacoul și punându-l pe scaun. După cum mulți dintre voi știu, colectivul clasei noastre va juca un rol activ în festivalul istoric anual din Salem, printr-o reconstituire istorică. Astăzi voi împărți rolurile.

O nu! Eu nu pot să vorbesc nici măcar în fața clasei de douăzeci de persoane, la dirigiență.

— În plus, continuă domnul Wardwell, o să scrieți un eseu referitor la un aspect din Procesele Vrăjitoarelor. Este un proiect de grup și o să lucrați în perechi. Tema voastră pentru mâine este să vă găsiți un partener și un subiect pentru eseu.

Ridică un teanc de hârtii și începe să le împartă.

— Astea sunt cerințele de conținut.

Nu e deloc ziua mea norocoasă. Vă rog, lăsați-mă să fiu un copac, sau un personaj fără replici.

— Vom lucra împreună cu clasa domnișoarei Edelson de Istorie – Nivel Intermediar iar rolurile vor fi distribuite în mod egal între cele două clase. Nu vă certăți cu mine pentru că rolurile pe care vi le dau nu sunt negociabile. Ei bine, clasa noastră e specială, continuă domnul Wardwell, pentru că avem printre noi adevărați descendenți ai personajelor-cheie din Procesele Vrăjitoarelor. Cred că asta e un semn că descendenții ar trebui să joace rolul strămoșilor lor.

Încă de la jumătatea frazei, mi se strânge stomacul de groază. Nu, nu, nu! Asta e o idee proastă! Rudele mele au jucat un rol important în Procesele astea. Nu pot să fac asta.

Ochii profesorului se opresc asupra mea.

— Samantha, nu greșesc dacă presupun că ești înrudită cu Cotton Mather, nu-i așa?

Toată lumea se întoarce să se uite la mine.

Alunec câțiva centimetri în jos pe scaunul meu.

— Mda. Ăăă, de fapt, poate altcineva vrea să-l joace?

Cei doi Descendenți din clasă se uită la mine cu interes.

Fruntea domnului Wardwell se încrețește.

— După cum am spus, nu e negociabil, Samantha.

— Sam, îl corectez eu. Doar că... nu mă pricep deloc la actorie.

— Nu te pune nimeni să câștigi un premiu pentru cea mai bună actriță, Sam. E vorba de celebrarea istoriei noastre. Și vei participa și tu, dacă vrei să treci clasa.

Ei bine, asta a fost groaznic.

— John și Lizzie, și voi veți juca pe strămoșii noștri, le spune domnul Wardwell Descendenților.

— Grozav, zice John aruncându-mi o privire tăioasă.

Stai. John... el e cel al cărui străbunic a murit? Mă foiesc inconfortabil pe locul meu.

— Domnule Wardwell, spune o fată din primul rând, pe care o recunosc de la dirigenție.

Are vocea pițigăiată și își strânge burta cu mâinile.

— Am nevoie la toaletă. E o urgență.

Înainte ca profesorul să apuce să răspundă, fata iese alergând din clasă, acoperindu-și gura cu mâna.

— Citiți cerințele și mă întorc imediat.

Domnul Wardwell iese din clasă, după fată.

— Hei, Jax, spune tipul cu geaca de lacrosse care stă în fața mea. Vrei să facem eseul ăsta împreună sau ce?

— Mă întrebi dacă vreau să scriu eu tot eseul în timp ce tu îmi mănânci toată mâncarea și adormi plin de firmituri pe canapeaua mea? zice Jaxon.

Se vede că sunt prieteni buni.

— Păi, dacă tu te oferi... spune băiatul.

— Nu, frate, i-am spus deja lui Sam că o să fiu partenerul ei.

— Minciuni, zice băiatul. Dar nu te condamn. Ea e mai drăguță ca mine.

Îmi întinde mâna și se prezintă:

— Eu sunt Dillon.

— Sam, spun eu, iar el îmi sărută mâna.

Îmi retrag mâna și el rânjește. Jaxon clatină din cap. Lizzie, cu părul ei tuns bob agitându-se în direcția mea, îi șoptește ceva lui John. Brusc, regret că am ascultat conversația lui Alice. Îmi doresc să nu fiu deloc pe radarul lor.

Domnul Wardwell se întoarce în clasă.

— Totul e sub control.

Nu apucă să facă nici doi pași, că un alt băiat, tot de la dirigenție, iese pe lângă el în fugă.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

— Sau poate că nu.

Oh, la naiba! Care sunt șansele ca două persoane de la ora de dirigenție să fie bolnave? Sper să fie o coincidență. Orice ar fi, dă Doamne să nu fie din vina pateurilor.

Cea mai ciudată fată

Ies pe coridor după ultima oră și privirile suspicioase pe care le primesc se întetesc. Aud fragmente de conversație în timp ce traversez holul. „Toxiinfecție alimentară... A făcut intenționat... Cel puțin cincisprezece oameni... Cât de distrus la cap trebuie să fii ca să faci așa ceva?”

Fac stânga, în direcția vestiarului meu, și îmi aranjez cureaua genții pe umăr. Ceilalți elevi mă evită. Oare chiar s-au îmbolnăvit cincisprezece colegi de la dirigenție? Mă simt groaznic.

În jurul vestiarului meu e un grup de adolescenți care râd. Când mă văd, se prefac că au treabă în altă parte.

Cred că glumești. Pe ușa vestiarului meu stă scris cu litere mari și negre: PSIHOPATĂ. Mă uit în jur. Am ghinion, John și Susannah tocmai vin înspre mine. Susannah își dă la o parte o șuviță de păr șaten și deschide un vestiar din apropiere. Îmi evită privirea.

John trece pe lângă Susannah și se apleacă spre mine, atât de aproape încât îi simt mirosul apei de colonie.

— Uneori, adevărul doare.

Știu că ar trebui să-l ignor, dar e nedrept. Eu nu i-am adresat nici măcar un cuvânt până acum, d-apăi să-i fac vreun rău. Chicotește, și cuvintele erup din mine ca acidul dintr-o doză de suc agitată.

— Crede-mă, dacă aş fi încercat să îmbolnăvesc oamenii, începeam cu tine.

Trântesc uşa vestiarului şi mă întorc cu spatele la el.

— Hei, Sam, spune John tare când m-am îndepărtat deja la cinci metri de el. L-ai băgat şi pe taică-tu în spital? Am auzit că s-ar putea să moară.

Până aici. Îmi las geanta şi mă arunc spre faţa lui perfect proporţională. Îl omor! Îi şterg rânjetul de pe faţă!

Jaxon, despre care nici nu ştiam că e acolo, mă prinde chiar înainte ca pumnul meu să ia contact cu faţa lui John.

— Nu trebuia să spui asta, îi zice Jaxon lui John.

S-a adunat un grup de curioşi. Mă zbat, dar Jaxon m-a prins bine, cu un braţ strâns în jurul taliei mele.

John îmi aruncă un zâmbet înfumurat şi îmi arată degetul mijlociu. Susannah îi trage mâna în jos şi încearcă să-l convingă să plece.

— N-o să scapi aşa uşor, îi spun lui John.

Nu ştiu exact cu ce anume îl ameninţ, dar, într-un fel, nici nu contează.

— Data viitoare o las să te lovească. De fapt, chiar o s-o ajut, adaugă Jaxon.

John îşi ridică braţele în aer, invitându-mă să vin să-l prind în timp ce el se îndepărtează alături de Susannah. Cum naiba au aflat de tata?

— Ce se întâmplă aici? întrebă directorul Brennan, un bărbat înalt, cu o cămaşă cu un număr mai mic decât i-ar trebui şi cu părul pieptănat pe spate.

Mulţimea se împrăştie.

Jaxon îşi ia mâna de pe talia mea.

— Cineva a scris pe vestiarul lui Sam.

Directorul Brennan examinează scrisul.

— Am citit dosarul tău de la şcoala din New York. Ăsta nu e un început de an prea bun, Samantha.

Simt nevoia să mă apăr, zburându-mă ca un arici.

— Credeți că e vina mea? Cum pot să controlez așa ceva?

— Poți începe prin a-ți controla temperamentul, zice el cu o voce autoritară.

Scrâșnesc din dinți.

Brennan își umflă pieptul și mi-e teamă să nu îi sară nasturii de la cămașă.

— Acum, plecați de aici. Mă ocup eu de asta.

Ne face semn cu mâna să ne îndepărtăm.

Deschid gura să spun ceva, dar o închid la loc când văd privirea de atenționare pe care mi-o aruncă Jaxon. Îmi iau geanta și pornesc nervoasă spre ieșire. Jaxon mă urmează.

— Ești în regulă? mă întreabă el în timp ce ieșim din școală.

— Sunt bine.

— Vrei să-i trag una clovnului ăluia? O să-i trag una.

— Nu. Pot să mă apăr singură.

— Da. Am văzut. Haide, îl batem împreună. Tu îi dai un pumn în capul ăla mare, iar eu mă ocup de restul.

Se întoarce cu fața spre școală.

Nu pot să nu apreciez efortul depus de Jaxon ca să mă înveselească. Schițez un zâmbet.

— Termină! Sunt bine, pe cuvânt.

Jaxon face o pauză, apoi întreabă:

— Pot măcar să te conduc acasă?

Dau din cap.

— Stai să-i scriu un mesaj lui Vivian.

Îmi scot mobilul și încep să tastez. În nici zece secunde, primesc răspuns.

Vivian: Ajung acasă în câteva ore.

În mod evident, se grăbește foarte tare să vină să mă ia de la școală.

— Hai să mergem.

Imediat ce dăm colțul și lăsăm școala în urmă, respir ușurată. Într-un fel, aș vrea să fiu singură acum, dar Jaxon e singura persoană care se poartă frumos cu mine și n-aș vrea să-i spun să plece. Oare totul poate să pornească doar de la numele meu de familie? Până și profesorii mă judecă.

— Jaxon, trebuie să te întreb ceva.

— Spune.

— Ai pus cumva vreun pariu că te cuplezi cu mine?

Zâmbetul i se citește în priviri.

— Dacă ar fi așa, aș câștiga pariul?

Un cortegiu funerar trece pe stradă. Îl urmărim cu privirea.

— Sunt cea mai antipatizată persoană din școală, iar tu te porți frumos cu mine. N-are sens.

— Sincer, lăsând glumele deoparte, mama mi-a spus ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Tatăl meu a murit acum câțiva ani.

Își coboară privirea.

— Tatăl meu nu e pe moarte, zic eu din reflex și încerc să blochez imaginea cortegiului funerar din mintea mea.

— Da, știu, zice el și zâmbește în colțul gurii. Doar că înțeleg cât îți e de greu. Eu n-am fost bun de nimic un an întreg.

Poate că Jaxon e de fapt un tip de treabă.

— Îmi pare rău. Nu știam.

— Dacă vrei vreodată să vorbești despre asta sau ceva... Adică, știu că o ai pe mama ta vitregă, dar mi s-a spus că sunt un ascultător extraordinar de bun.

Mă uit la el. Are o abilitate minunată de a destinde atmosfera indiferent de subiectul de discuție. Aș vrea să pot face și eu asta.

— E un fapt știut?

— Da. Și, apropo, mi-a plăcut că ai încercat să îl bați pe John. Tipul ăla e un idiot.

Se oprește pe aleea cu piatră cubică, în fața porții negre de fier și a gazonului proaspăt tuns din fața casei mele.

— Chiar l-aș fi rupt în bătaie dacă nu m-ai fi oprit, zic eu.

— Evident.

Jaxon pornește pe alee spre casa mea.

— Hai să vedem ce-i cu biblioteca aia.

Mă gândesc să îl refuz, dar n-am niciun motiv să fac asta în afară de faptul că am avut o zi proastă. În plus, el face tot posibilul să-mi facă situația mai ușoară. Eu și Jaxon ne lăsăm gențile în holul de la intrare și pornim spre bibliotecă. Podelele de lemn scârțâie ușor sub pașii noștri.

— Hai să încuiem ușa, spun eu intrând în bibliotecă și aprinzând lumina.

Jaxon închide ușa și trage zăvorul. Vivian a spus că n-o să ajungă acasă decât peste câteva ore, dar prefer să nu risc. Dacă află de locul ăsta, n-o să mai fie secretul meu.

Ating cu degetele cârligul și un val de nerăbdare îmi alungă stresul. Chiar mă bucur că Jaxon e aici cu mine. Dacă n-ar fi venit, probabil că acum aș fi fost în camera mea, plângând într-o pernă. Trag cârligul și balamaua pocnește, deschizând panoul maro-închis și dezvăluind ușa din spate. Jaxon împinge panoul la o parte și intrăm pe holul secret.

Chiar la intrarea pe coridorul îngust atârnă un felinar. Îl ridic.

— Crezi că funcționează chestia asta?

E mai greu decât mă așteptam.

Jaxon analizează obiectul în lumina slabă.

— E cu siguranță o antichitate, dar are mai degrabă șaptezeci de ani vechime, nu trei sute.

Întorc roțița de metal de la baza felinarului și se aprinde o mică flacără, aruncând umbre tremurânde pe zidurile de cărămidă.

— Dacă datează din anii 1900, probabil nu suntem singurii care au descoperit pasajul secret.

Jaxon închide ușa în urma noastră, trăgând clanța aflată pe interior.

— Da, dar pentru moment, locul ăsta e doar al nostru.

Felul în care a spus „al nostru“ îmi aduce aminte de cât de mult timp a trecut de când n-am mai avut prieteni.

— Știi... nu prea vorbesc cu mama vitregă despre tata. Ai spus mai devreme că o am pe ea dacă simt nevoia să vorbesc. Oricum, nu știu de ce îți spun ție asta.

Pornesc cu grijă pe scara circulară de la capătul holului. Treptele astea au fost făcute pentru oameni cu picioare minuscule.

— Îmi spui asta pentru că sunt un ascultător foarte bun, zice el din spatele meu și aproape că îi aud zâmbetul în voce. Deci, care-i faza? Nu vă înțelegeți?

— De fapt, înainte să se îmbolnăvească tata, ne înțelegeam bine. Ne asemănăm în moduri ciudate – suntem amândouă independente, temperamentale, poate prea directe. Situația a devenit aiurea între noi după ce l-au internat pe tata. N-am mai vorbit o perioadă, și apoi, când am început din nou să discutăm, am simțit că e supărată pe mine. Nu știu ce s-a întâmplat.

Ajung la capătul scărilor și Jaxon e în spatele meu. Încăperea este exact cum mi-am imaginat că ar trebui să arate o cameră secretă. Nu e mare și pare confortabilă, ca o librărie londoneză, veche și prăfuită. În fața unui gemuleț pătrat se află un birou uriaș, antic, acoperit cu hârtii și cărți.

— OK, locul ăsta e genial.

Jaxon își trece mâna peste peretele înclinat.

— Țsta trebuie să fie unul dintre frontoanele care se văd din stradă.

— Frontoane?

Ridic o carte de pe un cufăr vechi de piele și entuziasmul care mă cuprinde pentru că am găsit locul ăsta îmi șterge gândurile negative legate de școală. Aici e ca în bibliotecă, sunt teancuri de cărți peste tot.

— E vârful acoperișului. De asta sunt pereții înclinați.

— Dar de unde știi că se numește „fronton“?

— Unul dintre cele mai populare obiective turistice din Salem este Casa cu șapte frontoane. Am vizitat-o de vreo zece ori, și cu școala, și cu ai mei.

— Oh, spun eu. Se pare că multe dintre cărțile astea sunt despre Procesele vrăjitoarelor.

— Da... zice Jaxon și suflă praful de pe un teanc de lângă el. Și despre rudele tale.

Pe birou se află o fotografie îngălbenită cu o femeie frumoasă, cu părul prins lejer într-un coc. Îl ține de mână pe un băiețel. Mi se taie răsufarea. Zâmbetul lui tata încă arată exact așa. Îmi plimb degetele de-a lungul ramei aurii.

— Cred că ăsta era biroul bunicii. Era incredibil de frumoasă. N-am mai văzut până acum poze cu ea.

Jaxon mi se alătură lângă birou și se uită la fotografie.

— Tatăl tău?

Dau din cap fără să-l privesc și ridic un jurnal învelit în piele. Îl deschid la semnul de carte – o panglică de satin. Pagina e umplută de scris caligrafic. Citesc cu voce tare:

„A fost o zi productivă pentru cercetările mele. Sunt încântată de o scrisoare pe care am găsit-o într-una dintre cărțile lui Perley. Perley a fost un istoric bun, atent la detalii. Scrisoarea a fost scrisă de doctorul Holyoke în data de 25 noiembrie 1791 și spune așa: «În ultima lună, a murit

Cum să spânzuri o vrăjitoare

un om în oraș. Pe nume John Symonds, avea o sută de ani fără aproape șase luni, fiind născut în faimosul an '92. Mi-a zis că asistenta lui îi spunea tot timpul... că îi vedea de la fereastra camerei lui pe nefericiții ăia care au fost spânzurați pe Gallows' Hill, executați pentru vrăjitorie în deziluzia timpurilor acelora.»

„Găsirea casei lui Symonds în Salem va clarifica o dată pentru totdeauna misterul locului spânzurătorii. O s-o caut mâine dimineată. Trebuie să fug acum, îmi fierbe ceaiul.“

— Ce crezi că înseamnă? întreb eu cu o expresie mirată.
Mă uit la Jaxon, al cărui obraz e foarte aproape de mine. Inspir parfumul lui lemnos.

— Vrea să spună că lumea nu știe unde au avut loc spânzurările?

— Așa pare, spune Jaxon. Am crezut întotdeauna că au avut loc în Parcul Dealul Eșafoadelor. Dar e posibil să nu fie așa. Nu mi-am pus niciodată problema.

Următoarea pagină e albă.

— Asta a fost ultima notă din jurnal.

Răsfoiesc jurnalul până la prima pagină. Din nou, citesc cu voce tare.

„Astăzi am vorbit cu primarul. E amabil, n-am ce zice, dar e un mare imbecil. N-are nici cea mai vagă idee dacă locul spânzurătorii e cel adevărat. Și recunoaște fără urmă de rușine că Upham a hotărât tam-nesam că locul spânzurătorii e cel din Parcul Dealul Eșafodurilor. Apoi toată lumea din oraș s-a luat după el. Până și Upham recunoaște că nu are nicio dovadă pentru alegerea aceluși loc. Ridicol.“

L-am rugat pe primar să cerceteze problema iar el m-a expediat politicos. E de-a dreptul rușinos, după părerea mea, că localnicii Salemului nu cunosc locul celui mai important punct istoric din propriul oraș. Mable și cu mine o să rezolvăm problema asta. Cea

mai mare speranță a mea este că, astfel, îi voi aduce pe Charles al meu și pe Samantha mea înapoi acasă.”

Închid jurnalul, fără să fiu sigură cum să interpretez ultima propoziție. Bunica voia să ia legătura cu mine? Tata spunea mereu că bunica e excentrică și singuratică, ceea ce am presupus că e un eufemism pentru „morocănoasă și nebună”. Știam că nu se înțelegeau bine, dar dacă bunica voia neapărat să mă vadă, ar fi făcut tot posibilul, nu?

— Pe mama o cheamă Mable, spune Jaxon.

— Serios?

Fac o pauză, privind fotografia bunicii de pe birou.

— Ce crezi că a vrut să zică prin ultima frază? Nu înțeleg ce legătură poate fi între mine și locul spânzurătorilor.

Mă întreb ce știe mama lui Jaxon despre asta.

— Mda, e destul de misterios. Totuși, cred că ne-am găsit subiectul pentru proiect.

— Locul spânzurătorilor? E chiar o idee bună. O să fie ca o vânătoare de comori să încercăm să găsim spațiul.

Lui Jaxon îi sună telefonul și îl scoate să se uite la ecran.

— E mama. Am cam uitat de o programare la dentist.

— Ai „uitat“?

— Sau poate că am preferat să vin aici.

Se întoarce cu fața la mine.

Devin brusc conștientă de jurnalul bunicii, care stă între noi.

— Mulțumesc că ești drăguț cu mine când nimeni nu este. Nu pot să-ți promit că n-o să te dezamăgesc.

Jaxon zâmbeste.

— Ești cea mai ciudată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Realizez că și eu zâmbesc.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

— Păi, nu sunt sigură ce spune despre tine faptul că vrei să-ți petreci timpul cu mine.

— Spune că...

Se apleacă puțin în față. Telefonul îi sună din nou și fac un pas în spate. Avea de gând să mă sărute? Îmi doresc să mă sărute?

Pare dezamăgit.

— Trebuie să plec, spune el uitându-se la telefon.

CAPITOLUL ȘAPTE

Priviri și șoapte

Pornesc direct spre biblioteca publică, bucuria descoperirii biroului secret alimentându-mi pașii cu energie. După ce am încercat, fără succes, să găsesc pe internet casa despre care a scris bunica, am ajuns la concluzia că singura modalitate prin care aș putea să-i aflu adresa ar fi dacă aș verifica vechile arhive.

Aerul e rece și miroase a toamnă, iar frunzele încep să-și schimbe culoarea. Străzile par desprinse dintr-un film cu familii fericite. În vitrinele magazinelor se văd deja dovleci și pălării de vrăjitoare. Trec pe lângă un bar vechi cu ziduri din cărămidă, numit Mather cel Malefic, și mă împiedic de o rădăcină de copac care iese din asfaltul trotuarului. Minunat – deci toată lumea din orașul ăsta îmi cunoaște rudele.

Mă opresc în fața bibliotecii, marcată printr-o siglă de lemn, sculptată manual, care atârnă de un stâlp. E o clădire din cărămidă și piatră maronie, cu coloane care încadrează intrarea. Se pare că în trecut, aceasta a fost reședința căpitanului John Bertram, un negustor de succes și proprietar de corăbii. A avut ghinion și aproape toți membrii familiei lui au murit la jumătatea secolului 19, probabil chiar în clădirea asta. Am citit despre asta când căutam adresa bibliotecii.

Împing una dintre uşile grele de lemn şi mă îndrept spre femeia de la biroul din hol. E o creatură scundă, cu păr alb, iar ochelarii de citit îi stau în echilibru pe vârful nasului.

— Caut nişte arhive ale oraşului din anii 1700, spun eu încet.

Mă măsoară din priviri, de sub ochelari, cu atâta atenţie încât devin conştientă de poziţia corpului.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Grozav. Sunt fata cea nouă şi de la şcoală, şi din oraş.

— M-am mutat de curând.

— O să ai nevoie de o legitimaţie de bibliotecă. Cum te numeşti?

— Samantha Mather, şoptesc eu.

— Cum anume? Vorbeşte mai tare, fetiço, zice ea şi se apleacă spre mine.

— Samantha Mather, spun eu un pic mai tare, mai conştientă de numele meu de familie decât m-am simţit vreodată.

— Mather, zici? răspunde ea cât se poate de tare.

Ridică o sprânceană, privindu-mă cu dezaprobare.

— Multă istorie în oraşul ăsta. S-au întâmplat şi lucruri rele aici.

Dau din cap şi simt câteva priviri în ceafă. Pun pariu că cel puţin vreo două persoane de aici au aflat despre incidentul de azi cu vestiarul meu.

— Ştiţi cumva unde aş putea găsi informaţii despre adresele localnicilor de la sfârşitul anilor 1600 şi începutul anilor 1700? Şi poate o hartă? întreb eu, nerăbdătoare să scap de privirile curioase.

— Pe scările din stânga, capătul holului, încăperea mică din dreapta. Găseşti acolo copii ale tuturor documentelor originale din perioada Proceselor vrăjitoarelor. Întoarce-te când termini şi vedem cum facem cu legitimaţia.

— Mulțumesc.

Pornesc direct spre scări evitând privirile celor din jur. N-ai decât să mă judeci, dar nu vreau să mă uit la tine în timp ce faci asta.

După două ore petrecute cu un teanc de cărți vechi, pline de praf, așezată la o măsuță de lemn într-o încăpere înghesuită, încep în sfârșit să obțin informații utile. Am găsit adresa casei lui Symonds la care făcuse referire Perley în eseul „Unde au fost spânzurate vrăjitoarele din Salem“. Dar nu mi-e clar dacă mai există. Nu se potrivește cu străzile de acum.

Îmi trec degetele peste un teanc de cărți despre rudele mele Cotton Mather și Increase Mather. Dacă numele meu de familie o să fie o așa mare problemă aici, vreau să știu de ce. Vreau să spun, *au fost* membri respectați ai societății. Increase chiar a adus un document din Anglia care declara că Massachusetts e o provincie de sine stătătoare.

Din păcate, Cotton a fost oaia neagră. Era incredibil de deștept, a absolvit Harvard la șaisprezece ani și știa șapte limbi, inclusiv irocheză¹, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Unii istorici spun că era un om bun și sincer, dar majoritatea cred că el a fost principalul instigator al Proceselor vrăjitoarelor. Era atât de preocupat de stârpierea „răului“ de la rădăcină, încât a fost dispus să permită moartea prin spânzurare a unor oameni. Nu pot să nu mă gândesc cât de tare s-a schimbat situația pentru membrii familiei Mathers în Salem.

Pe pagina pe care o citesc cade o umbră. Îmi ridic privirea și o văd pe Lizzie stând în pragul încăperii. Observ că are ochii de culori diferite: unul căprui-auriu, celălalt

¹ Familie de limbi aparținând amerindienilor din America de Nord (n. r.).

verde, și ies și mai mult în evidență încadrați de părul negru.

— Deci e adevărat, spune ea, și își analizează unghiile negre, pictate cu cranii strălucitoare.

— Pardon?

Împăturesc hârtia cu informația pe care am găsit-o și o ascund în buzunar.

— Mi-au spus că ești aici.

Ce vrea de la mine?

— Cine ți-a spus?

— Nu te poți ascunde într-un oraș ca ăsta, Mather.

Nu pot să nu mă gândesc la acuzațiile de vrăjitorie. Și nu-mi scapă faptul că mi se adresează pe numele de familie.

— Vrei să spui că m-ai urmărit până aici?

— Vreau să spun că știu unde ești.

Își ridică privirea de la unghii și ochii ei în două culori mă analizează.

Mi se face pielea de găină. Nici măcar n-o să mă prefac că nu mă înspăimântă. În mod clar nu se referă la faptul că știe unde mă aflu acum. Ci unde mă aflu mereu. Încerc să mă prefac sigură pe mine.

— Deci, care-i treaba? Ți petreci timpul liber urmărindu-mă? Viața ta trebuie să fie foarte plictisitoare.

Pentru doar câteva secunde, își lasă privirea în jos.

— O să aflu că sunt puține lucruri care contează în Salem, iar tu nu ești unul dintre ele. Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu tine aici.

Asta a fost o amenințare? Dacă am învățat ceva din New York, asta e că nu trebuie să-i arăt că mă deranjează.

— Nu sunt sigură că îmi pasă că știi unde mă aflu. M-ai găsit citind o carte. Felicitări pentru descoperire.

Fata zâmbește.

— Ai răbdare. O să-ți pese.

Gata. Am terminat discuția asta. Dau un picior ușii cu bocancul meu negru și i-o închid în nas. Printr-o coincidență nefericită, în timp ce ușa se trânteste, se sting și luminile. Prin geamul mic și argintiu al ușii, care a rămas singura mea sursă de lumină, o văd pe Lizzie cum râde.

Cred că glumești. Mă ridic și mă lovesc cu genunchiul de unul dintre scaunele de lemn.

— Au!

Împing scaunul la o parte și îmi fac loc, mai încet de data asta, spre perete. Nu mi se poate întâmpla asta. Pipăi peretele cu mâinile și dau de un mic întrerupător. Apăs în sus, în jos, în sus, în jos. Nimic.

Prind clanța ușii și trag, dar nu se mișcă. Trag mai tare. Nimic. Îmi folosesc toată greutatea și toată voința, și trag din nou. Tot nimic. Lizzie se îndepărtează, lăsându-mă singură și blocată înăuntru.

M-a închis înăuntru cumva? Din câte îmi dau seama, nu există o încuietoare manuală. Ar fi avut nevoie de o cheie. Cum a făcut-o? Poate că sistemul de închidere e vechi și s-a stricat în momentul în care am trântit ușa? Dar asta tot nu explică de ce s-au stins luminile. Îmi scot mobilul, dar nu am semnal.

Îmi rămâne doar să bat în ușă și să strig.

— Ajutor!

Dacă nu mă aude nimeni? Sunt într-o parte destul de pustie a bibliotecii. Nu îndeajuns de pustie pentru ca Lizzie și spionii ei să nu mă găsească, dar oricum. Ce plănuiește să facă fata aia, până la urmă? Îmi vine greu să cred că incidentul ăsta și cel cu vestiarul nu au legătură.

Trec douăzeci de minute până când mă găsește un om de serviciu care arată cam răvășit.

— Vă rog, ajutați-mă să ies de aici! strig eu.

Începe să miroasă a mucegai și e întuneric. În plus, nu sunt fană a păianjenilor, despre care sunt convinsă că și-au stabilit rezidența permanentă în încăperea asta, rareori folosită. Aproape că îi pot auzi mișcându-se în direcția mea de pe manuscrisele vechi. Mai presus de toate, nu-mi place să fiu ținută captivă.

Zdrăngăne un set de chei, dar nu pare să o aibă pe cea bună. Își ridică palma spre mine, ca și cum ar zice „Stai acolo“, și pleacă.

Trec încă zece minute și încep să devin neliniștită. De fapt, transpir destul de rău. Îmi rezem fruntea de geam. Te rog, te rog, să vină cineva... oricine.

Respirația mea aburește geamul când bibliotecara de la parter apare în fața mea. Mi se taie răsuflarea. Doamne Dumnezeule, m-a speriat îngrozitor! Și nu a venit singură; în spatele ei se formează un mic grup de curioși.

— Nu intra în panică. Nu faci decât să înrăutățești situația, strigă ea.

— N-am intrat în panică, mint eu.

— Bine. Știi, ei pot să simtă asta, mă avertizează ea.

— Cine ce să simtă? întreb eu.

— Fantomele, zice ea tare.

Involuntar, mă uit peste umăr. Nu e nimic acolo. Bineînțeles că nu e nimic. Ce e în neregulă cu orașul ăsta? Vreau să strig că nu cred în fantome, că probabil e vina lui Lizzie că ușa e încuiată. Dar m-am făcut deja de râs în public, n-are rost să înrăutățesc situația.

Se aude un bâzâit slab. O bormașină?

— Dați-vă la o parte! strigă omul de serviciu.

Ușa vibrează și, după câteva secunde, o mică bucată de metal cade la picioarele mele. Ușa se deschide brusc, aproape lovindu-mă. Mă feresc sărind înapoi și mă izbesc cu spatele de o masă, atât de tare încât mă ridic

cincisprezece centimetri deasupra podelei. Dau din mâini cu disperare ca să-mi recapăt echilibrul. Din mulțime se aud strigăte de teamă.

— Ești în regulă? întrebă bibliotecara, cu un pic de dramatism în voce.

— Da. Mulțumesc, spun eu, uitându-mă la ea și la omul de serviciu.

Cred că par nebună. Cu toate privirile asupra mea, aproape că îmi doresc să fi rămas în întuneric până toată lumea își pierde interesul. Sunt udă de transpirație, am şuvițe de păr lipite de frunte, și tocmai m-am izbit singură de o masă. Spre dezamăgirea mea, privirile și șoaptele din mulțime au crescut în intensitate.

Pășesc în lumină și îl observ pe John în spatele mulțimii de oameni, rezemat de niște rafturi. Privirile ni se intersectează, iar nervii mei deja întinși cedează. Nu mai gândesc. Pur și simplu fug.

Ceva e putred aici

— M-a sunat directorul școlii astăzi, zice Vivian din pragul sufrageriei.

Eu stau cu picioarele încrucișate pe canapeaua mare și albă. În jurul meu sunt împrăștiate hârtii și cărți. Mă foiesc.

— Ți-a spus despre vestiar?

— Da, zice ea și înțeleg din cuta de pe fruntea ei că mă judecă. Pur și simplu nu înțeleg cum ai putut să atragi o astfel de reacție atât de repede.

Mă încordez.

— Ca și cum ar avea mai mult sens dacă s-ar fi întâmplat mai încolo? După ce m-ar fi cunoscut mai bine?

— Știi că nu am vrut să spun asta. Te răstești la oameni fără motiv. Ce se petrece cu tine în ultima vreme? Nu-mi mai spui nimic din ce ți se întâmplă.

Încerc să mă calmez. Are dreptate. Înainte să se îmbolnăvească tata, i-aș fi povestit ce s-a întâmplat, iar ea ar fi făcut un comentariu acid referitor la colegii vinovați. Asta m-ar fi făcut, în mod clar, să râd, și ar fi făcut totul mai ușor de suportat. Acum mă simt ca și cum sunt mereu în defensivă. Oftez.

— A fost ceva în neregulă cu pateurile pe care mi le-ai dat azi-dimineață. Cincisprezece sau mai mulți colegi s-au

simțit rău, au vomat și au plecat acasă. Toată lumea mă acuză pe mine. De asta au scris „PSIHOPATĂ“ pe vestiarul meu.

Își strânge buzele. Pune o cutie mică de pizza pe canapea, lângă mine.

— Mă ocup eu de asta, zice și iese din încăpere.

Sună la patiserie. Vocea îi crește din ce în ce mai tare în intensitate și folosește tonul ei de ești-în-mod-clar-un-idiot. Amândouă suntem temperamentale, dar e înspăimântător să o superi pe Vivian. Doar de două ori, când eram mică, ne-am enervat una pe cealaltă. Dar ne-am certat atât de rău încât vecinii au sunat la poliție. O dată pentru că au auzit cum Vivian a aruncat cu o vază în perete și a doua oară pentru că țipa atât de tare încât s-au temut că a avut loc o crimă.

Bineînțeles, tata nu era acasă când au avut loc certurile, iar eu nu i-am spus niciodată. Ne certam pentru că mă trimitea la terapie, din cauză că nu aveam prieteni și Vivian credea că sunt prea atașată de tata. A existat mereu o parte de mine care s-a temut ca nu cumva să aibă dreptate, ca nu cumva să fiu eu problema.

Deschid cutia și iau o îmbucătură de pizza cu brânză – nu se compară cu cea din New York. Îmi verific telefonul a o sută oară ca să văd dacă nu mi-a scris Jaxon. Nimic. Tot ce mi-a spus astăzi părea real. E un pic ciudat că se poartă așa frumos cu mine, când nimeni din școală n-o face. Minunat, m-am molipsit de la Vivian de suspiciunea legată de oamenii prea drăguți.

Mă opresc în mijlocul unei îmbucături și pun felia pe jumătate mâncată înapoi în cutie. Jaxon a recunoscut azi că știe ce s-a întâmplat cu tata. Nimeni de la școală nu știa. De unde ar fi putut să afle? Doar așa se poate să fi aflat John. Simt că mi-e rău.

Îmi adun cărțile și foile și mă îndrept spre camera mea. Nu pot să cred că aproape am avut încredere în el. E ușor să păcălești cu vorbe frumoase pe cineva care se simte singur. Sunt așa de proastă.

— Asta nu schimbă faptul că am să vorbesc cu Mable despre asta.

Vivian are o voce tăioasă.

— Scuzele nu sunt de ajuns.

Doamna Meriwether? Îmi încetinesc pașii pe trepte. Ce legătură are ea cu patiseria? Dintr-odată, îmi aduc aminte ce a zis Jaxon despre felul în care gătește mama lui. Senzația de rău se intensifică. Poate că Vivian avea dreptate în legătură cu ei.

— Am rezolvat, zice Vivian de la capătul scărilor.

O să se lupte pentru mine, dar, în momentul ăsta, am mai multă nevoie să fiu consolată.

— Minunat.

Tonul îmi reflectă dezamăgirea.

— Cu plăcere, spune ea, iar eu traversez holul spre camera mea.

Se aude un scârțâit slab de lemn vechi în timp ce mă apropiez de dormitorul roșu-închis. Intru înăuntru și deschid lumina. Scaunul cu balansoar se clatină înainte și înapoi. Îl prind de braț și se oprește. Analizez camera, dar totul pare în regulă.

Ieșind înapoi pe hol, mă uit în ambele direcții înainte să mă îndrept spre dormitor, dorindu-mi ca aplicile de pe hol să fi fost mai puternice și să nu mai arunce atâtea umbre pe pereți. Îmi bag mâna în cameră și apăs întrerupătorul înainte să intru. Împing ușor ușa și îmi găsesc hainele, din nou, căzute grămadă pe podea.

— Ce naiba? spun eu în încăperea pustie.

Gata, până aici. Ori își bate cineva joc de mine, ori e ceva în neregulă cu șifonierul ăsta. Apăs zăvorul de câteva ori și

scoate un scârțâit. Iau restul hainelor rămase împăturite în partea de sus a șifonierului și le pun pe jos, lângă celelalte. În centrul panoului din spate al șifonierului e sculptat cu delicatețe un bulgăre-de-soare, la fel ca celelalte flori de pe mobila din camera mea. Verific toate marginile lemnului și îmbinările, ca să văd dacă ceva e defect. Ca ultimă soluție, bat în lemn – în uși, în laterale, în panoul din spate. Stai așa, partea asta sună diferit. Bat în apropierea florii. Cu siguranță lemnul e gol pe dinăuntru. Îmi scot capul dinăuntru și împing șifonierul ca să îl mut de la perete. Nu se mișcă. Cântărește vreo două sute de kilograme.

Mă întorc la floare și o prind de margini. Se aude un mic zgomot, iar una dintre petale pare să se fi aplecat. S-a mișcat sau doar mi-am imaginat? Prind floarea cu vârful degetelor și trag. Iese cu ușurință și cade la mine în palmă. Îmi bag mâna prin gaura în care a fost floarea și simt cu vârful degetelor ceva catifelat. Mă aplec mai în față și reușesc să apuc obiectul. Cu grijă, scot un teanc de scrisori vechi, legate cu fundă albastră. Sunt îngălbenite de vreme și au un miros mucegăit. Acum nici că-mi mai pasă de hainele mele răsturnate pe podea.

Mă așez la măsuța de toaletă și desfac funda care le ține legate. Cu atenție, deschid primul plic și desfac foaia grea dinăuntru. Scrisul e mic și ondulat în mod elaborat, astfel încât e greu de citit.

Draga mea Abigail,

Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-ți văd din nou zâmbetul. Cred că boala mamei se apropie de sfârșit și mă voi putea întoarce la tine. Ai răbdare, draga mea, pentru că sunt constrâns de aceste întâmplări nefericite.

*Întotdeauna al tău,
William*

Scrisori vechi de dragoste. Ce romantic. Pun pariu că i-au aparținut fetei din portretul de lângă pian. Oare asta a fost camera ei? Fără să știu din ce motiv, am sentimentul puternic că a fost a ei. Îi plăceau bulgării-de-soare. De asta sunt peste tot pe mobilă.

Lumina se stinge și tresar. Cred că glumești. Nu tocmai acum! Las scrisorile delicate pe masă și orbecăi prin jur, în căutarea lanternei de pe noptieră. Mâinile îmi tremură

— Vivian! strig eu în timp ce alerg pe holul întunecat, dar nu-mi răspunde nimeni. Când ajung la capătul scăriilor, văd că lumina e aprinsă în holul de la intrare.

— Vivian!

— Ce e?

Vocea i se aude slab de la capătul holului.

Alerg spre bucătărie, știind că acolo o voi găsi. Mereu își face ceai din frunze la ora asta. Împing ușa batantă. Vivian e lângă aragaz, aprinzând focul sub un ceainic vechi.

— Mi s-au stins iar luminile, zic eu.

— Instalatorul le-a reparat.

După toate lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat deja astăzi, în mod clar nu sunt încântată de faptul că la mine în cameră e întuneric beznă.

— Păi, la mine în dormitor nu e lumină.

Își pune cana goală pe blatul de marmură și iese pe ușa din spate în grădină. O urmez, și țin lanterna în timp ce Vivian deschide ușița tabloul electric, unde sunt siguranțele.

— Ai dreptate, una dintre ele a sărit.

O ridică în poziția inițială.

— Hai să vedem.

Intră în casă, mișcându-se repede.

Nu vreau să vadă scrisorile.

— E în regulă, zic eu, ținând pasul cu ea. Te anunț dacă s-au aprins.

— Verific eu. Dacă încă avem probleme, o să-l sun pe idiotul ăla și o să-i spun să vină înapoi. N-am de gând să-mi mai petrec încă o seară lovindu-mă de mobilă pentru că nu văd la trei metri în fața mea.

N-are rost s-o contrazici, mai ales când e nervoasă. Mergem spre camera mea. Am închis ușa? Nu-mi amintesc să fi făcut asta. Mi se ridică părul pe ceafă. Apuc clanța înaintea lui Vivian, sperând că pot să ascund scrisorile.

— Lumina e aprinsă, spun eu repede.

— Pari gata să cedezi nervos. Ești în regulă?

Se uită la mine și împinge ușa.

Mă uit automat spre măsuța de toaletă, dar scrisorile nu mai sunt acolo. Au dispărut! Ce naiba...? Mă duc acolo și trag scaunul ca să văd dacă nu cumva au căzut.

— Camera asta e un dezastru, zice Vivian strâmbând din nas. Sam, ești sigură că ești OK?

Mi se oprește inima în loc. Nu înțeleg unde au dispărut.

— Da. Și n-am făcut eu asta.

— Luminile?

— Astea!

Arăt spre haine.

— Erau așa când am ajuns aici. Iar acum a dispărut ceva și cred că cineva își bate joc de mine.

— Încerci să-mi spui că tu crezi că a intrat cineva în casă? Toate ușile erau încuiate.

— Lipsește ceva din cameră, și asta e a doua oară când îmi găsesc hainele împrăștiate pe podea.

Mi-e greu să-mi păstrez calmul.

— Ia-o mai încet. Ce lipsește?

— Ceva.

Privirea i se oprește asupra găurii din spatele șifonierului.

— Dacă nu-mi spui, atunci cum pot să te ajut?

— Bine. Scrisori. Le-am găsit în spatele șifonierului.

— Deci vrei să spui că cineva ți-a aruncat hainele pe jos. Ai găsit cumva scrisori în șifonier. Și apoi s-a stins lumina și au dispărut.

— Și balansoarul din dormitorul roșu-închis se clătina singur.

Se încruntă.

— Dormi bine? Știi că am glumit când am spus că fantoma nu te place, nu-i așa?

— *Nu cred* că a fost o fantomă. *Cred* că a fost o persoană.

Ceainicul începe să șuiere.

— Trebuie să-l iau de pe foc. Apoi putem să mai vorbim despre asta.

— Nu.

Închid ușa în urma ei după ce pleacă.

Chestia asta n-o să facă decât să deschidă din nou discuția despre terapie. Nu sunt nebună. Iar programul meu de somn nu are nicio legătură cu asta. Se joacă cineva cu mine, în mod deliberat. Oare nebunii ăia de descendenți ai vrăjitoarelor de la școală ar merge atât de departe încât să-mi intre în casă? Da, cred că sunt în stare. Poate chiar și Jaxon e implicat în chestia asta. Pun pariu că se distrează toți pe seama mea.

Mobilul îmi vibrează pe noptieră. E un mesaj.

Jaxon: Ai descoperit ceva?

Din motive necunoscute, mesajul lui mă enervează. Cu siguranță se joacă cu mine.

Eu: Un mincinos.

Jaxon: ???

Îmi arunc mobilul pe pat și îmi iau lanterna de metal – o sursă de lumină sau o potențială armă. Încerc să merg tiptil pe scări ca să nu știe Vivian unde sunt.

Mă duc în sala cu pianul, în fața tabloului cu Abigail, examinând fiecare detaliu. Ea e calmă, cu părul ei șaten-închis și ochi cenușii, fericiți. În spatele ei, totul e în umbră. Dar sunt destul de sigură că se află lângă șemineul din bibliotecă, exact lângă ușa secretă.

— Am intrat cumva în lumea secretelor tale, îi spun eu tabloului.

Caut semnătura pictorului, dar nu există. Cu atenție, luminez cu lanterna spatele portretului. Bingo – pe spate e lipită o foaie cu scrisul de mână al bunicii mele. Mulțumesc, Charlotte. Scrie „Abigail Roe ~1691“.

Anul de dinaintea Proceselor vrăjitoarelor? Mă uit din nou la rochia ei din dantelă și mătase. Pare prea elegantă pentru perioada colonială a Americii. Am văzut în cartea de istorie desene cu puritani din acele timpuri și purtau haine super-simple și bonete. Nuanțe de negru și pământiu, nu culori vesele ca albastru și alb. Din câte am citit, copiii nu se jucau și nu aveau jucării, pentru că acestea erau considerate niște obiecte superficiale și păcătoase. E imposibil să fi putut să mergi îmbrăcată în felul ăsta în secolul șaptesprezece în Salem. Ceva e în neregulă aici.

În spatele meu, un pahar de cristal cade pe podea.

Blestemată

Încetinesc ritmul pașilor pe coridor pentru a nu-i lăsa timp lui Jaxon să vorbească cu mine înainte de oră. Este doar a treia zi de școală și toată lumea evită să stabilească contact vizual cu mine. Acolo unde, în mod normal, ar trebui să mă strecor printre oameni, ei se dau la o parte din calea mea. Nu se retrag din respect, ca atunci când le fac loc Descendenților. E ca și cum le e frică să mă atingă. Aud fragmente de conversații despre fiasco-ul meu de la bibliotecă, fapt care este deja cunoscut de toată lumea.

Clopoțelul sună chiar în timp ce ajung la sala de istorie și încerc să ignor nodul care mi se pune în gât. Îmi controlez expresia feței în așa fel încât să nu exprime nimic și deschid ușa. Wardwell îmi aruncă o privire dezaprobatore, dar nu poate spune nimic din moment ce am ajuns, teoretic, la timp.

Mă așez pe locul meu de lângă Jaxon, dar privesc drept înainte.

— Vom începe cu proiectul vostru.

Domnul Wardwell poartă o jachetă de stofă, cu petice din piele de căprioară pe coate.

— Sam? șoptește Jaxon.

Îl ignor și simt cum mă încordez și mai tare.

— Jaxon, spune domnul Wardwell, dacă ești atât de dornic să vorbești în ora mea, atunci poate ai vrea să-mi spui ce subiect ți-ai ales.

— Sigur, zice Jaxon fără să pară deranjat. Lucrez cu Sam și ne-am ales ca subiect locul spânzurătorilor.

Nu menționează faptul că noi credem că locul actual e greșit.

Fata drăguță care îi păstrase lui Jaxon un loc lângă ea data trecută nu se întoarce să se uite la noi, dar restul clasei o face. Nu-ți face griji, poți să-l iei tu, mă gândesc eu în direcția fetei drăguțe.

— Minunată alegere, zice Wardwell aprobator. Vineri o să vizităm Parcul Dealul Eșafoadelor. Puteți să faceți cercetări atunci.

Îmi ridic mâna, iar domnul Wardwell dă din cap.

— Da?

— Pot să fac proiectul singură?

— Nu. E un proiect de grup.

Se îndreaptă spre alt elev, iar Jaxon se uită fix la mine. Nu îndrăznesc să-l privesc, de teamă să nu încep să plâng.

Lizzie, care stă la câteva rânduri mai în față, se întoarce spre mine, cu părul ascunzându-i zâmbetul îngrozitor. De sub bancă scoate o păpușică făcută manual, pe care e brodat numele „Mather“ și cu un ștreang în jurul gâtului. Jaxon mă prinde de braț, ca și cum m-ar avertiza să nu reacționez. Îi dau mâna la o parte.

Citesc pe buzele lui John, care stă în banca de lângă Lizzie, cuvântul „blestemată“

Înlemnesc. Țsta a fost cuvântul care mi-a distrus prietenii în copilărie. Totul a început la scurt timp după ce prietena mea, Kara, a căzut în cușca leului la aniversarea zilei mele de naștere, când împlineam șapte ani.

— Nu se simte îndeajuns de bine ca să te vadă, a spus mama lui Kara, ținând ușa doar pe jumătate deschisă.

— O să ne întoarcem în câteva zile, a zis tata, punându-și mâna pe umărul meu.

— Sam? s-a auzit vocea Karei de la capătul holului.

— Îmi pare atât de rău, Kara! am strigat eu, încercând să văd în spatele mamei ei.

Nu știam pentru ce îmi cer scuze, dar știam că îmi pare rău.

Când Kara a ajuns la ușă, mama ei a tras-o înapoi.

— Kara, n-o vei mai vedea pe Sam. Ea și tatăl ei tocmai pleacă.

Ochii au început să mi se umple de lacrimi, iar tata și-a încordat postura lângă mine.

— Desigur că sunteți supărată în legătură cu ce s-a întâmplat. Dar nu e vina lui Sam. Să le interziceți fetelor să se mai vadă este o exage...

Am întins mâna spre Kara, dar mama ei s-a așezat în față.

Mi-a trântit ușa în nas. Nu am înțeles cu adevărat ce se întâmpla. Știam doar că nu mai puteam fi prietenă cu Kara pentru că era ceva în neregulă cu mine și nu eram sigură că mă puteam resemna cu gândul ăsta.

John rânjește când vede expresia șocată de pe fața mea. Există vreun mod prin care ar fi putut să afle despre ghinionul pe care l-am avut în copilărie? Sau este doar o coincidență îngrozitoare?

— Nu sunt blestemată. Și dacă mai spui asta o dată, îți șterg zâmbetul de pe buze cu un pumn! țip eu.

În încăpere se lasă liniștea și toată lumea se uită la mine. Domnul Wardwell își îndreaptă umerii.

— Domnișoară Mather, nu permit acest gen de izbucnire în ora mea. Dacă nu te poți controla, te invit afară. Este clar?

Lizzie strânge lațul în jurul gâtului păpușii.

Îmi încordez pumnul.

— Deci e perfect în regulă ca Lizzie să aibă o păpușă voodoo spânzurată? Glumiți? Mi-au tăiat o șuviță de păr zilele trecute!

Domnul Wardwell se uită la Lizzie, dar păpușa nu se mai vede.

— Afară! zice domnul Wardwell arătând spre ușă.

Îmi iau geanta și ies nervoasă.

— Domnule Wardwell, spune Jaxon, nu e...

— Nici nu vreau să aud, Jaxon.

Domnul Wardwell mă urmează pe coridor.

— Vreau să mergi în sala de acolo, zice domnul Wardwell scuturându-și degetul arătător spre mine. Și calmează-te. O să vin să vorbesc cu tine când sunt gata.

Traversez holul, intru în sala de clasă goală și-mi arunc geanta pe podea. Știu că nu ar trebui să mă las copleșită de nervi în felul ăsta, dar Descendenții ăia sunt complet nebuni. Cum să fii în stare de așa ceva? Nu cred în vrăjitorie sau orice rahat o fi fost păpușa aia, dar și așa. Și ce făcea Jaxon? Mă apăra? Nu am nevoie de ajutorul lui. Întotdeauna m-am descurcat pe cont propriu. Nu știu de ce mi-a intrat în cap ideea că s-ar putea să-mi fac prieteni aici.

Mă plimb prin cameră ca un leu în cușcă, până când obolesc. Lovesc cu piciorul banca de lângă fereastră înainte să mă așez în ea. Îl vreau pe tata înapoi. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să aud că lucrurile vor merge în cele din urmă spre bine. În momentul ăsta, totul este anapoda. Și, cu fiecare minut care trece, alunecă și mai departe în afara razei mele de control. Îmi pun capul în mâini și părul îmi cade în față.

Tata a îngenuncheat lângă mine.

— Nu e vina ta. Știi asta, nu-i așa, Sam? Acea femeie este o... E speriată din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Kara și vrea să dea vina pe cineva.

Tata îmi dă şuvițele de păr la o parte de pe obrajii uzi.

— Ești unul dintre cei mai buni și mai frumoși oameni pe care i-am cunoscut vreodată și îți promit că voi face tot ce pot pentru a rezolva problema asta.

Am dat din cap.

— Bine, tati.

Dar undeva, adânc în suflet, am știut că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

După câteva minute în care stau cu ochii închiși, îmi încetinește respirația. Când deschid ochii, tipul cu părul negru de care m-am ciocnit în prima zi se află lângă mine, în încăpere. Pentru câteva secunde, rămânem amândoi tăcuți.

— O să pleci.

Vocea îi e lipsită de inflexiuni, dar expresia îi este intensă.

— Din sala asta? Nu pot.

— Din Salem, zice el și, pentru prima dată, observ că și el poartă negru din cap până-n picioare.

Dincolo de bravadă

Sună clopoțelul la finalul celei de-a șasea ore – cea de literatură, iar eu sunt prima care iese din clasă. Abia aștept să plec de aici. Dacă mai aud fie și o singură persoană șușotind despre cum am fost blestemată de Descendenți, urlu de nervi.

Mă grăbesc spre vestiarul meu. Ce bine, Susannah nu e aici încă. Învârt numerele din combinația încuietorii și deschid rapid zăvorul. În timp ce îmi iau caietele, îl văd pe Jaxon îndreptându-se direct spre mine. Închid dulapul și o iau spre ieșire. Dar până apuc să ajung la ușă, mă prinde din urmă.

— Sam, ce naiba se întâmplă?

— Lasă-mă-n pace.

— Nu înainte să-mi spui de ce ești așa supărată.

Ține pasul cu mine, iar eu merg foarte repede.

— M-ai evitat toată ziua.

— Știi de ce.

Mă duc spre trotuar, lăsând școala în urmă.

— Nu, chiar nu știu.

— Te rog, nu vreau să mă simt mai ridicol decât mă simt deja.

Privesc crăpăturile din trotuar peste care pășesc, încercând să îmi distrag gândurile de la cât de rănită mă simt.

— M-am purtat frumos cu tine. Îmi scapă mie ceva?

Îmi ridic privirea spre el pentru prima dată de când am început să vorbim.

— Cum au aflat Descendenții că tata e în spital?

— Nu știu... ah, rahat.

— Exact, „rahat“ e cuvântul potrivit.

Îmi cobor din nou privirea și grăbesc pasul. O parte din mine a sperat totuși să nu fie el cel vinovat. N-ar fi trebuit să am încredere în el.

— Nu e ceea ce crezi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sam, nu erai acolo. Nu știi ce am spus.

— Nu-mi pasă.

Mi-e mai bine singură.

— Păi, mie îmi pasă, zice el. În prima ta zi la școală, până la prânz, am auzit că Descendenții au de gând să-ți facă viața un iad. Erau tot felul de zvonuri despre tine. Am vorbit cu Susannah, i-am spus să transmită grupului să te lase în pace, că treci printr-o perioadă grea. Nu știam că o să folosească asta împotriva ta.

Simt pe pleoape greutatea adunată peste zi și vreau să plec de lângă el înainte să mă fac și mai tare de rușine. Mă îndrept spre strada din apropierea casei. Jaxon se postează în fața mea înainte să apuc să intru pe alee.

— Dă-te, zic eu.

— Nu. Nu înainte să îmi spui că mă crezi.

— Jaxon, haide.

Mă uit în ochii lui.

— Ești în clasa a unsprezecea și ai o groază de prieteni. Oamenii te plac. Pur și simplu nu pot să cred că vrei să-ți petreci atâta timp cu mine.

Vocea îmi tremură un pic.

— Vreau doar să nu-ți mai bați joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine.

Pare atât de sincer, încât nu știu dacă să-i dau una pentru că e un mincinos atât de priceput sau dacă să-l cred.

— Ai câștigat deja. Mă simt ca naiba. Misiune îndeplinită.

— Haide pe la mine să vorbești cu mama.

Mă opresc. Cum adică?

— Fac o înțelegere cu tine. Vino să vorbești cu mama, și dacă nu ești convinsă că spun adevărul, atunci te las în pace.

Se uită la mine în timp ce iau propunerea în considerare.

— Și o să fac eu proiectul nostru la istorie. N-o să fie nevoie nici măcar să vorbești cu mine.

Îl privesc cu suspiciune.

— În regulă. Ar fi bine să fii priceput la istorie.

Îl urmez spre casa lui cu obloane albastre și stea nautică pictată. În momentul în care deschide ușa de la intrare, miresme delicioase de cocă, mere și scorțișoară îmi umplu nărilor.

Casa e surprinzătoare. Interiorul ei seamănă cu cabinetele unei corăbii, una cu catarge înalte, folosită pentru aventuri pe mare. Grinzi rustice, de lemn neșlefuit, acoperă tavanul alb. Rafturile sunt făcute din lemn de balsam, la fel și balustrada.

— Mamă! strigă Jaxon, și traversează holul, apoi o ia la stânga.

Mă conduce printr-o arcadă de lemn.

Toate suprafețele din bucătărie sunt acoperite cu fursecuri, plăcinte și tot felul de lucruri minunate. Pereții sunt decorați cu machete de vapoare, iar pe pervazurile geamurilor sunt aliniate borcane cu mirodenii.

— Samantha!

Doamna Meriwether apare de după un mixer.

— Ai venit în sfârșit în vizită.

— Bună ziua, doamnă Meriwether.

Mă apropii de barul cu bunătăți.

— Mama e proprietara patiseriei Vrăji dulci din oraș, îmi explică Jaxon. Dar își petrece majoritatea timpului aici, inventând rețete noi.

Ea e proprietara patiseriei. Dau din cap, sperând că Vivian nu s-a certat cu doamna Meriwether din cauza acelor pateuri.

Doamna Meriwether zâmbește.

— Servește-te cu orice vrei.

Aleg o tartă în formă de inimă, cu zmeură proaspătă, și mușc din ea.

— E delicioasă.

— Mamă, spune-i lui Sam ce ți-am zis când am venit acasă după prima zi de școală, o roagă Jaxon.

Ea își înclină capul pe-o parte.

— Mi-a spus că ceilalți colegi se aliază împotriva ta.

— Și?

Se uită la Jaxon curioasă.

— Și că el știe cum e să ți se întâmple așa ceva și va încerca să-i oprească.

— Vezi?

Mă uit când la unul, când la altul.

Doamna Meriwether lasă jos bolul mixerului.

— Jaxon, lasă-ne singure puțin.

— Mamă...

— Jaxon.

Pufnește, dar iese din cameră.

— Ia loc, zice ea, și trag unul dintre scaunele înalte de la bar.

Adaugă zahăr brun în bol înainte să înceapă din nou să amestece.

— Știi că am crescut în casa asta?

Clatin din cap.

— Tatăl tău și cu mine eram inseparabili. Ne-am născut la o lună diferență. Făceam totul împreună. Se gândea mereu ce farse să mai facă și întotdeauna trișa la cursele de alergat.

Râde.

— Îmi distrăgea atenția și pornea înaintea mea.

Încerc să mi-l imaginez pe tata prostindu-se cu o doamnă Meriwether tânără. După ce a început să se ducă totul de râpă cu viața mea socială, tata și-a pierdut mult din umor. L-a afectat faptul că nu putea să schimbe lucrurile pentru mine.

Oftez.

— Am vrut mereu să aflu despre locul ăsta, dar el nu vorbea niciodată despre asta. Nu mi-a povestit despre dumneavoastră.

Îmi fac griji să nu fi spus ceva nepotrivit, dar ea pare gânditoare.

— Da, zice ea amestecând în castron. S-a îndepărtat de locul ăsta după ce a murit mama ta. A fost devastat. Cu toții am fost. Dar n-a lăsat asta să-i afecteze statutul de tată. Ar fi trebuit să vezi cum te ținea tot timpul în brațe când erai bebeluș.

Mă uit la mâinile mele.

— Mi-e dor de el.

Fiecare zi fără el pare pustie.

— Știi că îți e, spune ea cu blândețe. Mi se frânge inima când mă gândesc cât suferi. Dar izolarea nu te ajută deloc. Îmi dau seama că moștenești încăpățânarea lui Charlie. Știi, o dată, când am mers să patinăm pe râu, și-a sucit glezna. S-a târât până acasă, dar a mers pe jos doi kilometri

jumătate. Nu m-a lăsat nici măcar să-i car eu pantofii. Când l-a văzut, Charlotte aproape că a făcut o criză de nervi.

— Nu încerc să mă izolez. Doar că nimeni de aici nu mă place.

— Jaxon te place. Și dacă îl lași să se apropie de tine, s-ar putea să descoperi ceva ce merită descoperit dincolo de toată bravada.

— Nu bravez, zice Jaxon de pe hol. Sunt pur și simplu grozav.

— Jaxon, trasul cu urechea e un obicei urât, spune ea, care se potrivește mai degrabă șarlatanilor și bătrânelelor.

Jaxon apare în prag cu un zâmbet plin de încredere în sine.

— Nu-ți face griji. M-am întors doar să văd dacă ați terminat.

— Asta depinde de Samantha, zice ea.

— Da, cred că am terminat, spun eu. Pot să mai trec pe aici? Mi-ar plăcea să aud poveștile despre tata când era mic.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Scoate cu lingura o bucată de aluat care miroase a lapte de pasăre și unt topit.

Jaxon îmi face semn să-l urmez.

Prietenia

— Cum de nu ești gras? întreb eu, ținând cu ambele mâini cana de ciocolată caldă cu un strop de scorțișoară și chili de la Vrăji dulci, patiseria doamnei Meriwether.

Jaxon se bate pe abdomenul plat.

— Gene bune.

Traversăm strada spre port și văd pentru prima dată o corabie enormă.

— Uau.

— N-ai văzut nava Prietenia până acum?

Zâmbește larg.

— Așa se cheamă corabia asta de pirați?

El râde.

— De fapt, e o reconstituire a unei corăbii de marfă din India de Est, construită în 1797.

Mă uit la el cu capul înclinat.

— Știi data exactă?

— Când eram mic, tata obișnuia să mă aducă aici. El era constructor de nave și îi plăcea foarte mult asta.

Dintr-odată, felul în care e decorată casa lui începe să capete sens. Sorb din ciocolata caldă.

— Corabia asta a călătorit în jurul globului de zeci de ori și s-a întors în Salem de fiecare dată, aducând lucruri de peste tot din lume.

Privește catargele, cu complicatele lor caturi de lemn.

— Serios?

Sunt fermecată de dragostea lui Jaxon pentru această navă învechită.

— Din nefericire, britanicii au capturat nava originală în războiul din 1812 și au vândut-o pentru piese.

— Ce trist. E foarte frumoasă.

Se simte o schimbare în el când vorbește despre nava asta.

— Da, urăsc când oamenii distrug lucruri frumoase.

Obrajii mi se aprind.

— Deci, obișnuiai să vii aici cu tatăl tău?

— Da, îmi arăta toate părțile navei și îmi explica cum funcționează. De asta îmi place să construiesc mobilă. Construiam multe lucruri cu tata.

Cerul a început să se coloreze, din portocaliu spre roz.

— Cum era tatăl tău?

Jaxon zâmbește.

— Purta mereu bretele și avea un răs profund, i se scutura tot corpul când râdea. Și purta după el o pipă veche, care o înnebunea pe mama. Ea spunea că tata împute casa. Dar, mai mult decât orice, tata o iubea pe mama. Îi plăceau mult dulciurile. Se furișa noaptea în bucătărie și mânca bunătățile făcute de ea pentru patiserie. Mama se plângea, dar, în secret, îi plăcea.

Dragostea lui Jaxon pentru tatăl lui îmi aduce aminte de tatăl meu și mi se pune un nod în gât.

— Cred că a fost o persoană minunată.

Jaxon își pune un braț pe umărul meu și mă trage mai aproape. Mă încordez sub atingerea lui. Poate că doamna Meriwether avea dreptate în legătură cu Jaxon. Nu i-am dat cu adevărat vreo șansă. Nu sunt obișnuită ca oamenii să se poarte frumos cu mine. De fiecare dată când cineva de la școală a vrut să-și petreacă timpul cu mine, a fost ca

să îmi facă o farsă, ceea ce nu prea m-a ajutat la capitolul încredere. Mă relaxez și mă sprijin de el, inspirând adânc mirosul lui de ace de pin.

— N-am prea avut prieteni în New York.

Privim împreună cerul multicolor reflectat în apă, iar eu mă gândesc la brațul lui, care încă nu mi-a dat drumul.

— Tu spui întotdeauna ceea ce crezi, nu-i așa?

Zice asta ca și cum ar fi un lucru bun.

Ridic din umeri.

— Vivian spune că nu am niciun filtru între gânduri și ceea ce spun. Partea amuzantă este că de la ea am învățat asta. Dar adevărul e că nu simt nevoia să îndulcesc lucrurile.

— Deci asta înseamnă că nu ți-e dor de New York?

— Nu chiar. Dar mi-e dor de faptul că acolo puteam să merg la spital în fiecare zi. Asta este cea mai lungă perioadă petrecută fără să-l văd pe tata de când a intrat în comă. Am reușit să vindem apartamentul mai repede decât se aștepta Vivian și a trebuit să ne mutăm înainte ca tata să fie transferat la Boston.

Jaxon mă ține un pic mai strâns, iar eu nu mă pot abține să nu mă cuibăresc în căldura corpului său. Inspir și expir într-un ritm un pic prea accelerat. Jaxon se uită la mine.

— Dacă nu te superi că întreb, ce s-a întâmplat?

Fac o pauză. Jaxon e prima persoană care-mi cere să povestesc ce s-a întâmplat.

— Acum patru luni, tatăl meu gătea micul dejun. Era sâmbătă dimineața și, înainte să se îmbolnăvească tata, eu aveam un talent în a dormi până la prânz. Nu mă trezeau nici alarmele de mașini, autospecialele de stins incendii, absolut nimic. Dar, în dimineața aceea, undeva în subconștient, am auzit vocea panicată a lui Vivian și am sărit din pat. Eu n-am știut atunci, dar ceea ce m-a trezit de fapt a fost apelul ei la urgențe. Îmi amintesc cum am

alergat în bucătărie și l-am văzut pe tata întins pe gresia neagră. Cel mai ciudat lucru este că în acel moment mi-am dat seama că tocmai îmi pregătea micul dejun preferat: clătite cu ciocolată și banane. Ochii i s-au închis chiar în momentul în care am ajuns la el. Doctorii au spus că a existat o mică ruptură în pericardium. Au reparat-o cu o intervenție chirurgicală, dar el a rămas în comă de atunci. Nimeni nu știe de ce.

Jaxon clatină din cap.

— Îmi pare incredibil de rău.

— Acum, deseori mă trezesc panicată. Cred... cred că ar putea fi vina mea. Faptul că tata s-a îmbolnăvit.

N-am mai recunoscut asta în fața nimănui.

— Sam, cu siguranță nu e vina ta.

Dintr-odată mă simt expusă și vreau cu disperare să mă ascund. Mă desprind de brațul lui Jaxon.

— Nu mă cunoști așa de bine. Oamenii au mereu de suferit în preajma mea. Sunt ca un fel de magnet pentru dezastre.

— Nu te poți învinovăți pentru...

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zic eu mușcându-mi buza de jos. Ar trebui să mă duc acasă. Nu i-am spus lui Vivian unde mă duc.

— Sigur.

Traversăm docul și ajungem înapoi pe stradă. Este mai frig fără brațul lui Jaxon în jurul meu, dar nu sunt sigură că mă simt confortabil atât de aproape de cineva. În general, oamenii nu mă ating.

— Mai există ceva de văzut pe drumul spre casă? întreb eu, sperând să îmi distrag atenția de la propriile mele gânduri negre. Repere istorice sau ceva?

— Da, sunt peste tot, spune el în timp ce mergem. Pe acolo, la câteva străzi distanță este Cimitirul vechi, cel mai

vechi din Salem. Unul dintre cei doi Mather este îngropat acolo. O să te duc o dată, când nu este întuneric.

— Cui i-e frică să meargă acum? întreb.

Jaxon rânjește și pornim pe jos pe străduța cu case frumoase și vechi de-o parte și de alta.

— Și mai încolo pe strada aia este casa în care a trăit judecătorul Corwin. Mulți oameni din Salem au mers acolo pentru a discuta despre acuzațiile de vrăjitorie.

Mâna lui o atinge pe a mea și mi-o retrag înainte de a mă hotărî dacă vreau să fac asta.

— Chiar știi multă istorie. Sunt impresionată.

— E un compliment?

— Când ofer complimente, sunt meritate.

— Poți să-l repeți? Vreau să mi-l amintesc.

— Nu.

Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc.

Jaxon se oprește în fața unui conac uriaș, cu ferestre mari de sticlă și un acoperiș cu cupole. Îmi amintește de un castel în stil New England. Nuanțele de verde sunt frumos accentuate și un gard impunător înconjoară proprietatea.

— Ce este acest loc? întreb.

— Aici era o închisoare.

— Ce închisoare elegantă...

— Aici au stat prizonierii războiului din 1812, explică el. O mulțime de oameni au murit în locul ăsta, cei mai mulți dintre ei spânzurați. Acasă la Boston Sugrumătorul.

Îmi arată un cimitir aflat dincolo de clădire.

— Cimitirul de pe strada Howard.

— Aveți cimitire peste tot.

— Cred că pur și simplu există mulți oameni morți în Salem.

— Asta nu e înfiorător deloc, spun eu.

— Giles Corey a fost omorât prin presare aici.

Vocea lui are o tonalitate dramatică.

— S-a întâmplat chiar pe această alee.

— Ce? De ce ar face cineva așa ceva?

— Ei bine, când a fost acuzat de comiterea vrăjitoriei, fiind în vârstă, a refuzat să pledeze vinovat sau nevinovat. Giles a fost dezbrăcat, pus într-o groapă și două plăci grele i-au fost așezate pe piept, apoi deasupra i-au fost puse pietre din ce în ce mai grele.

— E de-a dreptul o barbarie. De ce n-a pledat pur și simplu nevinovat?

Jaxon dă din umeri.

— Tot ce știu este că în decursul a două zile, a fost rugat să pledeze de trei ori. Și tot ce a spus a fost „Mai multă greutate!“ Unii oameni spun că la un moment dat i-a ieșit limba din gură și șeriful i-a împins-o înapoi cu bastonul. Apoi, chiar înainte de a muri, Giles l-a blestemat pe șerif.

— Țasta e unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am auzit vreodată.

Aș vrea să nu mi-l fi imaginat.

— Se pare că, de atunci, fiecare șerif a murit de atac de cord sau de vreo boală de sânge.

— Oh, Doamne. Deci, la ce e folosit locul ăsta acum?

— În cele din urmă, orașul a cumpărat conacul și l-a transformat într-o clădire de apartamente și un restaurant.

— Aha. Oamenii trăiesc într-o fostă închisoare.

Mă întreb dacă aș putea face asta.

— Oamenii spun că Giles Corey băntuie locul ăsta și că, uneori, poți să simți o mână rece pe umăr.

Jaxon ridică din sprâncene.

— Eu nu cred în fantome, zic eu.

— Da, nici eu. Dar s-ar putea să fim singurii din oraș care nu cred.

Vântul se întetește iar eu îmi încrucieșez brațele. În acel moment, ceva îmi atinge ușor umărul. Tresar. Jaxon râde.

— Nu e amuzant.

— Parcă ziceai că nu crezi în fantome?

— Nu cred! Dar asta nu înseamnă că nu tresar când oamenii mă ating pe neașteptate.

— Am înțeles. N-o să te ating pe neașteptate.

Rânjește și adaugă:

— Numai pe așteptate.

— Pentru o secundă, am crezut că ești matur în gândire și bine informat. În momentul următor, ai stricat toată impresia.

— Poți să repeți? Am auzit totul până la partea cu „bine informat“.

— Incredibil.

Scutur din cap și dăm colțul în timp ce soarele apune în spatele caselor vechi și copacilor înalți.

Momentul să pleci

Podelele scârțâie sub pașii mei în timp ce mă îndrept spre bibliotecă. Îmi atrage atenția portretul pictat al unui bătrân ursuz cu un câine mare, și mă opresc. Tata mi-a povestit despre tabloul ăsta.

— *Mai povestește-mi o dată cum ai cunoscut-o pe mama, am zis eu, strecurându-mă sub plapumă.*

Tata s-a așezat pe marginea patului meu și mi-a aranjat plapuma la picioare.

— *Aveam cincisprezece ani pe atunci, cu șase ani mai mult decât ai tu acum. Și eram cel mai frumos băiat pe care ți-l poți imagina.*

Eu am chicotit. Văzusem fotografii cu tata la cincisprezece ani, și era slăbănog, cu părul ciufulit în unele părți ale capului, ca un porc spinos pe jumătate chel.

— *Mama ta tocmai venea la bunica ta să-i aducă niște cărți. Familia mamei tale deținea librăria din oraș. Iar eu mergeam pe hol spre ea. Ea a pășit la dreapta ca să mă lase să trec, dar și eu am pășit în aceeași direcție în același timp. Am pășit când la dreapta, când la stânga, de vreo cinci sau șase ori. Recunosc că la final făceam intenționat, doar ca să mă mai pot uita la ea un pic.*

Tata mi-a făcut cu ochiul, apoi a continuat:

— *Mama ta mi-a cerut să nu mă mai mișc și, când m-am oprit, m-a împins cu ambele mâini la perete. Am*

știut din acel moment că o iubesc, cu părul ei cârlionțat și răvășit. De deasupra mea, străbunicul mă privea cu dezaprobare. N-am putut să nu rânjesc la bătrânul morocănos, cu basset-ul lui cu tot.

Oftez și intru în bibliotecă, îndreptându-mă spre semineu. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre familia mea. Nici măcar nu prea știu cum a murit mama mea. Tata spunea mereu că mama a murit mai fericită decât a văzut-o el vreodată, pentru că mă avea pe mine în brațe. Spunea că pentru câteva minute după ce m-am născut, am fost familia perfectă. Apoi se închidea la el în birou pentru restul serii.

Trag cârligul, aprind lampa și împing ușa secretă, închizând-o în urma mea. Cărămizile și grinzile vechi din lemn se luminează. Pornesc spre scara în spirală și iau treptele încet, bucurându-mă de fiorul acestui loc ascuns. Mă întreb dacă tata a știut vreodată despre acest pasaj sau dacă era ceva ce bunica mea a păstrat doar pentru ea.

Zâmbesc când ajung în mica încăpere înțesată cu cărți și îmi fac loc spre biroul bunicii mele, pe care sunt răsfirate hârtii la care probabil se aștepta să se întoarcă. Las jos felinarul și mă așez. Deschid jurnalul și încep să citesc.

„Am primit o scrisoare de la Charles astăzi, cu poze ale iubitei mele Samantha. Pur și simplu nu mai suport zidul acesta pe care l-a construit între noi. Nu mă lasă nici măcar să-i vizitez la New York. Înțeleg de ce i-e frică lui Charles de familia noastră. Îi e frică de blestem, chiar dacă încăpățănarea îl împiedică să recunoască asta.

Sunt mai hotărâtă ca niciodată să rezolv misterul. Marble îmi oferă ajutor și sprijin nepretuit. Deși nu sunt sigură dacă nu cumva m-am îngrășat câteva kilograme din cauza felului în care gătește.”

Mi se taie respirația când citesc cuvântul „blestem“ și mâna îmi tremură când întorc foaia.

„Am vorbit cu unii dintre descendenții vrăjitoarelor acuzate și le-am cerut certificatele de deces din familie. Este clar că mă consideră complet nebună. Dar, ca să fiu sinceră, sunt prea ocupată ca să-mi pese. După câteva ore de conversații fără sens, m-am dus direct la primărie și am adunat o listă de decese ale descendenților vrăjitoarelor

Voi petrece ziua de mâine cercetând documentele, dar observ deja un tipar. La fiecare o sută de ani sau cam așa ceva, din motive necunoscute, membrii acelor familii și ai propriei mele familii mor într-o perioadă foarte scurtă de timp. Nu cunosc cauza încă, dar trebuie să rup acest blestem înainte de a ajunge la Charles al meu sau la Samantha mea. Punct.“

Dacă ea voia să mă cunoască, de ce ne-a ținut tata departe una de cealaltă? Nu-i stă în fire. Există două posibilități. Unu, bunica era nebună. Sau doi, bunica avea dreptate și familia mea e cu adevărat blestemată. Dacă e așa, înseamnă că boala tatei are cumva legătură cu asta. Poate chiar este bolnav din cauza mea. O durere surdă îmi pulsează în piept. Îmi pun mâna peste inimă și apăs ca să nu las durerea să se răspândească. Te rog, nu.

Se aude un foșnet slab de la parter. Cred că s-a întors Vivian acasă. Închid jurnalul și ridic felinarul. Cobor în tăcere scările abrupte și ascult la ușă. O întredeschid un pic ca să mă pot uita cu un ochi în bibliotecă. Nimic. Deschid ușa larg, trec pragul și închid panoul în urma mea dintr-o singură mișcare. Inima îmi bubuie în urechi.

Merg pe vârfuri prin bibliotecă și nimeresc cu piciorul într-o carte. Mă împiedic, așa că mă prind cu mâna de perete înainte să cad cu fața înainte. De unde naiba a mai

apărut și cartea asta? Înainte s-o arunc pe un raft, observ titlul: *Momentul să pleci*. Mă încordez, amintindu-mi ce a spus brunetul despre faptul că trebuie să plec din Salem. Strâng cartea în mână și deschid ușa.

— Vivian! strig eu, dar nu-mi răspunde nimeni.

Mă uit în ambele direcții pe hol.

— Sunt sigură că am închis ușile, îmi spun eu.

E un obicei pe care fiecare newyorkez îl urmează cu sfințenie. Mă duc în holul de la intrare și mă uit în jur.

— Vivian! strig eu.

Încă ținând cartea în mână, alerg spre scări. Ajung în camera mea în câteva secunde și încui ușa după mine. Cum ar fi putut ști cineva că mă aflu în bibliotecă? Oare mă urmărește cineva? Geamul se sparge și sar înapoi, lovindu-mă de ușa încuiată cu un zgomot surd. O parte din fereastra dormitorului meu e acum spartă în cioburi pe podea. Pentru câteva secunde, rămân nemișcată. Mă uit la piatra mică, lunguiață și neagră, aproape invizibilă pe plăcile de parchet închis la culoare. Mâna dreaptă mi se strânge într-un pumn. Nu accept să fiu hărțuită în propria mea casă! Mă reped înainte și apuc piatra. E rece și netedă. O întorc în palmă. Inscricționat pe o parte văd cuvântul „MORI“.

Ușa de la intrare se trânteste, iar eu înlemnesc.

— Sam! răsună vocea lui Vivian din holul de la parter.

Oftez ușurată.

— Vivian! strig din nou și deschid larg ușa. Vino aici! Cineva tocmai a aruncat o piatră prin geamul meu.

Zgomotul tocurelor ei se aude estompat pe covorul de pe scări, dar se precipită când ajunge pe podeaua de lemn din hol.

Se uită la fereastra spartă, apoi la cioburile de pe jos.

— E strigător la cer, spune ea nervoasă.

— Uite, îi zic dându-i piatra.

Mușchii din jurul ochilor i se încordează.

— Despre ce e vorba, Sam?

Fac o pauză, fără să știu cum să încep.

— Astăzi, la școală, un băiat mi-a zis „O să pleci din Salem“. Aproape ca o amenințare. Și apoi, am găsit cartea asta în pragul bibliotecii.

Ridic cartea.

— M-am speriat și am venit aici. N-am stat nici măcar un minut, când cineva a aruncat piatra asta prin geam.

— Ești sigură că nu era deja acolo cartea? Încăperea aia e plină ochi de cărți.

— Sunt sigură.

— Mă duc să verific ferestrele și ușile, zice ea și pleacă.

— Sunt bine. Mulțumesc de întrebare, îmi spun mie însămi și mă uit prin spărtura din geam spre curtea întunecată de dedesubt.

O să regreți fiecare cuvânt

— Nouăsprezece oameni și doi câini au fost spânzurați, o persoană a fost presată până la moarte și, la final, patru oameni au murit în închisoare.

Domnul Wardwell stă pe marginea catedrei, uitându-se la noi.

— Astea sunt decesele asociate în mod direct cu Procesele vrăjitoarelor din Salem. Dar, după cum știu mulți dintre voi, repercusiunile au fost mult mai grave. Multe familii au suferit timp de generații întregi, și-au pierdut proprietățile, au intrat în datorii din cauză că au stat în închisoare și au fost distruse din punct de vedere emoțional. Pun întrebarea asta în fiecare an elevilor mei, așa că vă întreb și pe voi. Care a fost cauza Proceselor vrăjitoarelor din Salem? Există cauze complexe și încurcate? Sau a fost o singură cauză majoră din care au derivate celelalte? Cauza este de natură politică, religioasă, culturală sau a fost doar o isterie generală? Pe măsură ce parcurgem eseurile pe care le aveți de scris și ne pregătim pentru reconstituire, vom continua să analizăm aceste întrebări. Orice răspunsuri preliminare sunt bine-venite.

Lizzie ridică mâna cu unghii îngrijite, pe care poartă un inel cu diamant în formă de cap de mort.

— Lizzie, spune domnul Wardwell arătând spre ea.

— Cotton Mather, răspunde ea. Cauza principală a fost Cotton Mather.

Jaxon își dă ochii peste cap. Mă bucur că își dă seama cât de ridicolă e Lizzie.

— Era expert în vrăjitorie, zice ea, pe care a studiat-o mulți ani înaintea Proceselor vrăjitoarelor din Salem, așteptând să se ivească ocazia de a prinde câteva. Apoi a oferit consultanță într-un proces de vrăjitorie în Boston și a scris, în mod arogant, o carte despre asta. Cartea a devenit bestseller și ne oferă o imagine de ansamblu pentru ceea ce s-a întâmplat trei ani mai târziu în Salem.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Unii oameni nu știu când să renunțe. Iar acțiunile lor duc la moartea altor oameni.

Și mai are tupeul să vorbească despre aroganță... Știu că ea a avut ceva de-a face cu piatra aia.

— Un răspuns bine gândit, Lizzie, spune domnul Wardwell.

Lizzie se întoarce spre mine cu un zâmbet periculos pe chip. Mă uit și eu la ea, pentru că nu vreau să arăt că m-a deranjat. Mi se face pielea de găină iar ea ridică o sprâncenă înainte să se întoarcă cu spatele la mine.

— Grozav, zice domnul Wardwell uitându-se prin clasă. Alte teorii?

Nimeni nu răspunde. Nimeni nu îndrăznește să vorbească după Lizzie.

— Dacă nu aveți altele, puteți să vorbiți cinci minute cu partenerii voștri de proiect.

După o tăcere de două secunde, toți colegii încep să vorbească între ei.

— Sam... începe Jaxon cu o voce consolatoare.

— E în regulă, Jaxon, serios. Hai să nu vorbim despre asta.

— Am uitat... Ești o fată dură de oraș.

— Te-ai aștepta la altceva? întreb eu zâmbind.

— Cu siguranță nu.

— Oh, apropo, am găsit casa, sau măcar zona, spun eu.

— Ce casă?

— Casa despre care vorbea bunica, cea de la care se vedeau spânzurătorile. Am citit despre ea la biblioteca publică.

Expresia lui Jaxon se schimbă pentru o secundă când menționez biblioteca. Deci toată lumea știe. Măcar are bunul-simț de a nu aduce vorba despre asta.

— Vrei să vii să ne uităm pe hartă după ore? continui eu.

— Mă inviți la o întâlnire?

Râd.

— O să iau asta ca pe un răspuns afirmativ, zice el.

Sună clopoțelul.

Ne luăm gențile și ne îndreptăm spre ușă.

— Ne vedem după ore, îi spun eu.

— Da, ia-mă de la vestiarul meu. Îmi plac trandafirii roșii și ciocolata europeană. Nu din cele ieftine.

Dau din cap în timp ce ne despărțim.

Oamenii se retrag din calea mea în timp ce avansez pe coridor. Nu neapărat și bobocii – ei nu știu mare lucru despre dinamica socială. Dar toți elevii mai mari mă evită. Aud clar cuvântul „blestemată“ rostit în șoaptă. Fie Descendenții știu cum am fost chinuită cu acest cuvânt la vechea mea școală, ceea ce înseamnă că depun într-adevăr foarte mult efort în a-mi face viața un calvar, fie e doar o coincidență, ceea ce este înfiorător în sine. Sincer, nu știu care dintre variante e de preferat.

Dau colțul spre sala de chimie și mă ciocnesc de spatele lui Lizzie, care vorbește cu Susannah. Lizzie se întoarce cu fața la mine și se holbează.

Oamenii din jurul nostru observă. Susannah se foiește neliniștită și evită să se uite la mine.

— Țsta e momentul în care îți ceri scuze, sperii din suflet să te iert și pleci mai departe, spune Lizzie rar și deli-berat, ca și cum aș fi retardată.

Îmi înfig unghiile în palmă.

— Sau ăsta e momentul în care îți ceri *tu* scuze că ai aruncat o piatră prin geamul meu. Apoi poți să pleci să te joci cu păpușelele tale.

Lizzie își îngustează ochii diferit colorați și face un pas spre mine. Miroase a foc de tabără și gumă mentolată. Susannah o prinde pe Lizzie de mână, dar ea îi respinge atingerea.

— O să regreti fiecare cuvânt, spune Lizzie chiar în momentul în care tipul brunet trece pe lângă noi.

— Și tu! țip la el.

Lizzie pare confuză că mă adresez altcuiva. Tipul se oprește pentru o clipă ca să îmi arunce o privire dezapro-batoare, apoi pleacă mai departe, de parcă s-ar simți jignit.

Asta mă frustrează și mai tare și fac o încercare rapidă de a-l apuca de braț. Degetele mele intră în contact cu cămașa lui neagră, dar el se trage în spate și sunt nevo-ită să îi dau drumul. Fac un pas înainte, încercând să-mi recuperez poziția, dar situația se înrăutățește. Cad spre vestiarele metalice.

Îmi pun mâna în față, dar e prea târziu; stângăcia mea este în plină desfășurare. Mă lovesc cu fruntea de un ză-vor, cu un zgomot răsunător. Pentru un moment mi se încețoșează privirea și alunec pe podea. Toată lumea se întoarce să se uite la mine. Încerc să mă ridic, dar o durere ascuțită îmi pulsează în frunte și sunt foarte amețită..

Lizzie stă aplecată deasupra mea, cu o expresie amu-zată pe chip. În jur, oamenii șoptesc despre faptul că Lizzie a folosit o vrajă asupra mea și că m-a blestemat. Vreau să țip la ei, dar capul îmi pulsează dureros.

— În regulă, faceți loc, spune directorul Brennan trecând prin mulțime. Ce s-a întâmplat?

— S-a aruncat singură în vestiare, zice Lizzie, iar șoaptele continuă.

— M-am împiedicat, zic eu strâmbându-mă de durere.

— Eliberați zona. Acum! spune directorul Brennan. Hai să te ducem la cabinet. Poți să stai în picioare?

— Cred că da, spun eu, dar, când sângele începe să-mi curgă pe mână, leșin.

Așa se întâmplă când mori

Îmi scot un picior de sub plapumă și îmi aranjez perna sub cap. Văd cum apune soarele prin fereastra spartă și lipită. Iau paharul de apă de pe noptieră și înghit încă o pastilă de Advil în caz că începe din nou să mă doară capul. Per total, capul nu e problema. Sentimentul copleșitor de rușine este problema.

Vivian bagă capul pe ușa camerei mele.

— Jaxon și mama lui au trecut pe aici. Le-am zis că te odihnești.

N-am întrebat-o dacă a țipat la doamna Meriwether în legătură cu pateurile alea, dar nu sunt sigură dacă vreau să știu.

— Oh, bine, zic eu încercând să zâmbesc. Știi, doamna Meriwether e chiar o persoană de treabă. S-ar putea să-ți placă de ea.

Vivian strâmbă din nas.

— Ies să iau ceva de mâncare. Ce ți-ar plăcea?

— Cașcaval pane și supă de roșii.

Ea dă din cap.

— Mă întorc repede.

Închid ochii în timp ce pleacă. Între incidentul ăsta și ușa aia încuiată din biblioteca din Salem, e ca și cum aș fi

făcut dinadins ca Lizzie să pară puternică. Sunt sigură că toată lumea vorbește despre asta.

O mână netedă și rece îmi acoperă gura și îmi apasă buzele. Ochii mi se deschid brusc. Tipul brunet stă la mine pe pat, cu buclele atingându-i obrazul în timp ce se apleacă spre mine. Degetele lui apasă și mai tare, iar eu mă zbat. Țip, dar nu se aude decât un geamăt înfundat printre degetele lui.

— Stai, zice el fără intonație, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic ieșit din comun.

Îl trag de mână, dar e prea puternic. Se uită la mine cu o asemenea intensitate încât mi se face pielea de găină.

— N-o să-ți fac niciun rău.

Asta spune orice psihopat exact înainte să te mănânce! Încerc să-l lovesc cu mâna dreaptă, dar el mi-o prinde din aer. Îmi întind mâna stângă spre fața lui. Mi-o blochează cu cotul. Sunt prinsă în capcană!

— Am zis că n-o să-ți fac niciun rău.

Are un ușor accent britanic, iar formalitatea tonului pare nepotrivită.

— Îți dau drumul dacă nu ții. Dar, dacă continui să te zbați, voi continua să te țin.

Mă uit fix în ochii lui și nu mă mai zbat. Orice este mai bine decât să fii imobilizat. Dau din cap. Te rog, Doamne, să fie Vivian încă aici. O dată s-a luat de un om de afaceri care traversa strada doar pentru că s-a uitat la mine într-un mod nepotrivit. Tipul cu părul negru mă analizează pentru câteva secunde, apoi îmi ia mâna de pe gură.

Mă ridic și mă trag înapoi atât de repede încât mă lovesc de tâblia patului. Chiar și așa, ne desparte mai puțin de jumătate de metru. Regret cu adevărat că i-am spus acele lucruri lui Lizzie. N-am știut că va merge atât de departe încât să-l trimită pe tipul ăsta la mine acasă. Mă gândesc

să țip, dar având în vedere cât de aproape e de mine, m-ar putea răni grav înainte ca cineva să audă. Mă uit spre ușă.

— Este încuiată, spune el.

Mă uit spre fereastră. Soarele atârnă jos pe cer și n-a mai rămas multă lumină afară.

El îmi urmărește privirea.

— A plecat.

Mi se face rău. Nu am auzit zgomotul de pornire a motorului.

El îmi analizează bandajul de pe frunte.

— Ești rănită.

— Da.

Cuvântul îmi rămâne înțepenit în gât.

El se încruntă.

— Ce vrei?

Vocea mi-a devenit o șoaptă, ceea ce nu face decât să mă enerveze. Ar trebui să-i trag un pumn și să mă lupt cu el în loc să îi pun întrebări șoptite.

— Vreau să știi că regret ce s-a întâmplat astăzi.

Stai, ce? Îi cercetez expresia feței în căutare de înțeleșuri ascunse, dar nu găsesc nici unul.

— Dar nu aveai niciun drept să deschizi acele scrisori.

Calmul lui îmi dă fiori.

Nu cred că am auzit bine.

— Scrisorile din șifonierul meu?

— E nepoliticos să citești corespondența altcuiva.

— Nepoliticos?

Creierul meu se luptă prin ceața fricii.

— Nepoliticos! zic un pic mai tare. Ai intrat în camera mea. N-ai niciun drept să-mi spui ce e nepoliticos.

Îmi închid gura strângând din buze, conștientă de apropierea lui și de temperamentul meu ușor de aprins. Ochii lui cenușii-închis nu reacționează.

— La o privire mai atentă văd că manierele tale nu se îmbunătățesc.

— Mă insulti?

— Și nu ești prea inteligentă.

Am nevoie de tot controlul meu de sine ca să nu-l împing de pe pat.

— Ascultă, ciudatule, *nu* trebuie să mă justific în fața ta. Tu trebuie să te justifici *în fața mea*. Acum explică-mi de ce ai intrat în casă neinvitat.

— Ți-am explicat deja.

— Dacă voiai scrisorile alea, de ce nu ai bătut la ușă să mi le ceri?

— Pentru că le citeai.

— Ghinion! Erau la mine în cameră.

Nu reușesc să fiu la fel de calmă ca el.

— Și atunci ce ai făcut? M-ai urmărit? Te-ai uitat de afară pe fereastră?

— Te-am urmărit de când ai venit în Salem.

Situația e mai gravă decât am crezut. *E nebun*. Mă uit spre ușă din nou și îmi mușc buza.

— Ți-am zis că e încuiată.

— Spune-mi ce vrei și pleacă de aici.

El oftează.

— Am locuit în casa asta. Și nu am încredere în tine.

Explicația lui nu mă face să mă simt mai bine.

— De asta m-ai urmărit? Ești sărit de pe fix!

Așa a obținut Lizzie toate informațiile despre mine?

Ochii lui cenușii se îngustează.

— Atunci ar trebui să pleci din Salem înainte să fac ceva nebunesc.

Pentru o secundă, mă întreb dacă nu cumva am întins coarda prea tare.

— Ieși din camera mea.

— Nu.

— Atunci sper că îți place la închisoare, spun eu cu forță în glas.

Aproape că izbucnește în râs. Mă abțin cu greu să nu îi trag un pumn.

— Cartea aia de pe jos, din bibliotecă... tu ai pus-o acolo, nu-i așa?

El dă din cap.

— De ce? Pentru că sunt membră a familiei Mather?

— E o parte din motiv, da.

— Care e restul motivului?

— Par să-ți placă repetițiile în conversație. Din nou, nu voiam să citești acele scrisori.

Cred că e cea mai enervantă persoană cu care am vorbit vreodată.

— Deci scrisorile sunt ale tale?

— Mai mult decât sunt ale tale.

— Scrisorile alea sunt foarte vechi. N-au cum să fie ale tale.

Sunt sigură că îi aparțin lui Abigail, fata din tabloul de la parter.

El face o pauză, apoi spune:

— Îi aparțin surorii mele.

Vocea îi tremură puțin.

— Atunci, sora ta n-ar fi trebuit să le lase aici!

— E moartă.

Pare atât de trist încât, pentru o clipă, nu numai că mă simt prost că am țipat la el, dar vreau să-l și consolez.

Îmi alung gândul ăsta.

— Ei bine, erau în șifonierul meu.

— Nu-ți aparțin. Și nici șifonierul nu-ți aparține, de fapt, zice el pe un ton concludiv.

— Asta e casa bunicii mele. Tot ce este aici aparține familiei mele.

— Nu neapărat.

Este cumva posibil ca bunica să fi avut în casă mobila surorii lui?

— De ce și-ar lăsa cineva mobila în casa altcuiva?

— Pentru că nu a avut de ales.

— De ce să nu aibă de ales?

— Așa se întâmplă când mori.

Îi analizez chipul, cu expresia lui mândră.

— Sora ta a cunoscut-o pe bunica mea?

— Nu cred.

— Când a fost aici?

— Ultima dată, în ziua în care a murit, în 1692.

Nu are nicio urmă de sarcasm în voce.

Mă uit cu atenție la el. E îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ca înainte, cu pantaloni de stofă negri, pantofi eleganți negri și un pulover subțire de cașmir, tot negru. Hainele se potrivesc cu accentul lui formal. Părul îi cade în valuri în jurul feței și miroase a cearșafuri proaspăt spălate. Clatin din cap, enervată pe mine însămi că iau în considerare varianta că ar putea spune adevărul.

— Pe bune, ce e asta? Ori ești nebun, ori îți bați joc de mine. Și oricum, m-ai atins. Mi-ai pus mâna pe gură. Nu poți fi o fantomă. Asta trebuie să fie ideea lui Lizzie; e o glumă nesărată.

— Înțeleg acum că a fost o greșeală să vin aici.

Se ridică și pleacă spre ușă.

Îmi ridic picioarele de pe pat și aterizez dintr-o săritură pe covorul moale și alb.

— Să nu crezi că...

Văd puncte negre. N-ar fi trebuit să mă ridic așa repede. Ezit.

— Samantha?

Întind mâna spre noptieră, dar el îmi prinde mâna și mă ajută să mă echilibrez.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

— Întinde-te la loc. Nu te simți bine.

— Nu-mi spune ce să fac, zic eu și mă uit urât, strâmbându-mă la auzul accentului lui, în timp ce mă ajută să mă întind din nou în pat. Sun la poliție!

— Nu ți-aș recomanda să faci asta.

Se îndreaptă spre ușă, dar nu întinde mâna spre zăvor sau clanță. Pur și simplu continuă să meargă și dispare prin lemnul ușii.

Pasăre colibri nebună

Mă strecor pe scaunul de autocar bleumarin, imitație de piele, și Jaxon se așază lângă mine. Toată lumea vorbește cu entuziasm în timp ce se așază în perechi. O excursie vineri – ce poate fi mai grozav? Domnul Wardwell încearcă de mai multe ori înainte să reușească să se facă auzit.

Când toată lumea se liniștește cât de cât, autobuzul pornește. Ating micul bandaj din partea dreaptă a frunții.

— Te doare? Întrebă Jaxon.

Îmi scot luciul de buze cu aromă de căpșuni și mă dau cu el.

— Nu chiar. E mai mult umilitor decât dureros.

— Toată lumea spune că Lizzie a aruncat o vrajă asupra ta și că tu pur și simplu ai zburat de-a lungul coridorului și te-ai lovit de vestiare. Deci, în concluzie, oamenii din Salem sunt săriți de pe fix.

Îmi oferă o bomboană cu caramel și îl refuz.

Sunt de acord că sună nebunesc și, dacă mi-ar fi spus asta acum o săptămână, aș fi răs. Dar nu pot să nu recunosc că se întâmplă lucruri ciudate când sunt în preajma ei.

— Am avut parte de o cădere spectaculoasă.

— Da, n-o să te mint, ai avut ghinion.

— Povestea vieții mele.

— Serios, totuși. I-am mai văzut pe Descendenți unindu-se împotriva cuiva în trecut. Nu-ți face griji, își pierd interesul. Le place să îi facă pe oameni să creadă că știu magie. Ești ținta perfectă pentru așa ceva.

— Poate. Doar că mă înfricoșează lucrurile care se întâmplă în casă, zic eu înainte să mă pot abține.

Încep să accept că suntem prieteni, dar nu sunt pregătită să-i spun despre piatra care mi-a spart geamul sau despre ce s-a întâmplat seara trecută. Nici eu nu mi-am dat seama prea bine ce înseamnă lucrurile astea. Și mă fac să par nebună.

Zâmbetul lui Jaxon dispare.

— Ce lucruri se întâmplă în casă?

— În regulă, zice domnul Wardwell din partea din față a autobuzului. Oprim în Parcul Dealul Eșafoadelor. Și înainte să ieșim, vreau să fie foarte clar: trebuie să stați în locurile marcate. Dacă nu faceți asta, o să vă petreceți restul excursiei în autocar.

Ne face semn să ne ridicăm și să ieșim în parcare.

— Ce voiai să spui despre casa ta? repetă Jaxon în timp ce străbatem câmpul rotund înconjurat de dealuri mici și tufișuri.

Mă uit spre Lizzie și John, care merg în fața grupului.

— O să-ți explic mai târziu.

— După cum știți, spune domnul Wardwell, când cetățenii din Salem au fost găsiți vinovați pentru vrăjitorie în 1692, au fost condamnați la spânzurătoare. Vrăjitoria era o infracțiune capitală și oamenii credeau că, dacă îiucid pe cei care o practicau, îl împiedicau pe diavol să-și întindă rădăcinile în comunitățile lor. Judecătorii au stabilit datele execuțiilor comune și șerifului Corwin i s-a cerut să aleagă locul spânzurătorilor. I s-a impus să fie în afara orașului. La momentul respectiv, acest loc era în

afara granițelor orașului, dacă vă vine să credeți. În ziua aleasă pentru execuție, vrăjitoarelor condamnate li s-au legat mâinile la spate și au fost conduse cu căruțele pe dealul de la stânga mea. Să urcăm?

Îl urmăim pe un drum din pământ bătătorit, pe un deal cu copaci înalți. Cărarea devine din ce în ce mai abruptă și respirația mi se accelerează. Printre ramurile copacilor de la dreapta mea, tipul brunet mă privește. Mă opresc atât de repede încât aproape că îmi pierd echilibrul. Un icnet de surpriză îmi scapă printre buze înainte să mă pot abține.

— Încearcă să te faci să crezi că-ți pierzi mințile. Nu-i lăsa să te afecteze, zice Jaxon, lovind cu piciorul în pământ.

Mă uit în jos și văd un desen cu o spânzurătoare. Deasupra scrie *Mather*, iar Jaxon șterge inscripția cu piciorul. Cu siguranță crede că Lizzie sau John au făcut asta. Poate că așa este.

Mă uit din nou spre copaci, dar brunetul a dispărut. Oare chiar l-am văzut, sau sunt atât de tulburată încât mintea îmi joacă feste?

— Țineți pasul! strigă domnul Wardwell.

După încă un minut de cățărare pe poteca aproape verticală, ajungem în vârful dealului. *Cum a ajuns aici o căruță, mai ales una plină de oameni?*

— Aici este locul exact unde vrăjitoarele condamnate au fost spânzurate, spune domnul Wardwell uitându-se la noi. Bridget Bishop, Sarah Good, Samuel Wardwell și mulți alții.

Mă aplec spre Jaxon și șoptesc:

— Stai așa, domnul Wardwell e descendent al unei vrăjitoare?

Nu-i de mirare că nu mă place.

Jaxon clatină din cap.

— Cred că numele lui e doar o coincidență. A fost un scandal legat de asta acum câțiva ani, dar nu-mi amintesc prea bine.

Domnul Wardwell se uită fix la mine și la Jaxon, așa că ne prefacem că nu vorbeam.

— Nu lăsați numele acestui parc să vă inducă în eroare. Nu foloseau eșafoduri în anii 1600. În schimb, prindeau o sfoară de o cracă înaltă de copac. Condamnații stăteau în căruța cu sforile în jurul gâtului și căruța pornea.

Ce dezgustător.

— Vă las să vă uitați pe aici. Nu plecați prea departe. Ne vedem aici în zece minute.

Jaxon mă ia de mână. Are mâna caldă și puternică. Simt valuri de căldură urcând dinspre braț spre obrajii mei. Ieșim de pe cărare la stânga, spre copaci.

— E cam înfiorător să te gândești la lucrurile astea, spun eu încercând să-mi distrag atenția de la degetul lui mare care îmi mângâie ușor palma.

Jaxon dă din umeri.

— Nici măcar nu mai iau în seamă. Am auzit poveștile astea toată viața.

Jaxon se oprește și se sprijină de un copac. Mâna îmi alunecă dintr-a lui.

— Deci, spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.

M-a luat gura pe dinainte.

— Cineva mi-a spart geamul cu o piatră pe care scria „Mori“.

După întâlnirea cu brunetul, desenul de pe jos și mâna lui Jaxon într-a mea, sunt prea tulburată ca să mă mai pot opune să-i spun adevărul.

Chipul lui Jaxon devine dur.

— Vorbești serios? De ce nu mi-ai spus?

— Păi, ce puteai să faci tu în legătură cu asta?

— Să te ajut să găsești vina și să-i bat.

O spune ca pe ceva evident.

Chiar dacă unul dintre ei ar putea fi o născocire a imaginației mele?

— Nu știu.

— Atât? insistă el. S-a mai întâmplat ceva?

Îmi mușc buza și privesc în jos.

— E clar că îmi ascunzi ceva.

— Pur și simplu nu pot să am încredere în oameni și nu mă pricep să-mi povestesc problemele, sau să vorbesc în general. Și lista poate continua, spun eu.

Habar n-are că nu m-am mai destăinuit așa cuiva de ani întregi.

— Încearcă.

— Nu glumeam când am zis că oamenii din jurul meu au de suferit.

— Sunt dispus să risc.

Oare?

— S-ar putea să mă crezi nebună.

— Deja te cred.

Zâmbesc.

— Totuși, nu e problema ta.

— Nu te-ai prins până acum?

— De ce anume?

Expresia lui se îndulcește.

— Că îmi place de tine.

Mă trage aproape de el și stomacul mi se strânge. Își pune mâinile pe șoldurile mele și îi simt degetele ghidându-mă.

Îmi pun palmele pe pieptul lui, încercând să mă concentrez. Întreg corpul îmi tremură de parcă aș fi o pasăre colibri nebună și pierdută în spațiu.

— E cam ciudat.

— Tot vreau să știu.

Gândurile îmi sunt mult prea încetoșate ca să pot protesta.

— Bine. Ai câștigat. Îți spun.

El zâmbeste.

— Dacă aș fi câștigat, în momentul ăsta m-ai fi sărutat deja.

Se apleacă spre mine iar respirația lui e caldă pe obrazul meu. Mă gândesc să plec, dar corpul meu refuză să se miște. De fapt, mă trădează apropiindu-se și mai tare de el. Buzele lui le ating în trecere pe ale mele.

— Ai gust de căpșuni, zice el.

Mă sărută din nou, doar că nu la fel de blând de data asta, și totul în mine erupe ca într-un foc de artificii. Mă trage mai aproape de el și îmi deschid buzele.

— Ar fi bine să nu pomenești de scrisori, spune o voce lângă mine.

Îl împing pe Jaxon atât de tare și de repede încât se lovește de copacul de care se sprijinea. Tipul brunet se află lângă noi. Îmi scutur capul, sperând să dispară.

— Scuze, am crezut... spune Jaxon.

— El nu mă poate vedea, spune brunetul, calm ca întotdeauna.

Mă uit cu ochii mari la Jaxon. El nici măcar nu aruncă o privire spre băiatul care stă la nici jumătate de metru de noi. Fantomă. E grav. Mă simt atât de rușinată încât mă nervez pe mine însămi.

— Trebuie să pleci, acum, spun eu printre dinții încleștați.

— La naiba. Scuze, zice Jaxon. Dar m-ai sărutat și tu înapoi.

Băiatul brunet ridică o sprânceană și se retrage printre copaci. Rămân nemișcată pentru câteva secunde,

încercând să înțeleg ce s-a întâmplat. Tocmai mi-a distrus primul sărut.

— Nu la tine mă refeream. Nu am vrut să-ți spun să pleci.

— Păi, asta ai spus.

— Au trecut cele zece minute, strigă domnul Wardwell.

Nu pot să fac asta. E prea mult. De la stadiul de prietenii la sărut, într-o singură zi, iar acum tipul ăsta mort care mă urmărește. Trebuie să dezleg singură misterul blestemului aruncat asupra familiei mele. Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

— Jaxon, serios vorbind. Nu sunt bună pentru nimeni. Nu sunt foarte sigură că nu sunt blestemată.

Buza de jos îmi tremură. Mă întorc cu spatele și plec spre restul grupului.

Jaxon mă prinde de mână.

— Nu cred în blesteme.

Îi alung mâna și continui să mă îndepărtez.

— Stai departe de mine ca să nu ai și tu de suferit.

Îmi doresc să se crape pământul și să dispar.

— Nu vreau să stau departe de tine, spune el.

— Ei bine, eu vreau.

Mă lupt cu lacrimile când mă alătur din nou grupului.

— Minunat, suntem cu toții aici! Liniște! Știați că poate dura mai mult de o oră pentru ca persoana spânzurată să moară? întrebă vesel domnul Wardwell.

Salem nu este ca alte orașe

Fac stânga pe Aleea Mierlei, gândindu-mă cu groază că trebuie să mă duc acasă. E vineri seară și acasă nu mă așteaptă decât o fantomă care mă urăște. Și Jaxon... nici măcar nu mă pot gândi la el fără să mi se facă rău de rușine. Singurul lucru pe care îl aștept cu nerăbdare este să-l vizitez în sfârșit pe tata duminică, după ce e transferat în Boston.

Mă uit fix la ușă, fără s-o deschid.

— La naiba cu asta, îi spun eu casei.

Îmi las geanta în pragul ușii laterale și plec spre oraș. Nu știu exact încotro, dar m-am săturat să mă simt în fiecare secundă ca și cum cineva urmează să mă atace. Am nevoie de spațiu.

Înaintează încet pe trotuar, uitându-mă la casele drăguțe și magazinele de modă veche. Oamenii au început deja să-și pună decorațiunile de Halloween, deși e abia mijlocul lui septembrie. Mi-e poftă de o cafea, mă gândesc oprindu-mă în fața unei mici cafenele numite Urzeala. Deschid ușa și sună clopoțelul. Înăuntru miroase a boabe de cafea proaspăt măcinate și mirodenii specifice sărbătorilor, iar pereții sunt vopsiți în galben ca de miere. Nu e nimeni la rând.

— Un latte cu aromă de dovleac, îi zic fetei cu părul prins în coadă de la teighea.

— Dap, zice fata și ia un pahar de carton. Numele de familie? întrebă ea cu un marker în mână.

Cred că-ți bați joc de mine. Am venit tocmai în cafe-neaua care îți cere numele de familie în loc de prenume? Asta nu e ziua mea norocoasă.

— Mather, spun repede și îi întind cardul de credit.

Mă recunoaște. Minunat. De obicei, când am o zi proastă ca asta, îmi pun pijamalele, mă urc în pat cu niște înghețată cu ciocolată și mă uit la filme amuzante până mă simt mai bine. Dar ultimul loc în care vreau să fiu acum e camera mea.

— Dovleac pentru Mather! strigă fata.

Pe bune? Trebuia să urli asta?

Iau latte-ul și mă uit urât la ea. Pe cartonul paharului e o pată care seamănă remarcabil de mult cu un laț de spânzurătoare. Mă uit în jur cu suspiciune. Câțiva dintre clienți mă urmăresc judecându-mă din priviri. O să fie așa de fiecare dată când ies din casă?

— Ei bine, da, spun eu cu un accent dramatic spre cei care se holbează la mine. Sunt una dintre acei membri ai familiei Mather.

Puținii oameni care nu se uitau la mine se întorc acum să mă vadă.

— Chiar mâncăm bebeluși, dar numai în zilele de vineri. Oh, dar stai așa, *chiar e* vineri.

O femeie îl ia pe prietenul ei de mână și iese din cafenea.

— Vă e frică să nu fie contagios blestemul? Uuuuuu! fac eu agitându-mi mâinile în aer, cu tot cu latte.

Apoi scot limba la ei și ies furtunos. Știu că n-a fost un comportament prea matur din partea mea, dar m-a făcut să mă simt un pic mai bine.

O iau aiurea pe străzi până apune soarele, numărând casele vopsite în negru și câte magazine au nume care aduc aminte de vrăjitoare și vrăjitorie. În fața unuia dintre felinarele stradale antice, din fier, de la marginea orașului, e un buchet de trandafiri și o lumânare neagră, neaprinasă. Cineva trebuie să fi murit aici. Probabil într-un accident de mașină. Pentru o clipă, mi se pare că și trandafirii sunt negri, dar, când mă apropii, îmi dau seama că sunt violet-închis.

Câțiva copii de la școală trec pe lângă mine pe trotuar, îndreptându-se spre magazinele luminoase. Arată cu degetul și șoptesc. Îmi ridic gluga, sperând să dispar în umbra ei, și continui să merg. Ce aiurea.

O iau pe scurtătură pe o alee și ajung la intrarea cimitirului vechi. Este înconjurat de copaci și de zidurile din spate ale clădirilor vechi din lemn, ascuns într-un mod ciudat în centrul orașului.

Mi-e frig, acum că m-am oprit din mers. De asemenea, e mult mai întuneric. Unde au dispărut stâlpii de iluminat? Pietre mari cenușii marchează intrarea în cimitir. Pășesc pe ele, lăsând în urmă trotuarul din cărămidă, și îmi dau seama că sub tălpile mele sunt cuvinte gravate. Mă aplec.

— Sunt complet nevinovată în această ticăloșie, citeșc eu cu voce tare.

— Mary Bradbury a spus asta la procesul ei, zice o voce de fată.

Mă întorc și o găsesc pe Susannah în spatele meu, îmbrăcată cu o rochie neagră de balerină. De unde știa că sunt eu sub gluga ridicată? Mă urmărea?

— Oh, fac eu, așteptându-mă să-i văd pe ceilalți Descendenți apărând dintr-un moment în altul.

— Țsta e Monumentul Proceselor vrăjitoarelor, zice ea așteptând o reacție din partea mea. Fiecare dintre aceste

bănci de piatră poartă numele cuiva care a fost spânzurat. Banca rudei mele, Susannah Martin, e acolo.

Arată cu degetul în întuneric.

— Ți-au pus numele ei?

Asta e tare înfricoșător.

— Aici, cu toții purtăm numele strămoșilor noștri. E o tradiție. Familiile noastre fac asta de generații întregi.

Felul în care face conversație de complezență mă neliniștește. *Ce vrea de la mine?*

— Mă bucur că părinții nu mi-au pus numele Cotton. Nu cred că mi s-ar potrivi.

Ea râde, iar vântul îi răvășește câteva șuvițe de păr în jurul feței.

— Nu, probabil că nu.

— De ce vorbești cu mine?

Îmi ignoră întrebarea.

— Acolo e un mormânt al unui membru al familiei Mather. Vrei să-l vezi?

Acum mă simt de parcă mi s-ar întinde o cursă. Privesc în jur, dar nu văd pe nimeni.

— Bănuiesc că da.

— Nu trebuie dacă nu vrei.

— Știu.

Auzind asta, pornește spre o poartă mică de fier. O urmez, dar continui să mă uit peste umăr. Ea arată spre băncile de piatră din umbră în timp ce trecem pe lângă ele.

— Alice Parker și Mary Parker. Nu sunt înrudite. Doar că sunt mulți oameni cu numele de Parker în Salem.

Faptul că îmi arată monumentele rudelor spânzurate ale celor mai bune prietene ale ei îi dă un aer întunecat și profund. Îmi închid fermoarul hanoracului.

— E ca și cum ați fi rude, având în vedere felul în care stați mereu împreună.

— Mereu a fost așa.

Se referă la ea și la prietenii ei sau la toți strămoșii lor din ultimii trei sute de ani? Trecem pe lângă primele morminte. Sunt decolorate, cu literele șterse de vreme.

Mă întreb de ce le-a menționat doar pe Mary și Alice.

— Dar Lizzie și John?

Susannah deschide gura, dar o închide la loc. După câteva secunde, întreabă:

— De ce ai căzut și te-ai lovit de vestiare?

— Pur și simplu am căzut.

— N-a fost vina lui Lizzie, spune ea, ca și cum ar fi un fapt știut.

— Cu asta sunt de acord.

Cu toate că nu mi-am dat încă seama ce s-a întâmplat atunci la bibliotecă.

— Eram acolo. Ai strigat cuiva „Și tu!“, dar nu era nimeni acolo.

Se joacă cu o brățară neagră cu mărgele, în genul celor pe care copiii din clasele primare și le oferă unii altora în semn de prietenie.

Înaintăm spre colțul din dreapta al cimitirului. Încerc să evit pietrele de mormânt în întuneric. Chiar și așa, îmi fac griji să nu calc peste cineva. Susannah, pe de altă parte, alunecă grațios.

— Nu știu, spun eu.

— Cred că știi.

— E greu de explicat.

Ce-i cu fata asta? N-ar trebui să-i spun nimic. Prietenii ei mă urăsc. Până acum zece minute, credeam că și ea mă urăște. Poate chiar mă urăște.

— Aici.

Îmi arată un mic mormânt vechi.

Luminez piatra funerară cu lanterna telefonului mobil.

Scrie:

„Dl. Nathanael Mather decedat în 17 octombrie 1688. Un suflet bătrân care a văzut doar nouăsprezece ierni în această lume.“

— Ai văzut pe cineva pe coridor? Întreabă ea.

Ezit.

— Ai văzut, nu-i așa?

— Da.

Își încruntă sprâncenele.

— Așa mă gândeam și eu, spune ea, apoi după o pauză, adaugă: Trebuie să plec.

A obținut ce voia, acum pleacă. N-ar fi trebuit să-i spun. Se îndreaptă spre ieșirea din cimitir mult mai repede decât am mers până acum.

Mă străduiesc să țin pasul cu ea.

— Stai, asta e tot?

— Da.

— De ce te interesează dacă am văzut sau nu ceva pe coridor? Și ce anume spuneai despre străbunicul lui John care a murit acum câteva zile?

Se oprește brusc pe trotuarul din cărămidă de la intrarea în cimitir. *Ups. Tocmai am recunoscut că am tras cu urechea.* Poate ar trebui să lucrez un pic mai mult la capitolul auto-cenzură.

Se întoarce spre mine.

— Ai grijă, Sam.

Asta e o avertizare sau o amenințare?

— La ce să am grijă?

Se uită peste umăr, apoi la mine.

— Salem nu e ca alte orașe.

— Păi, asta știu.

Urâsc chestia asta. Nu pot să continui să trăiesc cu această groaznică teamă că un nebun cu păr brunet o să

Cum să spânzuri o vrăjitoare

apară brusc sau că un grup de gotici săriți de pe fix o să mă terorizeze la școală.

— Nu, nu știi, zice ea și pleacă spre oraș fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt.

Fată de rând și needucată

Domnul Wardwell se urcă în mașina parcată pe alee, lângă poarta casei mele. Nu mă vede stând în întuneric și se îndepărtează în timp ce eu ajung la intrare.

O iau la fugă spre casă, furia propulsându-mă înainte.

— Vivian! strig eu când deschid ușa, deși nu era nevoie.

Vivian stă la patru metri distanță de mine, lângă masa pentru corespondență din hol.

— Ce căuta domnul Wardwell aici?

— Mă ajuta să repar geamul.

— De la mine din dormitor? întreb eu ridicând tonul.

— Da.

— Cum s-a întâmplat asta? Nu e deloc în regulă.

Simt că se învârte camera cu mine.

Vivian se încordează.

— L-am întâlnit la magazinul de bricolaj și a chemat un tâmplar. Serios, Sam, nu-mi place să mă iei la rost în legătură cu asta.

Îmi îngustez ochii și zic:

— Tatăl meu e în spital.

Vivian pune corespondența pe masă.

— Știi foarte bine unde e tatăl tău. Să nu îndrăznești să mai faci o asemenea insinuare vreodată.

Plec cu pași apăsați spre camera mea și trântesc ușa. Mă uit lung la geamul nou al ferestrei și mă plimb prin cameră în cercuri.

— Fantomă? spun tare. Alooo? Unde ești?

Tăcere.

— N-ai decât. Ignoră-mă. Mă duc direct la parter și distrug tabloul cu Abigail.

Mă îndrept spre ușă, dar înainte să ajung acolo, el îmi blochează drumul. Aproape că mă izbesc de el. Mă prinde cu mâinile de brațe. Strânge atât de tare încât mă doare.

— Câtă aroganță...

Ochii lui mă privesc fix.

— Să mă chemi ca pe un câine...

Accentul lui e mai pronunțat când e nervos.

— Nu-mi pasă dacă nu mă placi, zic eu. Nici eu nu te plac.

— Să nu mai pronunți vreodată numele surorii mele.

Îmi ridic bărbia și folosesc tonul pe care-l folosește tata când face afaceri cu oameni dificili.

— Vreau să fac o înțelegere cu tine.

Îmi dă drumul puțin din strânsoare și văd că l-am surprins.

— Ajută-mă să îmi dau seama dacă sunt blestemată și cum să rup blestemul, și plec din casa asta.

El îmi dă drumul.

— Nu am niciun motiv să am încredere în tine.

— Nici eu.

— Aș putea să te fac să pleci fără o înțelegere.

— Da, dar aș putea să produc multe daune înainte să plec. Sunt multe lucruri aici care au simbolul bulgăre-lui-de-soare.

Urmează o pauză îndelungată.

— Da.

Expir și nici măcar nu-mi dădusem seama că îmi ținu-
sem respirația.

— Bine. De unde începem?

— Asta nu e o întrebare la care știu să răspund.

— Dar ai stat pe aici timp de trei sute de ani, uitându-te
la oameni. Trebuie să știi ceva.

— N-am mai fost în Salem din anii 1600.

— Deloc?

— Nu.

— Unde ai fost?

— În alte locuri.

Poate să fie mai vag decât atât?

— De ce?

— Asta e treaba mea.

— Bine. Ce știi despre familia mea?

— Foarte puține lucruri. Știu că Increase Mather era
un om foarte respectat în secolul șaptesprezece și destul
de influent în Boston, știu că fiul lui, Cotton Mather, i-a
călcat pe urme și știu că a zecea sau a unsprezecea străne-
poată a lui, Samantha Mather, este o fată de rând.

— M-ai numit cumva „fată de rând“?

— Așa cred.

Scrâșnesc din dinți.

— Ești un idiot.

— Fată de rând și needucată.

— Nu m-am născut în anii 1600. Fetele vorbesc urât.
Obișnuiește-te cu ideea.

— Aș prefera să nu mă obișnuiesc.

Îmi pun mâinile în cap, cuprinsă de frustrare.

— Bine. Fă ce vrei. Hai să mergem în biroul secret al
bunicii mele și o să-ți arăt ce am găsit.

— Biroul e al meu. Eu l-am proiectat.

— Nu-mi pasă al cui e. Ne vedem acolo.

Dispare. Îmi scot cizmele ca să nu fac zgomot pe holuri și închid ușa ușor când ies din cameră. Sper că nu e rodul imaginației mele. Ce om în toate mințile ar fi în stare să creeze o persoană imaginară care îl insultă?

Nu observ niciun semn care să-mi indice că Vivian ar fi pe aici, în timp ce mă strecor pe holuri și intru în bibliotecă, dar nu aprind luminile, pentru orice eventualitate. În schimb, îmi găsesc drumul printre mese și cărți folosindu-mă de lumina telefonului mobil. Caut cu degetele de-a lungul arcadei din șemineul de cărămidă și trag cârligul.

Ușa se deschide și o strălucire slabă iluminează capătul coridorului. Minunat. Fantoma a luat felinarul? Trebuie să fie convenabil să dispară dintr-un loc și să apară într-altul.

Când ajung în capătul de sus al scărilor, el stă în mijlocul camerei pe un covor decolorat. Pentru o secundă, îmi dau seama cât de nelalocul meu par eu, comparativ cu el. Aceste antichități i se potrivesc, îl fac să pară și mai arătos și mândru decât este deja.

— Cum te cheamă? Nu pot să continui să-ți spun „tipul brunet“ în gând.

Se încruntă.

— Și eu aș prefera să nu-mi spui așa. Mă numesc Elijah Roe.

Un nume ciudat, dar i se potrivește. Merg la biroul bunicii mele și mă așez, răsfoindu-i jurnalul.

— Uite.

Îi arăt pagina pe care e menționat blestemul, iar Elijah se apropie.

În timp ce el citește, eu caut actele de deces ale descendenților, adunate de bunica. Nu trebuie să caut prea mult; dosarul se află deasupra unui teanc din apropiere.

Sunt cam cincizeci de pagini de statistici de deces în dosar. Îl răsfoiesc și văd că bunica a încercuit trei ani cu roșu.

În acei ani, descendenții au murit într-un interval de timp foarte scurt. Îmi stă inima în loc. Nu este o informație de bun augur pentru tatăl meu. Îmi scutur capul și încerc să mă concentrez asupra numerelor. Nu înțeleg tiparul, dar văd că există unul.

Elijah îmi întinde jurnalul.

— Jurnalul unei bătrâne nu dovedește existența unui blestem.

Dacă nu aș vrea să elucidez misterul cu atâta ardoare, i-aș spune unde poate să-și bage comentariul.

— Uite, aici a notat morțile descendenților. Include numele familiilor principale implicate în Procesele vrăjitoarelor.

Îi întind dosarul.

— Viața mea se năruie și dacă bunica are dreptate și e din cauza unui blestem idiot, atunci vreau să știu.

Ia actele de deces.

— Știi că toate astea sună ridicol, zic eu. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Nici măcar nu cred în fante. Salemul m-a făcut să-mi pun la îndoială sănătatea psihică.

— Spirite, răspunde el.

— Ce?

— Ne numim spirite. „Fantomă“ e un cuvânt vulgar.

— Ei bine, *pardonnez-moi*.

Nu mă pot abține.

El ridică o sprânceană.

— O să fie nevoie să cercetez cu atenție actele. Documentele astea sunt incomplete pentru că nu au fost actualizate în ultimii ani. O să le rectific.

— Minunat.

Înainte să apuc să pronunț tot cuvântul, Elijah a dispărut.

Mă așez din nou pe scaunul bunicii și îmi dau părul pe spate. Sper că nu am făcut o înțelegere proastă.

Lucruri delicate

Mă uit la fotografia cu mine și tata în Paris.

Tata ține în mână o prăjitură glazurată, cu cremă deasupra.

— *Sam, urmează să guști unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-ai mâncat vreodată. Iar eu sunt norocosul care o să asiste la acest eveniment. Dacă leșini de plăcere să nu spui că nu te-am avertizat.*

I-am zâmbit prosteste tatei în timp ce el m-a ridicat la el în poală. Mi-a pus prăjitura mare cu cremă în mâinile mele mici.

— *Acum, stai un pic. Înainte să muști, ar trebui să imortalizăm momentul.*

Tata i-a făcut semn unei femei frumoase care tocmai voia să intre în cafeneaua în fața căreia stăteam.

— *Mademoiselle, pardon. Pouvez-vous prendre une photo de nous?*

Ea i-a zâmbit lui tata și a luat aparatul pe care i-l întindea. Avea o coadă împletită neglijent, picioare lungi și tocuri înalte.

— *Bineînțeles.*

— *Acum, așteaptă un moment, ceva poate fi îmbunătățit aici, a zis tata trăgându-mă aproape. Și știu exact ce anume.*

A luat cu degetul puțină cremă de pe prăjitură și mi-a pus-o pe nas.

— *Gata. Perfect.*

Eu am râs și tata și-a strâns brațele în jurul meu. Avea dreptate. În acel moment totul era perfect.

Las fotografia jos. *Încă o zi până ne vedem.* Telefonul meu mobil este lângă cadrul patului și observ un apel ratat de la Jaxon, de aseară târziu. Mă înfior, amintindu-mi sărutul nostru nereușit.

Împing la o parte cuvertura și îmi pun în picioare papucii negri. Floarea bulgăr-de-soare din vaza subțire de pe noptieră îmi atrage atenția și ating petalele mătăsoase. Nu se poate să fie aceeași floare ca atunci când am ajuns aici. Elijah trebuie s-o fi înlocuit. Trebuie s-o fi iubit cu adevărat pe sora lui. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

Ascult cu atenție în timp ce merg pe hol, dar nu se aud tocuri nicăieri în casă; totul e tăcut.

— Elijah? șoptesc în holul de la intrare.

Nu primesc niciun răspuns.

Ar fi trebuit să-l întreb despre locul spânzurătorilor. Dar a dispărut prea repede. În fine. O să găesc singură casa despre care vorbea bunica. Sunt curioasă s-o găesc oricum și o să am nevoie de informația asta pentru proiectul de istorie. Nu pot să scriu pur și simplu: „Fantoma din casa mea mi-a spus asta“ în nota de subsol și să mă aștept să fie luată drept dovadă incontestabilă.

Împing ușa de la bucătărie. Simt un vag miros de cafea. Vivian mi-a lăsat un pic de cafea într-un ibric. Iau o cană albă din dulap și văd în spate cana cu „Cel mai bun tată“. I-am făcut-o cadou tatei de ziua lui când eram în clasa a patra. De atunci, a folosit-o în fiecare dimineață. Spunea că e mândru de titlul ăsta și că vrea ca toată lumea să afle. E unul dintre puținele lucruri pe care le-am adus din apartamentul din New York.

Amestec o cantitate generoasă de frișcă și zahăr în cafea și mă îndrept spre ușa din spate. Ies pe terasă și mă așez la masa albă din fier. Miroase a început de toamnă.

— Samantha! strigă doamna Meriwether din grădina ei enormă.

Îmi face semn, cu niște ierburi în mână.

Mă uit în jur. Jaxon nu pare să fie prin preajmă.

— Bună dimineața, doamnă Meriwether!

— Ai mâncat micul dejun?

— Nu.

Apoi adaug repede:

— Dar nu mi-e foame.

— Prostii. Vino aici și ia micul dejun cu mine. Jaxon mai doarme de obicei câteva ore, și eu tocmai mă pregăteam să mă așez la masă.

— Nu vă faceți griji. Sunt OK.

— Nu văd mașina în fața casei și n-aș vrea să mă gândesc că ți-e foame când eu am atâta mâncare.

— Sunt îmbrăcată în pijamale.

Mă uit în jos la pijamalele mele negre, din stofă cadri-lată.

— Cele mai bune haine din garderobă, răspunde ea și renunță.

N-ai cum s-o contrazici pe femeia asta veselă.

Pășesc de pe terasă pe iarba umedă. S-ar putea să regret decizia asta dacă Jaxon se trezește și mă găsește la masa lui din bucătărie. Dar mama lui a spus că doarme până târziu. Poate reușesc să aflu ceva nou despre bunica.

Doamna Meriwether deschide ușa din spate.

— Haide, intră.

Mă conduce spre sufragerie, unde e o masă antichizată din lemn cu aceleași accente rustice ca și restul mobilei din casă. Ouă, clătite cu căpșuni și crochete de cartofi sunt întinse pe masă în mod uluitor.

Mă așez.

— Arată extraordinar.

— Trebuie să vii mai des pe la noi. Niciodată n-am des-tule persoane pentru care să gătesc. Ar fi trebuit să am vreo doisprezece copii.

Îi zâmbesc și îmi umplu farfuria.

— Doamnă Meriwether, ați fost apropiată de bunica, nu-i așa?

— Charlotte a fost ca o a doua mamă pentru mine. Am avut grijă de ea până a murit.

— Cum era? Adică, era...

Vreau să zic „sănătoasă la cap“, dar sună nepoliticos.

— Era lucidă când a îmbătrânit?

— Charlotte era încăpățânată. Oamenii n-o înțelegeau întotdeauna.

Face o pauză.

— Excentricitățile ei s-au înmulțit odată cu vârsta, mai ales credința ei în lumea nevăzută. Dar da, a avut mintea lucidă până ziua în care a murit.

— Dumneavoastră credeți în lucruri pe care nu le vedeți? întreb eu, fără să știu prea bine cum să ating subiectul blestemului sau al fântomei morocânoase.

— Aproape toate lucrurile în care merită să crezi nu pot fi văzute. Iubirea, de exemplu.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Sam? spune Jaxon din spatele meu.

La naiba.

Doamna Meriwether îmi observă reacția.

— Jaxon, te-ai trezit înainte de prânz. Ce surpriză frumoasă!

— Am auzit voci, zice el.

Bun venit în clubul celor care aud voci.

— Ia loc. Îți aduc o farfurie.

Se așază la capătul mesei, între mine și doamna Meriwether. Mama lui se duce în bucătărie, iar eu mă uit la mâncarea din farfurie.

— O să plec, zic eu imediat ce doamna Meriwether se îndepărtează îndeajuns de mult ca să nu mă audă.

— De ce?

— Știi de ce, din cauza... păi, a zilei de ieri.

— Deci ești supărată pe mine? Întreabă el încrun-tându-se.

— Ce? Nu. Sunt doar... Nu știi ce sunt.

Doamna Meriwether se întoarce cu o farfurie și un pahar de suc de portocale proaspăt stors. Se uită la noi.

— Trebuie să mă duc să verific bezelele. Sunt lucruri foarte delicate, bezelele astea...

Cum iese din încăpere, cum mă ridic în picioare.

— Sam, stai. N-o să te mai sărut. Nu vreau să ne certăm.

— Crede-mă, nu e vorba de asta.

Pare ușurat.

— Deci vrei să te sărut?

Fața mi se înroșește puternic.

— Uneori, chiar vreau să-ți trag un pumn.

— Nu mi-e teamă de nu știu ce blestem idiot sau ce crezi tu că e în neregulă cu tine.

Mă așez la loc și îmi cobor vocea. Nu vreau ca doamna Meriwether să audă conversația asta.

— Știi că nu mă crezi. Dar nu mint. Una dintre priete-nele mele cele mai bune a căzut pe scări în blocul în care locuiam. Alta a fost lovită de o mașină. Atrag dezastre.

Îmi ignoră avertismentul.

— N-ai fi venit aici dacă încercai să mă eviți. Ești la mine acasă, îmbrăcată în pijamale.

— Am venit pentru că m-a invitat mama ta.

Se uită la mine ca și cum nu crede că e posibil să vor-besc serios.

— Bine, de acord, zic eu ridicându-mi furculița la loc. Și ce dacă?

— Deci, îți place de mine.

ADRIANA MATHER

Zâmbește, punându-și ouă în farfurie.

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs.

Chiar te plac, mai mult decât îți dai seama. Dar dacă i se întâmplă ceva rău lui Jaxon și e vina mea? Nu mi-aș ierta asta niciodată.

— Mă mai scoți la întâlnire azi, la casa aia? întrebă Jaxon.

Zâmbesc.

— Nu dacă pui problema așa.

Casa cu ziduri negre

Analizez harta pe care am făcut-o ca să găsim casa.

— E în pădurea asta. Îți spun sigur, zice Jaxon.

Mă încrunt la copacii uriași, fără să vreau să accept adevărul. Nu-mi place să ies de pe potecă.

— Nu mi-am adus lanterna.

El râde.

— E mijlocul amiezii.

Pădurile îmi dau mereu o stare de neliniște. Am crescut printre betoane.

— Dacă harta asta e bună, atunci știi casa despre care zici... adică, am auzit despre ea, de fapt. E unul dintre locurile unde adolescenții se provoacă unii pe alții să meargă de Halloween.

— Oh, asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Sunt doar povești cu fantome. Nu trebuie să-ți faci griji. Nimic nu e adevărat.

Nu știe, dar ăsta e cel mai rău lucru pe care îl putea spune.

— Dacă ne pierdem?

— Nu ne pierdem. Am o busolă pe mobil.

Telefoanele mobile. Așa e. Măcar avem telefoanele.

— Bine, dar cine locuiește în mijlocul pădurii? Nu e logic.

Pornesc fără tragere de inimă. În momentul în care ajungem în umbra copacilor, mă înfior.

— Se pare că există o potecă veche în direcția bună. Observi că vegetația e mai proaspătă acolo?

Jaxon îmi arată un tufiș scund din față, un pic la dreapta.

— Și oricum, sunt sigur că nu era ciudat să locuiești în pădure când a fost construită casa. Nu e ca și cum ar fi avut străzi pavate pe atunci.

Ideea de a nu avea străzi pavate nu face decât să mă neliniștească și mai tare. Aud un croncănit de pasăre și îl prind pe Jaxon de mână. El îmi strânge mâna într-a lui, iar eu sunt prea speriată ca să îmi pot da seama ce părere am despre asta.

Jaxon se oprește și se uită înapoi.

— Dacă harta ta e corectă, cred că e pe dealul ăsta.

— Ești atent în ce direcție am luat-o ca să ne putem întoarce, nu?

— Știi, e drăguț felul în care ți-e frică de copaci, dar erai pregătită să-i tragi un pumn lui John în mijlocul coridorului ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Nu mi-e frică.

Dar nici măcar eu nu mai credeam asta.

— Atunci, poate că ar trebui să-ți spun povestea locului ăstuia.

Simt un gol în stomac.

— Nu m-ar deranja deloc.

Își ia tonul dramatic cu care mi-a spus că Giles Corey a fost presat până la moarte.

— Legenda spune că o bătrână a locuit aici timp de sute de ani. Nu era urâtă ca în povești, dar avea ochi răi. Și te putea ucide doar uitându-se la tine. Mânca păsări și toată casa ei era plină de scheletele lor. Cel mai mult ura oamenii îndrăgostiți. Odată ce un cuplu de tineri intra prea adânc în pădure, nu se mai întorcea niciodată.

În mod ciudat, asta mă face să mă simt mai bine.

— Asta e ridicol.

— Da. Ți-am zis că e.

— Și oamenii chiar cred tâmpeniile astea?

— Oamenii din Salem cred în tot felul de chestii ciudate.

Printre copacii din fața noastră începe să se zărească o casă cu ziduri negre, cu etaj. Ferestrele au câte un singur ochi de geam, majoritatea fiind sparte. Copacii ating zidurile laterale ale casei, care sunt acoperite cu iederă.

Toate instinctele îmi spun să mă întorc pe călcâie și să plec acasă.

— Chiar vă plac casele cu ziduri negre pe aici.

— Mda, zice Jaxon scărpinându-se pe ceafă cu mâna liberă. Ce straniu. E la numai un kilometru jumate de intrarea în pădure.

— De ce e straniu?

— N-am mai auzit pe nimeni care să fi văzut vreodată casa asta. Adică, dacă e doar la un kilometru jumate, ar trebui să fie ușor de găsit. M-am gândit să-ți spun când am pornit că probabil casa asta nu există. Dar n-am vrut să ne stric plăcerea căutării.

Trebuie să-mi oblig picioarele să mă poarte mai aproape de casă.

— Deci ce vrei să spui?

Jaxon rânjește.

— Cred că ne-ai purtat noroc.

— Ei bine, asta ar fi o premieră.

— Vrei să intrăm?

— Nu chiar. Dar trebuie să mergem la etaj să ne uităm pe fereastra dormitorului ca să vedem locul spânzurătorilor.

Îmi transpiră palma mâinii cu care îl țin pe Jaxon.

— Dacă vrei, intru eu și arunc o privire, iar tu poți să mă aștepti aici, se oferă Jaxon.

— Nici nu se pune problema.

Ne apropiem de ușa de la intrare iar Jaxon pune mâna pe clanță. Din nefericire, ușa se deschide. De ce nu e încuiată?

Intrăm într-o încăpere mare, goală, cu un șemineu la un capăt, ca cel din biblioteca de acasă. Nu prea e lumină și pășesc cu grijă pe podeaua care scârțâie. Miroase a frunze putrezite. Partea ciudată e că încăperea e prea curată.

— Nu înțeleg. Casa asta a fost abandonată de mult timp, nu? N-ar trebui să fie pe aici gunoi și graffiti sau ceva de genul ăsta?

— Poate că suntem primii care au descoperit-o.

Mă îndoiesc.

— Hai la etaj ca să putem să plecăm mai repede.

În stânga camerei e un hol îngust. Și acolo, treptele care duc la etaj, slab luminate. Jaxon pornește într-acolo iar eu mă țin aproape de el, ținându-l strâns de mână și încercând să mă calmez. Treptele scârțâie sub pașii noștri. Jaxon se oprește.

— Ce e? întreb din reflex.

— Nimic, doar o treaptă ruptă. Ai grijă.

În spatele meu, o treaptă scârțâie.

— Ai auzit? întreb eu în timp ce ocolim treapta ruptă. A scârțâit ceva când noi nu ne mișcam.

— Sam, e o casă veche. Face zgomote.

Nu sunt prea convinsă. Mă uit peste umăr la fiecare două secunde. Nu știu ce mă aștept să văd, dar, orice ar fi, nu vreau să-l văd.

Ajungând la capătul de sus al scărilor, intrăm pe alt hol îngust. Avem de ales între două uși. Jaxon îmi dă drumul la mână și se îndreaptă spre ușa din stânga. O deschide.

— E prea mic ca să fie dormitorul principal, spun eu din hol, pentru că nu vreau să intru dacă nu e neapărat nevoie.

Jaxon trece pe lângă mine și deschide a doua ușă. Lemnul scârțâie sub atingerea lui, iar eu strâmb din nas când simt aerul stătut și prăfuit dinăuntru. E mai mare decât primul dormitor și are un cadru de pat rupt și câteva piese de mobilier stricate.

Jaxon zâmbește plin de optimism.

— Măcar e o singură fereastră aici. E ușor să ne dăm seama în ce parte să ne uităm.

Mă apropii de fereastra spartă, cu ochiuri în formă de diamant.

— Și de asta e așa întuneric aici.

— Uite, zice Jaxon arătându-mi peretele din spatele cadrului de pat. Numele tău.

Mi se încordează toți mușchii. *Ce a spus?* Mă îndepărtez de fereastră. Pe măsură ce mă apropii de Jaxon, observ că pereții sunt acoperiți, din podea până-n tavan, cu scris decolorat de vreme. Lângă degetul lui Jaxon stă scris *Charles și Samantha*. Mi se scurge tot sângele din obraji.

— Nu e amuzant. Charles e numele tatălui meu.

Știam că n-ar fi trebuit să vin aici.

Jaxon face un gest prin care cuprinde încăperea.

— Sam, nu vezi cum arată pereții ăștia? Sunt plini de nume și aiureli. Sunt sigur că e doar o coincidență.

— Cum îți explici că numele noastre sunt scrise unul lângă celălalt?

— Amândouă sunt niște nume comune. Credeam că o să te fac să te simți mai bine. Astea sunt graffiti despre care credeai c-ar trebui să fie la parter.

Mă uit la scris cu atenție.

— Nu, astea seamănă mai degrabă cu aiurelile scrise de un psihopat închis aici timp de ani întregi. Hai să aflăm care e locul spânzurătorilor și să plecăm de aici.

Mă îndrept din nou spre fereastră, plină de neliniște. *Vreau să plec de aici*. Pe pervaz sunt sculptate pene de

păsări. Nu pot să nu mă gândesc la povestea ridicolă pe care mi-a spus-o Jaxon.

Jaxon vine lângă mine.

— Okay, cu siguranță nu mă așteptam la asta, zice el când vede priveliștea.

Deasupra vârfurilor copacilor se vede un mic deal la distanță, chiar în spatele zonei magazinului Walgreens.

Walgreens?

— Nu. Nu se poate. Ce nebunie.

Jaxon dă din cap.

— E singurul deal din apropiere. În rest sunt numai câmpii. Dacă scrisoarea pe care ai găsit-o are dreptate și poți vedea dealul de la fereastra asta, înseamnă că ăla e locul.

Mă aplec în față ca să văd mai bine pădurea și mă sprijin cu o mână de rama veche a ferestrei. O femeie oftează, cu un vaiet adânc. Mă întorc imediat pe călcâie. Inima îmi bate tare.

— Ce-a fost asta? Ai auzit?

— Ce să aud?

— O femeie care plânge.

Jaxon își pune mâna pe spatele meu, iar eu tresar. Pereții inscripționați mă fac să mă simt claustrofobică. Nu pot să mai stau aici. Mă îndrept spre ieșire, fără să-l mai aștept. Când ajung pe hol, ușa din capăt se trântește. Fug spre scări.

— Sam, e doar vântul, zice Jaxon încercând să țină pasul cu mine.

Îi aud rânjetul în voce.

Sar peste treapta ruptă.

— E ceva în neregulă aici.

Mă mișc atât de repede încât sunt sigură că o să mă împiedic. Traversez în fugă încăperea cu șemineu și deschid

Cum să spânzuri o vrăjitoare

ușa larg. Jaxon, amuzat, mă urmează afară din casă. Îmi scutur mâinile, încercând să scap de senzația pe care mi-a dat-o casa.

— Serios vorbind, zic eu, îndepărtându-mă cu pași repezi de locul ăla groaznic, n-ai auzit nimic?

— Sam, a fost o pasăre.

Încetinesc un pic și mă uit la el.

— Poate.

— Cu siguranță.

— Hai să plecăm din pădurea asta. Cel mai urât loc posibil, zic eu.

— Mda, ești, în mod oficial, eliberată de misiunea de a merge pe teren.

Certificate de deces

Jaxon și cu mine ajungem la aleea pavată cu pietre roșii din fața casei mele chiar atunci când soarele dispare sub linia orizontului. În pragul ușii, sub streășină, stă Elijah. *Oare a descoperit ceva?*

— O să mă duc pe la Dillon mai târziu. O să mai vină lume. Ar trebui să vii și tu, zice Jaxon.

Mă opresc la câțiva metri de streășina casei.

— O să fie ocupată cu altceva, spune Elijah.

Mă uit la el înainte să mă pot abține.

— De fapt, trebuie să mă trezesc mâine devreme. Mergem în Boston să-l vedem pe tata.

Jaxon se apropie de mine.

— O să-ți trimit un mesaj mâine, atunci.

— Spune-i la revedere sau o să-i spun eu în locul tău, zice Elijah.

În alte circumstanțe i-aș fi spus unde poate să-și bage comentariul; dar abia m-am împăcat cu Jaxon și nu vreau să par iar nebună.

— Sună bine, zic eu și mă întorc spre ușă tocmai când Jaxon se apleacă în față.

Jaxon rămâne pe loc câteva secunde, apoi pleacă spre casa lui. Împing ușa de la intrare și o închid în spatele meu,

înainte ca Elijah să aibă timp să mă urmeze. Nu contează, pentru că oricum trece prin zid.

— Ce naiba, Elijah? Încerci să mă faci de râs?

— Cine e Elijah? Întreabă Vivian, intrând pe hol.

Are o dispoziție neobișnuit de bună.

Mă uit în jos spre măsuța de corespondență, încercând să mă comport natural.

— Reușești foarte bine să te faci de râs și singură, fără ajutorul meu, zice Elijah.

— Nimeni important, îi spun lui Vivian. Un băiat de la școală.

Vivian se încruntă.

— Atunci de ce vorbești cu el aici, pe hol?

— Nu vorbeam cu el. Vorbeam singură.

— Aha.

Expresia ei îngrijorată se schimbă într-un zâmbet.

— Ți-e foame? Mă gândeam să ieșim în oraș. Să sărbătorim transferul tatălui tău.

— Nu, mulțumesc. Am mâncat ceva cu Jaxon în drum spre casă.

— Cum vrei, zice ea.

Trec pe lângă ea și urc în cameră, cu Elijah alături.

— Să nu mai faci așa ceva! șoptesc eu și închid ușa dormitorului în urma mea.

— Nu-mi place să aștept, zice el fără intonație, şuvițe ondulate de păr atingându-i obrazul.

— Atunci de ce n-ai venit să mă cauți?

— Nu intenționez să te caut prin tot Salemul.

Mă încrunt.

— Încercam să găsec locul spânzurătorilor. Și aș fi putut să te întreb pe tine și să economisesc timp și efort, dacă n-ai fi dispărut aseară.

— Este în spatele zonei Walgreens.

— Știu! mă răstesc eu, deși nu am fost convinsă înainte să-mi confirme el asta.

— Am studiat certificatele de deces.

— Serios?

Curiozitatea ia locul enervării.

Ia câteva foi de hârtie de pe banca de la fereastră și se așază. Foile sunt scrise de mână, într-un stil învechit. Mă așez lângă el, și pentru o clipă pot să jur că miroase a iarbă proăspăt cosită.

— La prima vedere, perioadele cu multe decese nu urmează vreun tipar anume.

Vorbește cu accentul lui din vremurile de demult. Are genele lungi, mai lungi decât ale mele, și sprâncenele perfect conturate. E destul de nedrept ca un băiat să aibă asemenea trăsături frumoase, mai ales un băiat mort.

— Am căutat cauze medicale, dar nu am găsit nimic ieșit din comun în anii documentați de bunica ta. De fapt, restul populației Salemului s-a născut și a murit într-un ritm perfect constant.

— Există diferențe în ceea ce privește familiile descendenților vrăjitoarelor?

— Te rog să nu mă întrerupi, zice el lipsit de orice urmă de politețe.

O să-ți trag un pumn în fața ta perfectă, în mod politicos.

— După câteva încercări nereușite, am schematizat numărul de membri ai familiilor vrăjitoarelor. Studiul meu a arătat că numărul descendenților care locuiesc în Salem a crescut în perioada cu cele mai multe decese. Și, mai ales, e vorba de membrii celor mai importante familii din Salem. În anii în care aceștia lipseau din Salem, totul era status quo.

— Deci are legătură cu numărul descendenților care locuiesc în Salem? Nu înțeleg.

— Decesele par să înceapă când este atins punctul de masă critică, zice el.

— Elijah! Ce înseamnă?

— N-ai învățat nimic la școală, Samantha?

Tâmpit arogant.

— Cel puțin un descendent din fiecare familie importantă trebuie să fie prezent în Salem. În clipa în care acest lucru se întâmplă, încep decesele.

Gândurile mi se îndreaptă direct spre tata.

— Dar acum? Acum sunt în Salem descendenți din toate familiile?

— Da.

Simt un gol în stomac.

— Ești sigur?

— Descendenții sunt prezenți în Salem în cel mai mare număr de până acum.

Mi se usucă gura. Știu răspunsul la întrebarea asta, dar, ca o molie atrasă de flacără, nu mă pot abține să nu întreb:

— Și au existat decese ale descendenților?

— Șapte. Toate s-au petrecut după venirea ta aici. Tu erai singura verigă lipsă.

Și străbunicul lui John a fost unul dintre cei care au murit.

— Șapte? Poate că astea au fost toate.

— Puțin probabil, dacă le compari cu numărul deceselor din anii trecuți. După părerea mea, urmează multe altele.

Simt că nu mai am aer. Mă uit pe hârtii încercând să înțeleg cifrele pe care le-a scris Elijah. Dar când văd numărul deceselor de anul trecut, douăzeci și cinci, îmi doresc să nu mă fi uitat pe foi. *Te rog, nu-l lăsa pe tata să fie unul dintre ei. Te rog.*

— Deci în mod clar există un blestem. Îți dai și tu seama, nu?

Încep să mă plimb prin cameră, gândindu-mă. *L-am mutat pe tata mai aproape de Salem, aducându-l de la New York. Asta înrăutățește situația? Putem să-l transferăm înapoi?*

— Nu știu.

— Dar recunoști că e mai mult decât o coincidență?

— E neobișnuit, da.

— De ce ești așa de calm?

— Sunt deja mort.

N-o să fii niciodată singură

— Salonul o sută douăzeci și șapte e pe aici, zice asistentă și arată spre capătul coridorului.

N-o aștept să termine de rostit propoziția și o iau la fugă. Un vizitator surprins se dă la o parte din calea mea în timp ce alerg cu pași apăsați pe coridor. Deschid ușa salonului în care e internat tata și respir ușurată. Fața lui e acoperită de tuburi, dar sunt obișnuită cu asta.

Cuverturile îi sunt aranjate cu grijă pe pat, în jurul lui. Au o nuanță diferită de albastru față de cearșafurile de la celălalt spital. Îi ating mâna, cea pe care nu are monitorul cardiac și perfuzia.

Vivian intră în încăpere și închide ușa în urma ei.

— Aproape l-ai dărâmat pe omul ăla.

— Aha, zic eu fără să fiu atentă.

Mă așez pe marginea patului și îl țin de mână. Din reflex, îi ating cicatricea de pe degetul arătător, de la gătit. *Arată la fel.* Îi examinez șuvițele de păr alb de la tâmple. Poate că e un pic mai slab decât era data trecută când l-am văzut, dar nu e foarte schimbat.

— Ne-am mutat în Salem, îi zic eu. După ce te-am bătut atâta la cap să mă duci acolo, acum locuim în casa bunicii. E uriașă. Nu pot să cred că ai crescut în casa aia. Eu mă pierd în ea căutând baia. Folosesc baia ta. Cea pe

care ai avut-o când erai mic, dar cu altă mobilă. Doamna Meriwether a aranjat-o pentru mine. Mi-a spus că erați prieteni când erați mici.

Râd.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre ea. E foarte de treabă. Și, Doamne Dumnezeule, ce bine gătește.

Îi examinez palma.

— Când te trezești, poate îmi povestești despre bunica...

Mă opresc brusc. Monitorul cardiac scoate un țiuit.

— De ce face asta? o întreb pe Vivian.

Se apropie, uitându-se la monitorul cu semnele vitale și clatină din cap.

— I-ai atins din greșeală monitorul de pe deget?

— Nu.

Alerg spre ușă, dar înainte să ajung la ea, intră o asistentă.

Îi verifică pulsul și apasă pe butonul interfonului.

— Am nevoie imediat de două asistente în o sută douăzeci și șapte.

Îmi tremură mâinile.

— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit?

Intră doi bărbați în uniforme.

— Trebuie să ieșiți din salon, zice primul.

— Haide să-i lăsăm să-și facă treaba, Sam, zice Vivian, îndreptându-se spre ușă.

— Nu! strig eu.

Monitorul cardiac anunță lipsa pulsului.

— Tata! Te rog! Nu poți. Nu știu... Te rog, tata! Am nevoie de tine!

Unul dintre bărbații asistenți mă prinde înainte să ajung la patul de spital. Prima asistentă scoate un aparat de resuscitare. Îi deschide cămașa tatălui meu.

— E în regulă, îmi zice asistentul. O să te scot de aici. Nu pot să respir. Încerc, dar nu se aude decât un șuierat. Încăperea se învâрте cu mine.

Asistentul mă conduce spre un scaun de pe hol.

— Respiră, Sam, zice Vivian.

Abia o mai aud. Așa ceva nu se poate întâmpla. Tata nu poate să moară. Trec minute întregi. Nu știu câte. Închid ochii și încerc să respir.

Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am lipit spatele de treptele reci din fața blocului, în timp ce mașina tatei oprea în față.

— Sam?

Nu și-a luat la revedere și n-a mulțumit șoferului, cum făcea de obicei. Știa de ce stau ghemuită în întuneric, pe scară.

Am ridicat câteva șuvițe ciuntite de păr care-mi atârnavau deasupra umărului.

— Mi-au tăiat coada.

S-a așezat lângă mine, chinându-se să zâmbească.

Au făcut asta doar pentru că știau ce bine o să-ți stea cu părul scurt.

Mi-au tremurat buzele când am ridicat o ultimă șuviță lungă de păr, ca să-i arăt cât de gravă era situația mea.

— Au râs de mine.

Câteva lacrimi mi-au alunecat pe obraz.

M-a luat de mână și m-a ridicat cu ușurință de jos.

— Haide.

L-am lăsat să mă conducă în holul puternic luminat al blocului, cu candelabru uriaș. Tata s-a îndreptat direct spre biroul paznicului și a luat o foarfecă. Fără să ezite, și-a tăiat o șuviță mare de păr negru, chiar din față.

Am fost atât de șocată încât m-am oprit din plâns.

— Gata. Acum suntem la fel. N-o să fii niciodată singură, Samantha. Atâta timp cât o să fii pe lumea asta, o să-ți fii alături. Ce-ți spun eu mereu?

— *Cazi de șapte ori, te ridici de opt.*

— *Și ce-o să faci acum?*

— *O să mă ridic.*

— *Așa te vreau. Acum, mergem să-i arătăm lui Vivian noile noastre tunsori? Poate o să vrea și ea una.*

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs. Ideea că Vivian și-ar putea tunde propriul păr era prea ridicolă. M-am rezemat de tata și el m-a ținut în brațe în timp ce așteptam liftul.

Prima asistentă iese din salonul tatălui meu. Se apropie de Vivian.

— E stabilizat, zice ea și presiunea din piept mi se eliberează. S-ar putea să fi avut un atac de cord, dar e greu de spus până nu-l vede un doctor.

— O să fie bine? întrebă Vivian, iar eu mă ridic.

— Pentru moment, da, zice asistenta. V-aș recomanda să mai așteptați câteva zile înainte să-l vizitați din nou. Abia a fost transferat aici și, uneori, pacienții nu reacționează bine la mutări. Lăsați-ne să-l monitorizăm câteva zile. Vă anunțăm dacă se schimbă ceva.

— Pot să-l văd? întreb eu.

— Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, Sam, zice Vivian. O să ne întoarcem să-l vedem când starea lui e mai stabilă.

— De ce nu așteptăm aici până se stabilizează?

Asistenta mă întrerupe:

— Chiar cred că ar trebui să plecați.

— Mulțumim. Așa o să facem, zice Vivian.

— Vă rog, pot să-mi iau la revedere? întreb eu.

Asistenta pare nesigură.

— Grăbește-te.

Alerg în salon înainte să mă poată opri cineva. Tata are din nou tuburi pe față și, în afară de așternuturile

Cum să spânzuri o vrăjitoare

deranjate, nu există niciun semn că s-ar fi întâmplat ceva.
Îl sărut pe frunte.

— Îți promit că o să rezolv, șoptesc. N-o să las să ți se întâmple nimic. Te iubesc.

Asistenta deschide ușa și mă îndepărtez de pat, întipărindu-mi în minte imaginea tatălui meu în timp ce plec.

Un mod de a-ți lua la revedere

— Ar trebui să-l transferăm înapoi în New York, îi spun lui Vivian în timp ce ne apropiem de casă.

Asta e cea mai lungă propoziție pe care am rostit-o de când am plecat de la spital.

— Nu fi ridicolă. Ai auzit ce a zis asistenta despre cât de grea e mutarea pacienților. I-ar putea face rău.

— Nu am încredere în locul ăsta. I-ar fi mai bine în New York.

— Acolo unde nu-l putem vizita?

— Pot să iau autobuzul.

Vivian clatină din cap.

— O să mai vorbim despre asta după ce te calmezi.

— Sunt calmă, spun eu în timp ce trecem cu mașina pe alee.

— Sam, pari foarte tulburată în ultima vreme. Agitată, chiar. Știu că mutarea asta a fost stresantă. Poate că ar trebui să vorbești cu cineva despre asta.

Parchează mașina și se întoarce cu fața la mine, relaxându-și pe volan degetele pline de inele.

— Vrei să zici terapie.

— Păi, nu dormi bine și ai vedenii. Cred că merită să luăm în considerare varianta asta. Am câteva lucruri de rezolvat în oraș, poate vorbim despre asta când mă întorc acasă.

Ies din mașină, tremurând de furie.

— *Nu* merg la terapie și *nu* am vedenii. Tatăl meu e în comă. Doar pentru că *tu* poți să dormi, nu înseamnă că eu pot.

— Ei bine, asta e mai mult decât nedrept.

Trântesc portiera.

Accelerează cu spatele. Bara mașinii se lovește în groapa de la intrarea pe alee. Cum am ajuns așa, să ne certăm tot timpul? Descui ușa laterală și simt că mă copleșește situația în care mă aflu, ca o mână de oțel care mă apasă.

Ajung doar până la mijlocul holului înainte să mă așez pe podea. Mă ghemuiesc și îmi rezem fruntea de podeaua de lemn. Îmi tremură tot corpul și pe obraji îmi alunecă lacrimi.

— Elijah? spun printre suspine.

Îmi ridic privirea de la podea.

— Știi că nu-ți place să fii chemat, dar am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

Elijah apare.

— Lasă-mă să te ajut să te ridici, Samantha.

— Nu-mi pasă de mine, spun eu ștergându-mi lacrimile cu mâneca. Îmi pasă doar de tata. Nu vreau să moară. Fac orice ca să nu se întâmple asta. Ajută-mă să rup blestemul.

El oftează.

— Te ajut. Am făcut înțelegerea aia ciudată cu tine.

— Adică să mă ajuți cu adevărat, ca și cum ți-ar păsa, să mă ajuți cum ai ajuta-o pe Abigail.

Pare să privească dincolo de mine, spre trecut.

— Dacă aș pleca din Salem și l-aș transfera pe tata înapoi în New York? Atunci toți membrii familiilor n-ar mai fi aici...

— Un descendent în vârstă a murit în somn în timp ce erai în Boston astăzi. Nu cred că ar mai conta dacă pleci acum sau nu.

Mi se oprește inima în loc.

— Te rog, trebuie să te ridici.

Elijah îmi oferă mâna și i-o accept. Palma lui e rece, așa cum era și când mi-o apăsa pe gură. Mă ridică și îmi pune mâna sub brațul lui.

Mergem în sufragerie, iar el mă conduce spre canapelele albe.

— Stai jos.

— Ești cea mai autoritară persoană pe care am întâlnit-o vreodată, spun eu, dar mă afund într-o pernă.

Îmi șterg obrajii uzi. Elijah se duce să ia niște lemne de foc.

— Sunt mai în vârstă decât tine. Știu ce e mai bine.

— Nu pari mai în vârstă.

— Nu asta contează.

— Câți ani aveai când ai murit?

Aprinde lemnele de foc și pune grilajul de protecție în fața șemineului.

— Optsprezece.

— Ai iubit-o mult pe Abigail, nu-i așa?

Uitându-mă la felul în care stă rezemat, cu flăcările luminându-i fața, nu pot să nu mă gândesc cât de atrăgător este.

— Da. Părinții noștri au murit când aveam cincisprezece ani și Abigail avea treisprezece. A devenit responsabilitatea mea să preiau afacerile tatălui meu. M-am dedicat în totalitate și am avut grijă de Abigail pentru ca ea să nu fie nevoită să suporte traiul alături de rudele noastre. Eram foarte apropiați.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— N-o să discut despre asta, Samantha. Am spus deja prea multe.

— Nu mi-ai spus nimic. Abia dacă știu ceva despre tine, în afară de faptul că vrei ca eu să plec din casa asta.

— Închidem subiectul.

Oftez.

— Bine. Nu vorbi cu mine. Dar o să mă ajuți?

Se așază într-unul dintre fotoliile albe.

— Da, dacă pot. Dar s-ar putea să nu-ți placă ce sugestii am.

— Cum ar fi?

Mișcările lui sunt elegante în timp ce își ajustează postura.

— Nu cred că o să poți opri blestemul de una singură.

— Îl am pe Jaxon și pe doamna Meriwether... și pe tine.

De cine altcineva mai am nevoie?

— Cred că vei avea nevoie de ajutorul Descendenților.

— Nebunii ăia?

Mi se face rău.

— Ai dreptate. Nu îmi place sugestia ta.

— Având în vedere că decesele nu afectează doar familia ta, cred că ar fi o decizie prudentă să informezi potențialele părți vătămate. Ar putea să te ajute cu informații.

— Dintre toate lucrurile pe care le puteai spune, îmi zici tocmai asta? Acum o să mă simt vinovată dacă nu le spun. Nu știu. Poate m-ar putea ajuta. Nu știm nici măcar de unde a început blestemul.

— Dacă blestemul există cu adevărat, îmi imaginez că a început cu Procesele.

— Ei bine, care a fost cauza Proceselor vrăjitoarelor?

Imediat ce rostesc întrebarea, îmi aduc aminte răspunsul lui Lizzie de la ora de istorie.

— A fost vina lui Cotton Mather, nu-i așa?

Se uită la mine ca și cum ar retrăi niște amintiri neplăcute.

— El a fost un personaj-cheie, dar n-a fost singurul. Lasă-mă să mă gândesc.

— Pot să văd și eu notițele tale referitoare la certificatele de deces ale descendenților?

— Dacă vrei.

— Dacă trebuie să conving un grup de persoane care mă urăsc să rezolve misterul unui blestem care ne ucide familiile... Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta fără să simt că par complet nebună. Oricum, am nevoie de notițele tale, altfel nu am nicio șansă cu Descendenții.

El dă din cap și dispare.

— Ce mod de a-ți lua la revedere...

Mor oameni

Mă strecor pe locul de lângă Susannah la dirigienție, înainte să sune clopoțelul. E luni dimineată în a doua săptămână la liceul din Salem, iar situația în care mă aflu îmi provoacă și mai multă anxietate decât de obicei.

— Alice, spun eu.

Dacă tot fac asta, ar fi bine să mă adresez celei mai dificile dintre ei.

Alice, Mary și Susannah se întorc spre mine – îmbrăcate în negru și cu expresii întunecate. Au o frumusețe aparte, de necontestat. Dacă n-ar fi atât de rele, aș fi și eu fascinată de ele, ca restul lumii.

— Uite, știu că mă urăști. Dar știu ceva important legat de familiile voastre, ceva ce o să vrei să auziți.

— Mă îndoiesc că ai de spus ceva ce vreau să aud, zice Alice. Vreau doar să te aud cum taci naibii.

— Să vorbesc cu voi e ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Dar, repet, e ceva important.

— Ei bine, ce e? întreabă Mary.

Alice se uită urât la ea.

— Mary, taci.

— Dar dacă e într-adevăr important, Alice? A zis că are legătură cu familiile noastre.

Alice își dă ochii peste cap, apoi se întoarce spre mine și spune:

— Ai treizeci de secunde.

Doamne, ce n-aș da să nu fiu nevoită să mă port frumos cu tine.

— Nu poate fi explicat în treizeci de secunde.

— Ai irosit deja zece. Mai ai douăzeci.

Alice așteaptă să vadă dacă am de gând s-o provoc.

Am nevoie de toate resursele interioare de autocontrol ca să îmi potolesc frustrarea.

— Cel mai simplu mod de a spune asta este... suntem blestemați.

Mary râde.

— Vrei să zici că tu ești blestemată.

Nu mă pot abține și tresar la auzul cuvântului.

— Vreau să zic „noi“, adică noi toți. Din cauza noastră, mor oameni.

Mary râde iar, dar Alice și Susannah nu. Sună clopoțelul.

— Bine ați venit în această dimineață de luni, spune doamna Hoxley. Un nou început de săptămână. Avem un singur anunț. Miercuri nu se fac ore pentru că e Ziua Memorială.

În clasă se aud chiuituri.

— Acum aveți timp să vă consultați orarele și să vă terminați temele. Nu vorbiți între voi.

Doamna Hoxley se uită prin încăpere, să vadă dacă toată lumea a înțeles. Și, deși eu nu vorbesc niciodată în timpul orei, se uită la mine. Mă urăște de când cu incidentul cu pateurile, când a vomat în mijlocul coridorului.

Îmi scot agenda. Sincer, nu știu cum o să le fac pe fetele astea să vorbească cu mine îndeajuns de mult timp încât să le conving. Și eu aș crede despre mine că sunt neună. Ce coșmar...

Susannah îmi strecoară un bilețel pe bancă. Pe el scrie „Explică“.

Mă uit lung la hârtiuță, fără să am habar ce să scriu. Încerc de trei ori, dar eșuez, scriind ceva ce sună a „instinctul îmi spunea că e ceva în neregulă și apoi – Bingo – am aflat că oamenii sunt în pericol de moarte“.

În ultimul minut de dirigenție, scriu „citiți astea“ și le dau înapoi bilețelul împreună cu foile scrise de mână de Elijah. Doamna Hoxley pare să vrea să comenteze, dar clopoțelul o întrerupe.

Descendenții pleacă fără să-mi arunce vreo privire. Măcar Susannah ia foile cu ea. Îmi pun lucrurile în geantă și mă grăbesc spre ora de istorie. Ieri nu i-am răspuns la mesaje lui Jaxon și aș vrea să-i dau o explicație înainte să înceapă ora.

Abia apuc să pășesc pragul clasei, că domnul Wardwell îmi spune:

— Sam, ai fost chemată în biroul directorului.

— Dar...

— Fără „dar“. Du-te.

Mă uit spre locul liber unde stă de obicei Jaxon și plec. Despre ce poate fi vorba? Susannah n-ar da foile alea unui profesor, nu? Aș părea cu adevărat psihopată.

Când deschid ușa greoaie de sticlă de la biroul directorului, ochii secretarului sunt lipiți de o carte. Trec pe lângă el și apăs clanța ușii pe care scrie „directorul Brennan“ cu litere mari. Vivian stă pe un scaun în fața biroului lui Brennan. Înlemnesc.

— Tata e bine? Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău e bine. Jimmy a vrut doar să aibă o discuție cu noi, spune Vivian cu vocea ei de „sunt cea mai drăguță persoană“.

Ce scârbos, i-a spus Jimmy?

Mă uit de la unul la altul și mă așez lângă Vivian. Oare ce am făcut rău?

— Deci, Sam, spune Brennan. Știi că ți-a fost greu să te adaptezi în prima săptămână la Liceul Salem. Ceea ce e de înțeles, având în vedere starea tatălui tău și toate celelalte. Dar am aflat că problema e mai gravă decât mă așteptam.

Cel puțin nu e vorba de foile pe care i le-am dat lui Susannah.

— Așa...

— Cred că cel mai bine ar fi să mergi la consilierul școlar o dată pe săptămână în următoarele luni, ca să-ți monitorizeze progresul, continuă Brennan.

— Să-mi monitorizeze progresul? Ca un fel de terapie?

Mă holbez la Vivian. Dacă se pricepe la ceva, trebuie să recunosc că e bună la a fi insistentă.

— Nu e vorba de terapie. E doar un control informal. Jimmy – pardon, *domnul director Brennan* – crede că asta ți-ar face tranziția mai ușoară. În felul ăsta poți discuta despre orice te deranjează.

— Nu.

— Sam, zice directorul Brennan trecându-și mâna prin părul rar. Asta nu este o rugămintă. Vreau să te duci la biroul consilierului și să stabilești o întâlnire cu doamna Lippy înainte de a te întoarce la oră.

— Vreți să mă duc să discut cu cineva pe nume „doamna Lippy“? Dacă...

— Haide să discutăm afară, mă întrerupe Vivian. Nu vă faceți griji, domnule director Brennan. Mă ocup eu.

Directorul mă privește aspru, dar Vivian se ridică și picioarele ei lungi îi distrag atenția.

— A fost o plăcere să te cunosc, Vivian. Sam, aștept rapoarte pozitive de progres din partea ta.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Mă ridic, traversez sala de așteptare și ies pe coridor.

— Sam, spune Vivian când mă prinde din urmă. Atât am putut să fac pentru tine. Se pare că mulți elevi se plâng din cauza ta. Știu cum pare, dar directorul a fost cel care m-a sunat, îngrijorat de faptul că nu te adaptezi la școală. E cea mai bună soluție. Asta dacă vrei să vii în continuare la liceu.

— În fine.

— Nu te purta așa cu mine când tocmai ți-am salvat pielea.

— Nu pot să vorbesc acum. Mă așteaptă doamna Lippy.

Conacul Ropes

Despățuresc bucățica de hârtie albă care mi-a fost în-desată pe marginea vestiarului. Pe ea scrie: *Ne vedem în curtea Conacului Ropes de pe strada Essex la 15.15 ~ Susannah*. Mă uit la mobil. E 15.05. Traversez în grabă coridorul aglomerat și ies afară.

Îi scriu lui Jaxon un mesaj în care îi spun să nu mă aștepte și caut pe mobil Conacul Ropes. Nu e departe. Cred că Descendenții ori plănuiesc să sară pe mine în curtea conacului, ori au ajuns la concluzia că notițele lui Elijah sunt credibile.

La câteva străzi de școală, trec pe lângă o casă de pompe funebre, în fața căreia stă o tânără care se chinuie să își ascundă lacrimile în timp ce întâmpină lumea. Oare pe cine a pierdut? Pe un prieten, pe soțul ei, pe tatăl ei? Clatin din cap ca să-mi alung gândul, dar mă uit direct la plăcuța pe care e scris numele decedatului... *Proctor. Încă un descendent a murit*. Îmi mușc buza și grăbesc pasul.

Îmi ia doar câteva minute să ajung pe strada Essex. E o stradă veche, mărginită de tufișuri cu mure și alei din cărămidă roșie. Mă apropiu de turnul înalt al unei biserici gotice și îmi verific din nou mobilul. Harta spune că am ajuns la destinație, dar nu văd nicio curte și nici pe Susannah.

Urmez gardul de fier cu țepușe care înconjoară biserica. „Prima biserică din Salem, construită în 1629“, scrie pe un semn. Se termină gardul și văd o arcadă împletită din lemn, acoperită de plante cățărătoare. *Să trec pe aici? Mă uit în jur și pășesc pe aleea care duce spre arcadă.*

Trec pe sub iederă și poteca de pământ bătătorit mă duce spre un labirint de alei, înconjurate de flori. În centrul grădinii se află un cadran solar și, în jurul lui, Susannah, Mary și Alice.

Îmi dau seama că se certau pentru că vorbesc în șoaptă și se încruntă.

— Samantha, zice Susannah, și se întorc cu toții spre mine.

Îmbrăcate în haine negre și aflate în umbra turnului gotic, par și mai fascinante ca de obicei.

— Ai întârziat, spune Alice.

Mă uit la mobil.

— Am întârziat două minute.

— Exact, îi spune Alice lui Susannah, de parcă ar vrea să demonstreze că are dreptate.

Oare despre ce vorbeau înainte să ajung?

— Ați citit foile pe care vi le-am dat?

— Da, spune Susannah, întinzându-mi-le.

Alice mă fixează cu privirea.

— Cine ți le-a dat?

— Țsta nu e scrisul tău, adaugă Mary, și Alice o ciupește de braț.

— Au, face Mary trăgându-și brațul. M-a durut, să știi.

— Nu contează de unde le am. Ce părere aveți?

— Ești incapabilă să răspunzi la o întrebare simplă?

Alice se uită la mine de parcă aș fi tare de cap.

— Am fost surprinse că știi atât de multe lucruri despre familiile din Salem, zice Susannah.

— Știați și voi despre decesele astea, nu? întreb eu, interpretând răspunsul diplomat al lui Susannah.

Oare de asta a vrut să vorbească cu mine despre străbunicul lui John și mi-a spus să am grijă când ne-am întâlnit în cimitir? Ce pun la cale fetele astea?

Mary se îmbufnează.

— Eu nu știam.

Susannah se uită la Alice înainte să continue.

— Fișele alea conțin decenii întregi de informații. Cum ai reușit să le aduni?

Bănuiesc că ăsta e motivul pentru care se certau când am venit. Alice și Susannah știu ceva ce nu i-au spus lui Mary. Hmmm. Mary se trage de buclele șatene de păr și se încruntă. Nu știe să-și ascundă emoțiile la fel de bine ca Alice și nu e la fel de echilibrată ca Susannah. Ea e singura dintre ele cu care aș putea să vorbesc sincer. De asta îi tot spune Alice să tacă din gură.

— Mary, tu ce crezi?

— Cred că ai dreptate. Cred că suntem blestemați. Și eu, personal, vreau să dezleg misterul. Nu am în plan să mor prea curând sau să-mi văd familia cum moare. Frațele lui Lizzie...

— Mary, o întrerupe Alice. Destul.

Deci sunt conștiente că am dreptate, că decesele nu sunt o coincidență. Mulțumesc, Mary.

— În regulă, Alice, dacă tu nu crezi că e ceva ciudat la mijloc, o să plec.

— Scrisul are o caligrafie învechită și ți-ar fi trebuit luni întregi ca să aduni toate informațiile astea. E clar că pui ceva la cale. Și vreau să aflu ce anume.

— Iar voi trei sunteți într-o grădină ascunsă, fără Lizzie și John. În plus, Mary n-a știut nimic din toate astea până acum. Și voi puneți ceva la cale.

— Nu joc niciun joc cu tine.

— Dacă m-ai ruga frumos, poate că ți-aș spune de unde am informațiile, zic eu.

Alice îmi arată degetul mijlociu.

Plec. Dacă Alice nu mă acceptă ca pe un egal și nu vrea să lucrăm împreună, o să dezleg misterul cu ajutorul lui Elijah. N-am de gând să îi suport toanele zilnic. Am terminat cu asta.

— Nu pleca, Samantha, spune Susannah.

Din motive necunoscute, nu pot s-o urăsc pe Susannah.

— Te rog, spune-ne ce știi.

Mă opresc.

— Las-o să plece, zice Alice.

— Ție nu-ți pasă de familia ta, Alice, dar eu sunt foarte apropiată de a mea. Dacă cifrele sunt reale? insistă Susannah.

— Da, pe bune, Alice, adaugă Mary. Nu ne permitem să riscăm în situația asta.

— Bine. Dar asta rămâne între noi. Nu-i amestecăm pe Lizzie și pe John pentru moment, zice Alice și se uită la mine. Deci?

Nu înțeleg de ce Alice îi exclude, deși nu mă deranjează să nu fiu nevoită să vorbesc cu Lizzie și cu John. Mă întreb ce altceva mai ascunde. Mă întorc lângă cadranul solar. Pe el observ o inscripție care spune: „Orele trec, florile înfloresc și mor, zilele și obiceiurile se schimbă, dragostea rămâne.“ *Și blestemele rămân.*

— Hai să mergem la tine acasă, Mary. E doar la o stradă distanță de aici, sugerează Susannah.

— Nici gând, zice Alice înainte să apuce Mary să răspundă.

Nu pot să nu observ că împreună arătăm ca o întrunire a vrăjitoarelor. Îmi dreg glasul.

— Bine, uite ce știu. Morțile astea nu sunt întâmplătoare. Se petrec conform unui tipar. Și se declanșează în momentul în care cel puțin un membru al fiecărei familii importante de la Procesele vrăjitoarelor se află în Salem. Din păcate, avem în acest moment o listă completă de descendenți în oraș.

Șocul se citește clar în expresia lui Alice. Se uită rapid peste umăr.

— Trebuie să discutăm despre asta într-un loc mai retras.

Ea nu e una dintre noi

— Te aștepți să cred așa ceva? întrebă Alice, strângând din pumni și rezemându-se înapoi pe pernele roșii de pe canapeaua lui Mary.

Casa lui Mary seamănă mult mai mult a cămin decât a mea. Nimic nu e prea luxos sau ușor de spart și totul pare uzat. Măsuța de cafea are mici zgârieturi, iar platoul de pe care mâncăm legume cu sos e un pic ciobit.

— Uite, spun și mă aplec în fotoliul în care stau și îi întind lui Alice mobilul pe care se vede vechea hartă a Salem. Domnul Wardwell a spus că principalul criteriu în alegerea locului spânzurătorii a fost că trebuia să se afle în afara orașului. Singurul drum care ieșea din oraș la vremea aceea era peste pod. Walgreens e chiar pe cealaltă parte a locului unde era podul. Ar fi fost cel mai apropiat și cel mai ușor de ales loc posibil.

— Ar trebui să mergem să-l vedem, zice Mary, stând cu picioarele încrucișate pe podea și înfășurându-și o buclă în jurul degetului.

Alice examinează harta.

— Faptul că locul e convenabil și vizibil de la nu știu ce fereastră pe care zici că ai găsit-o nu dovedește că ai avea dreptate.

— Bine, păi, uite. Se vede pe hartă un drum de căruțe chiar în spatele locului unde e Walgreens acum. Și nu există niciun drum acolo unde toată lumea spune că au avut loc spânzurările. Am fost în locul pe care voi îl numiți Dealul Eșafoadelor și cu greu îmi pot imagina că au urcat pe dealul ăla abrupt căruțe pline cu oameni. Le-ar fi trebuit un drum bătătorit, zic eu.

Susannah și Alice schimbă o privire atotștiutoare.

Susannah dă din cap.

— Atunci am hotărât. Mergem.

Recenta mea experiență din pădure îmi vine în minte.

— Acum? Pe întuneric?

Alice rânjește.

— Dacă ți-e frică, poți să rămâi aici. Nimeni nu-ți va simți lipsa.

Mă foiesc în scaun.

— Nu sunt sigură ce o să reușim să vedem pe întuneric.

— O să aflăm adevărul, zice Susannah, și se uită la mine. Bunica ta credea că adevăratul loc al spânzurătorilor e important, Samantha, pentru că păstrează o amprentă a aceluia eveniment. Ca o amintire.

Nu înțeleg despre ce vorbește.

Alice clatină din cap.

— Nici nu se pune problema, Susannah. Nu facem asta de față cu ea.

— Cred că ar trebui, zice Mary.

Okay, serios acum, ce se întâmplă?

— Cum ne putem aștepta de la ea să ne spună ce descoperă dacă n-o includem în ceea ce știm deja? întrebă Susannah.

— Ea nu e una dintre noi, spune Alice. Nu uitați asta.

— Este totuși membră a uneia dintre familiile descendenților, spune Mary.

- De partea greșită a istoriei, Mary.
- Ei bine, se îmbracă numai în negru, spune Mary ca și cum asta ar însemna ceva.
- Schițez un zâmbet. Mă înduioșează naivitatea ei.
- Alice, e prea important, spune Susannah jucându-se cu franjurile pernei pe care o ține în poală.
- Alice arată cu degetul spre mine.
- Dacă îi suflă o vorbă lui Jaxon sau oricui altcuiva din școală, îți dau foc.
- Uh, bine, zic eu.
- Amenințarea ei nu prea are sens, dar sună morbid.
- Mary se ridică în picioare, aproape țopăind.
- Aduc lumânările.
- Lumânările? Nu vreau să merg în pădure cu lumânări. Dar dacă nu merg, s-ar putea să stric aranjamentul ăsta și să nu mă mai includă niciodată în grupul lor.
- Mary deschide dulapul de lângă ușa de la intrare și caută prin el. Se întoarce cu o sacoșă de pânză și patru pelerine negre, pe care ni le împarte. *Viața mea devine din ce în ce mai ridicolă, cu fiecare minut care trece.*
- Ușa de la intrare se deschide și pătrunde în casă o femeie care este, fără urmă de îndoială, mama lui Mary, cu o pungă de cumpărături. Părul ei este mai ondulat decât al lui Mary și îl poartă prins în vârful capului, dar ochii și gura îi sunt exact la fel ca ale fiicei ei.
- Văd că am ajuns când voi tocmai plecați, zice mama lui Mary, observând pelerinele negre.
- Instinctul îmi spune să-mi ascund pelerina sub fund. Îmi închipui câte întrebări ar pune Vivian dacă ar surprinde o scenă asemănătoare.
- Mary își aruncă brațele în jurul mamei ei cu entuziasm, aproape făcând-o să scape cumpărăturile din mâini. Pentru o clipă, Mary arată mai mult ca o fetiță decât ca o

adolescentă gotică, păstrătoare a secretelor Descendenților. Mama ei o pupă pe creștet.

— Întoarce-te repede... O să fie gata cina în câteva ore. Sunteți și voi bine-venite, fetelor.

— Pe mine mă așteaptă mama, spune Susannah. Dar mulțumesc, doamnă P.

— Eu o să vin, spune Alice.

— Nu mă îndoiesc de asta, zice doamna P. și îi face cu ochiul lui Alice.

Cred că fetele astea își petrec foarte mult timp împreună. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să ai o astfel de rutină cu un grup de prieteni. Mă uit jenată spre mama lui Mary, fără să fiu sigură dacă invitația e valabilă și pentru mine.

— Ea e Sam, spune Mary arătând spre mine și mă simt recunoscătoare pentru prezentarea venită la momentul potrivit.

Ochii doamnei P. se măresc un pic de uimire și sunt convinsă că știe cine sunt.

— Nu le lăsa pe fetele astea să te pună să dansezi goală la lumina lunii.

Apreciez că nu sunt singura căreia treaba cu vrăjitoria i se pare caraghioasă, dar lipsa ei de reacție în fața pelerinelor negre și comentariul ăsta mă fac să mă întreb ce fac fetele astea în timpul liber.

Mary râde.

— Dar e un ritual de inițiere atât de distractiv...

— Da, spune Susannah. Și e mai bun decât ritualul de sacrificiu pe care îl făceam înainte.

Alice își dă ochii peste cap. Nu cred că îi place că prietenele ei glumesc cu mine, oricât de ciudat ar fi umorul lor.

— Ar trebui să vezi ce față ai făcut, îmi spune Mary, rânjind.

O sărută pe mama ei pe obraz.

— Mă întorc repede.

Le urmez pe fete afară din casă, pe aleea lungă. Mary își scoate cheile de la mașină.

— Ai mașină?

Newyorkeza din mine e surprinsă.

Alice și Susannah zâmbesc.

— Dap, zice Mary. Eu am doar permisul provizoriu, dar Alice tocmai și-a luat permisul pentru începători.

Nici măcar nu vreau să știu ce nivel de lipsă de experiență mai e și asta. Mary îi aruncă cheile lui Alice și ne urcăm împreună în Jeep-ul Wrangler negru. Cum închid portiera, îmi prind centura de siguranță.

— Ați locuit în Salem dintotdeauna? întreb eu.

Susannah se întoarce spre mine de pe bancheta din spate.

— Dintotdeauna. De generații întregi. Din câte știu, majoritatea descendenților vrăjitoarelor n-au plecat din oraș.

— Eu o să plec, spune Alice.

Alice conduce ca un taximetrist din New York: agresiv și cu viteză. Manevrelor lui Vivian par o nimica toată pe lângă ce face ea. Din fericire, Walgreens se află la mai puțin de un kilometru distanță.

Mary se bosumflă.

— Nu poți. S-ar destrăma cercul dacă pleci.

— Aici, zice Alice în timp ce jeep-ul se oprește cu un scrâșnet pe locul de parcare.

Suntem proiectate în față din cauza frânei. Ce cerc? Se comportă de parcă ar fi într-o societate secretă. Dacă e posibil așa ceva, s-ar putea ca ele să fie și mai prevăzătoare decât mine când vine vorba de a avea încredere în oameni.

Parcarea e în formă de U și e mărginită de o pantă înaltă de cinci metri, formată din pietre și pământ. Pornim

spre ea, Susannah și Mary cărând după ele sacoșele cu picioare de păianjen sau ce-or fi chestiile aberante dinăuntru.

— Pare că putem urca dealul pe acolo, zice Mary, și arată spre un colț întunecat pe unde urcușul e mai puțin abrupt.

Alice pornește pe pantă, iar noi o urmăm. Apuc câteva crengi de copac ca să nu alunec. *Chestia asta chiar nu e genul meu.*

— Hai să mergem într-un loc mai retras, sugerează Susannah.

Hai să nu.

Lumina felinarelor stradale se estompează în timp ce înaintăm în pădure și nu văd decât la câțiva metri în fața mea. Crengile joase amenință să-mi scoată ochii sau măcar să-mi tulbure puțină senzație de siguranță pe care o mai am. Merg cu mâinile întinse în față.

— Aici e bine, zice Alice când ajungem într-o poieniță rotundă.

Mă uit în toate direcțiile, dar nu-mi dau seama unde suntem. Copacii sunt deși și, din câte văd, luna e ascunsă de nori. Mary scoate o pătură neagră și o ajutam să o întindă. Poienița abia dacă e îndeajuns de mare pentru pătură.

Mă așez și îmi trag gluga, vrând să-mi micșorez vederea periferică. Dacă pot să-l văd pe Elijah, asta înseamnă că pot să văd și alte fantome? *Repede, gândește-te la altceva. Pisicuțe, cățeluși, margarete... bulgări-de-soare, Abigail, fantome. La naiba.*

Susannah și Mary aprind lumânări și le așază pe pătură. Copacii tremură în lumina flăcărilor și crengile par să se miște. Simt o nevoie puternică de a mă uita peste umăr. De ce n-am dat înapoi când am avut ocazia? Dacă

cineva spune: „Hai să invocăm morții“, nu-mi pasă cât de caraghioasă sunt, o iau la fugă.

Alice leagă ceva... nu știi ce... ierburi? Ritualul ăsta tăcut mă omoară. *Să zică cineva ceva, ca să scap de propriile gânduri!*

— Deci, ce ex... încep eu.

— O să-ți spun când ai voie să vorbești. Până atunci, taci din gură, se răstește Alice, cu părul blond strălucindu-i în lumina lumânărilor.

— Nu-ți face griji, spune Susannah. O să te prinzi pe parcurs.

Susannah aprinde patru lumânări în mijlocul păturii și fețele noastre strălucesc. *Nu mă simt deloc confortabil.* Alice se uită spre Susannah iar ea dă din cap.

— Invoc puterea apei. Fie ca apa să-mi alunge îndoiele și să-mi calmeze spiritul. Doar prin liniște pot vedea adevărul.

Când termină de rostit incantația, Susannah își toarnă pe degete puțină apă dintr-o sticlă și stropește lumânările. Flăcările tremură, dar nu se sting.

Susannah se uită la stânga, spre Mary.

— Invoc puterea pământului. Fie ca pământul să ne arate drumul și să ne țină spiritul conectat la realitate. Doar prin echilibru pot vedea adevărul.

Mary ia puțin pământ de la marginea păturii și îl aruncă spre lumânări.

Mary se uită la Alice.

— Invoc puterea aerului. Fie ca aerul să-mi înalțe gândurile și spiritul. Doar prin răsufare pot vedea adevărul.

Alice își vântură mâinile în apropierea flăcărilor, întezindu-le.

Se uită toate trei la mine. *Foc? Trebuie să spun „foc“? Care erau cuvintele?*

— Invoc... zic eu simțindu-mă aiurea. Invoc... ăăă... focul... puterea focului.

— Fie ca focul să-mi lumineze drumul și să-mi aprindă spiritul. Doar prin purificare pot vedea adevărul, continuă ele la unison.

Alice ne împarte legăturile făcute de ea. Le urmez exemplul și pun un capăt al legăturii în foc. Alice ridică un bol în care punem ierburile arzătoare. Se simte un miros înțepător și iese mult fum.

Împreună, fetele rostesc:

— Cred ce spun și spun ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul.

— Repetă, șoptește Susannah.

— Cred ce spun... și spun ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul?

Susannah și Alice îmi întind mâinile. Le iau de mână. Prin fum, chipurile lor apar și dispar, ca atunci când ai semnal slab la TV. *Stai, ce e asta?* După un moment, chipurile tremură și mai violent. Apoi se estompează complet și în locul lor apar fețele altor femei. E ca și cum aș vedea câte două chipuri în același timp: Descendentele și niște femei bătrâne, pe care nu le cunosc.

Deschid gura, dar totul în jurul meu dispare. Până și sunetul flăcărilor care ard se stinge. Pentru o secundă, în întuneric apare o imagine: ceafa unui băiat care sângerează pe pământ, corpul său fiind strivit sub o placă mare de metal.

Țipătul lui Mary îmi întrerupe viziunea și sparge întunericul. Le văd pe fete din nou așa cum sunt ele, fără fețele estompate. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce se întâmplă. Toată lumea se panichează, stinge lumânările și strânge ingredientele pentru vrajă.

— Samantha, haide, spune Susannah, și mă ridic.

Alice ia pătura și le urmez alergând prin pădure. Cu fiecare pas, devin și mai conștientă de întuneric și de senzația supărătoare că mai e cineva în pădure cu noi. Alerg atât de repede încât alunec pe panta dealului și aterizez în parcare, cu mâinile zgâriate. Mary se învârte cu pași mari în jurul jeep-ului.

— Ce-a fost asta? întrebă Mary.

Mă prind cu mâinile de cap, încercând să opresc starea de rău. Toată pielea îmi pulsează în ritmul înnebunitor al inimii. Poate că ierburile alea erau droguri halucinogene? Oare m-am înșelat în privința lor? Oare fetele astea chiar știu magie? Adică, eu văd fantome. Chestia asta nu e foarte diferită.

— Nu știu, spune Alice. Fețele alea...

Mary își scoate pelerina.

— Ai văzut și tu, nu-i așa, Susannah?

— Am văzut.

Și cine era tipul strivit? *Era atât de mult sânge.*

— Tu ai...?

— Toată lumea să tacă un minut, zice Alice.

— Vreau acasă, spune Mary.

Alice scoate cheile și descuie jeep-ul. Nimeni nu ezită; sărim toate înăuntru. *Ce tare îmi doresc să nu fi venit aici*, mă gândesc eu urcându-mă pe bancheta din spate. În oglinzile laterale văd că toată lumea are expresii tulburate. Călătorim în tăcere spre casă.

Ceva în comun

Nu apuc să fac nici trei pași în holul de la intrare, că Vivian strigă:

— Cum îndrăznești să vii acasă la ora asta fără să mă suni?

N-am avut timp să procesez ce am văzut și faptul că Vivian țipă la mine nu face decât să mă tulbure și mai tare.

— Ești plină de noroi. Unde ai fost?

Vorbește spre mine, nu vorbește cu mine.

— Am fost cu niște fete de la școală.

Nu-mi cer iertare, nu după ce a făcut Vivian astăzi.

— De ce n-ai răspuns la telefon? Te-am sunat de cel puțin cinci ori.

Când o ignor reacționează mereu prost, dar nu e ca și cum aș fi putut să îi spun ce fac.

— N-am vrut să vorbesc cu tine.

Devine tensionată și știu că am întins prea mult coarda.

— Sunt surprinsă că ai prieteni, având în vedere cum mi-a spus directorul că te porți. Dar amândouă știm că n-o să-i păstrezi prea mult timp.

— Pe bune? Trebuia să spui asta? Pun pariu că te simți grozav că ai reușit în sfârșit să mă bagi la terapie. Poate că aș putea să profit de timpul petrecut acolo ca să vorbesc despre ce treabă groaznică faci în rolul de părinte.

— Tocmai ai obținut o săptămână de așteptare până îți revezi tatăl.

— Nu poți să mă oprești să-mi văd tatăl.

— Ba pot și o s-o fac până înveți cum să te porți.

Mă îndrept spre scări.

— Nu vrei să mă ai ca dușman, Samantha. N-o să-ți placă.

Nu mă deranjez să mă uit în urmă.

Deschid ușa camerei și îl găsesc pe Elijah așezat pe bancheta de la fereastră. Aruncă o privire expresiei și hainelor mele și se ridică în picioare.

— Te las singură.

— De ce ar spune așa ceva? Întreb eu.

Elijah clatină din cap.

— Nu știu.

— De ce ar face oricine așa ceva? E răutate pură.

— Da.

— Oare chiar sunt atât de groaznică?

Buza de jos începe să-mi tremure.

Elijah se încruntă.

— Dacă nu-l am pe tata, nu am pe nimeni. Sunt complet singură.

El se întoarce spre fereastră și nu-mi răspunde. Am nevoie de cineva care să se poarte frumos cu mine. Mi-am atins limita.

— Las-o baltă. Nici tu nu mă suporti.

Îmi scot cizmele pline de noroi.

Elijah se uită pe geam.

— Tocmai mi-am amintit că la un moment dat am avut o conversație foarte asemănătoare cu Abigail.

Comentariul lui mă surprinde.

— Serios? Despre ce?

— E o poveste lungă.

Asta înseamnă că s-ar putea să-mi spună? Nu m-ar deranja să aud despre viața altcuiva acum.

— Nu mă deranjează.

Ezită pentru un moment. Când se întoarce spre mine, chipul lui e cuprins de emoție.

— Stai jos.

Mă uit în jos spre blugii mei.

— Sunt plină de noroi. Întoarce-te cu spatele.

Nu-mi pasă dacă e mort de trei sute de ani. Mi-e aproape ca un prieten, după Jaxon.

El se uită la picioarele mele și vede că am dreptate, apoi se întoarce iar spre fereastră. Mă dezbrac și îmi pun pantalonii de trening.

Când mă uit înapoi spre el, îmi dau seama că reflexia mea e vizibilă în fereastră. S-a uitat la mine? Mă așez pe pat, cu picioarele încrucișate.

— Poți să te întorci.

El își prinde mâinile la spate.

— Știi deja că Abigail iubea bulgării-de-soare. Credea că sunt cele mai frumoase flori din New England și spunea că suntem norocoși că le avem. Le culegea la sfârșitul verii și apoi le găseam tot anul presate prin cărți și jurnale, chiar și în actele mele contabile.

Îmi înfășor o pătură în jurul picioarelor.

— Ce drăguț.

Elijah dă din cap.

— Patul pe care stai. L-am comandat special pentru ea, la fel cum am făcut și cu restul mobilei din camera asta. Am mers călare până în Ipswich ca să-l comand și i-am făcut o surpriză când a împlinit șaisprezece ani. Ar fi trebuit s-o vezi când l-a primit. Și-a trecut degetele peste florile sculptate și a plâns.

— Deci tu ai comandat să se facă un compartiment ascuns în șifonier? Și ușa secretă în bibliotecă? Chiar îți place să ascunzi lucruri, nu-i așa?

Ceea ce vreau să întreb este „ce anume ascundeai?” Dar nu îndrăznesc să întreb asta. E mereu pe picior de plecare și fără să-l enervez eu.

El pare amuzat de observația mea.

— Scrisorile pe care le-ai găsit erau scrisori de dragoste între Abigail și un băiat cu care am crescut. Era cu câțiva ani mai mare ca ea, îmi era coleg de școală și prieten. Am știut dintotdeauna că e ceva între ei, dar n-am lăsat să se vadă. Nu voiam să o fac să se simtă rușinată.

Respectul lui pentru sora mai mică mă face să mă simt vinovată pentru că am încercat să-i citesc scrisorile.

— Într-o zi, mi-a mărturisit că e îndrăgostită. M-a întrebat dacă pot să-i duc o scrisoare în secret. Am acceptat, dar mi-era teamă pentru ea, știind că familia lui îl obliga să se însoare cu fiica guvernatorului. Dacă iubirea lor devenea publică, ar fi fost nevoiți să se despartă. Sau bună-cuviința lui Abigail ar fi fost pusă la îndoială. Când după aceea, am devenit singura lor modalitate de a comunica între ei.

Privește șifonierul cu nostalgie.

— Compartimentul secret a fost conceput pentru ca ea să aibă un loc în care să-și țină lucrurile private.

— Au fost împreună până la urmă?

Tonul lui William în scrisoare părea unul plin de regret.

— Nu, zice el.

Aștept, dar el nu mai continuă.

— Mulțumesc că ai împărtășit asta cu mine. Când am găsit scrisorile alea, am știut că sunt speciale. Acum știu de ce.

Expresia lui devine blândă.

— Nu am mai vorbit despre ea de sute de ani. Nu mă simt pe deplin confortabil.

— Înțeleg. Nu mă refer la partea cu sute de ani, ci la faptul că nici eu nu împărtășesc lucruri personale. Nu am prieteni pentru un timp îndeajuns de lung ca să le spun. Iar atunci când le povestesc, au tendința să folosească informațiile astea împotriva mea.

— Nu-mi place să recunosc că avem ceva în comun.

Se așază lângă mine și, pentru prima dată, cred că tocmai a făcut o glumă.

— Da, așa ceva ar fi îngrozitor.

Colțurile gurii lui se mișcă un pic în direcția unui zâmbet.

— Zâmbești? întreb eu.

— În niciun caz.

Colțurile gurii i se ridică și mai tare.

— Ai grijă. S-ar putea chiar să cred că mă plăci.

— O să îți las altă carte pe podea, atunci.

— Sau altă piatră, răspund eu.

Zâmbetul lui dispare.

— Nu eu am aruncat piatra aia în geamul tău.

— Serios? întreb eu și fac o pauză înainte să continui.

Știi cumva cine a aruncat-o?

El clatină din cap.

— Ai vorbit cu Descendenții astăzi?

Evenimentele din seara asta îmi invadează mintea.

— Mda, au fost de acord să mă ajute. Dar... am fost la locul spânzurătorilor și... ăăă...

Cum să mă exprim?

— Și am făcut un ritual sau o vrajă sau ceva...

Expresia lui devine serioasă.

— Ai practicat vrăjitoria?

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Și acum, că nu mai sunt în pădurea aia înfricoșătoare, încep să cred că mi-am imaginat totul.

— Cred că da.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul lui mă îngrijorează. Trasez cu degetele modelul dantelei de pe așternutul meu de pat. Am crezut că el ar fi primul care ar susține că vrăjitoria nu există.

— Fețele fetelor s-au estompat și au devenit alte chipuri. Apoi totul s-a întunecat și am văzut un băiat strivit sub o placă de metal.

Se ridică în picioare.

— Fețele cui?

— Sincer, nu știu. Erau mai în vârstă, totuși.

— Trebuie să te întorci acolo cu Descendenții. O să vin și eu să văd.

— Nici gând! Nu fac asta din nou. Aproape că am vomat de frică.

— Dacă nu cumva ai altă idee despre cum am putea vedea fețele respective, ne întoarcem pe deal.

Tonul lui sugerează că n-o să ajung nicăieri dacă mă cert.

— E clar că îmi ascunzi ceva. Ce anume? întreb eu.

— Am luat inițiativa de a citi câteva jurnale ale Descendenților din anii cu multe decese. Am găsit în mare parte lucruri inutile, bârfe ordinare. Dar o anumită informație mi-a rămas în minte. La o diferență de o sută de ani între un incident și celălalt, două persoane au văzut chipuri ca cele descrise de tine.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

Fruntea i se încrețește.

— Au murit la scurt timp după aceea.

Sunt descoperită

Arunc o privire prin sala de mese. Alice, Mary și Susannah stau la locul lor obișnuit de lângă fereastră. Îmi doresc să le fi rugat să vină la locul spânzurătorilor în timpul orei de dirigenție. Și dacă n-o fac acum, se termină școala și mâine e miercuri – Ziua Memorială. Trebuie să fac asta, chiar dacă Alice mă umilește de față cu ceilalți.

Pe măsură ce mă apropii de masă, lumea se întoarce să se uite la mine. N-am văzut pe nimeni care să încerce să se apropie de ei în timpul prânzului. E ca și cum te-ai prezenta în fața tronului fără invitație. Mă opresc la marginea mesei rotunde. Aici e mult mai rău decât în grădină. Sunt descoperită.

— Ia loc, Samantha, zice Susannah.

Mă uit la Alice.

— Nu mai sta acolo ca o idioată, zice ea.

De obicei, când cineva mă face „idioată“ nu mă simt ușurată. Dar, în cazul ăsta, da. Trag un scaun și mă așez.

— Nu știi cum să zic asta, așa că o s-o spun pur și simplu. Trebuie să mergem înapoi la locul spânzurătorilor.

— ăsta e marele anunț?

Alice inspiră încredere.

— Știm. Mergem după petrecerea cu vrăjitoare și vrăjitori din seara asta.

— Eu n-am fost invitată la petrecere.

De ce am spus asta?

Toată lumea tace. Apoi Susannah spune:

— Vino la petrecere, o să mergem împreună după aceea.

— Bine, dar tu ești responsabilă, o avertizează Alice pe Susannah.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să-i mulțumesc pentru invitație sau s-o întreb pe Alice care sunt riscurile. Oare e vorba de faptul că Lizzie mă urăște? Nici Alice nu mă place prea tare, asta e sigur. Și de ce păstrează secretul a ceea ce am făcut ieri în fața lui Lizzie și John? În fine. Asta e despre tata, nu intenționez să-mi fac prieteni.

Alice sparge tăcerea.

— Ai terminat? Sau mai ai și alte idei geniale?

— Cred că și alți descendenți au văzut fețele estompate pe care le-am văzut în pădure. În anii trecuți, când au murit mulți oameni, adică.

Mary se foiește inconfortabil.

— Ești plină de vești bune.

— Crezi sau știi? Întreabă Alice.

— Știu.

— Cum poți să știi asta, Samantha? Întreabă Susannah.

— Nu pot să explic asta. Dar e ceva ce ar trebui să știți. Descendenții care au văzut acele fețe estompate...

— Nu știu dacă să fiu rușinată pentru tine sau dezgustată de tine, spune vocea lui Lizzie în spatele meu.

Oh, rahat. Ce caută la pauza de prânz pentru clasele a zecea și a unsprezecea?

Alice îmi aruncă o privire care spune „E doar vina ta, pentru că ai încercat să stai cu noi“. Mă ridic și o înfrunt pe

Lizzie, dar ea se uită dincolo de mine, la Descendenți. Sunt cam douăzeci de elevi de-a unsprezecea, inclusiv Jaxon.

— Sper că asta e o glumă, le spune Lizzie fetelor.

— Ei bine, dacă e o glumă, e cam lipsită de umor, spune Alice.

Lizzie pare nesigură. Și eu sunt confuză. Replica asta a fost direcționată către mine sau către Lizzie? Încerc să părăsesc grupul, dar Lizzie mă prinde de braț și își înfinge unghiile în pielea mea.

— Aș putea să te distrug dacă aș vrea, spune ea înainte să-mi dea drumul, amenințându-mă cu ochii ei, unul căprui și unul verde.

Jaxon mă privește de la o masă din capătul opus al încăperii și decid să plec de lângă ea. Chiar nu vreau să fac o scenă în mijlocul cantinei, când toată școala se uită.

— Ce-a fost asta? întrebă Jaxon când mă îndrept spre el. Își scoate din ghiozdan un prânz incredibil de mare.

Mă așez lângă el.

— Nimic, nu te îngrijora.

— Nu pare nimic.

— Vorbeam cu Descendenții și Lizzie s-a enervat.

Încerc să mă port ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Nimeni nu vorbește cu ei la prânz. Crede-mă, am mai văzut persoane care au încercat. Se uită la tine cu priviri fixe, până te simți jenat și pleci.

— Te cred.

— Vrei să-mi spui ce se petrece?

Jaxon îmi oferă un sandvici cu unt de arahide, banană și miere.

— Ești sigur? îl întreb.

— Am două.

Râd și iau sandviciul.

— Ce faci aici în pauza mea de masă?

— Profa era bolnavă și suplinatorul n-a venit. Nu cumva ai împărțit iar pateuri?

Rânjește. Nu știe că erau de la patiseria mamei lui? Poate că Vivian n-a pomenit nimic de față cu doamna Meriwether până la urmă. Ce ușurare.

Zâmbesc și mușc din sandviciul delicios.

— Știi ceva despre o petrecere cu vrăjitori și vrăjitoare în seara asta?

— Dap.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Depinde. Tu mi-ai spus tot ce aveai de spus despre Descendenți?

Clatin din cap, amuzată. Dar, în realitate, nu știu ce să spun. Nu vreau să mint, dar nu-i pot spune adevărul. Dacă i-aș spune, aș putea să compromit înțelegerea tacită pe care o am cu Descendenții și n-o să mai vină cu mine la locul spânzurătorilor.

— Susannah și-a lăsat caietul în sala de dirigiență, iar eu i l-am înapoiat.

O minciună slabă, dar se putea și mai rău.

— Părea că te-ai așezat la masa lor. Ca și cum ați fi prietene.

— Fii serios. Nici vorbă.

De fapt, chiar stăteam la masa lor. Mă purtam prietenos cu ele. Dar asta nu înseamnă că suntem prietene, nu?

Jaxon nu e convins, dar schimbă subiectul.

— Petrecere cu costume. Acasă la Alice. Descendenții organizează mereu câte o petrecere din asta înainte de Ziua Memorială. E o tradiție.

Bal mascat? Organizat de Descendenți? Nu sună prea distractiv pentru mine. Dar, dacă nu mă duc, s-ar putea să nu mă aștepte când se întorc la locul spânzurătorilor.

— Tu vii?

— Arăt foarte bine în costumul meu de vrăjitor. N-aș vrea să le răpesc oamenilor plăcerea de a mă vedea.

— Da, școala nu te-ar ierta niciodată.

Jaxon îmi dă să aleg între mai multe feluri de prăjituri dintr-o cutiuță legată cu sfoară. Mă întreb dacă pot s-o conving cumva pe doamna Meriwether să-mi împacheteze masa de prânz.

— Te iau de acasă la nouă, nouă jumate? întrebă Jaxon.

— Ăă, da. Sigur. Trebuie să mă costumez?

— N-o să te lase să intri altfel.

Ai mușcat pe toată lumea

Dansul sincron, balurile mascate și vorbitul în public sunt în vârful listei mele de moarte-prin-umilire. Hainele mele sunt împrăștiate pe fiecare suprafață disponibilă pe mobilele din cameră. Îmi doresc să nu fi acceptat să fac chestia asta.

— Sam! Ușa! urlă Vivian de la parter.

Mă uit la mobil. E 20.17. Oare Jaxon a venit mai de vreme? Apuc niște haine și le îndes în șifonierul lui Abigail într-o grămadă dezordonată.

— Vin!

Cobor primele scări înainte să mă opresc brusc, speriată. Vivian vorbește cu Susannah în hol.

— Hei, spun eu, iar ele se uită spre mine.

— Nu știam că vă duceți la o petrecere tematică, zice Vivian pe un ton prietenos în timp ce eu cobor restul scărilor.

Nu știe pentru că n-am mai vorbit deloc de seara trecută. Dau din umeri.

— S-ar putea să am ceva în dulap ceva pentru tine, zice Vivian.

— Asta e un exemplu perfect al relației noastre actuale. Ne certăm și apoi ignorăm complet faptul că cearta a avut loc.

— N-am nevoie.

— Spune-mi dacă te răzgândești, zice ea și se îndepărtează, țăcănind cu tocurile pe hol.

Susannah poartă o rochie victoriană care îi stă foarte bine, cu volane și guler înalt. Are părul prins într-un coc elaborat, diferit de felul în care îl poartă de obicei.

— Uau. Arăți extraordinar.

N-am cum să mă compar cu felul în care arată ea.

— Mersi, zâmbește ea.

— Tocmai mă pregăteam. Vrei să vii la etaj?

E clar că a venit cu un motiv anume și nu vreau ca Vivian să audă, orice ar fi. Vivian deja mă consideră instabilă psihic; n-am nevoie să audă că practic vrăjitoria fără să vreau.

— Sigur. E o casă veche foarte frumoasă. Mereu m-am întrebat cum arată pe dinăuntru.

Urcăm împreună scările.

— Timp de aproape trei zile, m-am tot pierdut prin ea.

— Îmi imaginez.

Se uită la aplicile care luminează slab pe hol.

— Iată-ne, zic eu deschizând ușa dormitorului meu.

— Mă simt de parcă am fi călătorit în trecut.

Repetă exact gândurile mele de când am văzut locul ăsta.

— Deci, ce s-a întâmplat? Știi că nu ai trecut din întâmplare prin cartier.

— Așa e.

Se uită în jos la geanta din mătase, de epocă, pe care o poartă într-o parte și scoate din ea un plic.

— Asta e o scrisoare de la bunica ta pentru a mea. Am găsit-o când o ajutam pe mama să sorteze lucrurile din niște cutii vara trecută. În scrisoare, bunica ta vorbește despre decesele suspecte.

— Deci știi și tu despre ele?

Aveam dreptate în grădină. Chiar știau ceva și nu îmi spuneau.

— Într-un fel. Sincer, credeam că bunica ta era cam... dezechilibrată. Dar răspunsul bunicii mele a fost cel care m-a îngrijorat. Era băgat în același plic. Dar nu l-a trimis.

— Aha, zic eu, nesigură.

— Samantha, de unde știai că și alți descendenți au văzut fețele estompate?

— Asta spune scrisoarea? Cea de la bunica ta?

— Da. I-am arătat-o lui Alice, iar ea a fost de acord cu mine că s-ar putea să fie o informație importantă. Apoi ai venit tu la școală și ne-ai spus că și alți descendenți au văzut fețele estompate.

Încep să înțeleg de ce e Alice suspicioasă în legătură cu mine. Informația pe care o am mi s-ar părea ciudată și mie, dacă aș fi în locul ei.

— Bunica mea n-a trimis scrisoarea. De unde ai aflat?

— Nu pot să-ți spun.

— Știi că nu ți-am dat niciun motiv să ai încredere în noi, după ce ți-am scris pe vestiar, te-am tras de păr și am stârnit zvonuri...

— Și ați aruncat piatra, spun eu.

— Piatra?

— Piatra pe care ați aruncat-o în geamul meu și pe care scria „MORI“?

Chipul ei cu trăsături delicate se încruntă.

— Nu știu nimic despre asta. Ce oribil.

Poate că Lizzie și John au făcut asta și ea nu știe?

— Mda, păi. Înțelegi de ce nu mă arunc cu capul înainte când vine vorba de a avea încredere în voi.

— Înțeleg. Ce aș putea face ca să te răzgândești?

— Nu știu. Cred că ai putea începe prin a-mi spune de ce mă urmărește Lizzie peste tot.

Se uită spre fereastră, lucru care nu îmi diminuează suspiciunile și nu mă liniștește deloc.

— E complicat.

— Are cumva de-a face cu faptul că nu i-ați invitat pe ea și pe John în ziua în care ne-am întâlnit în grădină?

— Își atinge în trecut gulerul.

— Da.

Aștept, dar ea nu continuă.

— Sūsannah, dacă nu-mi spui de ce Lizzie se poartă atât de urât cu mine sau de ce ascundeți faptul că vă petreceți timpul cu mine, cum aș putea să mă răzgândesc și să am încredere în voi?

Sună mai dur decât intenționez. Dar, pe bune, mă simt de parcă aș fi atacată din toate părțile. Și dacă Lizzie are vreun plan mareț, vreau să știu care e.

— Ai dreptate, zice ea dând din cap. N-ar trebui să ne ascundem. E greșit.

Rămânem într-o tăcere jenantă câteva secunde, dar ea nu-mi dă alte explicații.

— Bine, atunci bănuiesc că putem să ne ducem la locul spânzuraților în seara asta și apoi să mergem fiecare pe calea ei.

Mă doare să spun asta cu voce tare. Nici n-am realizat cât de mult îmi doresc ca lucrurile să evolueze altfel.

Ea își împreunează degetele subțiri și spune:

— Sora mea mai mică are cancer, Samantha. Anul trecut a stat mai mult prin spitale. Pentru o perioadă am crezut că o să se facă bine. Dar, recent, au descoperit și mai multe celule maligne. Acum înțelegi de ce sunt atât de îngrijorată de tiparul ăsta de decese. Amândouă avem foarte mult de pierdut.

Greutatea vorbelor ei mă ia prin surprindere.

— Îmi pare rău.

De asta a abordat-o Jaxon ca să-i spună despre tatăl meu. A crezut că Susannah ar putea să înțeleagă prin ce trec.

— Nu mă aștept să ai încredere în mine atât de curând, mai ales având în vedere tot ce s-a întâmplat. Dar, te rog, gândește-te la asta. Nu putem să mergem fiecare pe calea ei, pentru că atunci...

Nu e nevoie să termine propoziția ca să înțeleg teama ascunsă în cuvintele ei. Știu foarte bine ce vrea să spună.

— Bine. O să mă gândesc la asta.

Ea dă din cap.

— Te las să te pregătești. O să plec, nu e nevoie să mă conduci.

Iese pe ușa dormitorului și o parte din mine vrea să-i spună că totul o să fie bine. Dar adevărul este că nu știu dacă așa o să fie.

Instinctiv, îmi las privirea să coboare pe fotografiile tălului meu, așezate pe cufăr.

— O să dezleg misterul, tată. Fac tot ce pot. Cad de șapte ori și mă ridic de opt.

Ceea ce înseamnă că acum trebuie să mă duc la petrecerea asta și să aflu ce a fost cu fețele estompate. Chiar dacă tot ce vreau să fac este să mă mut în salonul de spital al tatei.

Îmi verific mobilul. E 20.39. Deschid ușile șifonierului și examinez dezordinea dinăuntru. În vârful mormanului de haine este o rochie de dantelă frumos împăturită. *Ce caută asta aici?* O scot cu grijă, o despățuresc și coboară până-n podea foșnind. E cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

— Elijah?

Niciun răspuns.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Aștept, dar nu primesc niciun răspuns.

Mă dezbrac de blugii rupți și de tricou. A făcut asta pentru că vrea să fie sigur că mă duc la locul spânzurătorilor cu fetele? Sau e pur și simplu un gest frumos?

Mă admir în oglinda de pe măsuța de toaletă și mă simt nesigură. Mă încălț cu o pereche de cizme cu șiret și îmi pun portofelul într-una dintre ele. Cumva, detaliul ăsta mă face să mă simt mai sigură pe mine.

— Ce rochie frumoasă. Nu o știu, spune Vivian din pragul ușii.

Mă întorc spre ea, dar nu-i răspund.

— Pare de epocă, continuă ea.

— Poate.

Îmi scot geaca și o pun pe pat, evitând să stabilesc contact vizual cu Vivian.

— Nu poți să porți geacă de piele cu rochia asta. Mai ales piele ecologică. N-o să arate bine.

Vreau să țip la ea să plece din camera mea, dar mi-e teamă că, dacă fac asta, n-o să mă mai lase să plec.

— Sam, ia pelerina mea neagră. O să se potrivească perfect. Consider-o un semn de pace.

Vivian nu e genul care să-și ceară scuze.

— Putem să mergem să-l vedem pe tata mâine?

Oftează.

— Nu crezi că vreau și eu să-l văd? Am fost îngrijorată din cauza ta aseară. Bineînțeles că putem să mergem să-l vedem mâine.

Simt cum tensiunea din pieptul meu se calmează.

— Bine, spun eu. Hai să vedem pelerina aia.

Vivian zâmbește și țacăne pe tocuri spre camera ei, în capătul opus al casei. O urmez în timp ce vorbește despre perioadele modei și cum pelerina se purta în nu știu ce vremuri. Se duce direct în dormitor și deschide șifonierul.

N-am idee ce vrea de fapt să spună. Sunt doar uşurată că o să-l văd pe tata. Din când în când, spun „grozav“ în timpul discursului ei despre modă. Pe măsura de toaletă zăresc colţul unei facturi medicale. Notă mentală: trebuie să mă întorc aici când ea nu e acasă.

— Uite, zice ea şi îmi întinde o pelerină grea din mătase. E într-adevăr foarte frumoasă.

Când eram mică, Vivian îmi cumpăra haine ca şi cum aş fi fost păpuşa ei. Partea amuzantă e că îmi plăcea. Atenţia de care mă bucuram mă făcea să mă simt specială.

Vivian s-a așezat pe pat și a pus lângă mine o cutie neagră, strălucitoare.

— *Ce e? am întrebat eu, rezemată de perne.*

— *Singurul mod prin care poți să afli e s-o deschizi.*

Vivian folosea cu mine același ton al vocii pe care-l folosea cu adulții. Nu m-a tratat niciodată diferit doar pentru că eram mică. Îmi plăcea lucrul ăsta.

Am ridicat capacul și am dat la o parte hârtia creponată. Înăuntru era o rochie crem cu modele migăloase făcute din mărgele.

— *Uau. Arată ca a ta.*

— *E exact ca a mea. Am comandat-o. Știi pentru ce e?*

Nu-mi venea să cred că țineam în mâini o replică a pieșei mele favorite din garderoba lui Vivian. Iar asta spune multe, având în vedere dimensiunile șifonierului ei.

— *Pentru festivitatea de absolvire a clasei a cincea?*

Ea a dat din cap.

— *O rochie în stilul anilor douăzeci s-ar potrivi perfect cu părul tău scurt. Și când toată lumea o să-ți admire alegerile vestimentare curajoase, poți să le arăți degetul mijlociu fetelor care ți-au tăiat părul.*

Am râs.

Mă îmbrac cu pelerina și Vivian se uită la mine.

— Hmmm, face ea și începe să caute printr-o cutie de bijuterii.

Îmi pune un lăntișor argintiu la gât. Are un pandantiv făcut din bucle de argint unite, care formează un nod.

— Mult mai bine.

Îmi îndreaptă pelerina pe umeri și, brusc, mă simt copleșită de cât de groaznic ne-am certat zilele astea. Poate că am luat decizia greșită ascunzându-i ce se întâmplă în Salem. Dacă Elijah are dreptate și tata e în pericol, n-are și ea dreptul să știe? Măcar o parte din informații?

— V, mai ții minte când ai comandat pentru mine rochia aia în stilul anilor douăzeci?

Zâmbește. Îi place când îi spun V. N-am mai făcut asta de luni bune.

— Pe atunci erai îndeajuns de deșteaptă ca să-mi urmezi gusturile vestimentare.

Râd.

— Da. Îmi era foarte frică să mă duc la absolvire și să înfrunt pe toată lumea. Rochia aia m-a făcut să-mi fie mai ușor.

— Te-a ajutat și faptul că una dintre fetele alea rele a căzut când urca pe scenă.

Rânjesc.

— Dap. Și asta m-a ajutat. Oricum, mulțumesc pentru toate astea.

Își înclină capul puțin.

— Cu plăcere.

Tensiunea din aer s-a mai diminuat, cel puțin pentru moment. Nu pot să nu mă gândesc ce bine e.

— Mă gândeam că am putea petrece mai mult timp împreună, cum făceam înainte. Știu că m-am purtat ciudat în ultima vreme... și am fost dificilă. Doar că am fost copleșită.

Ceasornicul de la parter începe să sune. E 21.00. În orice moment poate să apară Jaxon.

Expresia lui Vivian devine blândă.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Da, cred că s-ar putea să vreau. Trebuie să plec acum, dar vorbim mâine?

— La cină. O să gătesc ceva după ce ne întoarcem de la spital.

— Așa rămâne, zic eu.

Dacă am fi genul de oameni care se îmbrățișează, probabil că ne-am îmbrățișa acum. În schimb, eu zâmbesc iar ea dă din cap, apoi plec grăbită spre camera mea.

Mă examinez în oglindă. Sunt îmbrăcată prea frumos ca să fiu vrăjitoare. Mi-ar trebui niște vopsea verde cu care să mă dau pe față. Stai, o să-mi fac un neg. Măcar așa o să arăt mai mult a vrăjitoare. Desenez un punct în mijlocul obrazului cu un creion dermatograf. Așa e mai bine.

— Sam, a venit Jaxon! strigă Vivian.

Închid lumina și înaintez pe hol. Mă opresc la capătul scărilor și privesc în jos, spre Jaxon. El îmi zâmbește. Pășesc pe trepte cu grijă, ca să nu calc pe rochie. Când ajung jos, mă întorc spre el.

— Ce e? spun după câteva secunde de tăcere.

— Ești frumoasă.

Mi se înroșesc obraji.

— Mulțumesc.

— Îmi place alunița în stil Marilyn Monroe.

— Ce? Nu, e un neg, spun eu, iar Jaxon râde.

Traversăm holul de la intrare, Jaxon îmi deschide ușa și mă lasă să trec. Poartă o vestă neagră cu nasturi aurii, pantaloni negri și un palton negru, lung până-n pământ.

— Trebuie să recunosc, sunt impresionată.

— Pentru că ți-am deschis ușa? Sau pentru că am avut dreptate când am spus că arăt bine în rolul de vrăjitor?

Jaxon pornește spre aleea din fața casei lui și îmi întinde mâna. I-o strâng.

Clatin din cap.

— Sunt impresionată de costum, prostule.

Îmi deschide ușa din dreapta a camionetei lui și mă ajută să urc.

— Sunt multe petreceri cu costume pe aici. Dacă aș fi în locul tău, aș începe să mă pregătesc.

Ocoleşte camioneta și se urcă.

— Sunt sigură că nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu asta. Mă îndoiesc că sunt pe lista de invitați la petrecerile astea. Ți-a împrumutat mama ta camioneta?

— De fapt, e a mea.

Pornește motorul și dă cu spatele pe alee.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar m-am întrebat de ce are doamna Meriwether două camionete în fața casei.

— De ce nu vii cu mașina la școală, atunci?

El rânjește.

— Pentru că făceam drifturi noaptea cu prietenii mei și m-a prins mama. Am convins-o să mă lase acum cu mașina pentru că tu porți tocuri.

— Ce te-a făcut să crezi că o să port tocuri?

— Am bănuțit.

— Păi, nu port.

— Ups.

Rânjetul i se lărgeste.

— Ești o figură, zic eu zâmbind.

— Vrei să spui că sunt cel mai extraordinar, pentru că acum nu trebuie să mergi pe jos, îmbrăcată în rochie.

— Nu există „cel mai extraordinar“.

— Acum există.

Se întinde spre torpedo și scoate o cutiuță.

— Ah, și mama ți-a trimis asta.

Îmi pune cutia în brațe.

E o cutie mică, roz, de la patiseria ei, înfășurată în panglici negre și aurii. Trag de fundă și deschid capacul. Înăuntru e un mic buchet de violete negre și mov, acoperite cu zahăr.

— E un buchet de prins la corsaj, îmi explică el în timp ce trecem pe lângă o casă mare cu coloane albe, acoperite de luminițe.

Fiecare fereastră are câte o lumânare în geam. Probabil asta e casa lui Alice. Jaxon parchează camioneta în primul loc liber de pe strada aglomerată.

— Nimeni nu mi-a mai oferit vreodată un buchet, spun eu cu o voce mai tăcută decât de obicei, ridicând micul aranjament floral din cutie.

Jaxon se întoarce spre mine și mi-l ia din mână.

— Zice că e comestibil. Deci, când se termină petrecerea, poți să-l mănânci.

Îl prinde cu grijă de rochia mea.

— I-am spus că ăsta nu e balul de absolvire, dar o știi pe mama. N-ai cum s-o refuzi.

Îi zâmbesc.

— E minunat.

Poate că petrecerea asta n-o să fie așa de groaznică până la urmă.

— Lasă-mă să-ți deschid ușa, se oferă el.

Dar, înainte să ajungă la portieră, mi-o deschid singură. Pășesc cu grijă pe trotuarul neuniform, ca să nu-mi prind rochia în ceva.

Jaxon râde.

— Sam, ești cea mai încapățânată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

— Și imaginează-ți, sunt așa când sunt bine dispusă.

Își pune mâinile de-o parte și de alta a taliei mele și mă trage spre el. Mirosul lui lemnos mă copleșește.

— Noroc că încăpățânarea mi se pare sexy.

Fața lui e la câțiva centimetri de a mea.

Mă aplec în față și vârful cizmei îmi alunecă într-una dintre crăpăturile trotuarului. Fac un pas în spate ca să nu cad.

— Îți plac și fetele care se împiedică stând pe loc? îl întreb eu.

Aproape că m-a sărutat, ca în pădure, iar eu mă împiedic?

El râde și mă ia de mână. Traversăm spațiul verde, îndreptându-ne spre ușa de la intrare.

— Bun venit la rezidența familiei Parker, spune un majordom la intrare. Pot să vă iau hainele?

Îi dau pelerina.

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama că petrecerea asta e ca dineurile lui Vivian, dar la un cu totul alt nivel. E o petrecere pentru elevi de liceu. De ce e așa de somptuoasă? Toată lumea se uită la noi fără urmă de jenă.

— Hai să luăm ceva de băut.

— Sigur, spune Jaxon.

— Hei! strigă o voce familiară în timp ce ne îndreptăm spre o masă frumos aranjată, plină cu bunătăți specifice anotimpului.

E Dillon. Iar lângă el se află fata drăguță de la ora de istorie care flirtează mereu cu Jaxon.

— Bună, zice Jaxon.

Dă din cap spre Dillon și o îmbrățișează pe fată. Ea poartă un corset cu șiret și o fustă scurtă, neagră. Nu înțeleg rostul unui costum care te înfățișează aproape dezbrăcată. Dillon, pe de altă parte, a aruncat pe el toate hainele negre pe care le avea, fără să se gândească prea mult.

Dacă n-ar fi proaspăt ras, cu părul dat pe spate cu gel, ar părea un vagabond.

— Îl știi pe Dillon, iar ea e Niki, spune Jaxon arătând spre ei. Ea e Sam.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun lui Niki, dar ea își păstrează atenția fixată asupra lui Jaxon.

Ei bine, seara asta o să fie distractivă.

Mă uit spre mulțimea de oameni costumați. Șoaptele și privirile sunt evidente.

Dillon ne oferă pahare de cidru fiert de mere de pe masă și scoate o sticlură. Pune câte puțin lichid din sticlură în paharele noastre, și apoi o ascunde înapoi sub straturile de haine.

— Avem o descendentă Mather la o petrecere cu vrăjitoare. Beau în cinstea ta.

Își ridică paharul.

E cam amețit, dar îmi place de el. Iau o gură de cidru și e delicios.

— Tu bei pentru orice, spune Jaxon.

Niki se uită la mine pentru prima dată.

— Ai ceva pe față.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea să zică.

— E un neg.

— Oh.

Pare sceptică.

Mă uit prin mulțime, dar nu-i văd pe Descendenți. În mod ciudat, îmi dau seama că îl caut din priviri și pe Elijah.

— Asta îmi place să văd, comentează Dillon când mă vede că iau o gură de băutură și realizez că aproape am terminat un pahar întreg. O să bem niște shot-uri mai târziu, Sam.

Deja încep să mă simt un pic amețită.

— Sau poate că nu, zice Jaxon. Mergem să-i arăt lui Sam pe aici. Ne vedem mai târziu.

— Okay, spune Dillon.

Niki nu spune nimic, dar dezamăgirea ei e evidentă.

— Samantha! strigă Dillon în timp ce ne îndepărtăm.
Te place!

Mi se înroșesc obraji. Sunt sigură că Niki vrea să mă omoare.

— Taci din gură! strigă Jaxon peste umăr.

— Nu-i frânge inima! strigă Dillon, dar deja ne-am pierdut în mulțime.

Jaxon zâmbește.

— Nu-l asculta pe clovnul ăla. E beat.

— Deci, vorbești despre mine cu prietenii tăi?

— Poaaaaate am spus ceva despre faptul că te plac.

Jaxon se înroșește și intrăm într-o sufragerie formală, decorată cu un număr amețitor de lumânări negre.

— E greu de crezut că cineva te place, spune Lizzie de pe canapeaua-șezlong, iar eu mă opresc brusc. Pleacă de aici!

Te rog, nu mi se poate întâmpla asta. Nu pot să plec până nu pun la cale un plan cu fetele.

— Taci din gură, Lizzie. Asta nu e casa ta, zice Jaxon.

Lizzie se ridică. Rochia ei mulată și lungă atinge podeaua. Are un guler de dantelă, care stă ridicat la ceafă, făcând-o să arate și mai înfricoșător.

— E petrecerea mea, Jaxon. De ce nu te dai deoparte și mă lași să mă ocup de ea? Asta dacă nu cumva vrei să încep să mă iau de mama ta nebună.

Doamna Meriwether? Câtă răutate. Pentru prima dată de când îl cunosc, Jaxon se enervează foarte tare. Dacă Lizzie ar fi băiat, sunt sigură că Jaxon i-ar trage un pumn.

Înainte ca Jaxon să aibă timp să răspundă, John o întrerupe.

— Ce naiba?

Își ridică brațele, arătându-i-le lui Lizzie. O iritație severă, formată din ovale roșii îi acoperă mâinile.

Ne holbăm cu toții.

— Arată ca niște mușcături, spune el, cu vocea nesigură.

O fată țipă și ne întoarcem spre ea. Are aceeași iritație pe față. Groaza își aruncă ancora în străfundul stomacului meu.

Lizzie arată cu degetul spre mine.

— Tu ai făcut asta? Nimeni n-a uitat că ne-ai dat pa-teuri otrăvite.

Vorbește îndeajuns de tare pentru ca toată lumea din jur să înceapă să şușotească.

Mă uit spre Jaxon, îngrozită. Dar el se uită la propriile mâini, acoperite de urme de mușcături. Oh, nu.

Lizzie își mușcă obraji. Încerc să mă gândesc la o posibilă ieșire din situația asta, dar nu pot. Îmi doresc să nu fi băut alcoolul ăla. Fac un pas în spate. Lizzie rânjește și murmură ceva pe sub bărbie.

Susannah, despre care nu știam că se află în încăpere, o oprește:

— Lizzie, nu face asta.

Îmi ia apărarea?

— Pleacă, Susannah. O să mă ocup *personal* de problema asta, pentru că tu nu ești în stare.

Susannah o prinde pe Lizzie de braț.

— Nu, Lizzie. Eu am invitat-o aici.

Orice urmă de amuzament se șterge de pe fața lui Lizzie. Rămâne numai furie.

— Idioată lipsită de respect. N-ai pic de loialitate!

Nu știu ce voia Lizzie să facă, dar sunt destul de sigură că Susannah m-a salvat.

— Susannah, nu e nevoie să faci asta, spun eu, regretând faptul că furia lui Lizzie e acum îndreptată împotriva ei.

Lizzie se uită urât la mine și îmi aruncă în față conținutul paharului ei. Încerc să mă feresc, dar nu sunt îndeajuns de rapidă și cidrul îmi murdărește părul și obrazul. Mă uit la Jaxon. El scanează din priviri mulțimea isterică, fără să le acorde atenție Descendenților. Iritația lui se întinde, iar casa e cuprinsă de haos. Toată lumea strigă.

Lizzie pornește spre Susannah, care se dă înapoi încet. Lizzie își ridică mâna, iar ochii lui Susannah se măresc de teamă. Se aude zgomot de pahare sparte și lumea aleargă care încotro.

— Sam, haide să plecăm de aici, spune Jaxon.

— Nu pot s-o las pe Susannah așa.

Serios, nu pot să plec. Trebuie să mă duc la locul spânzuratorilor.

— O să se descurce singură.

Mă uit la sărmana Susannah, care acum este țintuită la zid de Lizzie. Ca să ajungă la ea, Alice își face loc printr-un grup de oameni care țipă. Plec de lângă Jaxon și mă îndrept spre fete. Jaxon mă prinde de braț.

— Stai... trebuie să le spun ceva, zic eu.

— Nu, trebuie să pleci de aici acum.

Alice o împinge pe Lizzie din fața lui Susannah.

— Alice! strig eu, dar ea nu mă aude.

— Sam, lumea crede că tu ai făcut asta, zice Jaxon.

Mă opresc, realizând că sunt singura fără urme de mușcături. Și Jaxon are dreptate; toată lumea rostește numele meu.

— Trebuie să le spun un singur lucru.

Încerc să îmi fac loc printre câteva fete isterice.

— Pleacă, Samantha, spune Elijah, apărând lângă mine. Nu ești în siguranță.

Alice și Lizzie țipă una la alta. Jaxon mă trage de braț.

— O să-i urmăresc eu pe Descendenți, spune Elijah.

Și mai mulți oameni se împing în jurul meu. Distanța dintre mine și Descendenți se mărește.

— Tu ai făcut asta! strigă o fată pe care n-am mai văzut-o niciodată până acum.

Se năpustește asupra mea cu mâinile pline de urme roșii. Mă feresc, dar reușește să îmi rupă buchețelul de violete. Nu mai rezist. O iau la fugă.

Mesele sunt răsturnate, iar podeaua e plină de sticlă spartă. Jaxon și cu mine traversăm rapid sala de mese, apoi bucătăria și ieșim din casă.

Jaxon trece pe lângă o fată care plânge ghemuită la pământ.

— Jaxon, e pe gâtul tău, spun în timp ce ocolim casa spre curtea din față.

Îmi țin rochia cu mâna ca să nu mă împiedic.

— Iritația.

— Uite-o! urlă un băiat de la dirigenție și arată cu degetul spre mine.

Un grup de băieți și fete se întoarce spre mine. Eu și Jaxon o luăm la fugă spre camionetă. Respir greu. În timp ce intrăm în mașină, aud pe cineva strigându-mi numele. Jaxon pornește motorul, iar tipul care a strigat bate cu pumnul în geamul portierei mele. Apăs repede butonul de blocare a ușii, în timp ce camioneta lui Jaxon scrâșnește pornind din loc.

— Ce-a fost asta? întreb eu, fără să știu cum să procesez scena sălbatică la care tocmai am asistat.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea.

Mă uit la urmele de mușcături de pe gâtul lui în timp ce Jaxon conduce.

— E dureroasă? Iritația?

— Nu, nu chiar. Doar arată dezgustător.

— Jaxon, haide. Lumea țipa și se arunca pe jos de durere. E imposibil să nu te doară.

— Mda, bănuiesc că ustură un pic.

— Sau un pic mai mult.

— Nu știu cum ai reușit s-o eviți.

— Jur că n-am făcut eu asta, spun eu, atingându-mi rochia acolo unde am avut buchețelul de violete.

— Ce ciudat, pentru că eu chiar credeam că ai mușcat pe toată lumea de la petrecere.

Zâmbesc, în ciuda stresului care a pus stăpânire pe mine. Totuși, nu sunt sigură că n-a fost vina mea. Dacă e de vină blestemul? Rămânem tăcuți în timp ce parcurgem câteva străzi.

Jaxon intră pe aleea din fața casei lui și parchează. Amândoi ieșim repede din mașină, ca și cum am putea cumva să fugim de experiența pe care tocmai am avut-o.

Jaxon își examinează mâinile, iar petele roșii par un pic mai puțin iritate.

— E ciudat că tu nu ai iritația asta. Adică, mă bucur că nu ai.

— Ți-am spus că oamenii din jurul meu au de suferit.

Nu pot scăpa de sentimentul de vină care mă apasă.

— Nu-mi spune din nou să mă țin departe de tine.

Totuși, nu pot rămâne cu el. Trebuie să mă duc să mă schimb și să aștept să aflu ce are de spus Elijah despre Descendenți. Încă am putea să mergem în pădure.

— Trebuie să plec.

— Sam...

— Nu e vorba de asta. Trebuie să plec.

Trec câteva secunde.

— Bine.

Se întoarce și pornește spre casa lui.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Mi se strânge inima. Vreau să-i mulțumesc. Nici nu-mi pot imagina ce mi-ar fi făcut cei de la petrecere dacă Jaxon nu m-ar fi luat de acolo în acel moment. Dar, în loc să spun ceva, îl privesc cum se îndepărtează.

Mă întorc spre casă, iar Vivian mă așteaptă în prag.

— Unde e pelerina mea?

Îmi scot colierul și i-l dau.

— Am lăsat-o acolo.

Pornesc spre scări.

— Frumos comportament, Sam.

Puritan rebel

Îmi trec degetele prin părul ud ca să mă asigur că nu mai am urme de cidru. Încui ușa dormitorului și îmi scot mobilul. Nimic. E imposibil ca iritația aia să fi fost o coincidență. Ori cineva mi-a întins o capcană, ori eu sunt cea care a provocat asta, într-un fel sau altul.

Elijah apare în fața mea.

— Ce bine. Ai venit.

Îmi iau ghetetele.

— Stai să-mi pun o geacă și mergem.

— În seara asta n-o să mergi în pădure, Samantha. Cel puțin, nu cu Descendenții.

— Dar trebuie. Nu știm cât timp mai avem la dispoziție, aproape că strig eu.

— Acasă la Alice a venit poliția, și câțiva părinți. Multă lume te învinovățește pe tine. Sunt deja speriați de recente decese din Salem, iar asta îi înfricoșează și mai tare. Nu gândesc limpede.

Dricul pe care l-am văzut când eram cu Jaxon, trandafirii violet de lângă felinar, femeia din fața pompelor funebre și străbunicul lui John, toate îmi inundă gândurile.

— N-ar fi înțelept să te întorci acolo. Va trebui să te duci mâine.

Vocea îmi tremură.

— Dar tatăl meu...

— Trebuie să te calmezi. Nu poți rezolva asta fără să ai mintea lucidă.

Trag aer în piept și încerc să nu încep să plâng.

Elijah mă ia de mână.

— O să te ajut, Samantha. În orice mod posibil.

Ochii lui cenușii sunt blânzi. Îmi iau mâna dintr-a lui și îl îmbrățișez. Îmi rezem obrazul de pieptul lui. Pentru un moment, rămâne nemișcat. Apoi, încet, mă îmbrățișează înapoi. Miroase un pic a lemne care ard în șemineu.

— O să stai un pic cu mine?

— Dacă vrei.

— O să-mi povestești despre Abigail?

Vreau să vorbesc despre altceva în afară de teama mea.

— Da, spune el în părul meu ud, cu obrazul rezemat pe capul meu. Ce ai vrea să-ți povestesc?

Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu ea, dar nu îndrăznesc să întreb.

— Cine a pictat portretul ei de la parter?

— Eu.

Mă retrag din îmbrățișare ca să mă uit la el și observ că are un mic pistrui pe buza de jos.

— Ești pictor?

Ochii lui zâmbesc.

— Nu au existat pictori puritani. Activitățile statice erau descurajate sub orice formă.

— Atunci cum?

Își retrace mâna cu care mă ținea lipită de el.

— Am început cu desene pentru Abigail când era mică. După ce au murit părinții noștri, ea nu a vorbit mult timp. Căutam tot timpul moduri de a o înveseli.

Mă așez pe pat și aranjez pernele.

— Dar pictura aia e foarte frumoasă. Nimeni nu pictează așa la prima încercare.

El pare jenat.

— Aveam mult timp liber seara. Nu erau prea multe lucruri de făcut pe atunci. Am tot exersat. Nu jucam sporturi și nu cântam la niciun instrument. Oamenii credeau că duc la lenevie și păcat. Sărmana Abigail. Îi plăcea să inventeze cântece, dar putea s-o facă doar acasă.

Îi fac semn să se așeze lângă mine și, după un moment de ezitare, se așază.

— A văzut picturi din acele vremuri și toată lumea purta bonete și rochii negre urâte. De unde a făcut rost de rochia albastră de mătase din tablou?

— Un negustor din port făcea drumuri dese în Europa. Tot el îmi aducea și vopselele, pânzele și lumânările la lumina cărora pictam.

— Deci erai un puritan rebel?

— Ca să fii numit așa, nu trebuia să faci mare lucru. Și dacă râdeai prea tare erai considerat rebel.

Îi zâmbesc.

— A aflat cineva ce făceai?

— O singură persoană, da.

— Cine?

— Logodnica mea.

Mi se măresc ochii de uimire.

— Ai fost logodit?

Îmi evită privirea pentru un moment, iar fericirea din ochi îi dispare.

— Ce e? întreb eu cu blândețe, sperând să îmi împărtășească un pic mai mult din viața lui.

— Ți-am spus că sora mea era îndrăgostită de William. Era fericită, Samantha. N-am mai văzut niciodată pe cineva atât de fericit. Ți-am spus și că familia lui William voia ca el să se însoare cu fiica guvernatorului. Erau niște oameni proști și snobi. William a asigurat-o totuși pe Abigail că nu are motive de îngrijorare.

Faptul că retrăiește amintirea asta îi face pleoapele grele și vocea obosită.

— Asta se întâmpla în timp ce începuse deja isteria legată de vrăjitorie. După cum știi, lucrurile au degenerat și au fost arestați mulți localnici. În iulie, Salemul era un loc periculos, în care nu puteai avea încredere în nimeni. Oamenii își priveau cu suspiciune vecinii și prietenii apropiați. Mi-era cel mai frică pentru siguranța lui Abigail, așa că am aranjat să plecăm cu un vas spre Europa. Dar ea a refuzat să-l părăsească pe William.

Mi se strânge stomacul.

— Te rog, spune-mi că n-au acuzat-o.

— Au existat zvonuri despre Abigail în următoarele luni, legate de faptul că îi cânta diavolului. William a venit să vorbească cu mine, speriat de bârfe. L-am implorat să fugă în secret și să se însoare cu ea, ca să scape împreună de aici înainte ca ea să fie acuzată în mod oficial. Dar mama lui s-a îmbolnăvit, iar el n-a vrut să-și părăsească familia. Odată cu trecerea timpului, zvonurile s-au înmulțit. Oamenii legii au venit la noi acasă și au interogat-o.

— Și n-ai intrat în panică?

— Mi-era rău de frică. Dar scumpa mea soră era calmă. Ea era încrezătoare că binele va învinge. Apoi, lumea a aflat despre relația lor și William n-a mai vorbit deloc cu ea. A negat totul.

— A abandonat-o?

Ridic vocea.

— M-am dus să discut cu el. El a spus că stresul nu-i face bine mamei lui și că nu-și poate lega familia de o orfană suspectată de vrăjitorie. Că trebuie să-și protejeze reputația. Voiam să-l omor. Dar știam că, dacă acționam, ar fi fost mai rău pentru Abigail. Totul a fost prea copleșitor pentru ea,

faptul că localnicii s-au întors împotriva ei, și apoi William a făcut același lucru. N-a mai vrut să vorbească sau să mănânce. Zăcea în camera ei, desenând bulgări-de-soare. Am chemat doctori, dar n-au găsit nicio soluție. Așa că am stat la patul ei, urmărind-o zi după zi.

— Apoi s-au întors oamenii legii.

Face o pauză.

— Voiau s-o aresteze, Samantha. Așa plănuiau, dar i-am făcut să se răzgândească spunându-le cât de bolnavă este. Le-am spus că dacă ar fi arestat-o iar ea ar fi murit din cauza neglijenței lor, ar fi putrezit cu toții în iad. Pentru că toată lumea știa că sora mea n-ar fi făcut rău nimănui. Ei nu i-am spus niciodată toate astea.

Ce greutate a purtat în suflet...

— William a venit măcar să vadă ce face?

— Nu.

Pentru o secundă, își strânge pumnul.

— Dar Abigail nu și-a pierdut speranța până în momentul în care am primit vestea. El se logodise.

— Cu fiica guvernatorului?

— Da. Când a aflat, sora mea a scos un singur țipăt. După două săptămâni a murit de inimă rea.

— L-aș fi ucis, spun eu.

— La început, am fost furios. Dar mai mult decât răzbu-nare, voiam răspunsuri. Nu mi-a luat mult să descopăr că zvonurile au pornit de la logodnica mea. Cea mai mare tră-dare din viața mea. I-am dezvăluit niște lucruri care au dus la moartea propriei mele surori. Așa că am confruntat-o. A recunoscut. A spus că era geloasă pe relația mea cu Abigail, și că nu a intenționat să degenereze lucrurile astfel. După asta, eram furios pe toată lumea. Mai ales pe mine însumi.

Mă doare inima pentru el. Nu sunt sigură că aș putea să suport să mi se întâmple așa ceva.

— Cum ai trecut peste asta?

Ochii lui par întunecați de amintiri.

— M-am spânzurat de la balconul magazinului universal din centrul orașului la miezul nopții. Localnicii mi-au găsit cadavrul cu o scrisoare pe care scria: „Cel mai mare păcat este să desparți doi oameni care se iubesc. Vă condamn pe toți.“

Îmi acopăr gura cu mâna.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

— Asta pentru că nimeni n-a vrut să și-o amintească.

Nu-i de mirare că are inima frântă și e furios. Și eu aș fi.

— Ce pot face pentru tine?

— Poți să-ți salvezi tatăl. Eu nu am reușit să o protejiez pe Abigail, și nu m-am iertat niciodată pentru asta.

Mi-aș dori să-i alung tristețea. Pare atât de nedrept că a trebuit să treacă prin așa ceva. Îmi strecor cu grijă degetele în mâna lui. El se uită la mâna mea, apoi mă privește în ochi.

— Samantha.

Ne privim fix. Pentru o secundă, expresia lui devine blândă, și simt nevoia să-l îmbrățișez. Dar el îmi dă drumul la mână și pornește spre fereastră.

Forța cu care trupul meu a fost atras de al lui se risipește și îmi examinez degetele. De ce simt această conexiune puternică? Și de ce mă simt jenată?

— De ce mi-ai adus rochia aia?

— Am observat că ai nevoie disperată de ajutor.

— M-ai urmărit?

Nu-mi răspunde. Se uită pe geam.

— Mulțumesc. A fost unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut cineva pentru mine vreodată.

Aproape că zâmbește.

— Da. Îți stătea bine.

ADRIANA MATHER

Corpul mi se încălzește la auzul complimentului. Îmi vibrează mobilul. E un mesaj de la Jaxon.

„Iritația s-a mai calmat. Somn ușor, fără strigoi.“
Elijah dispere.

Te văd

Crengile căzute se rup sub pașii mei în timp ce alerg printre copacii întunecați. Un bărbat stă într-un con de lumină undeva în față. O creangă îmi zgârie obrazul. Îmi pun mâinile pe față, dar nu mă opresc din alergat. Trebuie să ajung la el. E tânăr, are cam douăzeci de ani și poartă haine în stil antic. Își ține mâinile îndoite la spate, cum face Elijah.

Se uită în sus când intru în poieniță și îi urmăresc privirea. Un corb stă pe o creangă uriașă. Iar dedesubt atârână un ștreang. Încerc să țip, dar sunetul este estompat.

Mă ridic în capul oaselor în timp ce țip. Mobilul arată ora 7.27. Cobor din pat, încercând să alung teama din vis, și pornesc pe hol.

E miercuri și nu se fac ore. Merg direct spre camera lui Vivian, sperând că e trează și putem merge la Boston. Ușa ei e întredeschisă și o împing. Patul e făcut și n-o aud în baie. Ochesc factura medicală de pe dulap. O să mă uit rapid peste ea.

Ridic cu grijă hârtiile de deasupra. Pe foaie scrie „Detalierea Beneficiilor – Aceasta nu e o factură“. Bănuiesc că e un raport al asigurării medicale? Sunt coloane cu numere. Suma facturabilă e uriașă – multe mii de dolari. Mă uit

peste lista de cheltuieli deductibile și plătite în comun. Toate sunt zero. Dau pagina. La fel.

Răsfoiesc mai departe, până la ultima pagină, acolo unde sunt sumele totale. Scrie: „Responsabilitatea pacientului (suma plătită sau datorată furnizorului): 0 \$“. Mă uit la dată. A fost trimisă cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Inima îmi bate tare în timp ce aranjez hârtiile așa cum le-am găsit.

Ce înseamnă asta, mai exact? Înseamnă că m-a mințit tot timpul ăsta când susținea că, în total, costurile spitalizării sunt ridicate. Gândul ăsta mă îngrozește. Nu pentru că m-a mințit, ci pentru că a mers atât de departe cu minciuna.

Mă duc spre scări și mă prind de balustradă. Dacă nu cumva îmi scapă ceva, nu a existat niciun motiv pentru care a trebuit să vindem apartamentul din New York. De ce a făcut asta? Pentru bani. Dar tata câștiga bine. Vivian vrea și mai mulți bani? ăsta e singurul motiv posibil. Deci, care-i ideea? Așteaptă să moară tata ca să primească o moștenire uriașă? Mi se face greață. Cum poate fi în stare de așa ceva?

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, spune Vivian de la capătul scărilor.

Mi-e teamă să mă uit la ea. Nu știu ce-aș fi în stare să-i spun. Nu-mi vine să cred că aproape m-am destăinuit în fața ei seara trecută.

— Am avut un coșmar.

— Ei bine, tocmai am vorbit cu cei de la spital și doctorul a programat câteva teste pentru tatăl tău în timpul amiezii. Cred că trebuie să amânăm vizita de weekendul ăsta.

Acum mă uit la ea. Aș vrea să-i spun că n-are dreptul nici măcar să vorbească despre tata.

Vivian se încruntă.

— Știu că ești dezamăgită, dar nu te supăra pe mine. Nu eu am programat testele alea.

Trec pe lângă ea pe scări, dar nu spun nimic. Mă duc direct în bucătărie. În mod normal, aș țipa de nervi. Dar nu pot. Dacă într-adevăr așteaptă ca tata să moară ca să-i ia averea? Iar eu țin la ea și o împing la un gest necugetat? Ea îi controlează tratamentul medical. Trebuie să iau în considerare asta. Nu pot să-i dau de înțeles că am găsit factura.

Îmi amestec cafeaua, aproape fără să mă uit ce fac. Trebuie să rezolv misterul blestemului. Asta e singura cale prin care pot să-l ajut pe tata, cea mai bună șansă de a-l ajuta să se trezească. E o șansă infimă, dar trebuie să cred în ceva.

— Totul în regulă? mă întreabă Elijah cu accentul lui asemănător celui britanic.

— Cum funcționează chestia cu spiritele? întreb eu fără să-i răspund la întrebare.

Sorb din cafea.

— Nu sunt sigur ce anume mă întrebi.

— Ai spus că mă urmăreai des când m-am mutat în casă. Ce voiai să spui?

— Dacă știi unde ești, pot să mă concentrez asupra ta în spațiul respectiv, pot să te văd. E ca și cum aș avea o fereastră cu vedere spre lumea ta, ca un televizor. Dacă știi pe ce canal să dai și când anume, poți să-ți vezi emisiunea preferată.

Ei bine, asta explică faptul că a știut că sunt în pericol la petrecere.

— Și dacă nu știi unde sunt?

— Atunci trebuie să te caut. Poate dura ceva.

— Dar obiectele fizice? Dacă iei cana mea de cafea în mână, de exemplu, ce-ar vedea lumea?

— Asta e o treabă mai complicată. Pot face să dispară lucruri mici. Dar nu și obiecte mari. Seamănă cu felul în care funcționează forța fizică. Sunt îndeajuns de puternic ca să ridic anumite lucruri, dar pe altele nu pot nici măcar să le mișc... Să transfer obiecte fizice dintr-un loc într-altul e chiar și mai complicat. E nevoie de mult exercițiu și concentrare.

— Dar pe mine? Dacă m-ai ridica pe mine?

Elijah pare amuzat.

— Ai părea că plutești. Nu am puterea de a face ființele vii să dispară. Doar obiectele.

— Nu cred că înțeleg regulile astea.

— O să le înțelegi.

— Îmi poți face o favoare? întreb eu.

— Mă întrebam cât îți va lua să spui propoziția asta.

Am recuperat deja pelerina.

— Oh! Mulțumesc.

Mi se pare jenant cât de ușor sunt de citit.

— De fapt, ai putea să verifici ce face tata? Vivian a spus că i se fac teste astăzi. Nu sunt sigură că o cred. Și eram pregătită să-l vizitez.

— Da, îi fac teste astăzi.

Mă las să cad pe un scaun de la masa mică pentru micul dejun, de lângă fereastră.

— De unde știi? Te-ai concentrat asupra lui sau ceva de genul ăsta?

Dacă știe unde e tata, înseamnă că m-a urmărit când l-am vizitat la spital?

— Nu. L-am verificat mai devreme.

Se interesează de tatăl meu?

— Cum se simțea?

— Cei de la spital au grijă de el.

Mă relaxez un pic. Simt o nevoie disperată să-l văd, dar mă bucur că e bine. Iar gândul de a mă duce la spital cu

Vivian e îngrozitor. N-aș suporta să o văd cum se prefacă că îi pasă.

Dacă nu pot merge la spital...

— Trebuie să aflăm mai multe despre blestem și despre ce-a fost haosul de ieri seară.

— Va dura ceva să deslușim misterul serii de ieri. Toată lumea încă se recuperează.

— Toți Descendenții au iritația?

— Da, iar Susannah are o formă mai gravă.

— Deci eu sunt singura care nu a luat iritația?

— Mi-e teamă că da.

Mă ținusem cu dinții de speranța că poate nu sunt singura. Oftez.

— Mi-am petrecut noaptea analizând cercetările bunicii tale. Nu am terminat, însă.

— Te ajut eu.

Mă ridic și mă îndrept spre ușa bucătăriei. Sunt recunoscătoare că nu doarme și lucrează în timpul nopții. Deja simt presiunea intensă a faptului că nu deslușesc misterul blestemului îndeajuns de repede și că în orice moment, viața mea s-ar putea duce de râpă.

Elijah nu se transferă, sau cum o numi-o el. În schimb, merge alături de mine prin casă și intră în bibliotecă.

— De ce sunt singura care te vede? Pentru că tu alegi să nu-i lași pe alții să știe că ești prin preajmă? spun eu în șoaptă.

Îmi place ideea asta.

Închide ușa bibliotecii în urma noastră.

— Nu am nimic de-a face cu faptul că mă vezi.

S-a zis cu teoria mea.

— Atunci, de ce te văd?

— Asta nu e ceva ce știi.

Trag cârligul din șemineu și pășim pe holul îngust.

— Dar ești mort.

— Sunt conștient de asta.

— N-ar trebui să știi?

Aproape că râde.

— Știi doar cu puțin mai mult decât știam când eram viu. Acum mă mișc mai repede.

Teoria cum că moartea aduce cunoaștere e desființată.

— Ai mai întâlnit oameni care te puteau vedea?

— Da. Câțiva. Sunt puțini.

Când ajung la capătul scârilor, observ că Elijah a rearanjat cărțile în teancuri organizate. Praful a dispărut. Spiritele fac curat?

Nu sunt sigură că vreau să pun următoarea întrebare, dar curiozitatea mă copleșește.

— Dacă te văd pe tine, înseamnă că pot vedea și alte spirite?

— Da.

Să vizitez cimitire tocmai a ajuns pe lista lucrurilor pe care n-o să le mai fac niciodată.

Oare până acum am văzut spirite, dar am crezut că sunt oameni în viață?

— Deci, ce e cu teancurile astea de cărți?

Să ne gândim la ceva mai vesel, la blesteme, de exemplu.

— Majoritatea mă ajută în cercetarea Proceselor și istoria familiei Mather. Eu am plecat din Salem înainte să se termine Procesele. Acum am nevoie să mă documentez.

— De ce ai plecat din Salem?

— Nimeni nu se sinucide pentru că e fericit acolo unde e.

Ei bine, asta are sens. Pot numai să-mi imaginez cât de surprins trebuie să fi fost când a murit și s-a trezit înapoi în Salem pe o perioadă nedefinită. Și eu aș pleca. Iar acum s-a întors aici, documentându-se despre Procese. Bănuiesc că, în concluzie, nu poți să-ți eviți propria viață, nici măcar dacă mori.

Iubire și săgeți

Întorc ultima pagină a jurnalului bunicii mele, în care sunt trecute cercetările făcute de ea.

— N-am găsit nimic nou nici în asta, îi spun lui Elijah, care are un teanc de jurnale în față, adunate din colecții istorice și din podurile caselor vecine.

— Munca de cercetare nu se face în câteva minute și trebuie construită treptat. Repede nu înseamnă și bine. Această perspectivă îți va deforma percepția. O să ratezi un amănunt esențial.

Ușor de spus, greu de făcut, când viața tatălui meu e în pericol.

— Ce-ar fi s-o întreb pe doamna Meriwether? Ea a cunoscut-o bine pe bunica. Mai bine ca oricine. Poate e ceva ce bunica nu a notat în jurnale. Ceva ce știe doamna Meriwether?

— Posibil. Oricum, poți obține rezultate vorbind cu ea doar dacă ești directă.

— Ai ascultat conversația pe care am avut-o cu ea zilele trecute?

Privește dezaprobator. *Grozav*. Asta înseamnă că m-a auzit vorbind cu Jaxon. Cât de jenant. Mă simt și-așa îndeajuns de penibil știind că un tip mort și atrăgător aude tot ce spun. Ar trebui să nu mai vorbesc deloc.

Răsfoiesc un jurnal pe care deja l-am citit ca să văd dacă n-am ratat ceva.

— Crezi că desenele bunicii mele ar putea avea vreo semnificație? Le-a făcut pe margine și nu a scris nimic specific despre ele.

— Poate. Lasă-mă să văd.

Îi întind caietul lui Elijah.

Îl studiază și se încruntă.

— Mai sunt și altele?

— Da, dar sunt versiuni similare ale femeii cu păr ondulat văzută din spate.

Întoarce paginile caietului.

— Niciuna nu arată fața?

— Nu, de ce?

— Ar trebui s-o întrebi pe doamna Meriwether.

— E ceva ciudat la desenele astea?

— E mai bine să pui prea multe întrebări decât prea puține.

Sunt de acord, dar cred că s-ar putea să omită un detaliu.

— Bine. O să mă duc în vizită la ea.

El dă din cap și continuă să citească. Îmi prind părul în coadă în timp ce traversez pasajul secret. Când intru în bibliotecă, văd că afară deja s-a întunecat. Trebuie să le găsesc pe Descendente după ce apune soarele.

— Ei bine, iată-te. Unde ai fost toată ziua? întreabă Vivian în timp ce ies pe ușa laterală.

— Aici.

— Te-am căutat mai devreme și nu te-am găsit.

Am auzit-o strigându-mă, dar n-am vrut să-i răspund.

— Probabil am ieșit la o plimbare.

Nu pare prea convinsă de răspunsul meu.

— Probabil.

— Mă duc în vizită la doamna Meriwether.

— Bine.

Își verifică ceasul auriu.

— Să te întorci până la șapte pentru cină. Am comandat o cantitate ridicol de mare de mâncare franțuzească.

— Oh.

Cuvântul îmi rămâne în gât. Îmi apare în minte imaginea unei Vivian mai tinere, făcându-ne poză din fața cafenelei pariziene. De când am cunoscut-o pe ea, mâncarea franțuzească a fost cea care ne-a unit pe toți trei, ceva ce era numai al nostru. Am mâncat întotdeauna mâncare franțuzească în nopțile speciale, ca de exemplu când tata se întorcea din vreo călătorie sau când sărbătoream prima ninsoare.

— Știi că ai fost supărată că nu l-ai văzut pe tatăl tău azi. M-am gândit că asta te-ar putea înveseli. Și putem să vorbim. S-ar putea să leșini când o să vezi ce multe deserturi am comandat.

E dureros s-o văd încercând să fie drăguță după ce am citit documentul ăla.

— Trebuie să plec, spun eu, înghițindu-mi tristețea.

Ies pe ușă și plec spre terasa doamnei Meriwether, străduindu-mă să mi-o alung pe Vivian din minte. Ridic mâna să bat la ușă, dar Jaxon iese din casă.

— Hei. Nu știam că ești acasă. Am trecut mai devreme, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Serios? Cred că n-am auzit ușa. Mama ta e aici?

— Și eu care mă bucuram că ai venit să mă cauți pe mine. Zâmbesc.

— Voiam să o întreb despre niște lucruri de-ale bunicii mele pe care le-am găsit.

— Tocmai mă duceam s-o văd. E la târgul de Ziua Memorială, în centrul Salemului. Patiseria ei are un stand acolo. Vino cu mine.

— Nu știu ce să zic.

Mă uit la soarele abia vizibil. Trebuie să-i găsesc pe Descendenți.

— Sam, e prima ta toamnă petrecută în Salem. Târgul e doar o dată pe an.

— Uh... Aveam planuri cu Susannah.

— Și ea e acolo. A venit imediat după ce m-am dus acasă să iau niște sfoară pentru cutiile de prăjituri ale mamei..Haide. Tot orașul e acolo. E distractiv.

Mă relaxez un pic. Asta înseamnă că nu trebuie să mă mai duc acasă la Descendenți. Cine știe ce părere și-au făcut părinții lor despre mine după seara trecută.

— Hai să mergem.

Jaxon și cu mine ne îndreptăm spre trotuar.

— Dacă ești cuminte, poate o să-ți dau una dintre fai-moasele gogoși făcute de mama.

— Și dacă tu ești cuminte, n-o să-ți dau iritația aia de zombi.

Schimbăm o privire amuzată.

— Îmi pare bine că ți-a revenit simțul umorului, în loc de tot negativismul ăla.

Încă am gânduri negative. Doar că nu e drept să mă descarc în fața lui Jaxon.

— Ești destul de drăguță pentru o vrăjitoare.

Glumește, dar îmi amintește de lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat recent.

— Crezi că există vreo posibilitate ca iritația aia să fie vreo vrăjitorie?

Jaxon râde.

— Cu siguranță. Bună teorie. Ar putea fi de vină și ză-nele, și fantomele.

Cel mai prost răspuns din toate timpurile.

— Sper că nu te superi că te întreb, dar de ce a spus Lizzie că mama ta e nebună?

Maxilarul lui Jaxon se încleștează.

— Mama a trecut printr-o perioada grea după ce a murit tata. A fost foarte deprimată și, pentru un timp, încă vorbea cu el. Nu-i păsa cine o aude. Mai erau și alte lucruri. Dar ideea e că oamenii din oraș au crezut că și-a pierdut mințile. Nu au mai cumpărat de la patiseria ei pentru o perioadă. A durat câțiva ani până totul a revenit la normal. Aproape că am pierdut casa. Și Lizzie a fost cea care a pornit zvonurile astea. Nu-i plăcea nici de bunica ta.

Încep să îmi dau seama că nu mulți oameni o plăceau.

— Uau, Jaxon. Nu știu ce să spun.

Nu-i de mirare că Jaxon e așa drăguț cu mine, deși toată școala mă urăște. Știe cum e să existe zvonuri urâte despre propria familie.

— Aș putea s-o omor pe Lizzie pentru că ți-a spus asta. I se întoarce zâmbetul pe față.

— N-o să încerc să te opresc.

Ne apropiem de Salem Common, un parc mare din centrul orașului, plin de oameni și lumini. Se aude muzică, iar în aer se simte miros de mâncare. Conversațiile din jur par a fi entuziaste.

Jaxon mă conduce prin mulțime spre standul mamei lui.

— Bună, mamă. Uite pe cine am găsit la noi în fața casei. Venea să vorbească cu tine.

— Oh, Samantha! Ce surpriză plăcută! Ia o gogoasă.

Nu pot să mă abțin când îmi întinde o farfurie de gogoși delicioase, prăjite și pudrate cu zahăr.

— Mamă, îmi distruge toată strategia.

Ea se uită de la unul la altul.

— Samantha nu poate fi păcălită așa ușor. Trebuie să te gândești la o strategie mai bună, nu e de ajuns să te folosești de gogoșile mele, Jaxon.

Râd. Îl cunoaște așa de bine.

— Deci, draga mea, de ce voiai să mă vezi?

Citește ezitarea pe fața mea.

— Jaxon, fă-te util și ai grijă de stand cât eu și Samantha vorbim.

Jaxon pornește spre stand, iar eu îmi șterg zahărul vanilat de pe bluză înainte să încep.

— Știi că e o întrebare ciudată. Dar mă uitam printre lucrurile bunicii și am observat că avea în caiet niște desene cu o femeie cu păr ondulat. Vă spune ceva?

Bucuria de pe chipul doamnei Meriwether se stinge.

— Charlotte avea multe coșmaruri, sărmana. Mai ales spre final. Femeia asta apărea în majoritatea coșmarurilor. Nu-i vedea fața, dar o numea „femeia cu corbi“ pentru că o vedea mereu înconjurată de corbi.

Mă opresc în timp ce mușc din gogoasă. Mi-a apărut un corb în vis azi-dimineață.

— Credea că femeia are cumva legătură cu blestemul familiei Mather. Lucru pe care presupun că îl știi, dacă citești jurnalele lui Charlotte.

Ridică din sprâncene.

Tocmai m-a salvat de următoarea mea întrebare incomodă.

— Credeți că există într-adevăr un blestem?

Doamna Meriwether strânge din buze.

— Nu știu. Dar Charlotte credea. Totuși, n-a reușit niciodată să-și dea seama ce anume implica blestemul. Iar Charlotte a fost o persoană foarte specială pentru mine, după cum ți-am mai spus. Uneori, faci anumite lucruri pentru că ai încredere într-o persoană, nu pentru că ai încredere în tot ce face ea.

Bănuiesc că toată ideea unui blestem e destul de greu de crezut. Mă bucur că bunica a avut-o aproape pe doamna Meriwether.

— Am înțeles. Mulțumesc.

— Oricând. Acum îmi închipui că vrei să te bucuri de târgul ăsta minunat. Jaxon!

Jaxon nu așteaptă să fie strigat de două ori. Se grăbește spre mine.

— Ai aflat ce voiai?

Dau din cap. Jaxon mă trage după el, în mulțime. Oare e posibil să existe o legătură între visul meu și femeia cu corbi? Vreau să-l întreb pe Elijah. Mă uit în jur, căutându-i pe Descendenți, dar nu-i văd. Primesc însă câteva priviri încruntate din partea necunoscuților.

— Baschet? Întrebă Jaxon în timp ce ne apropiem unul dintre jocurile de carnaval unde trebuie să arunci cu mingea într-un coș care e cu doar un centimetru mai mare decât mingea.

O femeie în vârstă trece pe lângă noi, ținându-l pe soțul ei de mână.

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu asta. Au fost prea multe accidente și decese în ultima vreme. Nu e normal, spune ea.

Se îndepărtează și se pierd în mulțime.

— Putem s-o căutăm pe Susannah mai întâi? întreb eu, simțindu-mă mai nerăbdătoare decât înainte.

— Sam, dacă nu e nimic urgent, o să insist să încerci să te distrezi.

Îmi trebuie un plan, ca să nu fie nevoie să-i dau explicații.

— Tragem cu arcul? întreb eu în timp ce ne apropiem de țintele aliniate de-a lungul baloților de paie.

— Ab-so-lut!

Ne oprim la una dintre cozi și îl așteptăm pe bărbatul cu arcuri.

— Am o singură condiție, spun eu, sperând că n-o să regret asta. Dacă câștig, mă ajuți s-o găsesc pe Susannah. Dacă pierd, alegi tu următorul joc.

— Bine.

Zâmbetul i se lărgeste. Când continuă să zâmbească și după câteva secunde, încep să mă simt inconfortabil.

— Ce e?

— Ai zahăr vanilat pe față.

— Ce? De ce nu mi-ai spus?

Mă prinde de mână înainte să apuc să mă șterg.

— Nu te șterge.

— Aș înnebunit? Nu stau cu zahăr pe față.

— Mi se pare drăguț.

— Păi, nu e.

Încerc să par deranjată, dar nu îmi iese.

Se apleacă și mă sărută, ștergându-mi astfel zahărul de pe față. Pielea mi se încălzește în locurile în care m-a atins cu buzele.

— Încerci să îmi distragi atenția ca să nu te înving la trasul cu arcul? întreb eu.

Mă sărută pe buze și toate simțurile mi se activează din senin.

— Nimic nu se compară cu iubirea adolescentină și săgețile, zice un bărbat robust, cu barbă, ținând în mână două arcuri.

Ne îndepărtăm unul de altul, dar eu m-am înroșit.

Bărbatul chicotește.

— Câte săgeți vrei?

— Trei de fiecare, spun eu și îmi scot portofelul ca să-l plătesc.

Jaxon deschide gura ca să protesteze în timp ce eu iau arcurile.

— Eu te-am provocat, eu plătesc.

— Ai mai tras cu arcul până acum? întreabă bărbatul.

— Nup, spune Jaxon, și clatin și eu din cap.

Ce bine. Măcar aici am șanse să câștig. Nu aveam cum să-l bat la jocuri de baschet.

— Prinzi arcul de aici. Ții brațul drept, cu forță. Pui săgeata aici. Apoi tragi coarda până la bărbie. Nu ciupi săgeata pentru că nu se va duce unde vrei. Ați înțeles?

Dăm din cap. Bărbatul aruncă săgeata, care atinge un mic x pe perete, în spatele țintei.

— Mulțumim, zice Jaxon, și bărbatul face un pas înapoi.

— Trage tu primul, spun eu.

Jaxon se apropie de baricada din fân și se așază în poziția pe care i-a arătat-o bărbatul. Dă drumul primei săgeți și atinge ultimul cerc al țintei. A doua săgeată ajunge în aceeași zonă, dar un pic mai la stânga. A treia ajunge în cercul mic din centrul țintei. La naiba.

— Se pare că aleg eu următorul joc, zice Jaxon. Mă gândesc să încercăm un concurs de mâncat plăcinte.

— Taci din gură, spun eu înaintând spre baricadă.

La prima mea încercare, ciupesc săgeata. Spre marea mea dezamăgire, aterizează pe pământ, la doi metri de țintă. Jaxon chicotește. Din fericire, a doua săgeată ajunge fix în cercul din mijloc al țintei.

— Ai emoții? întreb eu.

— Nici măcar un pic.

Țintesc și mâna îmi tremură. În timp ce eliberez cea de-a treia săgeată, apare Elijah, iar săgeata trece direct prin corpul lui. Scot un țipăt și fac un pas în spate, împiedicându-mă de Jaxon. El mă ia în brațe, iar instructorul îmi ia arcul din mână.

Jaxon mă strânge în brațe.

— Trebuie să recunosc că asta a fost cea mai dramatică tragere pe care am văzut-o, dar având în vedere că ai atins centrul, nu pot să comentez. De fapt, cred că tocmai am fost tras pe sfoară.

Bătăile inimii mi se liniștesc când îmi dau seama că am câștigat și că totul e în regulă. Ce-a fost asta? O glumă? Elijah pare prea mulțumit de sine ca să fi fost un simplu

accident. *Umor negru*. E mort, dar pe bune? Devin brusc foarte conștientă de brațul lui Jaxon în jurul meu și mă îndepărtez de el. N-ar trebui să-mi pese dacă Elijah vede asta. Dar gândul ăsta nu-mi dă pace.

Înainte să apuc să mă laud cu faptul că am învins, Susannah, Mary și Alice vin spre mine.

— Hai să mergem, spune Alice.

Chiar mă bucur s-o văd.

Zâmbetul lui Jaxon dispare:

— Frumoasă atitudine.

— Nu am timp să fac conversație de complezență.

Nu-mi place să fac asta, dar trebuie să-i dau dreptate lui Alice, chiar dacă atitudinea ei lasă de dorit. Mă întorc spre Jaxon. El pare pe punctul de a-i răspunde lui Alice, așa că îmi pun mâna pe pieptul lui.

— E în regulă. O să te sun mai târziu.

— Nu te înțeleg, Sam. De ce faci ce-ți zice Alice?

— Pentru că e mai puțin idioată decât restul lumii, spune Alice.

— Nu știi dacă îți vine să crezi, îi spun lui Jaxon, dar mi se pare că ăsta a fost un compliment.

Jaxon clătină din cap.

— Ce ar putea fi atât de important?

— Trebuie să plec.

Mă îndrept spre Descendenți.

Jaxon pare dezamăgit.

— Spui asta des.

Înainte să apuc să îi spun că îmi pare rău, Mary mă prinde de braț și mă trage spre mulțime.

— Trebuie să plecăm. Părinții m-au lăsat să ies doar câteva ore.

— Și am pierdut deja jumate de oră căutându-te la tine acasă. Nu ne-am așteptat să ieși în public, continuă Alice și ne apropiem de marginea parcului.

— Toată lumea mă acuză de iritația aia?

Susannah dă din cap.

— Am spus poliției că nu e vina ta, dar există tot felul de zvonuri.

Sper că Lizzie nu a luat-o prea tare la rost aseară.

Alice scoate cheile lui Mary și descuie Jeep-ul.

— Și ironia situației este că lumea te consideră pe tine o vrăjitoare. Pun pariu că Cotton se răsuțește în mormânt.

Aș râde, dar situația e aiurea.

— Ați găsit ceva care ar putea explica ce s-a întâmplat?

— În casa lui Alice era o harababură. Dar nimic ieșit din comun. Dacă mă întrebi pe mine, a fost o vrajă, spune Mary. A fost ciudat felul în care a apărut și a dispărut atât de repede.

— Aiureli. Pe cine cunoști care ar putea să facă o vrajă atât de puternică? întrebă Alice.

— Păi, Lizzie...

— Nu.

Alice ocolește brusc o mașină și mi se întoarce stomacul pe dos.

Nu-mi place ideea că cineva ar putea flutura o baghetă și toată lumea capătă o iritație. Pare atât de imprevizibil. Apropo de asta, unde e Elijah?

— Stai, deci Lizzie poate sau nu să facă magie?

— Ei bine, zice Susannah, nu e problema că nu poate. Toți Descendenții au o înclinație pentru asta. Dar eu, personal, cred că blestemul a fost cel care a cauzat toată nebunia.

Nu e prea liniștitor să știu că există persoane cu *înclinație* pentru magie.

— Dacă a fost de vină blestemul, atunci eu de ce n-am avut iritația?

— Asta e partea pe care nu o înțelegem.

Susannah își ciupește buza de jos între degete.

— O să ne dăm noi seama...

Știi că sunt norocoasă că ele vorbesc cu mine, dar ceva la această problemă cu Lizzie încă nu-mi dă pace.

— De ce nu sunt Lizzie și John cu voi?

— Pentru că Lizzie... începe Mary.

— Te urăște, o întrerupe Alice.

Susannah se întoarce spre mine pe bancheta din spate.

— Lizzie crede că tu ești responsabilă pentru anumite lucruri care au luat-o razna în Salem. Leagă lucrurile asta de venirea ta în oraș.

— Iar ea e iubita lui John, deci de asta nu e și el aici, adaugă Mary.

Păi, Lizzie nu se înșală, de fapt. Și nu sunt surprinsă că sunt împreună. Mi-aș fi dat și singură seama de asta, dacă n-aș fi fost așa preocupată de blestem și de tata.

— De asta mă urmărește peste tot?

— Destul! spune Alice, și Susannah îmi evită privirea.

— S-a întâmplat ceva ce eu nu știu?

Alice oprește brusc în parcare Walgreens.

— Iritația aia n-a fost de-ajuns pentru tine?

Văzând copacii întunecați și amintindu-mi ce vis am avut, mi se face rău.

— Știi ce vreau să spun, zic eu.

Mary îmi întinde o pelerină cu glugă și mă îmbrac cu ea.

Semnele vrăjitoriei

Alice pornește pe panta abruptă și noi o urmăm. Tăcerea dintre noi e plină de secrete. Încerc să uit unde mă aflu, dar, pe măsură ce ne îndepărtăm de lumina din parcare și înaintăm în pădurea deasă, mă cuprinde anxietatea.

Pelerina mi se prinde într-o creangă și mă opresc brusc. Celelalte fete merg mai departe. Trag de pelerină, dar nu reușesc s-o eliberez. Totul arată la fel în întuneric: umbre vagi și strâmbe, întuneric în întuneric.

— Așteptați! le strig fetelor și vocea mi se sparge.

Vântul șuieră printre copaci și sună ciudat de asemănător cu plânsul femeii pe care l-am auzit în casa aia oribilă. Trag cu putere de creanga de care mi s-a prins pelerina, iar scoarța dură îmi zgârie palma.

— Sunt aici, Samantha, spune Elijah.

Trag aer în piept și îmi pun mâna pe frunte ca să mă calmez. Picioarele mi se opresc din tremurat când Elijah îmi desface pelerina din creangă. Îl prind strâns de mână, poate prea strâns. El nu spune nimic, dar își strânge degetele reci în jurul alor mele. Când le prindem din urmă pe fete, ele pornesc din nou la drum.

Ajungem în poieniță și Mary scoate pătura. Mă mir că Alice a reușit să găsească locul ăsta a doua oară. Nu

sunt sigură că aş fi putut să fac acelaşi lucru. Fetele scot ierburile.

— Astea sunt toate semnele vrăjitoriei, spune Elijah, dându-mi drumul la mână.

Aprroape că răspund înainte să mă abţin.

Susannah aprinde lumânările, iar eu mă uit prin copaci, dar nici urmă de ştreanguri. Îmi doresc să îmi pot şterge visul ăla din memorie. În lumina lumânărilor, Mary pare la fel de înfricoşată cum mă simt eu pe dinăuntru. Susannah pare doar un pic agitată, iar Alice pare complet calmă. Nu o înţeleg pe fata asta.

Susannah începe să rostească... incantaţia? Aşteptarea atârnă greu deasupra noastră, ca un nor înaintea ploii.

— Invoc puterea focului, spun clar când îmi vine rândul.

Elijah ridică o sprânceană.

— Fie ca focul să-mi lumineze drumul şi să-mi aprindă spiritul.

— Doar prin purificare pot vedea adevărul, continuăm toate în cor.

Aprindem legăturile de ierburi şi le aruncăm în bolul de lemn.

— Cred ceea ce spun şi spun ceea ce intenţionez. Cunoaşte-mi dorinţa şi arată-mi adevărul, spun fetele încet, ca să pot ţine pasul cu ele.

Mirosul puternic de ierburi care ard umple aerul care ne înconjoară.

Ne luăm de mână şi muşchii mi se încordează. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cum s-a întâmplat şi înainte, feţele lor tremură – încet şi vag la început, dar devenind din ce în ce mai estompate. Pe faţa fiecărei fete e un strat ciudat, eteric, ca şi cum alte persoane ocupă acelaşi spaţiu fizic ca ele. Chipurile tremurânde sunt ale aceloraşi femei bătrâne ca şi data trecută şi au ceva incredibil de

trist în privire. Bătrâna care ocupă chipul lui Mary privește în jur și își oprește privirea asupra mea. Spune:

— Copacii ăștia erau puietți cândva. Au crescut.

— Apa venea până aici sus pe deal, spune femeia care ocupă chipul lui Susannah, întorcându-se și ea spre mine. Se numea Lacul Bickford. Aici a venit Benjamin Nurse să caute cadavrul mamei lui.

— În prăpastia asta ne-au aruncat cadavrele, spune bătrâna de pe chipul lui Alice, cu o duritate care-mi amintește de versiunea ei mai tânără.

Mă uit spre locul pe care mi-l arată cu degetul. Sunt niște stânci abrupte, abia vizibile. Mă cuprinde un fior, iar palmele îmi transpiră. *Ce se întâmplă?*

— Nouăsprezece iulie 1692. Am fost în primul grup de spânzurați, continuă Susannah cea bătrână.

Nu văd așa ceva. Nu-i așa? *Femeile astea... Nu știu ce să cred despre ceea ce văd.* Inima îmi bate tare. Încerc să mă ridic, ca să înceteze viziunea asta sau ce e, dar corpul meu nu reacționează. Nu pot nici măcar să ridic un deget.

— Prima dată când am intrat în sala de judecată...

Susannah cea în vârstă rostește „sala de judecată“ cu dezgust.

— ...fetele au început să aibă crize. Una chiar și-a aruncat mânușa înspre mine.

Oare Descendenții au folosit vreo vrajă asupra mea?

Bătrâna de pe chipul lui Susannah își încruntă chipul plin de riduri.

— Am râs de ele. Mi-am dat seama imediat, după mirarea de pe chipul magistratului, că am subestimat gravitatea situației. „Râzi de noi?“ m-a întrebat el. „Râd de toată mascarada asta“, i-am zis. Dar magistratul era serios. „Asta e o mascaradă? Când oameni au de suferit?“ a întrebat el. Am declarat: „N-am rănit niciodată pe nimeni,

bărbat, femeie sau copil.“ Chiar am recitat pasaje din Biblie ca să-mi dovedesc credința. Dar au zis că numai servitorii Diavolului îi pot imita pe cei inocenți.

Oftează.

— Cel mai rău a fost la închisoare, spune bătrâna de pe chipul Mary, cutremurându-se când își amintește.

— Nu, spune bătrâna de pe chipul lui Alice. Cel mai rău a fost că nu am primit un avocat și am fost condamnate la moarte pentru că niște copii au spus că au avut viziuni cu noi făcându-le rău. Când fata aia a avut o criză în sala de judecată, am fost acuzată că eu sunt de vină, i-am spus direct...

Fața femeii se tulbură. Mary trage aer în piept și tușește, rupând cercul. Greutatea care îmi apăsa corpul se sparge ca gheața căzută pe asfalt și îmi pun mâinile pe piept, trăgând de haine ca să am mai mult aer.

— M-am simțit ca și cum îmi storcea viața din mine, spune Mary printre răsufări.

— Dar eram pe drumul cel bun, zice Susannah, aplecându-se în față cu ambele mâini întinse pe pământ.

— Ar trebui să încercăm să continuăm, spune Alice.

Mary clătină din cap.

— Nicio șansă. A fost terifiant. Și pentru ce? Pentru niște povești pe care le știm deja?

— Știți poveștile astea?

— Nu știam despre copaci și apă, spune Susannah încercând să-și tragă răsufarea.

Elijah îngenunchează lângă mine.

— Pe chipul tău a apărut Cotton Mather.

Îmi ridic brusc capul.

— Cotton!

Alice reacționează imediat:

— De unde știi că pe fața ta era un chip de bărbat?

— Nu știam. Am ghicit.

— Minți. Tu ai fost singura care nu a vorbit.

Mary, recăpătându-și răsufierea, își strânge genunchii la piept.

— Hai să discutăm despre asta în mașină.

— Nu plec până Sam nu ne spune adevărul.

Brusc, îmi dau seama că au știut de data trecută că pe chipul meu a apărut Cotton. Și nu mi-au spus nimic. Ce fel de joc e ăsta?

— Știți ceva? M-am săturat să vă răspund la întrebări. Știați de data trecută că pe fața mea apare chipul lui Cotton.

Alice își recapătă controlul asupra respirației.

— Ei bine, acum știi și tu.

Confirmarea faptului că au ascuns asta în fața mea mă deranjează foarte tare. Mă uit la Susannah.

— Și voiai să am încredere în voi?

Alice se uită și ea la Susannah.

— Ai vorbit cu ea fără noi? întrebă Alice. Deci Lizzie avea dreptate. Chiar ești lipsită de loialitate.

Okay, acum m-au pierdut.

Susannah își încrucișează mâinile în poală.

— V-am spus că mi se pare o idee proastă să îi ascundem lui Samantha ceea ce știm. Voi credeți că suntem precaute, dar nu facem decât să o îndepărtăm pe singura persoană care ne poate ajuta.

— Sau ne poate face rău, zice Alice.

— Sunt sigură că putem discuta despre asta și în jeep, spune Mary.

Alice și Susannah se întorc spre ea.

— Nu! spun ele la unison.

Nu pot să nu mă simt prost pentru Mary. Faptul că Elijah e aici e singurul motiv pentru care nu fug în momentul

ăsta din pădure. Și chiar și cu el lângă mine, tot mă uit în întuneric cu suspiciune.

— Cred că faceți o greșeală în ceea ce o privește pe Samantha, și oamenii ar putea avea de suferit din cauza asta. Sora mea ar putea muri din cauza asta, spune Susannah.

Alice respiră adânc.

— Și dacă te înșeli?

— Atunci o să preiau vina asupra mea.

— Lizzie n-o să te ierte, spune Alice.

Susannah dă din cap.

— Știu.

Elijah se plimbă în cerc, lângă mine.

— Bine, zice Alice, și face un gest spre Susannah.

— Alice citește în oase așa cum alții citesc în cărți de rot, spune Susannah, ca și cum ăsta ar fi un lucru aproape normal. Și acum patru luni a citit că ceva foarte rău o să se întâmple.

— Tatăl meu intrat în comă acum patru luni, zic eu înainte să-mi dau seama ce spun.

Alice și Susannah schimbă o privire între ele.

— De atunci, de fiecare dată când Alice citește în oase, vede tristețe, pierdere și aceeași avertizare că ceva rău o să se întâmple.

Mary își strânge genunchii un pic mai tare la piept.

— Ceea ce citește Alice se adeverește mereu.

Alice dă din cap.

— Apoi ai apărut tu. Și de fiecare dată când citesc în oase, apari doar tu.

— Stai, ce vrei să zici cu „apari doar tu“?

Simțul meu practic se luptă să înțeleagă. Oase și vrăji și fantome. Îmi vreau realitatea simplă înapoi.

— Doar numele tău, zice Alice. Din nou și din nou.

Reacțiile lor dure la venirea mea, în prima zi de școală, nu mai par atât de ciudate.

— Lizzie și cu mine credem că *tu* ești lucrul rău care avea să se întâmple, dar Susannah nu e convinsă.

— De asta m-a urmărit Lizzie peste tot?

— Lizzie a fost afectată grav de acest lanț de evenimente, spune Susannah. Și te învinovățește pe tine. Dacă ar știi că vorbim cu tine deschis, ar putea să facă ceva.

Aș vrea să întreb cum a fost Lizzie afectată, dar știu că Alice ar încheia conversația.

— Ce să facă?

— O vrajă, spune Mary.

Elijah se încordează lângă mine.

— Trebuie să înțelegi că s-au întâmplat lucruri ciudate peste tot prin oraș, spune Susannah înainte ca Mary să continue. Nu e vorba doar de morțile descendenților. Unchiul lui Alice are o cafenea. Și când a deschis cafeneaua de dimineață, pe fiecare masă era câte un ștreang. Niciun semn de intrare forțată, doar ștreanguri.

— E vorba cumva de Urzeala?

— N-ar trebui să știi despre asta, zice Alice. Doar câțiva oameni știu.

Se uită cu toții la mine, chiar și Elijah.

— Am fost acolo acum câteva zile și paharul meu de latte avea o pată de cafea în formă de ștreang. M-am gândit că poate fata de la cafenea își bate joc de mine.

Încep să regret micul moment de sinceritate.

— Vezi? Chiar și atunci când știm ceva, afli și tu imediat. Fețele estompate, Cotton, tiparul deceselor, zice Susannah.

Așteaptă un răspuns din partea mea.

Mă uit la Elijah.

— Ai grijă doar să nu le spui detalii personale despre mine, spune el.

Nu pare deranjat, pare resemnat.

— Eu... văd spirite. Sau cel puțin unul. Văd un spirit.

Nimeni nu reacționează, așa că mă întreb dacă m-au auzit bine.

— Știam eu, zice Susannah.

— Ești vrăjitoare, spune Mary.

— Nu sunt vrăjitoare.

— Și fantoma asta e cu noi aici?

Alice pare sceptică.

— Da.

— Dovedește.

— Nu.

Nu e nevoie să mă uit la Elijah ca să știu că nu are de gând să facă vreun truc pentru ele.

Alice ridică o sprânceană.

Mary se uită spre copaci cu teamă, căutându-l pe Elijah.

— Putem să plecăm, vă rog? Trebuie să ajung acasă.

Alice se ridică, răspunzând astfel la întrebare, iar Mary o urmează imediat, nerăbdătoare să plece. Au rămas încă atât de multe întrebări pe care vreau să le pun. Și o parte din mine se teme ca nu cumva să fiu eu cauza acestor lucruri îngrozitoare. Poate că blestemul e parte din mine? Suflăm în lumânări și punem totul în gențile lui Mary și Susannah. Pădurea a devenit și mai întunecată.

Alice se întoarce spre mine.

— Dacă ne minți în legătură cu fantoma și dacă aflu cumva că ești implicată în morțile astea, n-o să-ți placă consecințele.

— Am la fel de mult de pierdut ca voi dacă nu rezolvăm misterul morților.

Îmi dau seama că acceptă argumentul ăsta, pentru că se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre copaci fără să mai zică nimic.

— Alice, spun eu, iar ea se oprește, părul ei blond fiind singurul lucru vizibil în întuneric. Viziunea pe care tocmai

Cum să spânzuri o vrăjitoare

am avut-o. Ce a spus Alice Parker când fata aia a acuzat-o de vrăjitorie?

Mary a spus că ele știu poveștile astea, dar eu nu le știu. Și fie că fetele astea încearcă să mă tragă pe sfoară, fie că nu, bătrânele alea încercau să ne spună ceva.

Alice se întoarce.

— Ca răspuns în fața acuzațiilor, a spus: „Îmi doresc ca Dumnezeu să deschidă pământul și să mă înghită în acest moment dacă e adevărat vreun singur cuvânt.“

Nervoasă, nu tristă

— Treci încoace.

Cuvintele lui Vivian sunt tăioase.

Mă uit la ceasul cu pendul din hol înainte să intru în sufragerie. E 9.27. Știu că am ratat cina, dar nu cred că mă pot uita la Vivian fără să vreau să țip și să plâng în același timp.

— Cere-ți scuze și o să mă mai gândesc dacă te pedepesc.

Ar trebui să-mi cer scuze și să plec.

— Nu.

Cere-ți tu scuze. Nu-ți pasă de tata... de familia noastră.

Își pune paharul de vin pe masă și se ridică.

— Nu-ți pare rău deloc, nu-i așa?

— Samantha, nu te certa cu ea, spune Elijah, stând lângă niște sticle goale de vin.

— Poate ar trebui să-ți pese mai mult de tata decât să umbli toată ziua la cumpărături și să te îmbeți.

Figura ei devine dură. Cunosc privirea asta. Am atins limita de unde nu ne mai putem întoarce.

— Și tu pari incredibil de sociabilă pentru cineva care spune că nu vrea decât să-i stea alături tatălui ei.

— Nu ai habar câte am făcut eu.

— Te-am supărat, *mon chou*? mă tachinează Vivian, folosind numele de alint pe care-l folosea tata când eram mică.

Înseamnă „mica mea gogoșică cu frișcă.“

Îmi înfig unghiile în palme.

— Du-te naibii.

Vivian mă plesnește peste obraz atât de tare și atât de rapid, încât mi se întunecă vederea pentru un moment. Îmi ridic bărbia și mă uit fix la ea. Nu-mi masez obrazul, deși doare ca naiba. Vreau să-i spun că am găsit scrisoarea de la compania de asigurare și s-o jignesc în toate felurile, dar, înainte să apuc să deschid gura, paharul ei de vin cade și se sparge pe podea.

Vivian tresare.

— Ești pedepsită.

Își mută atenția asupra paharului spart.

Elijah, despre care sunt destul de sigură că a cauzat spargerea paharului, îmi atinge ușor mâna.

— Nu-i da satisfacția de a te vedea supărată.

Dau din cap și fug spre camera mea, cu Elijah lângă mine. Îmi tremură tot corpul. Îmi trântesc ușa și o încui. Rămân în fața ușii, furibundă. Elijah îmi ridică bărbia. Îmi șterge o lacrimă cu degetul lui rece.

— Sunt nervoasă, nu tristă, spun cu o voce tristă, nu nervoasă.

— Mie nu trebuie să-mi dai explicații.

Îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu vreau să vorbesc despre cum mă simt. Îl vreau pe tata înapoi.

— Îți aduc niște gheață.

Dispare din cameră.

— Nu plânge, îmi spun mie însămi, și îmi șterg ochii cu mânecile hanoracului meu negru.

Respir adânc de câteva ori și Elijah apare cu o mică pungă de gheață. O iau de la el.

— Mersi.

El dă din cap.

— Pot să te servesc cu un ceai?

Formalitatea întrebării mă ia prin surprindere.

— De fapt, da. Aș vrea niște ceai. Vrei să bei cu mine?

— Sigur.

El dispăre și eu îmi scot cizmele. Mă plimb prin cameră cu punga de gheață, încercând să nu mă gândesc la Vivian și să mă hotărâsc ce să fac în continuare. *Oare ce înseamnă faptul că fața lui Cotton a apărut pe fața mea?* Nu-mi place ideea că sunt conectată cu el. Și dacă sunt conectată cu el, asta înseamnă că e blocat aici ca Elijah... Sau, mai rău, e blocat în interiorul meu?

Elijah reapare cu o tavă argintie mare, cu ceai. De braț îi atârnă un coș iar peste umăr are o pătură. Pentru prima dată de când îl știu, pare nesigur.

— Poți să ții tava asta pentru un moment, Samantha?

Pun pariu că ar roși dacă ar avea sânge.

Îmi las punga de gheață de la obraz și iau tava.

— Ce sunt toate astea?

Despătorește pătura pufoasă și o întinde pe podea.

— Un picnic în cameră.

Aproape că scap tava. *De ce face asta?* El ia tava și o pune în mijloc păturii. Îmi întinde mâna și, când degetele ni se ating, mă umplu de bucurie. Temperatura corpului mi se ridică constant și îi evit privirea. Ne așezăm. El deschide coșul și scoate bunătăți.

— De unde ai toate astea? întreb eu, încă roșie la față.

— Ceaiul și cornurile sunt de la Londra. Sandviciurile și pateurile sunt de la Paris. Iar frișca de Devonshire este din Devonshire.

A fost prin toată Europa, ca să aducă mâncare pentru mine? Cum de se întâmplă așa ceva?

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

El zâmbește și toată nesiguranța i se șterge de pe față. E un zâmbet real. Primul pe care l-am văzut vreodată pe fața lui. *Are gropițe!*

Aș vrea să i le ating. Trebuie să schimb subiectul înainte să mă fac de râs.

— Crezi că spiritul Cotton e prins în interiorul meu?

Îmi oferă un sandvici.

— M-am gândit la asta.

Mă încrunt.

— Îmi vine să vărs.

— Te rog, abține-te din a măcelări limba engleză în timp ce mâncăm.

Râd. Umorel lui mă surprinde mereu. Mă întreb cum era înainte să moară Abigail.

— După seara asta, simt că nu știu îndeajuns de multe lucruri despre Cotton.

— Ei bine, știu că s-a născut în 1663, într-o familie înstărită de preoți, și a devenit la rândul lui preot. A fost prolific și a scris aproape patru sute de cărți și pamflete.

Mă uit la teancul de cărți pe care le-am adus din biroul secret al bunicii. Una dintre ele a fost scrisă de Cotton. O s-o citesc prima.

— În jurnalul bunicii scria că a avut o relație complicată cu tatăl lui. Și că nevoia de a-l impresiona l-a făcut să acționeze așa cum a făcut-o?

— Increase Mather a fost o figură influentă a comunității puritane. Cotton era hotărât să îi calce pe urme. Dar Increase nu a fost de acord cu faptul că Procesele foloseau dovezi spectrale: oamenii declarau în instanță că spectrul sau spiritul vrăjitoarei încerca să le facă rău.

Mă uit la buzele lui în timp ce vorbește. *Oare sunt la fel de reci ca mâinile lui?*

— La istorie am învățat că dezbrăcau oamenii și îi căutau de semne vrăjitorești. Ce dezgustător, nu? Cei familiari cu demonii, cred că așa i-a numit profesorul meu, se bucurau de așa ceva. Și le înțepau pe vrăjitoare cu ace, nu? Ca să vadă dacă le simt? Chestii nebunești, nu?

— Într-adevăr. De multe ori, oamenii prezentau drept dovadă urme de mușcături. Sau aveau crize de convulsii în prezența vrăjitoarelor.

Dintr-odată, iritația nu mai pare așa de ciudată.

— Cum ar putea cineva să creadă asemenea acuzații?

Pare gânditor în timp ce mestecă.

— Erau foarte convingători. Logodnica mea a fost unul dintre principalii acuzaatori.

— Ce părere ai avut despre asta?

— La început, am crezut că e într-adevăr bolnavă. Mi-am făcut multe griji pentru ea. Se încorda și se oprea din vorbit, sau se speria de ceva ce nu era acolo. Mi-am petrecut multe nopți nedormite încercând să găsesc o soluție medicală pentru ea.

— Iar ea era geloasă pe relația ta cu Abigail?

Cred că s-a simțit foarte trădat.

— Da. De acolo a început, cu siguranță. Apoi a fost vorba de vechi insulte și ranchiuni familiale. A lăsat beția puterii să o cuprindă. Iar acuzațiile ei au dus la moartea unor oameni nevinovați. Când am plecat, ajunsese doar o umbră a fetei pe care am iubit-o cândva. Întunecată și denaturată.

Sună ca o variantă mai înfricoșătoare a vieții de liceu.

— Cum pot oamenii să se împingă unul pe altul la moarte? Pare atât de crud.

— A făcut asta ca să se simtă importantă. Acuzaatorii au scăpat nepedepsiți fiindcă nimeni nu a sărit în ajutorul acuzaților. Primii oameni acuzați de vrăjitorie în Salem au fost un invalid, o femeie fără adăpost și un servitor. Cine să le ia apărarea?

Săracii oameni.

— Nu e cu mult diferit de situația în care te afli tu. Crezi că Descendenții te-ar putea chinui dacă li s-ar împotrivi ceilalți elevi și profesorii?

— Nu e ca și cum și-ar fi dat acordul. Doar că nu au spus nimic, zic eu.

— Tăcerea în grup poate fi o condamnare la moarte. Așa s-a întâmplat în Salem, spune el.

— Acuzațiile alea au ajuns la tribunal, totuși.

Elijah dă din cap.

— Tribunalul era altfel pe atunci. Vrăjitoarele acuzate n-au avut nicio șansă de a se apăra.

Sună îngrozitor.

— Deci, dacă ajungeai la tribunal, erai automat găsit vinovat.

— Intrați pe ușa tribunalului și, când ieșeai, erai atârnat de primul copac, spune Elijah.

— Ce rol a avut Cotton, mai exact?

— E complicat. A scris o carte despre un caz de vrăjitorie din Boston. Cărțile erau puține pe atunci, iar a lui Cotton a fost citită de toată lumea ca o revistă de scandal. După cum îți închipui, era extrem de populară. Când a început isteria legată de vrăjitorie în Salem, cei afectați prezentau aceleași simptome ca în carte. Și ei citiseră cartea.

— Oh, Doamne. Deci, fără să vrea, a scris un manual pentru acuzarea vrăjitoarelor?

Poate că răspunsul lui Lizzie la ora de istorie a fost aproape de adevăr.

— În plus, trebuie să înțelegi că societatea puritană era groznic de austeră. Lumea muncea și se ruga și atât.

Clatin din cap.

— Deci, când au început acuzațiile, era ca un reality-show nebunesc și toată lumea a devenit obsedată de el?

— Complet obsedată. S-a întâmplat mai repede decât îți poți imagina, spune el și face o pauză. În viață, nu știi niciodată când se va întâmpla ceva neprevăzut.

Își ferește rapid privirea și ridică ceșcuța de porțelan.

— Cum îți place ceaiul?

— Cu frișcă și zahăr, te rog.

Cuvintele mele par ciudat de protocolare.

— Elijah, de ce te-ai întors în Salem?

— Mi-era dor de Abigail. Voiam să văd ceva care să-mi amintească de ea.

— Dar n-ai plecat din nou.

— Nu.

— De ce nu?

— Musafiri nepoftiți.

Aproape că zâmbește.

— Încă vrei să plec de aici? întreb eu, temându-mă de răspuns.

Se gândește o clipă, iar pe chip i se citește din nou timiditatea.

— Samantha, ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o în trei sute de ani.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Port pe umeri o groaznică povară zi de zi, și nimănui nu-i pasă. Faptul că cineva realizează lucrul ăsta este aproape copleșitor.

— Sunt onorat să te cunosc, continuă el. Mi-aș fi dorit doar ca și Abigail să te fi putut cunoaște.

Îmi șterg o lacrimă.

El zâmbește.

— Trebuie să-mi amintesc să te complimentez mai des, ca să te obișnuiești.

Are dreptate. Nimeni nu îmi face complimente în afară de tatăl meu. Mă uit lung la el, iar inima începe din nou să-mi bată tare. De ce mă simt așa? Și, mai important, de ce nu pot să respir?

Își strecoară mâna într-a mea și o ridică. Îmi sărută cu blândețe degetele cu buze aproape calde. Mi se face pielea

de găină pe tot corpul și e minunat. Îmi vibrează telefonul în buzunar. Tresar, luându-mi mâna din strânsoarea lui. Fără să știu ce să fac în continuare, îmi scot telefonul. Mă sună Jaxon.

Din capătul celălalt al holului se aude un strigăt de frustrare.

— Ce-a fost asta? întreb eu.

— Greu de zis. E posibil ca Vivian să fi descoperit pata de vin de pe rochie. Mă întreb cum va reacționa când va vedea noua ei pereche de pantofi.

— Sam? spune o voce estompată și ne uităm amândoi în jos, spre telefonul meu.

Îmi mușc buza. Cred că am răspuns fără să-mi dau seama. Mă cuprinde un sentiment de vinovăție – pentru că am întrerupt picnicul nostru în cameră și pentru că nu am vrut să-i răspund lui Jaxon.

— Hei, Jaxon, spun în telefon și mă uit la Elijah.

El dă din cap, ca și cum ar fi înțeles, și dispare.

Acum e prea târziu

Îmi țin mâinile încrucișate în poală. Mânecele rochiei mele negre îmi acoperă încheieturile și îmi irită brațele. Urăsc lâna.

— În continuare, ar trebui să demonstrăm ce e vrăjitoria! răsună o voce din fața unei biserici vechi.

E bărbatul din pădure. Pare prea tânăr pentru o asemenea voce groasă.

— Existența vrăjitoriei e negată de multă lume... Argumentul lor de bază este că n-au văzut niciodată vrăjitoare, deci ele nu există. E ca și cum am spune: noi n-am văzut niciodată tâlhari pe drum, deci nu există fărădelegi aici.

Mă uit într-o parte ca să văd dacă mai e cineva care crede că vorbele astea sună nebunesc. Descopăr că în mulțime sunt oameni îmbrăcați la fel de prost ca mine, și poartă bonete.

— Ce naiba? spun eu.

Toți ochii se întorc spre mine.

— Nu invoca ceea ce nu dorești, spune bărbatul, cu ochii fixați într-ai mei.

Face câțiva pași spre mine. Eu împing lumea de lângă mine ca să-mi fac loc în drum spre ieșire. O sfoară îmi atinge umărul. Mă feresc de ea și mă uit în sus. Un ștreang

atârnă de tavan. Când mă uit din nou spre bărbat, se află la doar câțiva centimetri de fața mea.

Deschid brusc ochii și mă prind cu putere de marginile băncii.

— Drăguț din partea ta să ni te alături, spune doamna Hoxley, cu buzele lipite care o fac să arate ca un pește morcănos.

La stânga mea, Susannah pare îngrijorată. Școală. Da, e joi dimineața. Îmi frec ochii.

— Scuze, spun și mă uit în jos la cartea lui Cotton Mather de pe banca mea.

Nu-mi amintesc s-o fi scos din geantă. Cred că e din cauză că nu am dormit suficient.

— După cum spuneam, aceia dintre voi care vor participa la reconstituirea istorică trebuie să se prezinte la auditorium la prima pauză. Domnul Wardwell și doamna Edelson m-au rugat să vă reamintesc. Repetițiile au loc în fiecare joi, timp de două săptămâni.

Astea nu sunt deloc vești bune. Prin fereastra întredeschisă pătrunde o adiere care aduce un aer rece de toamnă. Sună clopoțelul.

Îmi frec din nou ochii și mă îmbrac cu geaca. Descendenții ies din clasă fără niciun cuvânt. S-a zis cu purtarea cuviincioasă.

Ies pe hol și mă îndrept încet spre auditorium. Cum mă văd, oamenii se feresc, ca și cum nu vor să riște să mă atingă. *E din cauza iritației ăleia nenorocite.*

— Sam, spune doamna Lippy, făcându-mi cu mâna chiar din fața ușii auditoriumului.

Părul îi atârnă lins în jurul feței și are ruj pe dinți.

Nu acum.

— E totul în ordine?

— Super. Dar trebuie să treci pe la mine astăzi, după ore.

— Credeam că ne întâlnim abia luni.

Nu am timp pentru asta.

— Mai bine azi. Am primit câteva telefoane, nu toate plăcute. Același lucru.

Își îndreaptă broșa în formă de rață.

— Părinții își fac griji. Cu toții ne facem. Unii mai mult ca alții.

Grozav. Asta nu face decât să înrăutățească situația. Ce-o să se întâmple data viitoare când Vivian sună la școală? Dacă Vivian spunea adevărul, o să fiu exmatriculată. Și având în vedere cum a fost relația mea cu Vivian în ultimele zile, nu m-ar mira să-i lase să mă exmatriculeze.

Sună clopoțelul.

— Bine, trebuie să plec.

Deschid ușile grele și mă îndrept spre domnul Wardwell.

— Ai întârziat, spune el și îmi întinde ceva care arată a scenariu.

Toată lumea e pe scenă deja. Și, cu tot cu clasa doamnei Edelson, s-a dublat numărul celor care o să mă audă bâlbâindu-mă când îmi spun replicile. Mi se usucă gura.

Primesc câteva priviri încruntate. De la toată lumea în afară de Jaxon, bineînțeles. Urc scările și mă așez lângă el pe scenă. Îmi zâmbește.

— Foile pe care vi le-am dat conțin întreaga piesă, cu indicații scenice. Aș vrea să citim totul cu voce tare. În felul ăsta, dacă sunt întrebări, le putem discuta imediat, spune domnul Wardwell cu o voce extrem de entuziastă, care mă face să cred că el este scenaristul.

Doamna Edelson i se alătură. Nu departe de mine și Jaxon sunt Alice, Mary și Susannah împreună cu Lizzie și John. Nu știam că sunt și ei în clasa doamnei Edelson, dar pun pariu că ei știau că eu sunt în clasa domnului Wardwell. De asta au plecat de la dirigenție fără să vorbească cu mine?

Pentru că nu voiau să fie văzute cu mine? Îmi mușc buza. Alice și Lizzie par să se certe dintr-un motiv anume, dar vorbesc prea încet ca să aud ce spun.

— Toată lumea care nu este implicată în mod direct într-o anumite scenă va sta lângă cortină și-și va aștepta rândul, spune doamna Edelson cu o voce pițigăiată. Toaletele sunt în spate. Dacă aveți nevoie să le folosiți, sunteți liberi s-o faceți, dar nu în timpul unei scene în care apăreți.

Măinile îmi tremură în timp ce răsfoiesc primele pagini, în căutarea numelui lui Cotton. Nu apare în primele scene.

— Tu cine ziceai că ești? îi șoptesc lui Jaxon.

— Reverendul Parris. Sunt în prima scenă, zice el cu fals entuziasm.

Îl compătimesc, deși el pare perfect calm. Ne așezăm de-a lungul cortinei, iar Jaxon și alți câțiva se duc în centrul scenei. Între mine și următoarea persoană e o distanță de trei metri. Cât de nedrept. Mă tratează de parcă aș avea lepră, și de fapt eu am fost singura care nu am avut iritația.

Cu vederea periferică o zăresc pe Lizzie uitându-se fix la mine. Nu mă pot abține; mă uit și eu la ea. Ține în mână păpușa pe care scrie Mather și înfășoară ceva care pare a fi păr în jurul gâtului ei. Pot doar să bănuiesc că e părul meu. Celelalte fete nu par să observe, sau poate că nu le pasă. Poate că tot ce mi-a spus Susannah aseară a fost ca să extragă informații de la mine. Stomacul mi se strânge și mă întorc cu fața spre toalete.

Mă strecor după perdea și intru în culise. Lumina e slabă și în jur miroase ca într-un pod. Văd manetele care controlează cortina și rafturi mari de metal. Mă îndrept spre coridorul din dreapta.

Cineva îmi apasă o mână caldă peste gură, și ceafa mi se lovește de un piept de bărbat. Mă zbat, dar strânsoarea e prea puternică.

— E ușor să îți fac rău, spune vocea lui John în urechea mea, iar gâtul mi se întinde atât de mult încât mă doare. N-ar fi trebuit niciodată să vii în Salem, Mather. Știm totul despre tine. Îmi ești datoare de când cu iritația aia. Cât despre Lizzie...

Îmi împing cotul în coastele lui. El icnește și îmi dă drumul un pic, cât să apuc să îl mușc de mână tare. Trece o clipă până să reacționeze, timp în care îmi fac griji că nu simte nimic. Brațul lui se strânge în jurul coastelor mele și nu mai pot să respir. Continui să îl mușc de mână.

Dintr-odată, îmi dă drumul. Mă arunc în față, departe de el. În lumina slabă, mă lovesc de manete. Mă împiedic de sfori și mă zbat să îmi eliberez picioarele de acolo. Mă prind de o sfoară ca să mă echilibrez.

Chiar înainte de a mă întoarce să-l înfrunt pe John, îngrozită de gândul că o să mă atace din nou, totul se întunecă. Mă uit frenetic în jur, dar nu mai văd camera deloc. Nu mai văd decât sfoara din mâna mea – o văd clar, în detaliu, însă nimic altceva.

Mă apucă panica. La capătul sforii e cadavrul unei fete spânzurate. Se rotește încet în direcția mea, dar părul îi acoperă fața.

După câteva secunde nesfârșite, dau drumul sforii. În momentul în care fac asta, întunericul se risipește și culisele reapar. Ceea ce văd în fața mea e la fel de îngrozitor ca fata spânzurată. Unul dintre rafturile mari de metal e pe podea, răsturnat. Sub el se află John, cu fața în jos, sângele șiroindu-i dintr-o rană la cap.

Înlemnesc. E ca viziunea pe care am avut-o în pădure, cu Descendenții.

Apar colegii de după cortină. Încep să țipe. Domnul Wardwell își face loc prin mulțime.

— Doamnă Edelson, sunați la urgențe! strigă el, apoi le spune câtorva elevi înfricoșați: Ajutați-mă să ridic raftul ăsta.

E nevoie de cinci băieți ca să reușească să mute raftul. Jaxon e unul dintre ei. Între timp, sângele din jurul capului lui John formează o băltoacă. Lizzie țipă și aleargă spre el. Susannah, Mary și Alice încearcă s-o liniștească. Nu înțeleg ce spun.

— Faceți loc! strigă doamna Edelson.

Câțiva studenți se dau mai în spate, iar Descendenții o trag pe Lizzie departe de John.

— Sam. Samantha! spune Jaxon venind spre mine.

Doamna Edelson încearcă să scoată elevii traumatizați din culise. Privirea mi se întunecă și îmi revine. Trece un timp, dar n-aș putea spune cât. Cineva plânge cu sughituri. Apar mai mulți profesori, alături de Brennan.

Apoi vin paramedicii.

— Nu are puls, spune unul dintre ei.

Jaxon se așază între mine și corpul inert al lui John, ca să nu mai văd sângele. Clipesc.

Jaxon mă ia de mână și mă trage încet. Picioarele mi se mișcă. Mă întrebă dacă sunt OK, dar nu-mi pot folosi gura. Mă tot gândesc la viziunea pe care am avut-o în pădure. Nici măcar nu am încercat să aflu cine era persoana din viziune. Acum e prea târziu.

Câte secunde au trecut în timp ce am avut viziunea cu fata spânzurată? Nu am auzit raftul căzând. Singurul lucru de care sunt sigură e că trebuie să aflu cine era acea fată și că trebuie să le spun Descendenților ce am văzut.

Îmi ridic capul și mă uit în jur, observând pentru prima dată haosul care mă înconjoară. Stau pe un scaun în fața auditoriumului. Când m-am așezat?

— Cred că e în stare de șoc, explică Jaxon unui polițist cu mustață grizonantă care se așază lângă mine.

— Mă auzi, Sam? spune polițistul cu o voce răgușită. Mă uit la el.

— Da.

Jaxon pare ușurat.

— Te simți în stare să răspunzi la câteva întrebări despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, răspund eu.

— Sunt căpitanul Bradbury. S-o luăm încet. Mă anunți dacă vrei să facem o pauză, spune el, iar Jaxon se așază de cealaltă parte a mea.

— OK.

Încăperea e plină de polițiști, care interoghează alți colegi.

— Din câte înțeleg, erai singura persoană care se afla în culise cu John când a căzut raftul. Vrei să-mi spui ce-ți amintești?

Își linge degetul mare și dă pagina carnetelului.

— M-am dus în culise îndreptându-mă spre toalete, spun eu cu voce tremurândă. Am simțit o mână apăsându-mă pe gură și alta ținându-mă de abdomen.

Jaxon se încordează.

— Mi-a șoptit la ureche: „E ușor să-ți fac rău.“ Am reușit să îl lovesc cu cotul în coaste și l-am mușcat de mână. El mi-a dat drumul și eu am căzut printre sfuri. Mi-am încâlcit picioarele în ele.

Bradbury se încruntă.

— Vrei să spui că tânărul ăsta te-a atacat?

— Într-un fel.

— Ai mai avut altercații cu el? întrebă Bradbury.

Ezit.

— Păi, nu chiar. Nu mă place.

— Te-a mai atacat fizic vreodată?

— Nu.

Nu-i pot spune despre vestiar și despre piatră pentru că nu am nicio dovadă.

— Și cum a căzut raftul? întrebă Bradbury.

— Nu sunt sigură. Am leșinat când am căzut între sfori.

Fata spânzurată.

— Și apoi, pur și simplu l-am văzut zăcând acolo.

— Nu ești îndeajuns de puternică să fi putut răsturna singură unul dintre rafturile alea... Abia îl pot ridica doi dintre ofițerii mei cei mai puternici. Trebuie să se fi întâmplat altceva. Ai auzit ceva sau ai văzut pe cineva?

A verificat deja rafturile. Înseamnă că am stat ceva timp aici.

— Nu. Am leșinat.

— Ești încă în stare de șoc, e normal.

Chiar încearcă să fie drăguț cu mine.

— Dacă îți mai amintești ceva în următoarele zile, aș vrea să mă suni.

Îmi întinde o carte de vizită.

— S-ar putea să te chemăm la secție să dai o declarație oficială.

— Okay, spun eu, examinând cartea de vizită cu o vrăjitoare drept logo și punând-o în portofel.

Bradbury se ridică și mă bate pe umăr.

— Sam, te-a atacat? întrebă Jaxon contrariat.

— A murit, nu-i așa?

Știi deja răspunsul și mă apasă mai mult decât pot suporta.

Jaxon dă din cap.

— O sun pe mama, să-i spun să vină să ne ia.

Mă uit din nou în jur.

— Unde sunt Descendenții? Trebuie să le spun ceva.

— Au plecat. Lizzie era de-a dreptul isterică.

ADRIANA MATHER

Nu pot să alung viziunea asta, sau ce-o fi fost. Ultima dată când am făcut asta, cineva a murit. Data viitoare ar putea fi o fată, posibil una pe care o cunosc. Trebuie să-l găsesc pe Elijah. Mă ridic și Jaxon se ridică cu mine. Simt că mă clatin pe picioare și mi se învârte capul. Mă prind de Jaxon. Simt mâna lui pe braț înainte ca încăperea din jurul meu să se estompeze.

I-am văzut moartea

— Iat-o, spune doamna Meriwether, punându-mi un prosop rece pe frunte.

Mă uit cu ochii mijiți la ea. Judecând după canapeaua cu dungi albastre și albe și vapoarele de pe pereți, îmi dau seama că sunt în sufrageria ei. Jaxon se plimbă în cerc pe lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu înainte ca evenimentele recente să năvălească în mintea mea ca o avalanșă.

Mă ridic în capul oaselor și prosopul ud îmi cade în poală. Îmi amintesc că am venit aici de la școală, dar nu îmi amintesc când am adormit. Cât timp am fost inconștientă?

— Trebuie să plec.

— Liniștește-te, spune doamna Meriwether luând prosopul. Vivian știe că ești aici. Ai dormit ceva. Probabil ești înfometată. Am pregătit supă pentru tine.

Vreau să mă opun, dar mă simt amețită. N-am mâncat nimic toată ziua.

Doamna Meriwether se îndreaptă spre bucătărie și Jaxon se așază lângă mine. Îmi atinge fruntea.

— Cum te simți?

— În regulă, cred. Scuze că am leșinat. Mă simt prost. Mă privește cu blândețe.

— Nici vorbă. A fost ca într-un film. Ai căzut în brațele mele și te-am dus la cabinet.

— Mda, așa se termină comediile romantice. Tipul o cară pe fată la cabinetul școlii.

El râde, iar doamna Meriwether intră cu o tavă plină de mâncare delicioasă. O pune la mine în poală. Supă cremă de legume, pâine caldă de porumb cu unt, suc de portocale proaspăt stors și un eclair.

— Vivian mai întârzie.

Îmi dau seama, din felul în care o spune, că o deza-probă.

— Deci, te rog, stai cât vrei.

Îi zâmbesc, iar ea pleacă.

— Ai vești despre ce s-a întâmplat astăzi? întreb eu printre înghițituri de supă.

— Nu chiar.

Pare incomodat, și pot să bănuiesc de ce.

— Dau vina pe mine, nu-i așa?

El nu-mi răspunde.

— Mi se face rău când mă gândesc. Mă simt ca și cum aș fi putut să previn cumva ce s-a întâmplat.

Jaxon clătină din cap.

— N-aveai cum să previi asta. Te-a atacat.

— Nu știi întreaga poveste.

Mușchii din jurul ochilor lui se încordează.

— Ce vrei să spui?

Fac o pauză, încercând să gădesc o cale de a explica.

— O să crezi că sunt nebună.

— Sam, încearcă să ai încredere în mine. Măcar un pic. Nu-ți sunt dușman.

E incredibil de greu să-i rezisti când e atât de sincer.

Oftez.

— Păi...

De unde să încep?

— I-am văzut moartea acum câteva zile. Doar că nu i-am văzut fața.

Jaxon pare confuz.

— Cum adică ai „văzut“?

Mă uit cu atenție la pâinea de porumb, în căutare de răspunsuri.

— Ca într-o viziune.

— Adică un vis?

Pare sceptic.

N-ar fi trebuit să deschid gura.

— O viziune. Totul în jurul meu s-a întunecat și am văzut un băiat strivit sub o bucată de metal. Stai. În ce dată suntem?

Jaxon se gândește o secundă.

— Nouăsprezece septembrie.

Îmi scap lingura.

— Astăzi e ziua în care Giles Corey a murit strivit.

Am citit despre asta imediat după ce Jaxon m-a dus la închisoarea aia. Gândurile mi se învălmășesc cu o viteză amețitoare. Trebuie să-l găesc pe Elijah.

— Sam, poate ar fi mai bine să te întinzi.

Îmi ridic tava din poală.

— Sunt bine. Încerc doar să-ți spun că l-am văzut pe John murind într-o viziune. Poți să alegi să nu mă crezi. Dar trebuie să plec acum.

— Pari a fi... ăăă, foarte stresată. Cred că e posibil să fii încă în stare de șoc.

Prin „stresată“ vrea să zică „nebună“.

Îmi ridic geanta și trec pe lângă el. El se întinde și mă prinde de mână.

— Jaxon, nu pot să las pe altcineva să moară.

Sunt furioasă pe mine însămi că mi-am lăsat garda jos. Acum mă crede nebună.

— N-ai lăsat pe nimeni să moară. A fost un accident. L-ai auzit pe Bradbury. N-aveai cum să răstorni singură raftul ăla.

— Nu asta vreau să spun. Nu pot explica. Nu m-ai crede nici dacă ți-aș spune.

Mă desprind din strânsoarea mâinii lui, încercând să scap de privirea lui întrebătoare.

— Doar pentru că nu cred în viziuni nu înseamnă că nu te cred pe tine. Și eu aș lua-o razna dacă aș vedea pe cineva strivit sub ochii mei.

Jaxon mă urmează spre ușă.

Soarele aproape a apus când ies din casă. Cuvântul „strivit“ mă calcă pe nervi. Giles Corey și John au fost striviți. Cine urmează?

— Spune-i mamei tale că îi mulțumesc.

Jaxon încă mă urmărește.

— Pot să te ajut?

Aș vrea puțin ajutor. Dar dacă e atât de incomodat de ideea de viziune, n-am nicio șansă să-i spun restul lucrurilor. O parte din mine a sperat că o să mă creadă.

— De ce nu te întorci să te întinzi un pic și putem să vorbim despre asta după ce te odihnești.

— Nu, mă răstesc eu. N-am nevoie să mi se vorbească de sus. Există oameni care ar putea *muri* dacă nu fac ceva să opresc asta.

Pare rănit.

— Nu e drept, Sam.

— Nimic nu e drept. Totul e un haos.

Mă duc spre casa mea și închid ușa în urmă.

— Elijah! strig eu.

— Samantha, spune el cu o voce îngrijorată, de pe hol. Probabil că arăt la fel de tulburată pe cât mă simt.

— Ce face tata?

— E bine.

Dau din cap.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? Cu John adică?

— Nu, făceam muncă de cercetare. Am auzit câte ceva în timp ce tu te odihneai.

Mă plimb prin holul de la intrare.

— *John* e băiatul pe care l-am văzut în viziune. Și, când a fost strivit astăzi în fața mea, am avut altă viziune, sau ce-o fi fost. Oare o iau razna?

— Ai avut o viziune fără să faci vreun ritual?

— Da, păi...

Îmi amintesc visul pe care l-am avut.

— Am ațipit la dirigenție și am visat un individ care ținea o prelegere despre vrăjitorie. A făcut o analogie, spunând ca oamenii presupun că nu există vrăjitoare pentru că n-au văzut niciodată una. Și ai putea crede că nu există hoți doar pentru că ție nu ți s-a furat nimic. Sau ceva de genul ăsta...

Elijah mă întrerupe.

— Unde e exemplarul tău din cartea lui Cotton Mather: *Reguli memorabile de apărare contra vrăjitoriei și posesărilor?*

— Aici, zic eu scotocind prin geantă. De ce?

Elijah răsfoiește câteva pagini și arată cu degetul spre un paragraf.

Citesc și mă străbate un fior.

— Astea sunt exact cuvintele din visul meu. Dar nu am ajuns atât de departe cu cititul. N-am mai văzut paragraful ăsta.

În visul meu era Cotton, în tinerețe, doar că nu l-am recunoscut.

— Asta înseamnă că n-a fost tocmai un vis, nu-i așa?

— Cred că nu. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Eram într-o biserică, într-o încăpere modestă, cu bănci de lemn. Mi-era frică și mergeam cu spatele. O sfoară mi-a atins umărul. M-am uitat în sus și am văzut un ștreang atârând deasupra capului meu. Apoi m-am trezit.

Faptul că acum știu că n-a fost doar o fantezie inventată de creierul meu mă face să-mi fie greu să povestesc.

— Și cum se leagă asta de moartea lui John?

— John m-a atacat și am căzut peste sforile din spatele scenei.

Chipul lui Elijah se înăsprește. E clar că nu știa partea asta.

— Mi s-a întunecat privirea și n-am mai văzut nimic în afară de sfoara pe care o aveam în mână. Apoi am văzut un ștreang deasupra capului, ca cel din vis, doar că acum atârna o fată de el. Nu știu cine era, pentru că părul îi acoperea fața.

— Trebuie să aflăm.

Tonul lui Elijah îmi confirmă teama.

— Dacă putem să prevenim moartea ei, poate e un pas în direcția ruperii blestemului.

Elijah dă din cap.

— Oare Cotton încearcă să mă avertizeze sau să mă sperie?

Gândul că va trebui să dorm mi se pare acum înfiorător.

— Ce bine ar fi dacă aș putea să vorbesc cu el, așa cum vorbesc cu tine, fără să fie așa îngrozitor.

— Sunt sigur că spiritul lui nu este aici, în același fel în care este al meu. Chipul meu n-ar putea apărea peste chipul tău, așa cum ți s-a întâmplat cu el. El este parte din tine, sau e legat de tine.

Îmi vine să vomit.

— Deci ce trebuie să fac? Să încerc să dorm și să sper că el... la naiba, trebuie să-l chem, nu-i așa?

Nu e o întrebare. Cum am ajuns la momentul ăsta din viața mea, când văd lucruri care nu sunt acolo în timpul zilei și văd lucruri care ar putea fi reale în timp ce dorm?

— Cred că Descendenții nu te vor ajuta de data asta. Orașul vuiuște după moartea lui John. Au avut loc prea multe accidente fatale de când ai venit și localnicii caută o explicație. Cuvântul „crimă“ e folosit fără jenă, iar familiile Descendenților sunt suspicioase când vine vorba de tine. Toată lumea își ține copiii sub supraveghere.

Adevărul din cuvintele lui mi se întipărește în minte. Nici eu nu mi-aș lua ochii de pe copiii mei. În mod inexplicabil și bătător la ochi, pare că eu am legătură cu iritația și cu moartea lui John și, dacă mă gândesc bine, și cu ștreangurile din cafeana.

— OK, bănuiesc că trebuie să încerc să mă descurc fără ajutorul lor. Crezi că aș putea să fac asta undeva în afară de pădure?

Elijah se gândește un pic.

— E corect să presupunem că de fiecare dată când a apărut, îți era frică?

Nu-mi place încotro se îndreaptă.

— Da.

— Și erai în pădurea unde au fost spânzurate vrăjitoarele, un loc important pentru el, continuă Elijah.

— Deci trebuie să mă duc într-un loc înfricoșător care să fie important pentru el?

— Uneori, circumstanțele extreme sau emoțiile puternice pot rupe bariera dintre vii și morți.

Mă gândesc imediat la povestea lui Jaxon despre mama lui, care vorbea cu tatăl care murise.

Are logică. Aproape tot timpul petrecut în Salem, am fost sub presiune, într-un fel sau altul.

— Fratele lui, Nathanael, are o piatră funerară în Cimitirul vechi.

În momentul în care cuvintele îmi părăsesc buzele, regret că le-am rostit.

— Interesant. Nathanael era fratele lui mai mic. Și știi ce important era prestigiul pentru Cotton. Nathanael a fost mai bun la școală decât Cotton și a intrat la Harvard de la o vârstă fragedă. M-aș aventura să afirm că Cotton nu era prea încântat de asta. După un an de la moartea lui Nathanael, Cotton a scris *Reguli memorabile*.

— Deci, ce se presupune că trebuie să fac? Să-l enervez ca să apară?

Ideea asta îmi place din ce în ce mai puțin.

— A funcționat în cazul meu, când ai citit scrisorile lui Abigail.

— Grozav. Mă duc să-mi iau lanterna.

N-am de gând să fac aceeași greșală din nou.

Starea normală: sarcasmul

— Spiritele pierd vremea bântuind prin cimitire de obicei? îl întreb pe Elijah în timp ce intrăm pe poarta de fier din Cimitirul vechi.

— Mă întrebi dacă spiritele își petrec timpul liber prin cimitire, sperând ca din când în când să poată speria pe cineva?

— Am înțeles.

Îmi aprind lanterna, încercând să nu mă lovesc de pietrele funerare.

— Tu unde ești înmormântat?

Face o pauză pentru un moment.

— Cadavrul meu a dispărut.

Mi se măresc ochii de uimire.

— Cum adică a dispărut?

— N-ar fi trebuit să-ți spun. Nu e ceva ce trebuie să te preocupe. Dar cred că a fost dezgropat.

Pare mai calm decât sunt eu, și totuși e vorba de corpul lui.

— Dezgropat! Cine ar face așa ceva?

— Poate hoții de morminte.

Mă cutremur. Îmi imaginez scena dezgropării înainte să mă pot abține. Luminez cu lanterna mormântul lui Nathanael Mather din colțul cimitirului, sub un copac

înalt. Aș prefera să vorbim despre Cotton decât despre cadavrul dezgropat.

— Deci, asta e fratele excepțional al lui Cotton.

Elijah dă din cap. Scot o pătură din geantă și mă așez lângă piatra funerară. Mă cuprinde un fior. Aprind o lumânare, iar lumina tremură pe piatra funerară a lui Nathanael, care are gravat un cap de mort cu aripi. Dacă m-ar bate cineva pe umăr acum, aș sări trei metri în aer, ca un personaj de desene animate.

— Dacă ți-o mai amintești, ai putea să încerci vraja pe care ai folosit-o cu Descendenții.

Într-un fel, mi-e mai teamă că o să funcționeze decât că n-o să funcționeze. Îmi închid ochii.

— Cotton... nu știu dacă mă auzi. Sau dacă ești cumva legat de mine. Dar trebuie să aflu câteva lucruri. De exemplu, cine era fata spânzurată.

Vorbesc încet, nesigură ce cuvinte să folosesc. Mă uit pe furiș la Elijah.

El dă din cap.

Respir adânc. *Pot să fac asta. Trebuie să fac asta. Oamenii o să continue să moară dacă nu fac asta. Tata ar putea fi unul dintre ei.*

— Cotton, trebuie să-mi arăți chipul fetei spânzurate. Arată-mi ceva ca să pot opri asta. Arată-mi ceva ca să pot înțelege.

Aștept.

— Arată-mi ce știi despre blestemul ăsta. Cred ceea ce spun. Spun ceea ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul.

Pentru o secundă, totul rămâne nemișcat. Vântul nu mai bate printre frunze și corpul meu vibrează. Apoi, nimic.

La naiba.

— Ascultă-mă, preotule. Știu că încerci să obții aprobarea tatălui tău. Cred că te-ai enervat când frățiorul tău

s-a dovedit a fi mai deștept decât tine. La un an după ce a murit, ți-ai scris cartea. Și apoi ai stat și te-ai uitat cum oamenii îți cred minciunile în Salem, bucurându-te de faimă. Dezgustător.

Corpul îmi vibrează din nou și aerul îmi iese cu zgomot din plămâni.

O forță mă împinge în spate și îmi deschid ochii larg. Cimitirul a dispărut și sunt în pădure. Arată diferit de cum arăta data trecută când am venit aici cu Descendenții. Copacii sunt mai mari, cu o coroană bogată. În poiană se află o mulțime de oameni. Alerg spre ei, împiedicându-mă de crengile căzute.

O voce masculină spune o rugăciune. Aproape de marginea poienii, îl văd pe bărbatul care vorbește. Are un ștreang în jurul gâtului. Tânărul Cotton stă călare pe un cal, în fața mulțimii. Împing lumea din jurul meu ca să-mi fac loc, dar ei mă ignoră. Cotton strigă către spectatori:

— Chiar și cele mai malefice creaturi se pot preface că sunt bune. Nu lăsați cuvintele acestui om să vă înșele. Căci trebuie să-l judecăm pentru acțiunile lui. Vă întreb: este vinovat?

Mulțimea strigă „da“ și căruța este pusă în mișcare. Bărbatul cade, zbatându-se în aer. Împing oamenii din jurul meu și mai tare. În momentul în care ajung în față, mulțimea dispare. Nu a mai rămas nimeni în afară de Cotton și bărbatul spânzurat.

Nu-mi pot lua ochii de la funie. În timp ce îl privesc, bărbatul spânzurat se transformă în fata pe care am văzut-o la școală, cu părul acoperindu-i fața. Își întoarce ochii chinuți spre mine și părul i se dă la o parte. E Susannah. Cotton se dă jos de pe cal și vine în fața mea. Încerc să trec pe lângă el, dar îmi blochează drumul.

— Susannah! strig eu în timp ce ea se sufocă.

Cotton mă prinde de gât, mâna lui puternică împiedicându-mă să strig.

— Tu ești în spatele calului. Nu te concentrezi pe ceea ce trebuie, se răstește el.

Presiunea de pe gâtul meu crește în intensitate.

Încep să îmi pierd cunoștința și nu pot să-mi mai prelungesc viziunea. Încerc să îi dau mâna la o parte, dar nu reușesc. Ochii mi se deschid larg, în timp ce Elijah mă scutură.

— Respiră, Samantha!

Trag aer în piept.

— Susannah, reușesc să spun. Susannah era fata spânzurată.

Mă ridic, răsuflând greu.

— Trebuie să mergem la ea acasă. Știi unde stă?

— Da. Ce ai văzut, mai exact?

Vreau să ies din cimitir. Îmi adun lucrurile și pornesc, mergând atât de repede cât îmi permit picioarele. Îi povestesc lui Elijah despre rugăciunea omului și mulțimea adunată în pădure. Îi descriu fiecare cuvânt și detaliu pe care mi-l amintesc. Elijah este interesat în mod deosebit de chipul omului din căruță.

— George Burroughs, conchide el în timp ce mergem. El a fost singurul preot acuzat de vrăjitorie. A fost acuzat de faptul că a condus toate vrăjitoarele din Salem. Oamenii spun că a rostit o rugăciune înainte să fie spânzurat. Se considera că vrăjitoarele sunt incapabile de un asemenea lucru.

Mă împiedic pe trotuarul cu denivelări.

— Mulțimea părea afectată. Adică, asta până să îi convingă Cotton că bărbatul e într-adevăr vinovat. Deci scena pe care am văzut-o chiar s-a întâmplat în timpul Proceso-
selor?

— Nu știu. Trebuie să localizez sursa poveștii.

— Ce crezi că a vrut să spună prin faptul că mă concentrez pe ce nu trebuie? Întreb eu.

— Probabil chiar asta a vrut să spună. Dar întrebarea este: care sunt lucrurile pe care ar trebui să te concentrezi?

Elijah se oprește.

— Casa lui Susannah.

Îmi arată o alee mică, pietruită, care duce spre o ușă verde-închis.

Mă îndrept spre ea. De ce era Cotton atât de mânios? Din cauza a ceea ce i-am spus sau e furios pentru că îmi scapă ceva evident? Ridic mâna să bat la ușă, dar ușa se deschide înainte să apuc să ating lemnul. Susannah stă în fața mea, părând îngrijorată.

— Sus...

— Șșșș. Vorbește mai încet, mă avertizează ea. Nu e un moment prea bun, Samantha.

Ochii îi sunt umflați de plâns.

— Știu. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin, dar e important. Ții minte când am fost în pădure prima dată?

Dă din cap și privește peste umăr.

— Băiatul pe care l-am văzut strivit sub o bucată de metal trebuie să fi fost John.

— Eu n-am văzut pe nimeni strivit.

Se încruntă.

Stai, ea nu a văzut? Dar am vorbit despre asta. De fapt, nu, Alice ne-a spus să tăcem din gură și apoi am discutat doar despre fețele estompate. Am presupus că și celelalte fete au văzut ce am văzut eu.

— Oh, Doamne. Păi, eu am văzut asta. N-am știut ce înseamnă până în momentul în care John a murit.

— De ce n-ai zis nimic? Am fi putut să facem ceva ca să oprim asta, strigă ea la mine.

Mama lui Susannah apare în pragul ușii înainte ca ea să termine de rostit propoziția.

— Susannah, fără vizitatori.

Se pare că știe cine sunt.

— Nu știam că se va întâmpla așa ceva. Jur. Nu știam că e vorba de John, spun eu înainte ca mama lui Susannah să o tragă la o parte. Dar am mai avut o viziune...

Mama lui Susannah se înfurie la auzul numelui lui John.

— Plecă de pe proprietatea mea, sau sun la poliție.

Trebuie să-i spun.

— Te rog, Susannah, trebuie să mă ascuți. Te-am văzut spânzurată în viziunea mea. Cred că tu urmezi, strig eu.

Ușa mi se trânteste în nas.

A fost *îngrozitor*.

— Sunt o proastă.

Elijah mă urmează în drum spre casă.

— Ai spus adevărul. Nu te-ai fi putut ierta niciodată dacă nu o avertizai.

Încearcă să fie drăguț, dar știm amândoi că am făcut-o de oaie.

— Mă îndoiesc că mama lui Susannah o să mă mai lase să mă apropiu de fiica ei de acum încolo.

— Păi, asta e destul de clar.

— O să încerc să-i explic mâine, la școală, oftez eu. Ți se pare că m-a crezut în legătură cu viziunea?

— E greu de zis. Cred că e mai bine să explici după ce se mai calmează apele.

Sunt de acord cu el.

— Elijah, ce îmi scapă? Care e lucrul important pe care nu-l văd, așa cum spunea Cotton? Trebuie să găsim povestirea despre George Burroughs ca să vedem dacă găsim vreun indiciu.

— Da.

— Bătrâna înrudită cu Susannah spunea rugăciuni ca Burroughs, nu-i așa? Și tu ai spus că iritația lui Susannah a fost cea mai gravă, nu? Iar acum am văzut-o spânzurată. Toate astea trebuie să aibă legătură între ele, nu-i așa?

Elijah face o pauză înainte să spună:

— O să cercetez.

— Grozav.

Acum trebuie să încerc să înțeleg pasajul din carte pe care l-a citat Cotton în visul meu. A spus că oamenii nu cred în vrăjitoare pentru că n-au văzut niciodată una. Oare asta voia să spună, că eu nu cred cu adevărat în viziunile mele?

Mergem spre casă în tăcere, pierduți în gânduri. Dacă asta a vrut să spună, atunci trebuie să încetez să mai fiu sceptică și să mă obișnuiesc cu întâmplările astea ciudate. Faptul că m-am opus până acum nu m-a adus prea departe. Tata spunea mereu că nu poți să alegi ce se întâmplă în lume, dar poți să alegi cum reacționezi.

Nu mai am mult timp. Dar, dacă Cotton e legat cumva de mine, răspunsul e aici. Ar trebui să-mi pot da seama ce anume știe. Deschid ușa casei și o încui în urma mea.

— *Tocmai* am vorbit la telefon cu mama lui Susannah, spune Vivian, agitând telefonul din mână. A spus că ai amenințat-o pe fiica ei. Ce-a fost în capul tău, Sam, după ce s-a întâmplat astăzi?

Nu o bag în seamă, iar ea nu încearcă să mă oprească atunci când mă vede că urc spre camera mea. O alung din minte și închid ușa dormitorului. Din punct de vedere social, lucrurile n-au stat niciodată bine pentru mine în New York. De câteva ori, l-am implorat pe tata să mă lase să mă mut de la școală. Dar situația în care mă aflu acum este de departe cea mai gravă.

Îmi scot geaca și mă trântesc în pat.

— Mi-e teamă, Elijah. Mi-e teamă că n-o să reușesc să opresc blestemul la timp. Că nu sunt îndeajuns de puternică. Măine e vineri, au trecut patru zile de când am văzut fețele estompate și nu mă simt cu nimic mai aproape de a dezlega misterul.

— Vreau să-ți arăt ceva. Te-ar putea ajuta.

— Ce anume?

— Nu am fost sigur până ieri.

Mă ridic.

— N-ai fost sigur de ce anume?

Se duce la șifonier, scoate scrisorile lui Abigail din sertarul secret, apoi îl închide la loc. Scoate o scrisoare din teanc și le pune pe celelalte la loc.

Mă ridic.

— Una dintre scrisorile lui Abigail?

Au fost în camera mea în tot timpul ăsta.

Elijah se așază la mine pe pat.

— Asta nu e una dintre scrisorile de la William. Pe asta a scris-o pentru mine. Am găsit-o în dimineața în care a murit.

Iau plicul din mâna lui și îl ating ușor cu degetele. E îngălbenit de vreme și pe el e scris numele lui Elijah, frumos caligrafiat. Miroase a cărți vechi: prăfuit și reconfortant.

Cu grijă, scot scrisoarea grea dinăuntru. Dungile din mijloc sugerează că a fost împăturită și despăturită de multe ori. În colț e desenată o floare bulgăr-de-soare.

Dragul meu Elijah,

Cunosc nefericirea pe care o simți și îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ți faci griji pentru mine. Te rog să înțelegi că în ultimele zile am suferit, dar nu din cauza lui William. Mi-a frânt inima, dar deplâng suferința acelor familii care

Cum să spânzuri o vrăjitoare

au fost afectate. Aceli bărbați și femei care au fost luați de lângă cei pe care îi iubeau, și care au fost iubiți la rândul lor. Nu există păcat mai mare pe pământ decât să-i desparti pe cei care se iubesc. Sufăr pentru noi toți. Teama oamenilor i-a făcut să uite să aibă compasiune.

Cel mai important este că nu vreau să te gândești că m-ai fi putut salva, pentru că nu ai fi putut. Mi-a venit vremea să mor. N-ai fi putut face nimic ca să schimb asta. Schimbă lumea, scumpul meu frate. Lumea are nevoie de tine, așa cum eu am avut nevoie de tine toți acești ani. O să treacă multă vreme până o să înțelegi decizia mea, dar te rog lasă-mă acum să plec înconjurată de dragoste.

Când va veni schimbarea, o să-ți aducă pace. Nu va încerca să te schimbe, tu ești cel care trebuie să te schimbi pentru ea. Ajută-o.

Cu dragoste, îmi iau adio,
Abigail

Citesc încet, încercând să înțeleg scrisul elaborat și structura propozițiilor în timp ce citesc.

— Era minunată, nu-i așa?

— Mai minunată decât îți poți imagina.

Mă uit la scrisoare, încercând să-mi imaginez cum s-a simțit el când a citit-o. Mă doare inima pentru el.

— Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la ultimul paragraf, spune el. Se referă la tine.

Este atât de concentrat asupra mea încât aproape că uit să vorbesc.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a fost menit să ne întâlnim. Tu ești schimbarea, Samantha.

Nu sunt convinsă, dar aș vrea să fiu.

— A scris asta acum trei sute de ani.

— Sora mea era specială, așa cum ești și tu. Ea nu vedea spirite, dar avea premoniții. Părinții noștri i-au interzis să vorbească despre asta. Dar, te asigur, avea întotdeauna dreptate.

Oare chiar mi-a fost menit să-l întâlnesc pe Elijah?

— Totuși, ce te face să crezi că e vorba despre mine? Nu pot fi schimbarea. Nu pot nici măcar să îmi schimb propria situație.

— M-ai schimbat pe mine.

— Cum e posibil să te schimb? Ești așa de încăpățânat. El zâmbește.

— Ești prima persoană cu care vreau să vorbesc, de trei secole.

Aș vrea ca asta să fie adevărat.

— Și cred că poți să rupi blestemul, că poți să-ți schimbi destinul tău și destinele Descendenților. Tu ești adevăratul motiv pentru care m-am întors în Salem. În mod inconștient, te căutam pe tine.

Nu știi dacă Abigail se referea la mine în scrisoarea de adio. Nu știu cum să fiu schimbarea și nu știu nici măcar cum să port o conversație civilizată uneori. Dar vreau să rup blestemul mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.

Copleșită, trec la starea mea naturală: sarcasmul.

— Totuși, Abigail a avut dreptate în legătură cu ceva. Toată lumea știe că eu aduc pacea.

Arunc o privire spre fotografia lui tata. *Îți promit, dacă există vreun mod în care să pot opri asta, o să-l gădesc. O să fac orice e nevoie, oricât de nebunesc ar fi.*

— Ai în tine mai multă putere decât știi, Samantha. Trebuie doar să fii îndeajuns de curajoasă ca să-ți dai seama de asta.

— Ușor de zis. Tu nu trebuie să faci nimic, decât să te schimbi pentru mine.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Zâmbește și gropițele îi reapar în obraji.

— Să nu exagerăm.

Îi zâmbesc și eu.

— Dar exagerarea e partea mea preferată.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Inspir aerul rece al dimineții și închid ușa după mine, bucuroasă să evit conversația penibilă cu Vivian pe care aș fi avut-o dacă mă ducea cu mașina la școală. În trecut, am stat și mai mult fără să vorbim, dar nu ne-am mai certat niciodată atât de rău. E mai mult decât o simplă ceartă. E ca și cum întreaga mea lume se prăbușește. De când mă știu, tata și Vivian au fost singurii oameni în care am putut avea încredere.

Abia îmi pot ține ochii deschiși în timp ce încui ușa cu cheia. Am dormit doar trei ore noaptea trecută, și mi-e atât de somn încât mi-e rău. Mă întorc și aproape că mă lovesc de un piept de bărbat. Țip și mă uit în sus. Jaxon mă privește îngrijorat.

După tot efortul pe care l-am depus ca să ies fără să fac zgomot, acum strig:

— Să nu mă mai sperii așa!

Pornesc cu pas alert spre școală.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Jaxon îmi ia geanta de pe umăr și sunt prea obosită ca să protestez.

— Mă gândeam că putem să mergem împreună spre școală.

M-a mai condus de la școală până acasă, dar niciodată de acasă la școală.

— Vrei să verifici dacă sunt bine?

— Poate.

Nu mă privește în ochi.

Nu l-am mai văzut pe Jaxon nesigur pe sine, și mi se pare foarte ciudat.

Probabil crede că sunt încă afectată de ziua de ieri. Și chiar sunt. Dar faptul că se poartă cu mine ca și cum aș fi instabilă psihic îmi aduce aminte de cât de gravă e situația în care mă aflu și mă simt și mai agitată decât sunt deja.

— Nu e nevoie.

Jaxon ține pasul cu mine. Își dă părul pe spate.

— Sam, voiam să vorbim...

— Oamenii bolnavi trebuie verificați dacă sunt bine. Eu nu sunt bolnavă.

Indiferent despre ce vrea să vorbim, nu sunt sigură că sunt în stare să fac față acum. Nu mă simt pe deplin stăpână pe mine.

— Ai văzut pe cineva murind sub ochii tăi. Nu e ca și cum mă aștept să te porți normal.

Tonul lui e serios și mă încordez.

Toată viața, oamenii mi-au spus că nu sunt normală și că am nevoie de ajutor, iar faptul că Jaxon e acum de acord cu ei mă face să mă simt că mă sufoc.

— Nu vreau să vorbim acum, Jaxon.

— De ce? Pentru că nu vreau să spun că te cred că ai avut o viziune despre John? Sau pentru că nu cred că și alți oameni o să moară?

Mi se înroșesc obrazii și grăbesc pasul. Aproape am ajuns la școală.

— Nu vreau să mă justific în fața ta. Trebuie să mă justific deja în fața tuturor.

Îmi iau geanta de la el, dar o prinde de baretă înainte să apuc să mi-o pun pe umăr.

Se uită cercetător în ochii mei.

— De când trebuie să te justifici în fața mea? Tot ce vreau este să vorbești cu mine. Vreau...

— Dă-i drumul.

Trag de geantă, iar buzele lui se strâng. Dă din cap și dă drumul genții. Intru pe ușa școlii, dar el nu mă urmează. În clipa următoare regret ce am spus. Chiar vreau să vorbesc cu Jaxon. Dar cum aş putea să-i explic despre Elijah și despre blestem? Nu m-ar crede.

Pe coridor, puținii elevi care au ajuns mai devreme îmi aruncă priviri încruntate. Îmi aruncă insulte în șoaptă, dar reușesc să le aud. Îmi încleștez maxilarul ca să nu încep să plâng.

Când dau colțul, o ușă ca oricare alta se deschide. Zăresc în umbră trăsăturile dure ale chipului lui Elijah. Mă duc spre el și intru în încăpere. Ușa se închide cu un clichet. E întuneric beznă și mă izbesc cu piciorul de ceva tare. Mă prind de Elijah ca să nu cad. El aprinde lumina. Ne aflăm într-o debara, în care abia încăpem amândoi. Piepturile noastre se află la doar câțiva centimetri distanță.

Pentru un moment, niciunul dintre noi nu vorbește. Pomeții lui sunt umbriți și buzele ușor întredeschise. Simt brusc o dorință de a mă apropia de ele. Mă aplec în față înainte să-mi dau seama ce fac.

— Cum se simte tata? întreb eu, lăsându-mă din nou pe călcâie.

— Este bine îngrijit.

Asta e bine.

— Ai descoperit ceva sau pur și simplu îți plac debarele?

Pe buzele lui se formează un mic zâmbet.

— Am găsit informații despre spânzurarea lui George Burroughs, la care a asistat și Cotton. Vezi tu, Cotton a

mai scris după procese o carte despre vrăjitorie numită *Mistere ale lumii invizibile*.

Eu abia înțeleg *Reguli memorabile*.

— După aceea, un bărbat pe nume Robert Calef a scris o carte care se numea *Și mai multe mistere ale lumii invizibile*. Cartea asta conține scena la care ai asistat în viziunea ta.

— De ce titlul cărții lui Calef seamănă atât de tare cu a lui Cotton? Întreb eu, dându-mi seama că încă îl țin de mână pe Elijah.

Nu mă obosesc să îi dau drumul. Pare atât de prezent și real.

— Robert Calef a vrut să dezbată Procesele vrăjitoarelor în cartea lui. Avea multe lucruri neplăcute de spus despre Cotton.

— Stai, deci Calef era dușmanul lui Cotton? Și a devenit faimos distrugându-i reputația lui Cotton?

Aud pași pe coridorul de afară, dar nu îmi pasă.

— Deci e posibil ca povestea despre Cotton și Burroughs să nu fie adevărată? De ce mi-ar arăta Cotton o viziune despre povestea spusă de un tip care încerca să-l facă să pară nebun?

— E greu de spus. Cotton a scris în jurnalul lui că nu credea că ceea ce a scris Calef va fi publicat vreodată. Și credea că și dacă va fi publicată, nimeni nu va lua cartea în serios. Mai spune-mi o dată ce a zis Cotton despre Burroughs după ce a rostit rugăciunea.

— Ceva despre felul în care oamenii răi se pot preface că sunt buni. Și să nu-i lași să te păcălească.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul în spațiul strâmt dintre găleți, și îl ating pe Elijah în trecere pentru un moment. Își pune mâna pe talia mea, încercând să mă ajute să-mi recapăt echilibrul, și simt un gol în stomac, de parcă aș fi coborât un deal prea repede.

El îmi dă drumul.

— E posibil să fie o metaforă. S-ar putea să se refere la cineva anume, cineva care pare bun, dar este rău.

— Da, dacă ne gândim la toată povestea despre Calef, ar trebui să fie vorba despre cineva care a spus lucruri urâte despre mine, cineva care pare de treabă, dar de fapt nu e. Lizzie? Adică, s-a purtat foarte urât cu mine, dar toată lumea din școală crede că e o persoană grozavă.

— Său alt Descendent, zice Elijah.

Gândul că Mary, Alice sau Susannah ar putea fi, în secret, dușmanele mele îmi pune un nod în gât. Nu poate fi vorba de Susannah. Oricine, dar nu ea.

— Ai avut timp să investighezi un posibil motiv pentru iritație?

— Nu, dar acum e momentul oportun — casele sunt pustii.

Sună primul clopoțel și mă prind de cămașa lui. Nu vreau să ies afară. Vreau să rămân cu Elijah în debaraua asta care miroase a lămâie. El știe toate lucrurile ciudate care mi se întâmplă și nu crede că sunt nebună. Crede că sunt specială. Căldura mi se răspândește prin tot corpul ca o flacără în lemnul uscat.

Își ridică brațele și îmi cuprinde obrajii în palme. Degetele lui sunt blânde și îmi dă părul pe spate.

— Sunt aici, cu tine. Și o să fiu aici, atâta timp cât ai nevoie de mine. Nu ești singură.

Vorbele lui reconfortante mă învăluie ca într-o îmbrățișare. Îmi ridică bărbia spre el și mă pupă pe frunte. Înainte să apuc să spun ceva, dispare. Rămân pe loc, ținând mâna întinsă spre locul în care a fost cămașa lui, simțindu-i absența. Închid lumina și ies în marea de oameni.

Mă grăbesc spre sala de dirigenție și, când deschid ușa, ostilitatea este palpabilă. Băncile Descendenților sunt

goale. Mă așez în locul meu obișnuit. În spatele meu, voci șoptite discută moartea lui John. Sună clopoțelul.

Nu e nevoie ca doamna Hoxley să facă liniște în clasă. Se lasă tăcerea imediat.

— O să fie o întrunire specială în după-amiaza asta, o ocazie să discutăm despre tragedia care a avut loc ieri. Dacă cineva simte nevoia să discute despre asta în privat, vă rog să cereți voie să mergeți la biroul consilierului.

Îmi pun fruntea în mâini. Mă cuprinde o combinație de oboseală și anxietate în timp ce părul meu încâlcit îmi acoperă fața. Sunt sigură că Alice și Mary știu deja despre faptul că m-am dus acasă la Susannah. Nu aveam habar că ele n-au avut viziunea cu John atunci când am avut-o eu. Faptul că le-am spus asta abia după ce John a murit pare într-adevăr suspicios. Alice bănuiește deja că eu sunt de vină pentru tot. Dacă aș putea să explic... Nu se știe cât timp avem înainte ca Susannah să... Nici măcar nu mă pot gândi la asta. Nu pot să permit să i se întâmple același lucru și ei.

Sună clopoțelul. Îmi deschid ochii și mi-e greu să-mi ridic capul. În drum spre ieșire, un tip se izbește de mine. Mă împiedic, dar el nu se întoarce să se uite la mine. Minunat, o zi întregă în care trebuie să suport lucruri din astea. N-aș fi surprinsă dacă m-ar linșa la întrunirea aia. Stai, dacă au într-adevăr de gând să facă asta? Stomacul îmi chiorăie de teamă și lipsă de mâncare.

Mă îndrept spre sala de istorie și îl surprind pe Jaxon uitându-se la mine. Mă simt îngrozitor, dar nu știu ce să spun. Nici Lizzie nu este în banca ei. Oare toate Descendentele sunt undeva împreună? Oare Susannah i-a spus lui Lizzie că am fost la ea acasă? Dacă i-a spus, lucrurile o să se înrăutățească.

Sună clopoțelul.

— Nu sunt sigur dacă există vreun mod potrivit de a începe ora de astăzi, spune domnul Wardwell, și continuă cu lecția.

Mă uit pe fereastră, fără să ascult ce spune.

Mă frământă ceea ce mi-a spus Elijah în dimineața asta despre un posibil dușman. A fost cu siguranță un avertisment. Cotton era furios când mi-a spus că nu mă concentrez pe ceea ce trebuie.

Elijah apare lângă mine și tresar. Jaxon observă.

— Am găsit ceva care o să te intereseze, spune Elijah.

Ridic mâna, dar domnul Wardwell se face că nu observă. Văd că de pe biroul lui lipsește permisul pentru mers la toaletă. Continuă să vorbească câteva secunde, timp în care îmi țin mâna ridicată.

— Da, Sam.

Domnul Wardwell pare nervos.

Oare mi se pare, sau chiar se comportă ca un nesimțit? Și el crede că am avut ceva de-a face cu moartea lui John? Poate că Jaxon se înșală, poate că Wardwell este și el un descendent.

— Pot să merg în biroul consilierului?

Chiar nu am chef să văd fața doamnei Lippy, dar n-are cum să mă refuze.

— Du-te.

Îmi face semn spre ușă.

Îmi iau geanta. În timp ce trec pe lângă banca unei fete din primul rând, o aud spunând:

— Nu te mai întoarce.

Îmi frec fața și ies pe coridor.

— Ce ai descoperit?

Elijah îmi întinde o bucățică de hârtie. O despățuresc cu grijă. Pe ea sunt desenate simboluri cu cerneală neagră și, din loc în loc, se văd pete făcute cu un anumit lichid.

— Ce e asta?

— E hârtie de pergament și simbolurile alea sunt o vrajă.

Deschid gura ca să pun la îndoială veridicitatea celor spuse de el, dar îmi amintesc că i-am promis lui tata seara trecută că nu o să mai opun rezistență când aflu lucruri ciudate.

— Unde ai găsit asta?

— Ascunsă cu măiestrie în pliurile rochiei pe care a purtat-o Susannah la petrecere.

— Deci asta e probabil cauza iritației, din moment ce ea a avut de suferit cel mai tare, nu?

Eu am presupus că iritația s-a manifestat singură, într-un fel sau altul, ca un semn al apocalipsei sau ceva de genul ăsta.

— Totuși, asta nu explică de ce eu nu am fost afectată, iar restul da.

— Vezi spirite, ai viziuni. Ai multe calități, dar a fi normală nu e una dintre ele.

Poate că asta a vrut să spună Cotton când m-a avertizat.

— Dacă Lizzie voia să facă în așa fel încât toată lumea să dea vina pe mine, faptul că eu nu am avut iritația a ajutat-o să-și atingă scopul.

Sau Alice. Oh, Doamne, sper că nu a fost Alice.

Una dintre ușile din preajmă se deschide, așa că pornim spre biroul doamnei Lippy.

Ar trebui să le arăt hârtia asta Descendentelor. Susannah și-ar da seama că cineva i-a ascuns-o în rochie și ar bănui-o pe Lizzie. Cine mai știe să facă vrăji în afară de fetele astea?

— Oh, nu! Susannah a venit la mine acasă înainte de petrecere. Asta mă face pe mine principalul suspect.

— M-am gândit la asta.

— Există vreun mod de a afla cine a desenat simbolurile?

— Din câte știu eu, nu.

Mă uit lung la hârtiuța care a provocat toată nebunia asta.

— Pot s-o păstrez?

— Bineînțeles, spune Elijah exact când ajungem în fața biroului consilierii.

Tipicul meu ghinion își face simțită prezența, pentru că doamna Lippy scoate capul pe ușă.

— Mi s-a părut mie că aud o voce pe coridor. Ai noroc, Sam. Sunt disponibilă.

Îi arunc o ultimă privire lui Elijah înainte să dispară și intru în biroul consilierii. Strecur hârtia cu vraja în portofel și observ cartea de vizită pe care mi-a dat-o căpitanul Bradbury când m-a interogat.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi. A fost o decizie bună.

Speram ca locul să fie plin și să-mi petrec restul orei în sala de așteptare. Mă așez în fața biroului ei.

— Bănuiesc că ești aici ca să vorbim despre tragicul eveniment.

Dau din cap.

— Nu știu ce să cred.

— Erai apropiată de John?

— Eram colegi de clasă.

— Cum te-ai simțit când l-ai văzut? Tu ești cea care l-a găsit, nu-i așa?

Dacă știe asta, înseamnă că toată școala știe că eram singură cu el când a murit.

Oftez.

— Sincer? M-am simțit amorțită. Nu mă puteam mișca.

— Și după ce ți-a trecut amorțeala?

Fac o pauză înainte să spun:

— Vinovată.

Expiră îndelung, de parcă se simte ușurată că în sfârșit ne îndreptăm în direcția bună.

— Mă simțeam ca și cum aș fi putut să-i previn moartea.

L-am urât pe John, dar nu i-am dorit moartea.

— E mai ușor să ne dăm seama de anumite lucruri când privim în urmă, Sam. Ar putea fi util să vorbim despre evenimentele care au dus la acest incident. Să vedem dacă putem găsi sursa problemei.

Își scoate un carnețel plin de notițe.

— Ai fost implicată în vreo altercație fizică în ultimele zile?

— Adică o luptă corp la corp? Nu.

— Ai atins pe cineva, ca mai apoi să realizezi că s-au îmbolnăvit la scurt timp?

S-a zis cu momentul meu de sinceritate.

— Nu.

— Ai sabotat în mod intenționat nota cuiva la un extemporal?

— Nu sunt sigură că înțeleg.

Deci asta e lista de plângeri împotriva mea, pe care doamna Lippy încerca să mi-o citească ieri.

— Ai încercat vreodată să deochi pe cineva?

Ăsta trebuie să fie cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Deci elevii vin la dumneavoastră cu plângeri absurde împotriva mea? Sau părinții lor?

Elijah avea dreptate. Toată școala vrea să mă facă să par personajul negativ. Poate că nu mă atacă în mod direct, dar rezultatul e același.

— E posibil ca unele plângeri să fie mai greu de crezut decât altele, recunoaște doamna Lippy. Dar e imposibil

ca atât de multă lume să se înșele. Cred că dacă reușim să spargem tiparul comportamentului tău față de ceilalți elevi, o să ne îndreptăm în direcția bună.

Să spargem tiparul? Dar asta nu e... Stai puțin. Poate *este posibil* să sparg tiparul relațiilor mele cu colegii. Totul în legătură cu blestemul ăsta pare să corespundă unui tipar. Dacă rup o verigă din lanț, poate o să conteze. Ce-i drept, Elijah chiar a comparat situația mea socială cu Procecele vrăjitoarelor.

— Sam?

— Îmi cer scuze, doamnă Lippy. Cred că m-ați ajutat într-adevăr să îmi dau seama de ceva.

Doamna Lippy radiază de mulțumire.

— Cu asta mă ocup.

Trebuie să mă gândesc la asta mai în amănunt.

— Există vreun loc în care aș putea să stau puțin în liniște? O sală de clasă goală sau ceva de genul ăsta?

— Regulile școlii nu prea permit așa ceva.

— Mi-ați dat mult de gândit. Mi-e teamă că, dacă mă întorc la ore, o să pierd progresul pe care l-am făcut împreună.

Doamna Lippy ezită.

— Ești sigură că nu putem să discutăm împreună despre asta?

— Credeți-mă, trebuie să meditez singură pentru început. Apoi pot să vă împărtășesc gândurile mele.

Dă din cap și începe să completeze un formular.

— Îți dau un permis pentru sala o sută douăzeci și șapte. E de obicei liberă la ora asta.

Îmi întinde permisul.

— Ai jumătate de oră.

— Mulțumesc mult!

Îi zâmbesc, iar ea pare mulțumită. Îmi iau geanta și ies repede din biroul ei.

Cum ajung pe coridor, încep să îl strig pe Elijah în șoaptă. Când deschid ușa clasei libere, Elijah apare în fața mea.

— M-ai chemat în șoaptă?

— Scuze, răspund eu. Nu prea știu cum altcumva să dau de tine.

Trăsăturile chipului i se îmblânzesc.

— Nu mă deranjează să mă chemi.

— Elijah, cum știi că te chem dacă nu mă urmărești?

— Nu mi-am dat încă seama cum. Cred că are legătură cu faptul că îmi petrec mult timp concentrat asupra ta. Probabil că sunt pe aceeași lungime de undă cu tine. Te aud când îmi rostești numele. Numele au puteri speciale.

Îmi place ideea că este pe aceeași lungime de undă cu mine.

— Cred că mi-am dat seama de ceva în timp ce vorbeam cu doamna Lippy. Știai că unii colegi s-au plâns că au luat note mici din cauza mea, că i-am deochiat uitându-mă urât la ei și tot felul de alte aberații?

— Nu știam detaliile. Dar aveam o idee despre ce se întâmplă.

— Mai știi când ai zis că situația în care mă aflu e ca aceea a vrăjitoarelor condamnate în anii 1600? Și că tăcerea este o condamnare la moarte?

Dă din cap.

— Mă gândeam că situația mea e mai asemănătoare cu a vrăjitoarelor decât am crezut inițial. S-ar putea să facă parte dintr-un tipar mai elaborat.

— Explică-mi.

— Deci, decese se petrec după un tipar. Asta știm. Și ne-am dat seama că decese au loc doar atunci când descendenții tuturor familiilor vrăjitoarelor sunt în Salem în același timp. Dar dacă tiparul e mai complex decât

am crezut? Dacă Procesele originale sunt acum recreate? Adică, se întâmplă același lucru, dar sub altă formă. În cazul ăsta, eu sunt acuzată de vrăjitorie și toată lumea se aliază ca să mă omoare, cel puțin metaforic.

Își înclină capul pe o parte.

— E cel mai bun raționament pe care l-am auzit până acum.

— Nu-i așa?

Sunt atât de entuziasmată încât uit de oboseală.

— Haide să recapitulăm cauzele cele mai importante ale Proceselor. Poate că, dacă reușim să oprim una dintre aceste cauze, putem să rupem blestemul... sau măcar să-l încetinim.

Scot un carnet și un pix ca să notez.

— Totul a început cu cartea lui Cotton.

— Dacă vrei să știi cum *a început* totul, trebuie să ne gândim ce a fost înainte de asta. Vrăjitoria era o infracțiune des întâlnită în acele vremuri. În doar câteva sute de ani, s-au înregistrat aproape optzeci de mii de execuții pentru vrăjitorie în Europa. Și înainte de Procesele din Salem, aproximativ cincisprezece oameni au fost executați în New England.

Mă înfior.

— Deci oamenii acceptau vrăjitoria ca pe ceva real.

— Într-adevăr. Și, așa cum ți-am mai zis, colonia Massachusetts Bay era o comunitate puritană. Liderii politici erau cu toții membri ai bisericilor puritane și se consultau mereu cu preoții. Puritanii erau calviști – toate rituurile, în afară de cele aprobate de ei, erau considerate păgâne.

Notez repede în caiet.

— Deci, orice era în afara limitelor normale era imediat considerat malefic sau ceva de genul ăsta.

Elijah dă din cap.

— De asemenea, satul Salem era un loc măcinat de conflicte. Sătenii se luptau pentru pământ și pentru probleme legate de biserică. Aproape fiecare sătean putea să facă o listă întregă de plângeri împotriva propriilor vecini.

Exact ca la liceu.

— Pun pariu că, de îndată ce au început să curgă, acuzațiile s-au răspândit imediat.

— Cu siguranță. Ce ai spus despre cartea lui Cotton e corect. Le-a oferit oamenilor informațiile de care aveau nevoie ca să-și transforme acuzațiile absurde într-unele plauzibile, zice Elijah părând cuprins de regrete.

— Deci a fost mediul perfect pentru ca lucrurile să scape de sub control.

Fac o pauză pentru un moment, apoi continui:

— Ceea ce seamănă cu situația mea de acum. Elevii de liceu sar întotdeauna la gâtul persoanei care pare diferită de ei. Și, de îndată ce se pornește războiul, continuă până când cineva are de suferit.

Elijah se încruntă.

— Am putea spune că acuzațiile de vrăjitorie nu au dispărut, ci doar s-au transformat.

Speram ca ceea ce am de făcut să-mi fie mai clar decât atât.

— Cum o să schimb întregul sistem? Cum o să opresc ceva care se întâmplă dintotdeauna?

Elijah zâmbește la auzul cuvântului „schimbare“.

— Am vrut să înțelegi contextul acuzațiilor de vrăjitorie în Salem. Putem să intrăm mai mult în amănunte și să analizăm ce fel de probe sunt necesare pentru a condamna o vrăjitoare.

— Bine.

Îmi place ideea asta.

— Tu îmi spui ce s-a întâmplat în timpul Proceselor, iar eu o să încerc să găsesc echivalentul pentru situația mea.
Notez în carnet:

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Procesele vrăjitoarelor

Acum

— Pentru început, e nevoie de o comunitate cuprinsă de teamă, spune Elijah. Pe lângă ce am spus despre oamenii din Salem, luptele cu Franța și Indiile i-au făcut pe cei din New England să se teamă și mai tare. Unii oameni din Salem au fost atacați, sau și-au pierdut pe cineva drag, sau au fost refugiați. Le era frică de sălbăticie și erau mereu pregătiți să li se întâmple ceva rău. Voiau ceva care să justifice pierderile suferite și teama pe care o simțeau.

— Cum ar fi morțile misterioase și lucrurile ciudate care se întâmplă în Salem. Alice a zis că lumea caută o explicație.

Elijah dă din cap.

— Și majoritatea acuzațiilor au fost făcute de un anumit grup de oameni.

— Descendenții.

— De îndată ce grupul Descendenților se hotăra să se alieze împotriva unei vrăjitoare, niciun localnic nu îi lua apărarea acuzatului. Le era frică să nu fie acuzați și ei la rândul lor dacă îndrăzneau să protesteze.

— Nimeni din școală nu îndrăznește să se pună cu Descendenții, mai ales cu Lizzie. Poate că e valabil pentru întreg orașul.

Totul se leagă prea ușor. E dubios de ușor.

— De multe ori, plângerile făcute împotriva unei anumite vrăjitoare se înmulțeau. Din ce în ce mai mulți

Cum să spânzuri o vrăjitoare

localnici se aliau împotriva ei și întăreau convingerea că e ceva în neregulă cu persoana respectivă.

— Plângerile pe care mi le-a citit doamna Lippy...

Elijah dă din cap.

— Apoi erau prezentate dovezi sub forma rănilor fizice și a viziunilor, și se ajungea chiar la acuzarea vrăjitoarei de crime care s-au petrecut în trecut.

— Iritația și moartea lui John.

Devine cam morbid.

— Probele erau verificate la tribunal, de magistrați și de comunitate. Când toată lumea era de acord că există îndeajuns de multe probe, vrăjitoarea primea o condamnare la spânzurătoare.

Inima îmi bate puternic. N-au cum să mă spânzure și pe mine, nu-i așa? Chiar dacă e o metaforă, ideea e bolnavă și deranjantă. Îmi amintesc de desenul de pe pământ din parcul Dealul Eșafoadelor și ștreangul de pe paharul meu de cafea.

— Pentru asta, nu am echivalent.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Procesele vrăjitoarelor

Acum

1) comunitate temătoare (luptele cu Franța și Indiile)

mortile descendenților din Salem

2) acuzații făcute de un grup anume (pe care nimeni nu are curajul să-i înfrunte)

Descendenții

3) plângerile se înmulțeseră împotriva vrăjitoarei acuzate că să întărească convingerea că e ceva în neregulă cu ea	părinții și elevii mă acuză în fața doamnei Lippy și a lui Brennan
4) dovada vrăjitoriei (viziuni, crime, etc)	iritația, moartea lui John
5) probele sunt analizate în tribunal	???
6) condamnare la spânzurătoare	

— Nu sunt sigură care e echivalentul procesului de la tribunal, spun eu. Și în plus, majoritatea lucrurilor s-au întâmplat deja. Nu le mai pot opri. Era măcar posibil să scapi de o condamnare la moarte?

— Uneori, da. Dar acuzatul avea nevoie de multă susținere și de un mod de a se face auzit. Ai nevoie de un public care să te asculte și va trebui să fii convingătoare.

Mi se strânge stomacul atât de tare încât mi se înmoaie genunchii.

— Adică să țin un discurs?

— Da, bănuiesc că da.

Face o pauză și știu ce urmează să spună.

— În plus, tribunalele noastre nu erau atât de formale precum îți imaginezi. Era mai mult un eveniment la care participa întreaga comunitate. Există o adunare în școală, la care o să se discute moartea lui John?

Mă uit în jos la mâinile mele, care nu mai iau notițe.

— Da, o să fie o ședință astăzi.

— Providența.

— Vrei să spui, tot ce e mai rău posibil.

Motive să mă urască

Strâng în pumn hârtia cu scrisul meu urât de mână și mă așez în ultimul rând al amfiteatrului. Oamenii vorbesc între ei în șoaptă și e forfotă.

Directorul Brennan își drege vocea și urcă pe podium.

— După cum știți cu toții, unul dintre elevii noștri a murit ieri, în mod tragic.

Ignor ce spune mai departe și mă uit peste discursul meu. Mâinile îmi tremură și hârtia foșnește. *Mă rog să nu leșin.* De când am venit în Salem, am leșinat deja de două ori, din cine știe ce motive. *Și mă rog să nu arunce nimeni cu nimic în mine.*

— Samantha, dacă nu ești atentă, o să se rupă, mă avertizează Elijah.

Strâng mai puțin hârtia în mână.

Mă uit la capetele elevilor din fața mea și, fără să vreau, încep să le număr. Când ajung la cinci sute, încep să mă panichez.

Elijah pare să fie calm, dar îmi dau seama după cuta de pe frunte că își face griji.

— Dacă simți nevoia să vomți, îți sugerez să faci asta înainte de discurs.

— N-am mâncat nimic astăzi, spun eu.

Ridică o sprânceană.

— Asta e bine.

Nu pot să nu-i dau dreptate.

— Acum aş dori să dau cuvântul unora dintre prietenii cei mai apropiați ai lui John, spune Brennan, încheindu-și scurta introducere.

Descendentele urcă pe scenă îmbrăcate în rochii negre, lungi până-n pământ, care le fac să pară că plutesc. Lizzie are în brațe un buchet de trandafiri violet-închis, care de la distanță par negri. Așază buchetul lângă fotografia lui John de pe scenă.

Trandafirii ăia! Sunt la fel ca cei pe care i-am văzut lângă felinarul din oraș. Gândurile mi se învălmășesc. Oare și trandafirii aceia au fost aduși de Lizzie? Susannah a spus că Lizzie a fost mai afectată decât toți ceilalți și că mă învinovățește pe mine. S-a întâmplat ceva rău cu cineva drag ei?

Lizzie înaintează pe podium alături de celelalte trei fete.

— Aș putea să vă țin un discurs elaborat despre cât de special era John sau ce viață minunată a avut până ieri. Cu toții l-ați cunoscut. Cu toții știți adevărul.

Vocea ei e rece și hotărâtă.

— N-o să vă fac să râdeți sau să plângeți și n-o să vă spun nici măcar cum mă simt fără el. Sentimentele mele sunt cât se poate de clare. Le pot rezuma într-un singur cuvânt: furie.

Aflate în spatele lui Lizzie, Descendentele se uită una la alta. Presupun că nu se așteptau la discursul ăsta.

— N-ar fi trebuit să moară. Nu a fost un accident. Și persoana responsabilă trebuie să plătească. Cu toții știm cine este. Samantha Mather.

Pe frunte îmi curg broboane de sudoare și mă afund în scaun cât de mult pot. Mă apucă greața și cu coada ochiului văd lumini care pâlpâie ca blițurile unei camere foto.

— Susannah a fost de față când Samantha a încercat să-l atace pe coridor. Eu am fost martoră când Samantha l-a amenințat în clasă. Iar Jaxon a văzut urmele mușcăturii ei în palma lipsită de viață a lui John.

Inima aproape mi se oprește când aud numele lui Jaxon. A vorbit cu Descendentele despre mine? El e singurul care m-a auzit când i-am spus lui Bradbury despre faptul că l-am mușcat pe John de mână. M-a mințit în tot acest timp? Trădarea mă înjunghie, și tot ce vreau e să fug. Din mulțime se aud reacții surprinse, suspine și șoapte. Multe capete se întorc ca să mă caute cu privirea. Elijah e neliniștit. Asta e condamnarea mea. Brennan se ridică, părând pe punctul de a o întrerupe pe Lizzie.

— Asta e tot ce avem de spus.

Lizzie se întoarce cu spatele la public. Susannah ezită în fața microfonului, dar Lizzie o prinde de braț. Coboară de pe podium și fetele o urmează. Lizzie le-a convins că am avut de-a face cu moartea lui John. Iar Jaxon... Îmi vine să plâng.

Brennan, roșu la față, ia microfonul.

— Ăăă... așa vrea să spun că din ancheta poliției a rezultat că moartea lui John a fost, cel mai probabil, un accident, așa cum am mai spus. Acum așa vrea să-l invite pe scenă pe domnul doctor Myers, terapeut specializat în suferința de a pierde pe cineva drag.

Domnul doctor Myers urcă pe podium.

— Poate că nu e o idee atât de bună, spun eu.

— Samantha, nu poți să mai dai înapoi. Ori te duci în fața mulțimii, ori procesul tău se termină. Lizzie câștigă.

— Cum pot să mai schimb părerea oamenilor după discursul lui Lizzie?

— Trebuie pur și simplu să aduci o urmă de îndoială în mințile lor. Să-i faci să se întrebe de ce nu te plac. Asta e șansa ta. Nu o rata.

Respir adânc. Trebuie să mă concentrez pe motivul pentru care încerc să rup blestemul. Tatăl meu... acum și Susannah. Am văzut-o ezitând pe scenă. Nu e de acord cu Lizzie, cel puțin nu pe deplin. Am nevoie de orice urmă de sprijin pe care o pot găsi.

Îmi tremură tot corpul când mă ridic. Din fericire, toată lumea îl urmărește pe Myers. Mă lipesc de perete și mă îndrept spre podium. Nu stabilesc contact vizual cu nimeni pentru că nu îndrăznesc. Urc scările spre podium.

— Ușurel, Samantha, spune Elijah.

Doctorul Myers pare derutat când mă vede apropiindu-mă.

— Trebuie să spun ceva, zic încet.

Brennan încearcă să urce pe scenă, dar Myers îl oprește cu un gest. Spre surprinderea mea, Myers pune microfonul înapoi pe podium și face un pas în spate. Nu sunt sigură dacă îi sunt recunoscătoare sau dacă îmi doresc să mă fi oprit.

Îmi pun discursul mototolit pe stativ. Încăperea e neobișnuit de tăcută. Nimeni nu mișcă. Nu mă uit la cei din mulțime. Nu pot. Mă concentrez pe foaia mea și încerc să îmi calmez vocea tremurândă.

— Eu... ăăă... Știu că... nu am făcut o impresie bună în fața voastră. Unii dintre voi... au motive îndreptățite să mă urască.

Lumea începe să șușotească și consilierul face liniște în sală.

— Dă-te jos de pe scenă! strigă cineva și câțiva elevi mă huiduie.

Îmi înrăutățesc singură situația.

— Sunt multe...

Huiduielile se înmulțesc.

— Ucigașo! strigă Lizzie, și mulți o imită.

Îmi ridic privirea și mă uit spre public pentru prima dată. Chipuri furioase se holbează la mine. Îmi dreg vocea, iar Brennan și doctorul Myers încearcă să liniștească elevii ostili. Îmi netezesc foaia cu discursul, sperând ca lumea să se oprească din huiduit suficient de mult timp cât să apuc să spun ce am de spus.

Cu o singură mișcare necontrolată, scap foaia și aceasta cade spre marginea scenei. Elijah o prinde din zbor. Îmi ia o secundă până să-mi dau seama că în amfiteatru s-a lăsat liniștea. Încet, Elijah ridică foaia. Toată lumea se holbează la felul în care hârtia plutește în aer. O iau de la Elijah, dar acum pare ridicol să-mi reiau discursul. Cum aș putea să continui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat?

Arunc o privire spre mulțime, ca și cum m-aș uita pe furiș la o tăietură dureroasă. Descendentele sunt atente la mine. Bine. Îl văd pe Jaxon cu coada ochiului, dar nu mă uit direct la el. Îmi împăturesc discursul și îl pun în buzunarul de la spate.

— Nu sunt perfectă. Sunt departe de a fi perfectă. Sunt ciudată. În jurul meu se întâmplă mereu lucruri stranii. Nu știi de ce, și poate că n-o să știi niciodată. Totuși, pot să explic ce s-a întâmplat cu foaia. A fost un spirit. Nu reușesc să-mi fac prieteni la școală, dar mi-am făcut un prieten printre cei morți. Măcar atât.

Se aud câteva râsete neliniștite, care se opresc la fel de repede cum au început.

— Și sunt destul de sigură că știi de ce a murit John, deși nu știi cum.

Tensiunea din sală e palpabilă.

— Dar, ca să vă explic, trebuie să încep de la început. De la Procesele vrăjitoarelor, s-a întâmplat de trei ori ca mai mulți descendenți să moară. Prietenul meu, care e spirit, m-a ajutat să îmi dau seama că decesele se întâmplă după un tipar. Membrii descendenți din toate familiile

importante care au jucat un rol în Procesele vrăjitoarelor trebuie să se afle în Salem în același timp. Acum câteva săptămâni, familia Mather era singura familie importantă care lipsea. Și după cum probabil că ați observat, când m-am mutat eu aici, oamenii au început să moară rapid.

Spre surprinderea mea, lumea nu se comportă ca și cum aș fi spus cel mai ridicol lucru pe care l-au auzit vreodată. Aruncând o privire în direcția lui Jaxon, văd că își sprijină capul în mâini. Buza de jos îmi tremură.

— Ați spus că sunt blestemată. Ați avut dreptate. Și la fel sunt și Descendenții, și familiile lor, și posibil întreg orașul.

Faptul că spun în sfârșit cuvintele astea mă face să mă simt ușurată. Am fugit de adevăr prea mult timp.

— Încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Dar nu cred că o să reușesc de una singură. Nu vă cer să mă plăceți. Vă rog doar să mă lăsați să găsesc o soluție.

Lumea începe să șoptească.

— Atât am avut de spus, cred. Mulțumesc că m-ați ascultat.

În timp ce cobor de pe podium, o fată strigă:

— Dovedește că poți să vezi o fantomă!

Nu din nou. Toată încăperea așteaptă răspunsul meu.

— Nu.

Dar, în momentul în care rostesc cuvântul, Elijah mă ridică în aer, prinzându-mă de talie. Mulțimea șocată erupe. Nimeni nu încearcă să preia controlul situației. Îi întâlnesc privirea lui Susannah, iar Elijah mă lasă înapoi pe podea. Susannah dă din cap încet, cu calm, în timp ce Alice și Lizzie se ceartă de-o parte și de alta a lui Mary, căreia pare să îi fie rău.

Nu mă așez înapoi în amfiteatru. Arunc o privire spre Jaxon, dar el nu mai e acolo. Ies pe ușile duble și apoi afară din școală.

Corbul și ștreangul

Masa la care stăm eu și Elijah e acoperită de cărți și vechi manuscrise ale Proceselor vrăjitoarelor. Sala bibliotecii publice e înghesuită, dar măcar e privată.

Arăt spre cartea pe care o citesc.

— Aici scrie că Cotton avea prejudecăți față de Burroughs din cauza valorilor lui neortodoxe. Din câte îmi dau seama, spânzurarea lui Burroughs a fost singura la care a asistat Cotton. Dar nu am citit încă transcrierea procesului.

Elijah dă din cap.

— Îmi aduc aminte de Burroughs. A avut de-a face, în mod nefericit, cu familia logodnicei mele. Le datora bani. Deși a plătit până la urmă datoria, logodnica mea îmi spunea tot felul de bârfe care circulau despre el. Când ea a răstălmăcit zvonurile, le-a transformat într-o acuzație de vrăjitorie. A fost acuzat că este liderul vrăjitoarelor pentru că era preot.

Trebuie să fie ciudat pentru el să facă cercetări despre oamenii pe care logodnica lui i-a acuzat de vrăjitorie.

— Nu sunt sigur care e legătura între toate aceste lucruri. Totul e atât de încurcat. Dar trebuie să existe un element comun pe care nu l-am observat.

— Într-adevăr.

Mă joc cu capacul pixului.

— Doar gândesc cu voce tare. Ce am învățat din lucrurile pe care le-am văzut eu până acum? În primul meu vis au apărut un corb și un ștreang. În al doilea vis, am asistat la discursul lui Cotton despre vrăjitorie și am mai văzut un ștreang. Iar în viziuni l-am văzut pe John strivit și o fată spânzurată. Când l-am invocat pe Cotton, am văzut spânzurarea lui Burroughs. Asta înainte să se transforme în Susannah.

Elijah și cu mine rămânem tăcuți o vreme, încercând să ne dăm seama, pentru a o suta oară, în ce fel sunt aceste evenimente conectate.

— Ghicitori, metafore și înțelesuri duble, spun eu. Ai găsit ceva despre femeia-corb pe care doamna Meriwether a zis că o visa bunica?

— Nimic legat de Procese. Dar oamenii erau mai superstițioși pe atunci și se abțineau să pună pe hârtie ceva care ar fi putut atrage un blestem sau magie neagră. E posibil să nu fi căutat îndeajuns de în amănunt. O să caut în jurnale mai recente, din secolul nouăsprezece. S-ar putea să fie vorba de altă specie de pasăre. Sau poate că nu am luat în considerare ce ar putea însemna metafora unei păsări.

Metafore despre păsări... zbor, planare, pene. Pene gravate în rama unei ferestre. Casa din pădure. Povestea despre femeia cu păsări moarte.

— Îmi scapă ceva, spun eu punând pixul jos. Cred că mi-am blocat amintirile, sincer vorbind. Mi s-a mai întâmplat asta înainte, când nu credeam că lucrurile astea pot fi reale. Ții minte când mi-am petrecut ziua cu Jaxon, iar tu m-ai așteptat lângă ușa de la intrare când m-am întors? Ai văzut unde am fost?

Când îi rostesc numele lui Jaxon cu voce tare, simt o durere ascuțită în piept.

— Nu. Eram preocupat de propria mea cercetare.

Singura dată când ar fi fost util să mă urmărească, n-a făcut-o.

— Am fost în pădure. Am plecat să căutăm o casă, care s-a dovedit a fi cel mai înfiorător loc pe care l-am văzut vreodată. În casă era un dormitor ai cărui pereți erau plini de mângălituri făcute de un nebun. Iar rama ferestrelor era gravată cu pene. Jaxon mi-a spus atunci o poveste despre o bătrână care a locuit acolo și care mânca păsări. Suna atât de ridicol încât am ignorat povestea cu totul.

Elijah stă nefiresc de nemișcat.

— Și numele meu și al tatălui meu erau scrise pe pereți. Prenumele noastre, de fapt. Nu m-am gândit până acum că penele ar putea fi legate de femeia cu corbi.

Mi se pare foarte frustrant că nu mi-a trecut prin cap până acum.

Elijah rupe creionul din mână și îl pune pe masă. Cum am putut să fiu atât de proastă? Ar fi trebuit să-i spun despre numele de pe perete de la început.

— Unde e casa asta, Samantha?

— Pot să-ți desenez o hartă.

— Repede.

Desenez străzile și ce-mi amintesc din pădure.

— Jaxon a observat o potecă care ducea spre casă, dar nu sunt sigură unde era. Sunt destul de sigură că locul ăla e bântuit.

— Ai văzut pe cineva? întrebă Elijah.

E aproape panicat.

— Nu, dar am auzit o femeie plângând.

Dispare. Încă mai cred că povestea lui Jaxon e ridicolă, dar poate că există o urmă de adevăr în ea. Partea despre păsări. Păsări, pene, corbi. Nu e nevoie să fii un geniu ca să îți dai seama de legătură. Mă doare să mă gândesc la Jaxon,

mai mult decât aş fi crezut. Nu-mi vine să cred că a vorbit cu Descendentele despre mine. Pun pariu că s-a amuzat pe seama mea pentru că m-a făcut să cred că mă place.

Răsfoiesc cartea din faţa mea fără s-o citesc. Ochii mi se umplu de lacrimi şi încerc să-mi alung sentimentele, ascunzându-le împreună cu celelalte pe care nu le pot procesa acum. Jaxon nu e primul prieten care mă trădează, şi sunt sigură că nu va fi nici ultimul. Tocmai de asta nu las oamenii să se apropie de mine. Încăperea slab luminată, care părea antică şi romantică atunci când Elijah se afla aici, pare acum izolată şi lipsită de oxigen. Deschid uşa de lemn ca să las să intre aer şi văd un elev de clasa a noua de la şcoala mea, pe coridorul dintre rafturi. Se uită la mine curios. Mă întorc la masa rotundă ca să îmi strâng lucrurile.

— Mather? spune el.

— Poftim?

Inima îmi bate un pic mai tare.

— Te-am văzut ţinând discursul astăzi.

Se apleacă când trece pragul. Nu e chiar înalt, dar e vânjos şi ocupă tot spaţiul din prag.

— Bine.

Verific distanţa dintre locul unde mă aflu şi uşă, încercând să mă hotărâsc dacă pot sau nu să mă strecur pe lângă el dacă se dovedeşte a fi un ciudat.

— Cunosc istoria familiei tale.

— Grozav.

Nu sunt sigură dacă face mişto de mine sau dacă încearcă să vorbească cu mine.

— Pot să îţi fac o poză? întrebă el scoţându-şi telefonul.

— Nu, în niciun caz. Lasă-mă în pace.

Vreau ca oamenii să nu mă mai urască, nu să mă trateze ca pe o ciudată de la circ.

— Zâmbeşte, spune el.

Chiar înainte să apuc să spun „Ce?“, puștiul nesimțit îmi bagă blițul telefonului în ochi și îmi face cea mai proastă fotografie posibilă. Apoi o ia la fugă pe hol, râzând.

— O să-ți sparg telefonul ăla! strig eu după el, și tocmai atunci bibliotecara cu păr alb apare de după colț.

Încep să dezvolt o fobie împotriva bibliotecii ăsteia.

— Vorbește mai încet, spune ea. Mai sunt cinci minute până la închidere.

Se uită la mine cu o privire care îmi sugerează că știe ce am făcut.

Îmi iau geanta și mă îndrept spre scări. De ce mi-a făcut băiatul ăla o poză? Este un semn că s-ar putea ca lumea să nu mă mai urască sau înseamnă doar că au găsit noi metode de a mă tortura?

În timp ce ies din bibliotecă, îmi încrucișez brațele la piept în aerul rece al nopții.

— Și mai multe vrăji, spune Elijah, apărând lângă mine.

— Ce?

— Casa...

Pare chiar și mai agitat decât era când a plecat.

— Lângă ferestre și uși sunt pietre legate cu sfoară și sigilate cu ceară neagră. Nu știu exact ce înseamnă, dar nu îndrăznesc să pășesc dincolo de barieră.

Încerc să-mi amintesc dacă am văzut așa ceva în ziua când am fost acolo, dar probabil că oricum n-aș fi observat.

— Dar tu ești mort deja. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Privirea lui îmi sugerează că n-am habar de nimic.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Conversațiile importante nu trebuie să aibă loc pe stradă.

Zâmbesc auzindu-i tonul formal.

— E o grădină acolo, spun eu arătând spre Conacul Ropes, unde m-am întâlnit cu Descendentele.

— Da, acolo e bine.

Merge atât de repede încât aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu el. Nu l-am mai văzut niciodată așa de neliniștit.

Îl urmez pe sub arcade și prin labirintul de flori. Chiar și pe întuneric, locul ăsta pare însuflețit. Turnul gotic se conturează amenințător deasupra noastră în lumina lunii. Elijah se grăbește pe potecile neasfaltate, îndreptându-se spre o bancă de sub o arcadă acoperită de plante câțărătoare. Mă așez. Se așază și el lângă mine.

Elijah își adună gândurile.

— În timp ce răsfoiam jurnale vechi, am găsit informații supărătoare despre logodnica mea. Nu ți-am spus pentru că am crezut că sunt informații irelevante pentru tine și mă vizează doar pe mine. Vezi tu, logodnica mea a făcut o obsesie legată de moartea mea. M-a îngropat la marginea proprietății ei.

Așa e. Dacă te sinucizi, nu poți fi înmormântat pe pământ sfânt, sau ceva de genul ăsta. Oscilez între curiozitate și groază.

— Familia ei o găsea jelind la mormântul meu în fiecare noapte. Vorbea cu voce tare cu mine prin casă, refuzând să accepte că nu mai sunt.

Îmi amintesc ce mi-a spus Jaxon despre mama lui, care vorbea singură după ce și-a pierdut soțul.

— Din răzbunare, acuzațiile ei împotriva vrăjitoarelor au devenit mai frecvente și mai grave. Când s-au terminat Procesele, a cedat nervos. A devenit răutăcioasă și incoerentă. Norocul a fost totuși de partea ei. Datorită familiei ei influente, a fost scutită de rușinea îngrozitoare de a fi arestată.

— Puteai fi arestat doar pentru că erai nebun?

— Dacă crizele tale făceau rău celor din jur, atunci, da. Crizele ei erau... terifiante, din câte am citit. Deși nu a fost

arestată, a fost alungată din oraș. Ea a refuzat să plece, spunând că nu vrea să se despartă de locul în care eram eu înmormântat.

— Deci crezi că a locuit în casa aia? Cea din pădure? îl întreb eu, neliniștită.

— Știi că așa a fost. Părinții ei i-au cumpărat casa pentru că era chiar la ieșirea din oraș. Chiar și pe atunci, casa era departe de celelalte așezări, înconjurată de pădure. Pentru o perioadă, mama ei o vizita. Logodnica mea își pierdea mințile, iar izbucnirile ei violente deveneau din ce în ce mai dese. După un timp, mama ei n-a mai venit deloc. Am găsit o scrisoare în care spunea că a zărit-o pe logodnica mea după câțiva ani, de la distanță, și că părea murdară și sălbatică.

— Bine.

Îmi măsoar cu grijă cuvintele.

— Dar ce are asta de-a face cu penele gravate pe pervaz și cu povestea despre păsări pe care mi-a spus-o Jaxon?

Elijah pare cuprins de regrete.

— Ca toată lumea în acele vremuri, țineam și eu un jurnal. Era de piele, cu o pană gravată pe copertă. Făcea parte dintr-un set, iar logodnica mea avea celălalt jurnal. Ea m-a inspirat să le cumpăr, de fapt. Spunea că am părul negru ca de corb, iar porecla ei pentru mine era Pasărea. Obișnuia să-mi spună că atunci când o să murim, vom zbura împreună.

Elijah îți ferește privirea.

Dintr-odată, scrisul de pe pereți pare și mai groaznic. Și plânsetul pe care l-am auzit când am atins pana gravată. Creierul îmi este suprasolicitat. *De ce era numele meu acolo și la ce folosește locul ăla acum?*

— Elijah, poate că poveștile despre bătrâna malefică care locuia acolo erau de fapt despre logodnica ta, nu despre femeia cu corbii...

Vocea mea se pierde în timp ce încerc să-mi dau seama dacă femeia cu corbii și logodnica lui Elijah ar putea fi persoane diferite. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea fi.

— Nu am făcut legătura dintre cuvântul „corb“ și logodnica mea. Sunt supărat pe mine însumi pentru că nu am făcut conexiunea mai rapid. Ceva din desenul bunicii tale mi s-a părut familiar. Felul în care era aranjat părul femeii. Felul în care stătea. Doar că nu am putut să fac legătura până acum.

Inima îmi bate tare.

— De ce ar desena-o bunica pe logodnica ta?

— Și de ce ți-ar arăta Cotton un corb în vis?

Elijah pare la fel de neliniștit pe cât mă simt eu.

Logodnica lui Elijah este femeia cu corbii. Un singur lucru explică lucrul ăsta.

— Logodnica ta are legătură cu blestemul. Trebuie să aibă.

— Doar că nu mi-am imaginat niciodată...

Nu termină propoziția.

Elijah mi-a mai spus de câteva ori că logodnica lui a făcut multe dintre acuzațiile de vrăjitorie. Are sens să fie implicată în blestem.

— A ajutat la începerea isteriei.

— Da. Și dacă ea e implicată, înseamnă că și eu sunt, contrar a ceea ce credeam până acum, spune Elijah.

— Vrei să spui că ești și tu parte din blestem?

— Într-adevăr. E posibil. Eu am fost cel care i-a contestat acțiunile la momentul respectiv. Apoi m-am sinucis din cauza Proceselor și am lăsat-o singură. Și iată-mă aici din nou, încercând să te ajut să oprești blestemul. Are toate motivele să caute răzbunare.

— Dacă ești legat de blestem și reușim să-i dăm de cap, ce-o să se întâmple cu tine?

Am crezut mereu că Elijah e blocat aici din cauza sinuciderii, nu din cauza blestemului.

— Mă întrebi dacă o să rămân un spirit?

Dau din cap.

— Nu știu.

Simt o presiune pe piept. Pentru prima dată de când am aflat de blestem, gândul că l-aș putea opri nu-mi oferă niciun fel de sentiment de ușurare.

— Vrei să nu mai fii spirit?

Expresia de pe chipul lui e greu de descifrat, dar continuă să mă privească în ochi.

— Mi-am dorit asta deseori.

Presiunea din piept se extinde.

— Bineînțeles.

— Adevărul este că nu m-am simțit bine în toți acești ani. Mi-am detestat existența în cea mai mare parte. Iar întoarcerea în Salem nu a făcut decât să-mi înrăutățească suferința. Apoi...

În timp ce îl ascult vorbind, îmi este din ce în ce mai greu să respir.

— Apoi? șoptesc eu.

— Mi-am amintit motivul pentru care sufeream. Pierderea conexiunii, a frumuseții. Felul în care Abigail cânta în timp ce eu pictam. Felul în care râdeam când nu ne vedea nimeni. Și felul în care găseam bulgări-de-soare presați printre documentele mele, amintindu-mi ce motivație aveam în viață. A ține cu adevărat la cineva e o rațiune de a trăi. Când frumusețea a fost alungată din viața mea, n-am mai vrut să trăiesc.

Îl înțeleg perfect. Fără tata, nici nu mai știu cine sunt.

— Tu mi-ai amintit de acea frumusețe din nou. De când am murit, nu mi-am dorit niciodată viața înapoi. Asta până te-am întâlnit pe tine.

Sub arcade, pe băncuță, mă uit în ochii lui cenușii. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă aplec spre el până când ajung la doar câțiva centimetri de fața lui. El îmi dă părul pe după ureche cu blândețe.

— Samantha, eu...

— Nu-mi pasă, șoptesc eu.

Nu mă contrazice. În schimb, se apleacă și el spre mine și își lipește buzele de ale mele. La început cu blândețe, apoi apăsător. Gura lui rece se încălzește de la a mea. Totul la el pare însuflețit și înfometat. Își pune mâna pe ceafa mea și mă trage spre el.

Limba lui se strecoară în gura mea și corpul îmi tremură, de la buze până la pulpe. *Vreau asta, îl vreau pe el, cu totul. Nu-mi pasă că nu are sens.* Mă apropii de el și mă prind de hainele lui, trăgându-l spre mine. El mă ține strâns, buricele degetelor lui apăsate pe spatetele meu. Apoi, ca la o apăsare de buton, se oprește din sărut.

Îl privesc confuză. După un moment, îi dau drumul.

— Ce e?

El clatină din cap și se ridică.

— Asta nu se poate întâmpla, Samantha. Tu ești în viață.

Misiunea de la miezul nopții

Ceasul de pe noptieră anunță ora 2.27. Mă cuibăresc mai adânc în plapumă. Având în vedere cât de prost am dormit în ultima vreme, ar fi trebuit să adorm de mult. Dar detaliile blestemului mi se învârtesc prin minte și mă înnebunește faptul că nu pot găsi legătura dintre ele. Cât timp mai am la dispoziție?

Aud o bătaie ușoară la geam și mă ridic din pat, aruncându-mi deoparte plapuma și cearșaful. Mă uit cu ochii mijiiți la silueta ghemuită de pe acoperiș și zăresc forma unui coc.

— Susannah?

— Scuze, spune ea, dar vocea îi este estompată de geam. Mă ridic pe băncuța de la fereastră și o deschid.

— Cum ai ajuns pe acoperișul meu?

Mă uit în spatele ei ca să mă asigur că e singură.

Se strecoară la mine în cameră și închide fereastra.

— M-am cățarat pe grilaj și am sărit.

S-a cățarat pe casă? Aprind lampa de pe noptieră. E îmbrăcată în pijamale verzi și o haină groasă pe deasupra. Bine, deci nu poartă negru, e ca o mini-ninja și e în mijlocul unei misiuni la miezul nopții. Ce altceva mai am de aflat despre ea?

— Totul e pe dos, Samantha, spune ea și se așază în fața ferestrei.

— Da, știu, spun eu.

Nu știu exact cum să-i interpretez vizita. Pe de-o parte sunt ușurată, dar pe de alta sunt suspicioasă, mai ales după discursul plin de ură al lui Lizzie.

— Nu, vreau să spun că situația s-a înrăutățit. Trebuie să știu... ai mai avut viziuni? spune ea și simt teama din vocea ei.

— Vrei să zici altă viziune în afară de cea cu tine?

Mi-aș fi dorit să formulez altfel propoziția.

— Mda. O viziune cu altcineva? Chiar și cineva pe care nu cunoști?

Recunosc privirea din ochii ei. E aceeași privire pe care am avut-o și eu.

— Sora ta...

Ochii ei se măresc.

— Nu, adică n-am văzut-o pe sora ta. Dar s-a întâmplat ceva cu ea?

Panica din ochii ei dispare. Dă din cap.

— A fost internată în spital la scurt timp după ce am ajuns acasă de la școală. A leșinat.

Vocea îi tremură.

Mă așez lângă ea.

— Îmi pare foarte rău. Nu știu ce să spun.

— Și nu e singura. Fratele și verișorul lui Lizzie au fost implicați într-un accident de mașină. Verișorul a murit și fratele e la terapie intensivă. Iar unchiul lui Alice, proprietarul cafenelei, a făcut infarct.

Fratele și verișorul lui Lizzie? *De asta erau trandafirii ăia violet în oraș.* Am nevoie de toată rezerva mea de auto-control ca să nu încep să mă plimb prin cameră, digerând informațiile.

— Situația se înrăutățește.

— Cred că tu ești cheia care poate descifra blestemul. Sunt atât de neliniștită încât aproape izbucnesc în răs.

— Nu mi-ai spus nimic din ce se întâmplă. Ce te face să crezi că pot dezlega misterul blestemului?

— De asta sunt aici. O să-ți dau orice informație care te-ar putea ajuta.

Nu mă așteptam la răspunsul ăsta.

— Ce s-a schimbat?

Respiră adânc.

— Am încercat să facem vraja de claritate cu Lizzie și n-a funcționat.

— Vrei să zici că n-ai văzut chipurile estompate?

— Să-ți explic de la început. Alice, Mary, Lizzie și cu mine am fost prietene încă din copilărie. Mamele noastre au fost prietene, la fel și bunicile noastre. Și de când aveam zece ani, am făcut vrăji împreună. A durat mult până am reușit să facem vrăjile să funcționeze, și abia de curând am reușit să facem vrăji și pe cont propriu. Lizzie poate de mai mult timp. Dar noi, restul, am avut nevoie mereu de cerc. Și încă avem nevoie, pentru majoritatea vrăjilor.

— Cerc?

— Patru dintre noi.

— Dar John?

Susannah ezită la auzul numelui lui, și regret că l-am adus în discuție.

— El nu era atât de interesat de vrăji pe cât eram noi. Când venea cu noi, o făcea pentru Lizzie.

— Deci toată lumea știe că voi faceți vrăji... nu sunt doar zvonuri?

— Nu chiar. Oamenii fac supoziții, dar noi nu discutăm despre asta cu nimeni altcineva. De asta nu ți-am răspuns la întrebări când am venit la tine acasă.

Am avut dreptate. Sunt ca o societate secretă.

— Dar ați făcut o vrajă cu mine. Nu ați încălcat codul secret?

— Da și nu. Ideea e că eu am premoniții legate de anumiți oameni. Nu se întâmplă cu toți oamenii, dar despre unii dintre ei știu lucruri. Lizzie și Alice spuneau mereu că tu ești lucrul rău care vine în Salem, dar eu am știut din momentul în care te-am cunoscut că asta nu e adevărat. Alice s-a contrazis cu mine, dar Lizzie nici n-a vrut să audă. Într-un final, Alice a fost de acord că, dacă pot dovedi ceea ce spun, o să mă ajute să o conving și pe Lizzie. Atunci ne-am întâlnit cu tine în grădină și de aceea Alice a fost de acord să facem vraja împreună.

Alice citește în oase, iar Susannah are premoniții? Nu mai știu ce să cred.

— Mă testați?

— Da. Vraja de claritate ar fi trebuit să dezvăluie lucruri despre tine, să aducă adevărul la lumină. Dar nu ne așteptam la acele chipuri estompate. Nu ni s-a mai întâmplat așa ceva. Când l-am văzut pe Cotton, eu și Alice am început să ne certăm din nou. Am hotărât să ne întoarcem în pădure încă o dată, ca să dezlegăm misterul înainte de a-i spune lui Lizzie.

— Dar de ce te certai cu prietenele tale pentru mine?

Ce vede ea în mine?

Își pune mâna peste a mea.

— Samantha, Alice citea mereu în oase numele tău. Ești cu siguranță conectată cu noi, la bine și la greu.

— Și ce s-a întâmplat cu Lizzie?

— Am încercat vraja clarității în același loc din pădure, dar nu am reușit nici măcar o citire obișnuită a viitorului. Nu am reușit nimic. N-a funcționat deloc.

— N-ar putea să fie doar o coincidență?

Nu știu cum funcționează treaba asta, dar mi se pare că ar trebui să știu. Mă uit la fotografia tatei de pe noptieră. Susannah clatină din cap.

— Lucrurile astea nu se întâmplă aleatoriu. Tu ai făcut ca vraja să funcționeze. Sunt sigură de asta.

Deschid gura să protestez și o închid la loc.

— I-ați spus lui Lizzie?

Susannah se joacă cu fermoarul gecii.

— Alice a adus vorba despre tine când eram în amfiteatru chiar înainte... să se întâmple ce s-a întâmplat.

Oh, nu. Cea mai proastă sincronizare posibilă.

— Lizzie nu mai gândește limpede. Vrea să se răzbune pe tine. E convinsă că morțile și accidentele sunt din vina ta și face tot ce poate ca să convingă întregul oraș de asta. Și pentru că e supărată pe noi, nu ne spune ce plănuiește. Dar nu sunt doar zvonuri. Familia ei are o influență puternică în orașul ăsta.

— Ce să fac?

— Vino să te întâlnești cu noi mâine, în pădurea de lângă Walgreens, la miezul nopții. O s-o aducem pe Lizzie și o să lămurim lucrurile. Dacă nu putem lucra în echipă, o să avem de pierdut. Faptul că nu suntem unite ne face să pierdem timp prețios.

Mă cuprinde un fior.

— Bine.

Susannah își scoate telefonul.

— Trebuie să fug. Părinții mă așteaptă la spital.

Deschide geamul și iese.

— Susannah, să ai grijă. Viziunea pe care am avut-o...

— Vino să te întâlnești cu noi mâine, spune ea și închide fereastra în urma ei.

Cum să devii vrăjitoare

Îmi frec ochii în lumina primelor raze ale dimineții, în timp ce intru în bucătărie. Cafeaua e pe masă și e liniște în jur. Mașina lui Vivian nu e în fața casei. Se pare că mă evită. Într-un fel, asta doare mai rău decât furia. Ea e cea care a vândut apartamentul și m-a mințit. Apoi mi-a tras o palmă. De ce să fie ea cea care e supărată pe mine, după toate astea? Nu e drept.

Iau o cană și o umplu cu cafea pe jumătate și adaug un pic de scorțișoară. În coșul pentru reciclabile sunt sticle goale de vin. Poate că Vivian așteaptă să moară tata ca să scape de mine. Nu am alte rude și n-am unde să mă duc. Oare de ce nu mai ține la mine? Clatin din cap. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la asta.

— Elijah, spun eu așezându-mă la masa rotundă de lemn din bucătărie.

Elijah apare cu o carte veche, legată în piele, în mână. Se așază la masă și zâmbește.

— Ce bine. Ești trează.

Roșesc imediat și mă uit în jos, la cana de cafea. Gropițele lui îmi amintesc de gustul buzelor sale. Schimb subiectul, și întreb ce întreb de obicei, în fiecare dimineață.

— Ce face tata astăzi?

— La fel.

E sâmbătă, a trecut o săptămână de când am fost să-l vizitez la spital, iar separarea mă face să intru în panică.

— Mi-aș dori să-l văd.

Elijah mă privește cu compasiune.

— Îl ajuți mai mult dacă stai aici.

Îi sunt recunoscătoare că îmi amintește asta.

— Ce carte e asta?

— E o carte veche de vrăji. O folosesc ca să îmi dau seama ce fel de vrajă este în jurul casei din pădure. Am stat toată noaptea să găsesc o carte care să nu fie protejată de vreun farmec sau altul.

— Mă surprinde faptul că poți fi rănit.

Deși oricum nimic nu mai are sens.

— Trebuie să înțelegi că existența mea ca spirit nu are nicio dată de expirare garantată. Nu mi-ar plăcea să sufăr în următoarele sute de ani din cauza vreunei vrăji pentru că n-am fost atent.

Gândul că obiectele pot avea o asemenea putere este neliniștitor.

— Chiar s-ar putea întâmpla asta?

— Samantha, moartea dezvăluie faptul că lumea e mai uimitoare decât crezi. Vălul dintre ce e posibil și ce nu este deseori ridicat.

— Cred că trebuie să încep să mă obișnuiesc cu ideea de vrăji. Simt că până acum am stat deoparte.

— Cum așa?

— Păi, am pergamentul pe care mi l-ai dat. Poate că există vreun fel de vrajă care să ne dezvăluie identitatea celui care a scris simbolurile.

Deși e puțin probabil să funcționeze, ne-ar scuti de o groază de timp pierdut.

Elijah zâmbește.

— Te transformi în vrăjitoare cumva?

Mă prefac deranjată.

— Nu e amuzant. Deci ai aflat ce înseamnă pietrele alea și restul lucrurilor din casă?

— Cred că sunt parte dintr-un fel de vrajă de protecție, care să țină lucrurile înăuntru, sau să nu permită intrarea din exterior. Nu sunt sigur. Ar putea fi și un mod de a ascunde casa. Nu am avansat prea mult în cercetările mele.

Mă întreb de ce folosește Elijah o carte veche de vrăji ca să descifreze o vrajă nouă. Înlemnesc, cu cana în mână.

— Elijah, crezi că există vreo șansă ca logodnica ta să mai fie încă pe aici?

— Da. Cred. E una dintre cele mai mari temeri ale mele. E unul dintre motivele pentru care nu am venit până acum în Salem.

— Dar n-ai văzut-o? Nu-i așa? Ai vedea-o dacă ar fi aici.

Tot ce ne lipsea era un spirit dement, obsedat de Elijah, ca să înrăutățească situația.

— Când m-am întors în Salem, în primele zile am fost în gardă, așteptând-o să apară. Când nu s-a ivit, am început să mă relaxez un pic. Până la urmă, am presupus că spiritul ei a trecut mai departe. Abia ieri am început din nou să mă tem.

Sunt sigură că, dacă ea ar fi știut unde este spiritul lui Elijah, ultimele trei sute de ani ar fi fost greu de suportat.

— Cum o cheamă? E ciudat să-i spun tot timpul „logodnica ta.“

— După cum ți-am spus și ieri, numele au putere. Am avut grijă să nu i-l pronunț în toți acești ani, și te-aș ruga să n-o faci nici tu. Dar îi știi numele. I-a acuzat pe Burroughs și pe Giles Corey... A depus mărturie împotriva lui Susannah Martin...

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit deja la asta. Iar detaliile astea nu fac decât să-mi confirme suspiciunile.

Pun pariu că logodnica lui era Ann. Ea era lidera fetelor care pretindeau că au fost atacate de acuzați.

Dau din cap.

— N-o să-i pronunț numele. Pot să văd cartea de vrăji?

Mi-o dă și e mai grea decât părea. Coperta de piele este veche și crăpată și are inserții argintii. O deschid cu grijă, iar paginile sunt groase și moi ca bumbacul. Vrajile sunt scrise de mână cu același tip de caligrafie pe care îl folosește Elijah. Cartea asta îmi oferă o senzație de familiaritate, în același fel în care casele vechi au personalitate.

Mă uit peste titlurile de vrăji. Sunt unele de dragoste, de protecție, bunăstare și armonie. Cartea asta trebuie să fi aparținut unei vrăjitoare bune. Aproape că izbucnesc în râs la gândul ăsta.

După ce răsfoiesc puțin, dau peste o vrajă care se numește „Originea Vrajilor“. Citesc în grabă textul.

— Aici scrie că poți să dezvălui semnătura unei vrăjitoare, ca să știi cine a aruncat vraja asupra ta.

Sprâncenele lui Elijah se încruntă.

— Nu știu ce să zic, Samantha. Dacă funcționează, riști să atragi atenția vrăjitoarei. S-ar putea să simtă că o cauți. Nu ai vrea să atragi atenția unei vrăjitoare atât de puternice ca cea care a făcut vraja cu iritația.

Ar putea avea dreptate. Dar asta e cea mai bună șansă pe care o avem.

— Poate. Dar cred că trebuie să riscăm. În plus, dacă e vorba de Lizzie, oricum ea mă urăște deja.

— Și dacă nu e Lizzie? întrebă el.

Viziunea pe care mi-a arătat-o Cotton cu spânzurarea lui Burroughs mă face să cred că aș putea avea un dușman secret. Dar e un secret numai pentru mine, nu și pentru dușman. Vraja asta ne-ar putea oferi informații concrete, care să ne dea șanse în plus în fața dușmanului.

— Atunci o să vedem ce facem. Sunt deja implicată până peste cap în asta... Doar nu crezi că poate fi logodnica ta, nu?

— Nu. Spiritele nu pot face vrăji.

Vocea lui e atât de hotărâtă încât mă întreb dacă a încercat și el vreodată să facă vrăji.

Cel puțin pot s-o scot pe ea din ecuație. Analizez lista de ingrediente necesare. Nu recunosc numele tuturor, dar, oricum, n-am fost niciodată bună la biologie. Oh, la naiba. Instrucțiunile spun că toate plantele trebuie să fie proaspăt mărunțite de către cel care face vraja.

Elijah stă în spatele meu și citește peste umăr.

— Cum ai de gând să faci rost de toate ingredientele astea?

Opțiunile îmi sunt limitate de faptul că nu am mașină și de faptul că n-o pot ruga pe Vivian să mă ajute. Mă uit pe fereastra din bucătărie.

— Cred că aş putea s-o rog pe doamna Meriwether. Bănuiesc că are în grădina aia mare câteva, dacă nu toate ingredientele.

Nu vreau să dau ochii cu Jaxon în momentul ăsta, dar acum nu mai contează ce vreau eu. În plus, doamna Meriwether adoră să gătească. Sunt sigură că îmi poate spune unde să găsesc ceva, dacă nu are ea în grădină.

Iau un pix și o foaie de hârtie din sertarul dulapului din bucătărie și transcriu ingredientele. Elijah se încruntă.

— Nu-mi prea place chestia asta.

— Nici mie, dar trebuie să profităm de orice oportunitate ni se arată în momentul ăsta. Susannah a venit la mine azi-noapte și mi-a spus despre oameni afectați de blestem în Salem. Problema se înrăutățește rapid.

După privirea lui, îmi dau seama că e de acord cu mine.

Termin de copiat lista, iar el dispare și ia cartea cu el. Nu-i nimic. Probabil că o să-mi fie mai ușor să vorbesc cu doamna Meriwether fără să fie și el de față.

Iau o ultimă gură de cafea și pun cana în chiuvetă. Ies pe ușa din spate și traversez gazonul spre casa doamnei Meriwether. Poate că Jaxon încă doarme.

Bat la ușa din spate. Durează doar un moment până ce mă întâmpină zâmbetul ei cald și obrajii îmbujorați.

— Bună dimineața, spune ea cu un accent irlandez jucăuș.

Zâmbesc și intru pe ușă.

— O zi bună și dumneavoastră.

Doamna Meriwether se luminează la față.

— De unde știai că ăsta e răspunsul corect?

— Am fost în Irlanda cu tata când eram mică.

Mă uit după Jaxon în timp ce o urmez pe doamna Meriwether pe hol, dar nu văd nici urmă de el.

— Intră și stai un pic.

Trece prin arcada de pe hol și intră în bucătărie.

Mă așez la insula din bucătărie, care este din nou plină cu deserturi minunate. Mă lasă să-mi aleg ce vreau, și accept cu bucurie.

— Mă întrebam dacă aș putea lua câteva lucruri de la dumneavoastră din grădină, spun printre îmbucături.

— Bineînțeles că poți. Ce anume cauți?

Entuziasmul ei mă face să mă simt mai în largul meu. Scot lista din buzunarul hanoracului.

— Praz sălbatic, Gaultheria, muguri de ferigă.

Citește lista și apoi mă privește curioasă.

— La ce folosești toate astea?

— Ăăă... o rețetă pe care am găsit-o.

— Știai că toate astea sunt plante specifice pentru New England?

Asta are sens, având în vedere că această carte de vrăji datează din vremea lui Elijah. Vrăjitoarea care a avut cartea asta avea nevoie să folosească doar ingrediente locale.

— Nu. Ce haios.

Vocea îmi este mai pițigăiată decât de obicei.

— Gaultheria se găsește în pădure.

Asta nu e bine.

— Deci nu aveți așa ceva?

Zâmbește.

— De fapt, am. Folosesc fructele pentru ceai nativ american. Dar, ca să fiu sinceră, mai știu o singură rețetă în care se pot folosi: brioșă de sezon.

La naiba. Știe că ăsta e un ingredient ciudat. Ar fi trebuit să cercetez mai mult înainte să vin aici. Așa-mi trebuie dacă am fost impulsivă.

— Oh.

Doamna Meriwether vine spre mine.

— Samantha, prazul și fructele de Gaultheria nu au ce căuta în aceeași rețetă.

Mă uit la deserturi, sperând ca unul dintre ele să mă ajute cu un sfat.

— Mi-e teamă că o să mă credeți nebună.

— Ai fi surprinsă cât de multe lucruri pot accepta, mai ales dacă e vorba de adevăr.

E atât de calmă și înțelegătoare încât mă simt îngrozitor.

Ce m-a făcut să cred că pot s-o păcălesc pe femeia asta, care gătește în mod profesionist?

— Ingredientele sunt pentru o vrajă.

Spre marea mea surprindere, ea râde.

— Parcă ai fi tatăl tău. Obişnuiam să ne petrecem ore întregi în grădinile părinților noștri, încercând să amestecăm ingrediente pentru vrăji. Poate că de asta, când am crescut, el a devenit importator de mirodenii, iar eu, patiser.

Aproape că mă înec cu pateul pe care îl mănânc. Tata? Amestecând ingrediente pentru vrăji? Țsta pare ultimul lucru pe care l-ar face tata. Nu mă lăsa nici măcar să îmi ghicesc viitorul în parcul de distracții. Brusc, văd aface-rea lui cu mirodenii în cu totul altă lumină. Cât de multe lucruri s-au schimbat în legătură cu el după ce a murit mama?

— Au funcționat vreodată poțiunile pe care le făceai?

— A, nu. Nu chiar. Dar asta nu ne-a descurajat.

Râde din nou.

— Nu-ți poți imagina cât de furioasă a fost Charlotte în ziua în care am folosit toată menta pe care ea și-o punea în limonadă.

De data asta, zâmbesc și eu.

— Deci nu credeți că sunt nebună?

— Locuiesc în Salem. Există cel puțin zece magazine în zonă care vând tonice și poțiuni pentru dragoste ade-vărată și orice alte lucruri mai vrei. Toată lumea crede că prăjiturile mele sunt magice. Nimic nu se compară cu magia ciocolatei ca să trezească toate simțurile.

Îmi face cu ochiul.

Nu m-am gândit până acum că vrăjile sunt o parte im-portantă din cultura locului.

— Îmi pare rău că nu v-am spus de la început. Serios.

— Nu-ți face griji. Încrederea se crește în timp. Tu încă plantezi primele semințe.

Își șterge mâinile de șorț.

— Să ne apucăm să adunăm ce îți trebuie?

Iau ultima îmbucătură de rulou cu scorțișoară și za-hăr. Mă conduce afară pe ușă și pe o potecă pietruită spre grădină. O parte este acoperită, ca o seră, iar un perete de piatră încercuiește cealaltă parte.

Doamna Meriwether arată spre pietre.

— Mama spunea mereu că pietrele astea erau recolta de iarnă în New England. Pentru că de fiecare dată când ninge, rămâneau mereu pietre la vedere. Singurul lucru pe care îl puteau face cu ele era să construiască ziduri.

Îmi aduce mai întâi fructele de Gaultheria și îmi dă un bol de lemn în care să le pun. Mă convinge să încerc și eu una. Au gust de conifer. Pe măsură ce adunăm tot ce e pe listă, îmi explică despre arome ale plantelor și îmi arată ce specii se folosesc pentru a trata anxietatea, bolile sau pentru înfrumusețare.

Bolul meu se umple repede, și sunt ciudat de mulțumită de experiența asta. În timp ce ne întoarcem spre casă, chiar zâmbesc. Îmi dau seama cum de tata și cu ea erau cei mai buni prieteni. Ea e una dintre cele mai bune la suflet persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Deci, Samantha, spune doamna Meriwether când ne întoarcem în bucătărie. Vrei să aduci instrucțiunile pentru vrajă ca să te ajut?

Dacă fac vraja aici, nu risc ca Vivian să se întoarcă acasă și să afle. De asemenea, instrucțiunile păreau foarte complexe și ar fi frumos să am parte de ajutor. Dar o să trebuiască să explic ce face vraja asta.

— Oh, haide. O să fie amuzant. Și când se trezește Charlie, putem să-i povestim. Sunt sigură că o să ne amuzăm împreună.

Pare atât de fericită la gândul ăsta.

Faptul că l-a menționat pe tata mă face să cedez. Nu sunt sigură că lui i s-ar părea amuzantă povestea cu vraja, dar îmi place ideea că se va trezi și că vom râde împreună.

— Bine. Vin imediat.

Pun bolul pe masă și alerg spre casă prin iarbă. Când deschid ușa din spate, îl văd pe Elijah așteptându-mă.

— Am auzit, spune el.

Nu sunt sigură dacă asta înseamnă că e de acord sau nu. Îmi dă cartea. Deschid ușa din nou, dar el nu mă urmează. Mă opresc.

— Vii?

— O să vin puțin mai târziu. Caut ceva.

După cât de secretos este, probabil are legătură cu lo-godnica lui.

— Bine. Ne vedem curând. Succes cu căutările, spun eu și ies din nou.

Mă întorc în bucătăria doamnei Meriwether și pun cartea veche pe masă.

— Ce interesant! Cartea asta trebuie să aibă vreo două-trei sute de ani.

Analizează coperta de piele.

— Mi-ar fi plăcut să am asta când eram mică.

Răsfoiește paginile, exclamând de uimire când citește numele de vrăji.

— Pe care dintre astea o facem?

— „Originea vrăjilor“, spun eu, iar ea așteaptă o explicație.

N-am de ales, așa că trec la subiect.

— Nu știu dacă v-a spus Jaxon, dar am fost acuzată că iritația de la petrecere a fost din vina mea. Încerc să-mi dau seama cine e de vină, pentru că cred că persoana respectivă mi-a înscenat totul.

Scot bucățica de pergament din portofel și i-o dau doamnei Meriwether.

— Am găsit asta la petrecere.

Desface hârtia, iar eu răsfoiesc paginile cărții.

— Și eu care credeam că facem o vrajă de dragoste... spune ea, părănd mai serioasă decât era în urmă cu un moment.

Citește vraja pe care am ales-o.

— Păi, merită încercat.

— Mamă... Sam?

Jaxon intră în bucătărie, îmbrăcat în pijamale, cu părul blond ciufulit și acoperindu-i ochii.

Inima îmi bate tare și, instinctiv, mă așez în fața lui ca să nu-l las să vadă cartea de vrăji. Alung valul de emoții care amenință să se spargă. El se uită de la una la alta, cu suspiciune.

— Vrei micul dejun, Jaxon? Avem omletă cu broccoli și brânză, iar sucul de portocale e în frigider.

Jaxon se uită fix la mine.

— Ce faceți aici?

— O vrajă, spune doamna Meriwether ca pe ceva obișnuit.

Nu e plăcut să văd cum expresia lui Jaxon e cuprinsă de șoc pe măsură ce digeră informația.

— Cu siguranță nu faci o vrajă la mine în bucătărie, Sam.

Îmi încleștez maxilarul și mă uit la el.

— Poți să ne ajuți dacă vrei, dragul meu, spune mama lui. Dar dacă nu vrei, ia-ți te rog omleta în sufragerie. Cred că avem nevoie să ne concentrăm.

— Mamă! Nu glumesc!

Doamna Meriwether face o pauză, apoi spune.

— Bine, dragă. Ce anume te deranjează?

— Știi ce mă deranjează. Timp de ani de zile, toată lumea te-a crezut nebună din cauza ei...

Pare frustrat.

— Bunica mea, ghicesc eu, și știi că am dreptate.

Jaxon mi-a povestit că mama lui a avut probleme când oamenii o credeau nebună. Mi-a spus că au existat și „alte motive“ în afară de depresie. Doar că nu am făcut legătura până acum.

— Când în sfârșit oamenii au uitat, tu te apuci de făcut vrăji? Iar tu...

Se uită la mine și nu termină propoziția. Ochii lui mă privesc acuzator.

Doamna Meriwether își privește fiul în timp ce el se luptă cu propriile emoții.

— Mă aflu în bucătăria mea. Nu ar trebui să-ți faci atâtea griji despre ce crede lumea. Pe lângă asta, știi că Charlotte mi-a fost ca o mamă. Nu regret niciun moment pe care l-am petrecut cu ea, indiferent de ce zic oamenii slabi la minte din oraș.

Jaxon se uită fix la mine.

— Aveai dreptate. Oamenii de lângă tine chiar au de suferit.

— Dar tu?

Vreau să par sigură pe mine, dar vocea îmi tremură.

— Le-ai ajutat pe Descendente să mă crucifice.

Se uită în jos și clatină din cap.

— Știam că asta o să crezi. Nici nu știu de ce îmi mai bat capul.

Privirea de pe fața lui Jaxon mă face să vreau să-mi retrag cuvintele. El îmi întoarce spatele și pleacă.

— Jaxon, spun eu, dar el nu se întoarce.

Doamna Meriwether mă oprește înainte să mă duc după el.

— Lasă-i puțin timp. Jaxon e genul de persoană care are nevoie de timp ca să proceseze informațiile. Dacă insiști acum, nu faci decât să înrăutățești situația.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Meriwether.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Nu ai greșit cu nimic.

Ba am greșit. Am presupus tot ce e mai rău despre o persoană care a fost mereu drăguță cu mine. Mă întorc și mă uit la toate ingredientele pe care doamna Meriwether m-a ajutat să le adun și mă simt cuprinsă de remușcări.

— O să plec.

Expresia ei devine blândă.

— Nu o să faci așa ceva. Avem o vrajă de încercat. N-are rost să fie toată lumea supărată.

— Cum rămâne cu Jaxon?

Își netezește șorțul.

— Știu că ești îngrijorată pentru el. Este drăguț din partea ta. Jaxon al meu este o persoană foarte practică, dragul de el. Exact ca tatăl lui. Dar, uneori, oamenii au nevoie mai mult de încrederea celorlalți în ei decât de sfaturi despre cum ar trebui să procedeze. Cu timpul, o să învețe asta. Fii răbdătoare cu el, Samantha.

Vrea să spună că eu am nevoie ca el să aibă încredere în mine sau că eu trebuie să am încredere în el?

— Mulțumesc că sunteți atât de drăguță cu mine.

Își leagă din nou șorțul.

— Așadar. Ce facem mai întâi?

Mă uit în carte și încerc să-mi ignor tristețea.

— Trebuie să fierbem fructele de Gaultheria.

Doamna Meriwether scoate o oală mică, dar care pare grea.

— Asta se numește oală de supă-cremă. De la asta vine numele supei.

O umple pe jumate cu apă și o pune la fiert. Punem înăuntru fructele și întreaga bucătărie se umple de un miros mentolat. Citim instrucțiunile împreună. Din fericire, ea le înțelege mai bine, pentru că eu habar n-aveam ce înseamnă frunze „mărunțite fin“.

Doamna Meriwether îmi dă un cuțit și un fund de tocat.

— Mai întâi, taie rădăcina prazului. Așa. Apoi tai pe lung. Apoi le apuci cu degetele și tai în bucăți egale.

Sunt uimită de cât de repede i se mișcă mâinile. Iau cuțitul și încerc s-o imit. Din nefericire, am cam douăzeci

la sută din viteza ei și zero la sută din dexteritate. Tăiem împreună toate frunzele în bucăți egale și le punem în oală.

— Uau. Ce miros puternic, zice doamna Meriwether în timp ce privim ingredientele fierbând împreună într-o supă groasă.

Verific de mai multe ori instrucțiunile, iar doamna Meriwether scoate un mic termometru din sertar. Facem loc pe bufetul de lângă aragaz, iar eu desfac cu grijă bucățica de pergament. Mi se pare palpitant acum, că facem asta împreună. Așa mi-am imaginat întotdeauna copiii care fac fursecuri cu mamele lor.

Respir adânc și mă concentrez asupra incantației.

— Ce e ascuns, să fie dezvăluit. Fă-mă să văd mâna care a scris. Vreau să văd semnul tău magic. Cu aceste trei picături, arată-te.

Scot lichid fierbinte din oală cu o pipetă și las să curgă trei picături roșii pe pergament. Ne uităm amândouă fix la el, fiindu-ne frică să clipim. Lichidul roșu se împrăștie pe hârtie, pătând simbolurile negre. Apoi, dintr-odată, poțiunea roșie se scurge spre mijlocul foii de pergament și se adună într-un punct concentrat. Se curbează încet și se unduiește, ca și cum o peniță i-ar spune ce să facă. După un moment, desenează o pană roșie, frumoasă. Mă uit la ea, încercând s-o conving să se transforme în altceva. Orice altceva în afară de o pană. Mi se pune un nod în stomac și aproape că scap pipeta pe podea.

— Femeia cu corbi, spune doamna Meriwether șoptit. Apuc marginea hârtiei, încercând s-o ating cât mai puțin.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să fug.

Iau cartea. *Am nevoie de Elijah. Acum.*

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Doamna Meriwether pare serioasă, fără obișnuitul amuzament din privire.

— Bunica ta a spus...

O întrerup. Dacă nu plec acum, o să am un atac de panică.

— Nu sunt sigură. Dacă găsesc o explicație, promit că o să v-o spun. Îmi cer scuze din nou că plec așa brusc.

Ies în fugă din bucătărie înainte ca doamna Meriwether să apuce să-mi răspundă.

— Elijah, spun eu în timp ce alerg pe peluză.

Când deschid ușa din spatele casei, îl văd pe hol. Îi dau pergamentul. Chipul lui exprimă mai mult decât surpriză. Este furios.

— Nu e posibil, își spune el. Grăbește-te, Samantha. Plecăm.

Ușa de la intrare se trânteste.

— Sam? strigă Vivian.

Dacă fug acum din casă, o să mă vadă. Rămân nemișcată, neștiind ce să fac.

— Da?

Elijah ia cartea și pergamentul de la mine exact când Vivian ajunge pe hol.

— Unde ai fost? Te-am sunat pe telefonul fix și pe mobil de trei ori. Cred că ar trebui...

Mă vede și se oprește.

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăă, da.

Știu că n-o să mă creadă dacă îi spun că totul e în regulă.

— Mai repede, Samantha, mă roagă Elijah. O să te iau pe sus dacă nu găsești altă metodă de a pleca.

Insistențele lui nu îmi lasă timp să gândesc.

— Am uitat că am de predat o lucrare luni.

Îngrijorarea îi dispare de pe față.

— Mă gândeam că am putea să-l vizităm pe tatăl tău. Iar pe drum, putem să discutăm despre certurile pe care le-am avut în ultima vreme. Știu că a fost o perioadă grea pentru tine și știu că și eu am fost nervoasă în ultima vreme.

Asta mă surprinde. Niciodată nu a încercat să rezolve lucrurile așa. Dar adevărul e că nici nu ne-am mai certat așa rău vreodată. O parte din mine vrea să accepte oferta, vrea să o ierte și să creadă că există o explicație pentru factura medicală. Dar trebuie să plec cu Elijah și să aflăm ce înseamnă pana.

— Trebuie să mă întâlnesc cu grupul de studiu la bibliotecă.

Mă întorc spre ușa din spate. Nu îmi place că trebuie să plec, dar nu pot să rămân.

— Uite cum mă străduiam să fac un gest frumos, când de fapt eu ar trebui să fiu cea supărată pentru felul în care te-ai purtat. Și încă nu ți-am dat voie să pleci, spune ea, durerea din voce transformându-se în furie.

Întind mâna spre clanță și o apuc. Îi arunc o privire lui Vivian. E foarte nervoasă. O iau la fugă.

— Să nu îndrăznești să fugi când vorbesc cu tine, strigă ea, atât de tare, încât o aud de pe stradă.

Nu mă mai uit înapoi. E prea târziu să mă răzgândesc. Dar o parte din mine se teme că, refuzând oferta lui Vivian, tocmai am distrus relația dintre noi pentru totdeauna. Tata ne împăca mereu, era ca un disc dintre vertebre. Acum nu facem decât să ne torturăm una pe alta în cel mai dureros mod. Poate că relația noastră nu poate funcționa fără el.

— Pe aici, spune Elijah, ținând pasul cu goana mea.

Nu există nicio cale de scăpare

Îmi șterg sudoarea de pe frunte în timp ce intrăm pe o alee pietruită de la ieșirea din oraș. M-am oprit din alergat cu cinci străzi în urmă, dar încă răsuflu greu.

— Am încurcat-o rău.

— Nu puteam să risc să te mai las să stai acolo, spune Elijah.

— Bine, dar de ce?

Mă opresc, pentru că nu vreau să plec de pe strada asta pustie, unde pot merge alături de el.

— Ai atras atenția asupra ta cu vraja pe care ai făcut-o astăzi. Atenția logodnicei mele.

Mă simt vulnerabilă.

— Deci acum știe unde locuiesc?

— Cred că știa deja unde locuiești. Stai în casa care mi-a aparținut. Dar probabil că nu știa că poți face vrăji.

— Vrei să spui că tocmai i-am dat de înțeles că sunt o amenințare pentru ea?

— Așa cred.

Dacă nu reprezentam o amenințare pentru ea înainte, iar ea făcea deja vrăji, aș fi putut la fel de bine să-mi desenez o țintă pe frunte.

— Dar mi-ai spus că spiritele nu pot face vrăji.

— Nu pot.

— Îmi scapă ceva?

El dă din cap, părând că nu se simte în largul lui.

— Sam?

Mă întorc pe călcâie și îl văd pe Jaxon venind de după colț. Sunt pe de-o parte ușurată, pe de-o parte înfricoșată că mă caută. M-a văzut vorbind cu Elijah?

— M-ai urmărit?

— Știu că îți place de băiatul ăsta, dar nu avem timp pentru el. Trebuie să îți spun ceva, spune Elijah și am senzația că n-o să-mi placă ce are de zis.

Jaxon vine spre mine.

— Da, păi, ai văzut pe cineva murind, apoi ai levitat pe scenă. Te gădesc făcând vrăji cu mama, și apoi te văd fugind pe stradă. Cred că am avut destule motive să te urmăresc.

— Nu i-ai spus lui Lizzie că l-am mușcat pe John de mână, nu-i așa?

— Tu ce crezi?

— Jaxon, îmi... îmi pare rău. Nu știu ce să spun.

— De ce nu începi prin a-mi explica ce se întâmplă?

— Samantha, spune Elijah.

Nu e nevoie să mă uit la el ca să știu că asta nu-i o idee bună.

— Nu am timp.

E cel mai sincer lucru pe care i-l pot spune.

— De ce?

— N-ai înțelege.

Îmi încrucșez degetele.

Jaxon așteaptă să continui. Când vede că nu mai spun nimic, mă întreabă:

— De ce nu ai încredere în mine?

Mi se frânge inima.

— Nu e vorba de asta.

Elijah își aruncă mâinile în aer.

— Atunci de ce nu-mi spui nimic? întrebă Jaxon. Am aflat abia când a aflat și restul școlii că ți s-au întâmplat lucrurile alea. Până și Descendentele știu mai multe decât mine.

Deschid gura să spun ceva, dar el mă oprește.

— Nu încerca să-mi spui că nu știau. Le-am văzut expresiile. Apoi, crezi minciunile lui Lizzie despre mine. Ele nici măcar nu se poartă frumos cu tine. În timp ce eu fac tot ce pot pentru tine, iar tu mă lași pe dinafară.

Îmi mușc buza. Am înțeles greșit motivul pentru care Jaxon era supărat pe mine. Nu pot decât să fiu de acord cu el.

— N-am vrut să te las pe dinafară, șoptesc eu.

— Atunci n-o mai face, spune Jaxon.

Elijah se plimbă nerăbdător în jurul nostru.

— Cu cât amâni mai mult, cu atât te afli în și mai mare pericol.

Ceea ce înseamnă că și Jaxon este în pericol, pentru că se află lângă mine.

— Nu ești în siguranță aici, spun eu.

Jaxon se uită în jur, la casele vechi și băncile elegante.

— Suntem pe o stradă liniștită, într-un cartier de lux. Și e încă lumină afară. Nu cred că se poate să fim mai în siguranță decât aici.

Roșesc, rușinată de cât de paranoică par.

— Știu. Nu sugerez că o să ne atace copacii. Spun doar că nu e sigur pentru tine să fii în preajma mea.

— Și din nou, întreb de ce.

Nu l-am mai văzut pe Jaxon purtându-se așa. E foarte serios.

Ce aș putea să-i spun care să nu sune nebunește pentru el?

— Vreau să-ți spun, dar nu știu cum.

— Ai sentimente pentru mine, Sam?

Face un pas către mine și inima începe să-mi bată mai tare.

— Trebuie să știu. Pentru că dacă simți ceva pentru mine, o să lupt până îmi spui ce se întâmplă. Dar dacă nu simți...

Mă uit la Elijah, care mormăie nefericit și se îndepărtează puțin ca să-mi dea spațiu. Instinctul îmi spune s-o iau la fugă. Sunt groaznic de speriată și nu vreau să am conversația asta în fața lui Elijah. Dar nu pot să-i ignor întrebarea lui Jaxon. Nu am nicio cale de scăpare.

— Sam? La ce te uiți?

Cu teamă, mă uit în ochii lui Jaxon.

— Stai... ea e aici? întrebă Jaxon.

— E un el, îl corectez eu.

— Minunat. Și el e aici?

Jaxon se uită din nou pe stradă, iar Elijah vine spre noi.

— Da, sunt aici. Încerc s-o țin în siguranță. Nu încerc să-mi discut sentimentele pentru ea în timp ce e, în mod evident, într-o situație de criză.

— Nu e vina lui. Nu înțelege, îi spun lui Elijah înainte să mă pot abține.

— Ce mi-a spus? întrebă Jaxon.

— Du-te acasă, Jaxon, înainte să-i faci rău lui Sam, spune Elijah.

— Sam?

Jaxon face un pas în față, fără să se simtă intimidat de situația asta penibilă.

Îmi vine să plâng. Nu pot să mint. Elijah stă chiar lângă mine.

— A spus să pleci înainte să-mi faci rău.

Rostesc cu greu fiecare cuvânt. Și după felul în care se schimbă expresia lui Jaxon, știu că n-ar fi trebuit să spun asta.

— Și asta crezi și tu că ar trebui să fac? întrebă Jaxon încet.

E mai complicat decât atât. Dar dacă îi spun asta, o să rămână. Am nevoie de toată tăria din mine ca să spun:

— Da.

Jaxon dă din cap și ochii îi lucesc.

— Bănuiesc că ăsta e răspunsul la întrebarea mea.

Așteaptă să spun altceva, orice altceva. După câteva momente de tăcere, pleacă.

— Jaxon! Îmi pare rău.

Mă omoară gândul că i-am îndepărtat de mine și pe Jaxon, și pe Vivian în aceeași oră. Poate că eu *sunt* problema. Poate că Lizzie are dreptate. Tot ce fac este să rănesc oamenii.

El se oprește și se întoarce spre mine, dar apoi se răzgândește. Clatină din cap și se îndreaptă spre capătul străzii. Cu fiecare pas pe care îl face, durerea din inimă mi se intensifică.

Mă uit la Elijah.

— Știu, spune el și mă ia în brațe.

Îmi ascund fața pe pieptul lui și mă prind de cămașa sa. Miroase a cărți vechi.

— Nu voiam să fii în și mai mare pericol. E mai sigur pentru toată lumea, inclusiv pentru el, dacă pleacă acasă, spune Elijah.

Dau din cap, încă lipită de el.

— Ce voiai să-mi spui?

Elijah mă mai ține în brațe un moment, apoi îmi dă drumul.

— Cât ai stat cu doamna Meriwether, am căutat din nou în jurnalele vechi.

— Ai găsit ceva, nu-i așa?

Dă din cap.

— Într-un jurnal de la sfârșitul anilor 1700, este menționată o femeie care locuiește cu corbii în pădure. Autorul jurnalului spunea că nimeni nu trecea pe lângă casa ei de teamă să nu fie blestemat.

— N-ar fi avut peste o sută de ani la sfârșitul anilor 1700?

— Exact asta m-a îngrijorat. Apoi m-am uitat la jurnale din 1800. Am mai găsit două jurnale care aminteau de ea. Și e menționată încă o dată la începutul anilor 1900.

Cum ar putea oamenii să scrie despre aceeași persoană, la distanță de sute de ani?

— Poate că repetau povești pe care le-au auzit de la alți oameni, și de fapt n-au văzut-o niciodată.

Elijah își dă pe spate părul negru, ondulat.

— Ceea ce mă miră este că descrierile sunt extrem de asemănătoare.

— Ce vrei să spui, mai exact? Crezi că a trăit sute de ani? E imposibil, spun eu.

Nu pot să fiu complet convinsă de propriile mele cuvinte. Tocmai am făcut o vrajă la vecina mea acasă, cel mai bun prieten al meu e un spirit... pe care l-am și sărutat. Cuvântul „imposibil“ are o definiție diferită aici, față de New York.

— Chiar este imposibil? Întreabă Elijah.

Pot numai să-mi imaginez cât de speriat trebuie să se simtă.

Mă foiesc.

— Dacă face vrăji, înseamnă că trebuie să fie încă în viață, într-un fel sau altul.

— Cred că putem să presupunem că ea este dușmanul necunoscut la care se referea Cotton în viziunea ta.

Mi se scurge tot sângele din obraji.

— Cotton a zis că acord atenție lucrurilor nepotrivite. Dar de ce nu mi-ar fi spus Cotton că logodnica ta este

dușmanul meu secret, în loc să-mi trimită atâtea mesaje codate?

— Numele au putere. Cred că încerca să te protejeze pe tine, sau pe el.

Dacă lui Cotton îi era frică de ea, ce înseamnă asta pentru mine? Mă uit în jur, pe stradă, simțindu-mă ca o țintă.

— Crezi că vrea să-mi facă rău din cauza lui Cotton?

— Posibil.

— Dar lângă numele meu era și numele lui tata.

Dacă ea e responsabilă pentru iritație, pun pariu că e responsabilă și pentru alte lucruri. Pateurile care au îmbolnăvit pe toată lumea? Moartea lui John?

— Deci acum există două lucruri care îi pot face rău lui tata... blestemul și logodnica ta.

— Cred că sunt unul și același lucru. Doar că nu sunt sigur în ce fel sunt legate.

O portieră se trânteste și tresar.

Mă apropii de Elijah, coborându-mi vocea până la o șoaptă.

— Cum o s-o găsim?

— Mergi la o cafenea sau într-un loc public, unde să nu fii în pericol, cât timp eu încerc să deslușesc ce se întâmplă.

— Nici vorbă. Nu mă ascund undeva, bând un latte, cât timp tu te duci să o cauți.

— Dacă reușesc să vorbesc cu ea, poate o conving să se oprească.

Pare la fel de hotărât ca mine.

— Nu. Cotton și logodnica ta erau în vârful piramidei.

Îmi amintesc lista pe care am făcut-o despre „Cum să spânzuri o vrăjitoare“.

— Cotton n-ar fi putut să inițieze isteria vrăjitoarelor fără ea, sau ea fără el. Oh, Doamne. Iar venirea mea în

Salem a dat startul lanțului de decese. Pun pariu pe orice că ea e implicată în accidentele astea. Poate că nu în mod direct. Și dacă noi două am fost cele de la care a pornit totul, eu și cu ea suntem singurele care putem opri blestemul.

Din momentul în care spun asta, știu că am dreptate. Susannah mi-a spus că eu sunt cheia rezolvării misterului. Alice crede că eu sunt problema. Ar putea avea amândouă dreptate. Gândul ăsta mă amețește.

— Nu-mi place ideea asta deloc.

Faptul că Elijah e supărat îmi confirmă bănuielile.

— Nici eu nu sunt foarte încântată.

E puțin spus.

— Dar Cotton ar fi putut opri acuzațiile dacă ar fi încercat, lucru care ar fi salvat viețile unor oameni nevinovați. Dacă totul decurge în mod paralel, așa cum credeam, atunci eu sunt cea care trebuie să încerce acum.

Cu cât spun mai multe, cu atât teoria mea capătă mai mult sens.

El se încruntă.

— Nu uita că tu ești vrăjitoarea în versiunea asta a tiparului.

— Logodnica ta a pierdut totul. Dacă voia să învinovățească pe cineva pentru Procese, Cotton ar fi fost alegerea evidentă. Ce altă răzbunare mai bună ar putea exista, decât aceea de a o acuza pe moștenitoarea Mather de vrăjitorie și de a o face să pară responsabilă pentru toate ororile?

— Cum ar fi putut Cotton să o oprească pe logodnica mea?

— Să o demaște, ca pe o mincinoasă ce era. Să le dovedească tuturor că a mințit, spun eu. În cazul ăsta, vraja pe care am făcut-o a fost un pas în direcția bună. Mă uit la cartea de vrăji de pe banca aflată la câțiva metri de unde ne aflăm.

— Dar ca să pot face asta, trebuie să știu unde este logodnica ta.

Elijah îmi urmărește privirea.

— O vrajă nu este o idee bună, Samantha.

— Ce alternativă avem? Dacă trebuie s-o opresc, nu pot să stau aici și să aștept ca ea să mă ia prin surprindere.

— E prea periculos, spune Elijah hotărât. Încă nu știm îndeajuns de multe.

Aș vrea, mai mult ca orice, să îi dau dreptate. Dar, dacă nu îi dau de urmă, o să continui să stau în spatele calului, cum a spus Cotton.

— Elijah, trebuie să concepem un plan. Și apoi trebuie să încerc una din vrăjile alea.

— Ce plan? Nici nu știm pentru ce să facem un plan.

Vocea lui nu mai e atât de calmă ca de obicei.

— Nu vreau să pățești ceva.

Inima îmi bate tare.

— Dacă mor, bănuiesc că o să ne putem petrece mult timp împreună.

Mă ia de mână și mă ține strâns, ca și cum ar vrea să scoată ideea din capul meu.

— Să nu mai spui niciodată asta, Samantha. Ai toată viața ta minunată înainte. Nici nu-ți poți imagina toate experiențele pe care le vei avea. Nu mi-aș dori niciodată să îți se întâmple ceva rău când ești așa de tânără.

— Dar cum mă pot bucura de restul vieții dacă nu o opresc pe logodnica ta?

Ridic și eu vocea, cu tonul la fel de plin de pasiune ca al lui.

— Și câți alți oameni nu își vor trăi viețile dacă nu rup blestemul?

— O să-l rupi. Dar trebuie să fii chibzuită.

Mă trage puțin mai aproape de el.

Ne privim, ochi în ochi.

— John a murit deja. Susannah e următoarea. Ca să nu mai spun de toți ceilalți. Nu pot să trăiesc cu gândul că știu soluția, dar nu fac nimic în sensul ăsta. Pur și simplu nu pot. N-o să fac ce-a făcut Cotton, adică să stau și să mă uit cum se dezlănțuie iadul în jurul meu.

Cu fiecare minut, devin din ce în ce mai hotărâtă. Nu-mi doresc deloc să mă întâlnesc cu logodnica lui Elijah. Dar să fiu a naibii dacă o să ratez ocazia asta doar pentru că sunt prea prudentă.

— Nu știi de ce e capabilă.

Mă trage iar spre el, de parcă ar încerca să mă protejeze cu propriul corp.

Dintr-odată, rolul lui în blestemul ăsta capătă sens.

— Tu ești cel care cunoaște dușmanul de data asta, Elijah.

Se uită la mine întrebător.

Îmi dreg vocea.

— N-ai putut să o protejezi pe Abigail pentru că n-ai știut cine este dușmanul. Acum încerci să mă protejezi pe mine. Diferența este că, de data asta, știm împotriva cui trebuie să luptăm.

Ochii lui se măresc și îmi dă drumul. Se așază pe bancă.

— Data trecută când am eșuat, m-am sinucis.

Mă așez lângă el și spun cu o voce blândă:

— Nu pot să fac asta fără tine.

El se întoarce spre mine. Pentru câteva secunde, rămânem tăcuți. Ochii lui cenușii sunt mari și triști.

— Nu pot trăi restul eternității știind că te-am dezamăgit și pe tine.

Mi se pune un nod în gât.

— N-ai putea niciodată să mă dezamăgești.

El oftează.

— Bine, Samantha. O să facem cum vrei tu.

Oftez și eu. Dar victoria mea e de scurtă durată. Se aud sirenele poliției în depărtare. Elijah dispare. Mă ridic, uitându-mă în jur, și observ că doamna Edelson se uită la mine de după o perdea, pe fereastra de la etajul casei. Când ochii ni se întâlnesc, ea închide draperiile. Cum am putut să fiu atât de proastă încât să stau în același loc pentru atât de mult timp? Cred că părea ca și cum mă cert cu mine însămi.

Elijah apare din nou lângă mine.

— Fugi!

O iau la goană pe piatra cubică.

— Ia-o la dreapta, spune el și intru pe o alee.

Sirenele poliției se apropie.

— Parcul.

Aleg pe trotuar, aproape dărâmând un trecător. Mă uit repede dacă trece vreo mașină și traversez pe partea cealaltă a străzii, pitindu-mă printre copaci. Mă opresc lângă trunchiul unui arțar gros. Mașinile de poliție trec pe lângă noi și se îndreaptă în direcția de unde am venit.

— Nu poți să mai umbli pe străzi, spune Elijah. Polițistul ăla avea un carnet întreg de notițe despre tine.

— Stai. De ce?

— Nu am stat să citesc. Trebuie să mergi acasă la doamna Meriwether.

— Ce?

Mă uit la el îngrozită.

— Nu.

— Știi vreun loc mai bun pentru făcut vrăji?

Ce...?

— O să descui ușa, spune Elijah în timp ce eu mă ghemuiesc lângă un tufiș în curtea din fața casei doamnei Meriwether.

Strâng cartea de vrăji la piept și mă uit spre casa mea. Mașina lui Vivian este parcată în fața casei, iar luminile de la ferestre sunt aprinse. Elijah deschide ușa de la intrarea casei doamnei Meriwether.

Alerg de-a lungul peluzei în semiîntuneric, cu inima bătându-mi tare în piept. Urc dintr-o săritură cele două trepte și intru stângace pe ușă. O închid în urma mea zgomotos.

— Bună? spune Jaxon din sufragerie.

Îmi vine s-o iau la fugă amintindu-mi expresia lui plină de suferință. În câteva secunde, apare în fața mea.

— Bună, spun eu, evitându-i privirea.

— Ai intrat prin efracție în casa mea?

— Nu am vrut să mă vadă cineva. Dar n-am intenționat să intru prin efracție.

— Asta e adevărul.

— De ce îți pasă dacă te vede cineva intrând în casă?

Elijah se încruntă și spune:

— Nu avem mult timp.

Rămân tăcută pentru o clipă, fără să știu cum să le răspund niciunuia dintre ei.

— Păi, eu...

Mă gândesc rapid la câteva posibile explicații, dar niciuna nu e destul de bună.

Tot ce pot spune este:

— N-ar fi trebuit să cred minciuna lui Lizzie. Știu că te-am făcut să te simți inconfortabil în amfiteatru, când am vorbit despre vrăji și spirite. Și, din nou, astăzi pe stradă. Îmi pare foarte rău. Aș vrea din tot sufletul să-ți spun ceva care să explice totul... și care să te convingă că nu am vrut să te rănesc, că îmi pasă. Dar nu am reușit încă să înțeleg nici eu ce se întâmplă.

— Îți pasă?

Nu l-am mai văzut niciodată pe Jaxon atât de vulnerabil. Asta mă face să mă simt și mai rău.

— Samantha, mă avertizează Elijah.

Îi arunc lui Elijah o privire care spune „lasă-mă te rog o clipă“. Știu că îi e teamă că o să mă pierd în conversație, dar nu vreau să-l rănesc pe Jaxon din nou.

Dau din cap.

— Da.

Expresia lui Jaxon se relaxează puțin.

— Atâta timp cât știi asta, pot să mă descurc cu restul. Chiar și cu fantoma.

Spune ultima parte cam morocănos.

Elijah pufnește.

În timp ce mă uit de la unul la altul, mă cuprinde vinovăția. *Cum am reușit să ajung în situația asta încurcată?*

— Samantha? spune doamna Meriwether intrând pe hol. Eram îngrijorată.

Mă încordez.

— Îmi pare rău că am fugit.

— Când am văzut pana, am... Ei bine, ca să fiu complet sinceră, toată ziua m-a măcinat gândul că bunica ta avea dreptate în legătură cu femeia cu corbi.

Respir adânc.

— Trebuie să dau de urma ei... a femeii cu corbi.

Doamna Meriwether dă din cap ca și cum se aștepta la asta.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Pe chipul lui Jaxon revine expresia supărată.

— Deci, ziceai că ai venit aici ca să-ți ceri scuze, nu?

Am dat-o în bară rău de tot. În momentul ăsta, tot ce pot este să sper că nu mă urăște.

— Jaxon, o să-ți spun adevărul. Fără minciuni, fără omisiuni. Dar nu pot să explic chiar totul. Pur și simplu nu am destul timp. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, pentru moment. Poți să faci asta?

Se încruntă și se uită la mama lui înainte să răspundă. Poate a vorbit cu el despre mine?

— Doar dacă promiți că nu mă mai lași pe dinafară. M-am simțit ridicol.

Oftez ușurată.

— Promit.

Este mult mai înțelegător decât aș fi eu, în locul lui.

— Deci... motivul pentru care m-am purtat așa nebu-nește în ultima perioadă este pentru că sunt sigură că moartea lui John face parte dintr-un tipar mai extins. Susannah este următoarea. Și pun pariu că și tatăl meu și cu mine suntem următorii pe listă.

Doamna Meriwether și Jaxon schimbă priviri între ei din nou. Despre ce au vorbit astăzi?

— Dacă crezi cu adevărat asta, trebuie să mergi la poliție, spune Jaxon.

Faptul că menționează poliția mă face să mă simt și mai încordată. S-ar putea cumva ca Lizzie să fi chemat poliția mai devreme, când m-au urmărit pe stradă? Susannah a spus că familia lui Lizzie e sus-pusă.

— Țsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le crezi fără să pui întrebări, spun eu, și îmi dau seama că Jaxon vrea să mă contrazică.

— Draga mea, haide la bucătărie să discutăm despre ce ai nevoie, spune doamna Meriwether.

— Ce femeie isteată, spune Elijah.

Dau din cap, fiindu-i recunoscătoare doamnei Meriwether pentru sprijin și o urmez pe hol spre bucătărie. Vine și Jaxon cu noi.

— Jur că nu sunt drogată sau ceva, îi spun în șoaptă lui Jaxon, în timp ce mergem.

Începutul unui zâmbet îi apare pe buze.

— E discutabil.

— Ești sigur că vrei să știi totul? O să sune nebunesc.

— Te-am văzut plutind în aer. Dacă am putut face față la asta, nu cred că o vrajă o să mă facă să leșin.

Vocea lui aproape și-a recăpătat tonul jucăuș pe care îl are de obicei.

— Bine, dar să știi că lucrurile astea sunt îndeajuns de greu de acceptat și pentru mine. Dacă râzi, te bat.

Jaxon zâmbește.

— Mă bazez pe asta.

Intrăm în bucătărie, iar doamna Meriwether face loc pe bufet.

— Spune-ne planul tău, Samantha.

Elijah se plimbă în cerc, pierdut în gânduri.

Mă așez la insula din bucătărie, iar Jaxon ia loc lângă mine.

— Singurul mod prin care cred că putem opri decesele este să o găsim pe femeia cu corbi și să dovedim lumii că ea e vinovată. Sunt destul de sigură că ea încearcă să pară că e vina mea pentru toate lucrurile ciudate care s-au întâmplat în ultima perioadă și, dacă nu sunt atentă, o să fiu acuzată chiar și de crimă.

Lizzie poate să contribuie și ea la acuzarea mea.

Pun cartea de vrăji pe masă și îmi dau seama că Jaxon e impresionat de ea. E într-adevăr foarte frumoasă. Dau paginile, căutând o vrajă de localizare. Când găsesc una, Elijah citește peste umărul meu. Ia un coș de pe bufet și dispare.

— Deci, care e motivul pentru care femeia cu corbi vrea să-ți facă rău? întrebă Jaxon.

Cel puțin nu mă ia în răs, deși tonul vocii lui e plin de îndoială.

— Există multe resentimente între ea și familia Mather. Cred că îi face plăcere să mă acuze de vrăjitorie și o să încerce să mă spânzure pentru asta. Metaforic, sau ceva de genul ăsta.

— Sam, ești la mine în bucătărie, cu o *carte de vrăji*, și faci *vrăji* cu mama mea. Există vreo altă definiție a cuvântului „vrăjitoare“?

Deschid gura, apoi o închid la loc.

Doamna Meriwether citește vraja de localizare. Are o expresie serioasă.

— Bunica ta căuta informații despre blestem înainte să moară. Vorbea mereu cu mine despre asta. Chiar am ajutat-o în cercetări.

Știam că doamna Meriwether a ajutat-o. M-am gândit că ăsta era unul dintre motivele pentru care voia să afle detalii.

— Unul dintre lucrurile de care era cel mai interesată era locul exact al spânzurătorilor, iar Jaxon mi-a spus că ai aflat deja unde s-au întâmplat, continuă doamna Meriwether.

Deci asta au discutat astăzi. Pe ultima pagină a jurnalului bunicii mele scria că a găsit adresa casei din pădure și plănuia să meargă acolo. Dar pentru că nu a mai scris nimic după aceea, am bănuț că nu s-a mai dus.

— De fapt, am găsit indiciul în jurnalul ei.

— Da, ei bine, într-o seară, Charlotte a venit la mine acasă vorbind vrute și nevrute. Avea mereu idei ciudate, dar n-am mai văzut-o niciodată atât de tulburată. Îl tot striga pe tatăl tău, spunând că a văzut-o pe femeia cu corbi și că familia voastră era în pericol. Era atât de speriată încât abia înțelegeam ce spune. Am crezut că și-a pierdut mințile. Am încercat cu disperare s-o liniștesc.

— S-a dus la casa din pădure, nu-i așa?

Mi se ridică părul pe ceafă.

— În noaptea aceea a murit, Samantha.

Doamna Meriwether face o pauză.

— Mi-a fost teamă când ai început să-mi pui întrebări despre blestem. Vorbeai exact ca Charlotte. Nu știam că tu și Jaxon i-ați găsit cercetările și ați fost la casa aceea. Eu n-am reușit să găsesc jurnalele. Mi-aș dori...

Înecată de emoție, nu poate continua.

Bineînțeles că doamna Meriwether n-a putut găsi jurnalele bunicii. Se aflau în biroul secret. Ce s-a întâmplat când s-a dus bunica la casa aia?

— Îmi amintesc noaptea aceea. Tata m-a lăsat cu Vivian în timp ce el a venit aici ca să se ocupe de înmormântare. Nu mi-a povestit niciodată ce s-a întâmplat.

Îmi amintesc privirea tatei când s-a întors. Era rece și tristă.

— Cred că a fost vina mea, spune doamna Meriwether, clătînând din cap. Am ajutat-o pe Charlotte, dar nu am crezut întotdeauna tot ce spunea. Credeam că, pentru că bunica ta o visa atât de des pe femeia cu corbi, ajunsese să confunde visele cu realitatea. Și când am văzut astăzi pana, tot ce mi-a trecut prin cap a fost că m-am înșelat îngrozitor în toți acești ani. Dacă aș putea să mă întorc în timp...

— Nu a fost vina ta, spune Jaxon. Nici nu știi exact ce s-a întâmplat.

— Bănuiesc că nu pot schimba trecutul.

Își șterge ochii.

— Dar pe tine te pot ajuta, Samantha. Nu o să mai pun la îndoială povestea, de data asta. Dacă există un mod de a afla unde e, trebuie să facem asta.

Comentariile doamnei Meriwether despre încrederea în oameni încep să aibă sens acum.

— Jaxon are dreptate. E mai bine că nu v-ați dus la casa aceea.

Se oprește din șters lacrimile.

— De ce ingrediente ai nevoie?

Elijah apare cu un coș plin cu plante și îl pune pe bufet. Jaxon tresare când vede coșul apărând. Chipul doamnei Meriwether se luminează de curiozitate.

— Ei bine, pentru vraja de localizare, Elijah a adus deja ingredientele.

Roșesc, neștiind cum să explic existența lui.

— Dar cred că mai trebuie să fac și altă vrajă.

Jaxon nu-și poate ascunde nemulțumirea.

— Fantoma despre care ți-am spus, mamă.

— Ce straniu! spune doamna Meriwether strângându-și palmele de uimire, uitându-se la coșul ei, acum plin de plante. E și el aici acum?

— Mda, zic eu, stabilind contact vizual cu el.

E mereu aici când am nevoie de el.

— La ce altă vrajă te-ai gândit? întrebă doamna Meriwether, uitându-se prin bucătărie după alte semne ale prezenței lui Elijah.

Nu pot să nu mă amuz de cât de interesată este de Elijah.

— Păi...

Dacă aş fi în locul lui Cotton, ar trebui să dezvolt tu-
tutor faptul că femeia cu corbi este o mincinoasă.

— Nu ştii exact ce plănuieşte. Poate o vrajă de clari-
tate sau adevăr?

Elijah dă din cap şi vine lângă mine. Răsfoiesc paginile,
şi toţi trei se apleacă din spatele meu spre carte. Trec re-
pede de toate vrăjile de noroc şi frumuseţe fără să citesc
titlurile.

— Poate ceva care să te ajute să lupţi cu ea? spune Ja-
xon cât răsfoiesc partea de vrăji de vindecare.

Elijah îi aruncă lui Jaxon o privire tăioasă.

— Am ales cartea asta special pentru că nu voiam ca
Samantha să folosească vrăji care să provoace suferinţă.

A ales cartea asta *pentru mine*?

— Are cu trei sute ani mai multă experienţă decât mine
în folosirea vrăjilor, îi spun lui Jaxon. Dacă încerc să mă
lupt cu ea, cu siguranţă o să pierd.

Jaxon tresare când mă aude spunând „trei sute de ani“,
dar se abţine de la comentarii. Continui să răsfoiesc cartea.

— O vrajă care să facă dreptate? sugerează doamna
Meriwether.

— Hmm.

Dau următoarele pagini, cuprinsă de entuziasm.

— „Întors pe dos“ - scrie că aduce la suprafaţă ade-
vărata natură a unei persoane. Ca un ser al adevărului?

— Pare o variantă foarte bună, spune doamna Meri-
wether.

— Se bazează pe manipulare, e de acord Elijah. Dacă îi
iei puterea asta, o să reuşeşti să o dezorientezi.

Jaxon şi doamna Meriwether citesc descrierea.

— Dacă reuşim măcar să aflăm ce ştie şi ce plănuieşte,
ar fi grozav, spun eu.

— O să păstrez şi eu nişte poţiune ca s-o folosesc pe
tine mai târziu, glumeşte Jaxon.

Elijah se încruntă.

— Samantha, nu crezi că ar trebui să faci o vrajă de protecție?

Doamna Meriwether răsfoiește acum cartea.

— Da, spune imediat Elijah.

— M-am gândit la asta, dar nu știu cât timp am la dispoziție.

Nu mă obosesc să spun că, în orice moment, femeia cu corbi m-ar putea găsi ea pe mine. Of. Acum, că m-am gândit la asta, mă simt vinovată că nu i-am avertizat pe Jaxon și pe doamna Meriwether.

— Există... Trebuie să fiu sinceră cu voi. Mi-e teamă că s-ar putea ca femeia cu corbi să mă caute, acum că am aflat că ea a făcut vraja.

Mă uit la Elijah. Pare să-mi ghicească intențiile.

Spre surprinderea mea, Jaxon e cel care îmi răspunde.

— N-ai spus că încercă să dea vina pe tine pentru vrăjile ei?

— Ba da. De ce?

— Deci de ce ar veni la mine acasă să te caute? Asta nu i-ar deconspira planul?

La naiba. Are sens ce spune Jaxon.

Doamna Meriwether dă din cap.

— Este ca și cum ai face parte din familie. Nu putem să te lăsăm să faci asta de una singură.

— Dar nu e chiar ca și cum ar fi înrudită cu noi, spune Jaxon, lucru care îi atrage încă o privire tăioasă din partea lui Elijah.

Doamna Meriwether ne arată o vrajă de protecție pe care a găsit-o.

Se numește „Apără și protejează.“ Lângă titlu e desenat un simbol ca un nod, care mi se pare cunoscut. *L-am mai văzut undeva. Unde? Ah, da. Pandantivul de pe lăntișorul pe care mi l-a împrumutat Vivian pentru petrecere. Ce...?*

Măinile îmi îngheață brusc, iar gura mi se usucă. Oare asta m-a făcut să nu fiu afectată de iritație? Elijah face un pas spre mine, de parcă ar vrea să mă protejeze.

— Samantha? Ești bine? Întrebă doamna Meriwether.

— Știți ce e asta? Întreb eu arătând spre simbolul desenat.

— Da, draga mea. E un nod vrăjitoresc. Protejează oameni și obiecte. Charlotte purta întotdeauna simbolul ăsta; răspunde doamna Meriwether cu ușurință. De ce?

— Păi... Purtam un pandantiv cu simbolul ăsta în seara în care toată lumea, în afară de mine, a fost afectată de iritație. Arăta ca o bijuterie veche. E posibil să fi fost a bunicii mele?

Mă uit fix la carte, încercând să înțeleg ce poate însemna asta.

— Bunica ta își pierduse pandantivul în noaptea în care a murit. Dar, având în vedere cât de tulburată era, nici nu mă mir că l-a pierdut prin casă. L-ai găsit la ea în dormitor? Întrebă doamna Meriwether.

— Vivian mi l-a împrumutat. Ea stă în fostul dormitor al bunicii. Credeți că m-a protejat și de asta nu m-a afectat iritația?

Poate că Vivian mi-a spus ceva despre faptul că l-a găsit. Eram prea preocupată de propriile mele gânduri în seara aia.

Elijah se încordează.

— Logodnica mea ar fi putut să se afle la petrecere fără să știu eu.

Mă cutremur la gândul că s-ar putea s-o fi cunoscut deja.

— Poți să-l iei? L-am putea folosi la vraja asta, spune doamna Meriwether.

Ezit. Nu mi se pare o idee bună să intru în dormitorul lui Vivian. Mă uit la Elijah.

— Mă bucur să fiu de folos, răspunde el fără ca măcar să-l rog să se ducă.

— Îl ia Elijah, îi spun doamnei Meriwether.

Ea dă din cap și ia un bol mare de lemn.

— Mă duc să mai aduc câte ceva din grădină. Jaxon, oferă-i Samanthei ceva de mâncare.

Doamna Meriwether pleacă spre ușa din spate. Elijah dispare.

— Nu mi-e foame, îi spun lui Jaxon.

El se uită în jos pentru un moment. Când își ridică privirea, ochii îi sunt blânzi.

— Sam, eu... N-am avut habar prin ce treci. Adică, cu tatăl tău, l-ai văzut pe John murind sub ochii tăi și acum, deși mi-e greu să cred, problema cu femeia cu corbi. N-ar fi trebuit să mă supăr pe tine că m-ai lăsat pe dinafară. Chiar nu știu cum te descurci cu toate problemele astea pe capul tău.

— Mulțumesc, Jaxon. Dar ai avut dreptate. Trebuie să învăț să am mai multă încredere în oameni. Am fost așa bănuitoare în legătură cu tine când ne-am cunoscut, iar tu încercai pur și simplu să fii drăguț cu mine.

Obrajii lui Jaxon se îmbujorează puțin.

— De fapt... mama m-a cam pus să promit că mă duc să te vizitez la început. Și să vorbesc cu tine la școală, de fapt. Charlotte a însemnat mult pentru ea. I-am spus că o să crezi că sunt vreun nebun obsedat care te urmărește, dar mama nici n-a vrut să audă.

Inima mea se oprește.

Obrajii îmbujorați ai lui Jaxon se înroșesc și mai tare.

— Apoi am vorbit cu tine în ziua în care te-ai mutat. Ai refuzat să mă lași să te ajut și m-ai murdărit de luciu de buze. Pe urmă am ajuns să te cunosc un pic mai bine și mi-am dat seama că ești inteligentă și încăpățanată și

îndeajuns de neînfricată ca să faci față oricui. În momentul respectiv, nu ar fi putut să mă mai convingă să mă țin la distanță de tine.

Privesc în jos.

— Deci ești atras de fete dificile?

— Dacă așa ești, atunci da.

În vocea lui nu se simte umorul obișnuit.

Sunt cuprinsă de sentimente confuze. Ușa din spate se deschide și sunt recunoscătoare că pot să mă concentrez pe altceva. Mă ridic și apuc oala de supă.

— Bine, deci ce facem mai întâi?

Doamna Meriwether pune un coș plin pe bufet.

— Ar trebui să facem vraja de localizare ultima. În caz că asta ar putea cumva s-o atenționeze că sunt pe urmele ei. Deci, bănuiesc că facem întâi vraja „Întors pe dos“, și apoi cea de protecție, răspund eu.

Scoate plantele din coș în timp ce eu citesc instrucțiunile. Pune ingredientele într-o grămăjoară lângă fundul de tocat.

Doamna Meriwether vine lângă mine să citească din cartea de vrăji.

— Spune să punem puțină apă în oală.

Pun oala sub robinet și doamna Meriwether continuă să citească.

— Jaxon, vreau să mărunțești salvia cât poți de bine.

Îi dă un cuțit și o mână de frunze verde-închis.

Nu e la fel de rapid ca doamna Meriwether, dar cu siguranță se pricepe. Mă opresc să mă uit la el.

— Eu mă ocup de mărar și coriandru, iar tu, dacă vrei, poți să începi cu albăstrelele, spune ea.

— Nicio problemă.

Iau florile de un albastru strălucitor și pun petalele în apă.

Elijah apare lângă mine cu lăntșorul. Îl pun în buzunar și șoptesc „mulțumesc“.

Mă întorc să citesc din cartea de vrăji în timp ce Jaxon și doamna Meriwether aruncă ingredientele în oală.

— Au rămas doar petalele de panseluță, spun eu, luând florile violet-închis de pe bufet.

Apoi, tot ce mai trebuie făcut este să pui cinci picături în mâncarea persoanei vizate, sau pe pielea ei, ca să funcționeze vraja. Sunt sigură că partea asta o să fie ușor de realizat. „Hei, logodnica lui Elijah, știu că mă urăști, dar poți să stai nemișcată, cât timp torn lichidul ăsta pe tine?“ Mda, ar trebui să fie o nimica toată.

Mă uit în jos la frunzele care bolborosesc și rup cu grijă petalele. În timp ce le arunc în oală, îmi golesc mintea și repet de trei ori „adevărul să iasă la suprafață“ Când ultima petală cade înăuntru, amestecul capătă o strălucire iridescentă. Sper din tot sufletul că asta înseamnă că a funcționat.

Scot lăntșorul din buzunar.

Doamna Meriwether se apropie de mine.

— Lăntșorul lui Charlotte...

Îl ia cu grijă în mână.

Înainte să apuc să o întreb ceva, se aud sirene la geam. O mașină urcă pe alea denivelată din fața casei mele. Elijah dispare, iar Jaxon și doamna Meriwether se duc la ușa din spate. Îi urmez.

Portierele mașinii se trântesc. Percep vocile, dar nu aud ce spun. Jaxon intră înapoi în casă.

— Doi polițiști se îndreaptă spre casa ta.

Jaxon se uită la mine, în așteptarea unui răspuns.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi pun mâinile pe frunte. Lizzie a chemat poliția? Sau logodnica lui Elijah?

Cute de îngrijorare apar pe fruntea lui Jaxon.

ADRIANA MATHER

— Mă duc să văd despre ce e vorba.

— Vino, spune doamna Meriwether, luându-mă pe după umeri. Haide să punem poțiunea într-o sticlă și să începem să lucrăm la următoarea vrajă. Nu are sens să ne îngrijorăm așteptând.

Cu sau fără un plan bine stabilit

Cele câteva minute cât a lipsit Jaxon mi s-au părut ca zece ani. Îmi încheștez mâinile și mă uit la propriile picioare. Ușa din spate se trânteste și mă întorc brusc cu fața spre sursa zgomotului. Pașii lui Jaxon se aud grăbiți pe hol, în timp ce vine spre bucătărie.

E clar că are vești proaste, îmi dau seama după felul în care își ține maxilarul încheștat.

— E vorba de Descendente. Au dispărut.

— Poftim? strig eu.

Știam că o să i se întâmple ceva rău lui Susannah, dar nu mă așteptam la asta. Dacă nu mai am timp să le salvez?

— Care dintre Descendente?

— Toate patru.

— Trebuie să vorbesc cu polițiștii, spun eu și mă îndrept spre ușă.

— Sam, mă oprește Jaxon prinzându-mă de braț. Nu poți. Te caută și pe tine. Polițiștii cred că ești implicată în dispariția lor. Au zis ceva despre o amenințare pe care te-a auzit mama lui Susannah că ai făcut-o. Și au spus și că umblai aiurea și vorbeai singură pe stradă.

Îmi aruncă o privire atotștiutoare.

În timp ce separă ingredientele în grămăjoare, doamna Meriwether spune cu calm:

— Respiră adânc. Trebuie să te concentrezi. Avem de făcut o vrajă de localizare.

Are dreptate. Trebuie să mă concentrez. Mă întorc la cartea de vrăji.

— Jaxon, ce anume știau polițiștii?

Clatină din cap.

— Nu au spus multe.

Vocea lui are un ton neobișnuit. Mă privește mai serios decât înainte.

Doamna Meriwether îi dă lui Jaxon câteva frunze de mărunțit.

Elijah apare lângă mine.

— Susannah, Mary, Alice și Lizzie au dispărut în după-amiaza asta, așa scria în carnetul de notițe al polițistului. Le-au spus părinților că se duc la Walgreens și că se întorc peste o oră.

— Stai așa, eu trebuia să mă văd cu ele acolo abia seara. De ce s-ar fi dus încă de după-amiază?

Se pregăteau să-mi întindă o cursă? Susannah n-ar face așa ceva, nu-i așa?

Elijah ridică o sprânceană spre mine.

— Nu știu ce să zic.

— Poate că au pierdut noțiunea timpului și n-au mai mers acasă? Sau poate au intrat atât de departe în pădure încât polițiștii nu le-au văzut?

Mi-ar plăcea să cred că nu au dispărut.

Doamna Meriwether și Jaxon se uită la mine în timp ce vorbesc cu Elijah.

— Le-am căutat, îmi spune Elijah. Nu e nicio urmă de ele în afară de jeep-ul lui Mary în parcare.

— Înseamnă că lipsesc de câteva ore, atunci. Cineva ar fi putut...

Nu termin de rostit propoziția, fiindcă nu vreau să se adeverească.

— Povestea dispariției lor a început deja să se răspândească prin oraș. Se știe că tu ești suspecta principală. E doar o chestiune de timp înainte ca localnicii să trimită o echipă de căutare după tine.

Mi-i imaginez aliniați în fața casei mele, urlând și agitându-și torțele. Elijah pare neliniștit.

— Samantha, asta e cu siguranță o capcană.

Fac o pauză. Logodnica lui și-a bătut joc de mine în tot acest timp, iar eu nu i-am putut anticipa nicio mișcare. De fapt, lucrurile pe care le-am făcut ca să încerc să rup blestemul i-au oferit muniție împotriva mea.

— Crezi că știe că o să vin să le caut?

— Cred că se bazează pe asta. Tu ai fost singura prezentă când a murit John. Apoi, Lizzie te-a acuzat de crimă în amfiteatru, iar mama lui Susannah pretinde că i-ai amenințat fiica. Dacă te face să pari vinovată de dispariția Descendentelor, consecințele vor fi foarte grave. Ai putea fi acuzată în mod oficial.

— Dacă n-o găsesc, risc să mai las pe cineva să moară.

Nu pot nici măcar să trimit poliția după ea. Probabil că ea m-ar pedepsi omorându-i unul câte unul.

Jaxon se oprește din mărunțit.

— Vin cu tine, Sam. O s-o găsim.

Clatin din cap.

— Nu. E prea periculos.

— Deci crezi că ar trebui să te las să faci chestia asta periculoasă de una singură? Vin cu tine.

Îmi strâng degetele în palmă atât de tare, încât mi se albesc. În niciun caz nu-l iau pe Jaxon cu mine. Și n-am cum să scap de aici fără să mă cert cu ei doi.

Doamna Meriwether intervine:

— Draga mea, noi nu-l auzim pe Elijah. Are informații?

— A spus că au dispărut acum câteva ore. Am încercat s-o avertizez pe Susannah în legătură cu blestemul și cu

pericolul în care s-ar putea afla, iar mama ei m-a auzit. De asta mă caută polițiștii. Dacă femeia cu corbi voia să mă facă să par vinovată, asta e o metodă bună.

Iau niște arpagic. Mărunțesc atât de repede cât îmi permit mâinile mele neantrenate. Dacă Jaxon mă urmărește când plec de aici? Ar fi încă o țintă pentru ea. Arunc bucățile de arpagic și mă întorc la carte, dar nu continui să urmez instrucțiunile. În schimb, dau câteva pagini înapoi, până ajung la o vrajă de somn. Vraja asta ar putea fi ultima picătură. S-ar putea ca Jaxon să nu mă mai ierte niciodată după asta. Dar să-l pun în pericol ar fi mult mai rău.

Citesc în grabă instrucțiunile. Pentru vrăji puternice, cu efect îndelungat, e nevoie de o poțiune. Dar pentru a dezarma pe cineva pe moment, trebuie scrise niște simboluri. Elijah îmi întinde o foaie de hârtie și copiez simbolurile elaborate. *Pentru orice eventualitate*, îmi spun. Îi dau hârtia lui Elijah. Doamna Meriwether vine spre mine, așa că dau înapoi la pagina cu vraja de localizare, cât de repede pot.

— Mai e nevoie doar de rozmarin și trebuie adăugat acum, spune doamna Meriwether.

Ia o mână de frunze din coș. Mă duc în fața oalei și îmi închid ochii. Mă străduiesc să-mi formez în minte imaginea lui Susannah, dar primul lucru la care mă pot gândi este viziunea cu ea spânzurată. Îmi scutur capul și mai încerc o dată.

Doar chipul ei. Trebuie doar să mă concentrez pe ochii și pe părul ei. Când sunt sigură că pot să-mi păstrez în minte imaginea ei, arunc rozmarinul în oală. Lichidul verde sfârâie și deschid ochii. Așteptăm cu toții cu nerăbdare, în timp ce începe să fumege. Nimeni nu respiră.

Aburii se ridică încet la început, apoi încep să se formeze nori mari, ca fumul unei locomotive cu aburi. Nu se

dispersează ca fumul obișnuit. În schimb, formează un nor deasupra oalei. Ne aplecăm cu toții în față.

La fel ca picăturile roșii de pe pergament, fumul se încolăcește și se învâрте. Primele forme care se conturează sunt copaci. Am nevoie de ceva mai specific. Și de ce trebuie să fie mereu ceva legat de afurisita de pădure?

Copacii se despart și între ei se formează o potecă. La capătul potecii, aburul negru creează încă o formă – o casă cu ferestre sparte. Iar speranța mea cum că dispariția Descendentelor ar putea fi o confuzie se stinge ca lemnul ars peste care arunci apă.

Jaxon e mult mai calm decât mine.

— Măcar știm unde e.

Doamna Meriwether își strânge palmele.

E cel mai rău spațiu posibil, e atât de izolat.

— Ampretele mele sunt deja în casa aceea.

Mă prind cu mâinile de bufet, sperând ca piatra rece să mă ajute să-mi recapăt echilibrul.

— Trebuie să chemăm poliția, spune Jaxon.

— Nu! Nu putem spune nimic poliției. Le-aș pune pe Descendente în pericol.

Nu vreau ca ele să aibă de suferit doar pentru că mie mi-e teamă.

Doamna Meriwether se plimbă prin bucătărie.

— Nu e o idee bună, Samantha, să mergi la casa aia. Trebuie să ne gândim bine cu toții. Nu sunt sigură că Jaxon se înșală.

Vor să mă protejeze, dar nu cred că le stă în putere. E doar o chestiune de timp până ce logodnica lui Elijah o să încerce să mă atragă în cursă. Nu pot să devin responsabilă pentru și mai multe decese.

Sună soneria și tresărim cu toții.

— Stați aici, amândoi, spune doamna Meriwether.

Jaxon se uită la mama lui cu îngrijorare. Îmi doresc să pot face toată situația asta să dispară.

Elijah apare lângă mine.

— Gata. Ar trebui să mergi să vezi dacă e bine.

Inima îmi bate puternic. Alerg spre ușa de la intrare. Jaxon mă urmează îndeaproape. Când ajungem pe hol, doamna Meriwether este ghemuită lângă perete, ținând bucata de hârtie cu vraja de dormit în mână.

— Am găsit asta pe prag.

Vocea doamnei Meriwether se pierde la sfârșitul poziției, ca și cum îi e foarte greu să vorbească.

— Mamă!

Jaxon o ia de un braț, iar eu de celălalt.

— Sunt bine. Doar că...

Doamna Meriwether cascadează în timp ce o aducem în sufragerie.

— Sunt atât de... obosită.

O așezăm pe canapea. Jaxon o scutură, dar pleoapele ei sunt grele. Jaxon îi ia vraja din mână și se uită la ea. Nu-l opresc. Cade și el pe canapea.

— Sam? spune el confuz, cu vocea cuprinsă de amortire.

Elijah stă lângă șemineu.

Mă uit la Jaxon și la doamna Meriwether și mă simt oribil.

— Jaxon, îmi pare foarte rău.

Mă lupt să nu-mi las vocea să se înece de lacrimi.

— E doar vina mea. N-ar fi trebuit să vă implic și pe voi. N-am vrut...

Amândoi clipesc fără să-mi răspundă. Văd în ochii lui Jaxon că a înțeles ce am făcut.

— Tu... începe el acuzația, dar cascadează în loc să o termine de rost.

Respir adânc și mă lupt cu sentimentul de vină.

— Întinde-te și te odihnește. Fie-ți somnul dulce înainte de trezire.

Ochii li se închid și nu sunt sigură dacă mă simt ușurată sau oripilată. Iau vraja din mâna lui Jaxon, o rup și o arunc în șemineu. Arde în flăcări.

— Cât o să doarmă? întreb eu.

— Poate câteva ore, poate câteva zile.

Oare sunt un om rău?

— Haide. Să mergem. Nu vreau să ne fi chinuit degeaba.

Arunc o ultimă privire spre Jaxon, care doarme pe canapea, apoi alerg spre bucătărie. Umplu o sticlură cu poțiunea „Întors pe dos“ și scot pandantivul de pe lăntșorul buniciei mele. Nu e cazul să îmi așez la vedere sistemul de protecție. Las lăntșorul să cadă pe bufet zgomotos și îmi pun nodul argintiu în buzunar.

Mă întorc cu fața spre Elijah.

— Acum avem nevoie de o strategie. Ce-mi poți spune despre ea?

Expresia lui Elijah e plină de îngrijorare.

— În anii îndelungați pe care i-am petrecut gândindu-mă la ce s-a întâmplat, am ajuns să realizez că cel mai important lucru pentru ea era să dețină controlul.

Îmi concentrez toată atenția asupra cuvintelor lui. Am nevoie de informațiile astea.

— Singurul lucru pe care nu-l putea controla era afecțiunea pe care o simțeam pentru sora mea. Cred că asta a fost motivul pentru care și-a propus s-o distrugă. Ceea ce nu și-a dat seama a fost că mie nu mi-a părut că toată lumea s-a întors împotriva lui Abigail. Chiar dacă Abigail ar fi fost lidera vrăjitoarelor, eu aș fi iubit-o la fel de mult. De fapt, asta nu m-a făcut decât s-o protejez și mai mult. A fost scopul pentru care mi-am dedicat întreaga viață.

— Cred că a fost foarte furioasă când a văzut că nu poate să vă despartă.

Elijah dă din cap.

— Când a văzut că rămân de partea lui Abigail, și-a dublat eforturile. Și când Abigail a murit, logodnica mea a obținut pentru moment ce și-a dorit. Am căutat alinarea ei. A devenit singura persoană importantă din viața mea.

Deci asta urmărea ea. Nu voia să-l împartă cu nimeni, nici măcar cu propria lui soră.

— Aproape că a reușit să mă convingă că a fost o greșală prostească, care a scăpat de sub control. Minciunile ei erau elaborate și bine gândite. Dar vedeam în ochii ei că era, în secret, fericită că Abigail nu mai era. Am știut în acel moment că nu mai puteam sta alături de ea.

Ochii lui Elijah sunt plini de durere.

Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie să suporti o asemenea trădare. Și faptul că el a fost cel care i-a povestit cum cânta Abigail și despre iubirea ei secretă. În atâtea sute de ani, Elijah n-a putut să treacă peste asta.

— Samantha, înțelege că dacă o faci să simtă că nu mai deține controlul, ai putea s-o oprești. Cred că e singura cale.

Planul lui Elijah pare util, dar foarte greu de realizat. O să trebuiască să fac ceva mareț, ceva care s-o ia prin surprindere. Și mai mult decât atât, trebuie să fie ceva inteligent.

— E îndeajuns să dezvălui faptul că e o mincinoasă și s-o fac să recunoască că a mințit? N-ar fi fost de ajuns ca o singură persoană să știe că cei care acuzau vrăjitoarele nu spuneau de fapt adevărul.

— Lumea trebuie să știe, ca să-și schimbe impresia.

— Casa e în mijlocul pădurii. Nu avem cum să aducem lume acolo. Și în plus, tocmai am adormit singurele două persoane care mă credeau.

— Așa e.

Grozav, deci trebuie s-o dau în vileag în fața lumii, dar trebuie să mă duc singură la casa respectivă.

— Sper să existe un mod de a o convinge singură să se oprească.

Spre surprinderea mea, Elijah se apleacă spre mine și mă îmbrățișează.

— O să fiu acolo, cu tine, spune el cu blândețe, înclinându-și chipul spre mine.

Mă lipesc de el, dorindu-mi să mă cufund în senzația pe care mi-o oferă îmbrățișarea lui, chiar și pentru câteva clipe.

— O să fac tot ce pot ca să te apăr.

Imaginea lui tremură un pic.

— Ce-a fost asta?

— Samantha?

Vocea lui Elijah e estompată. Tremură din nou. Bufetul din spatele lui devine vizibil prin corpul lui.

Nu mai pot să-l țin în brațe. Încerc să-l apuc mai strâns, dar nu reușesc. Nu face decât să dispară din ce în ce mai rapid. Elijah deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Abia dacă-l mai pot vedea. Apoi, dintr-odată, dispăre de tot.

— Nu! țip eu.

Mă uit prin încăpere, în căutarea unui răspuns, dar nu e nimeni acolo și în jur e liniște. *Ea* e de vină. Sunt sigură. O iau la fugă spre ușa de la intrare. Cu sau fără un plan bine stabilit, trebuie să mă duc să-l găsesc pe Elijah.

Incredibil de frumoasă și de rea

Mă opresc să-mi trag răsuflarea și să cercetez arborii impozanți înainte să pășesc în interiorul pădurii aflate în beznă. N-am crezut niciodată că voi veni aici singură.

Îmi scot telefonul din hanorac și caut funcția de lanternă. Luminez cu mobilul poteca din pădure. Cu fiecare pas pe care îl fac în întuneric, mirosul de frunze umede devine mai puternic. Îmi țin ochii în jos, ca să nu fiu nevoită să văd tot ce mă înconjoară.

O creangă mă plesnește peste față. Îmi ating obrazul lovit. Pielea mi s-a umflat și simt picături de sânge. Brusc, îmi amintesc visul, care îmi apare în minte ca și cum m-ar fi izbit în creștet. În vis, îmi zgâriasem obrazul și am văzut... un ștreang și un corb. Îmi transpiră palmele. Cotton știa că se va întâmpla asta.

Îndrept lumina din nou spre potecă și mă oblig să mă uit la copaci. Ce înseamnă faptul că știa dinainte ce o să se întâmple? Înseamnă că era ceva destinat să se întâmple? Dacă e vorba de destin, cum îl opresc? Poate că nu fac decât să îmi joc rolul în tipar, provocând alte sute de ani de suferințe.

În fața mea strălucește o lumină. *Casa*. Mă ghemuiesc și îmi acopăr telefonul cu mâna. Sunt pe punctul de a-l închide, dar observ aplicația de cameră video. Apăs pe ea

și pe ecran apar pantofii mei înconjuțați de frunze întunecate. Scot cartea de vizită pe care mi-a dat-o Bradbury când m-a interogat și desfac carcasa telefonului. Strecor cartea de vizită înăuntru și apoi închid la loc carcasa. Îmi amintesc conversația avută cu Elijah despre opinia publică.

— Dacă nu scap cu viață din asta, sper ca cineva să găsească mesajul ăsta și să afle că am încercat s-o opresc. Și am încercat să le salvez, șoptesc eu în telefon.

Mă furișez spre lumina din față și mă opresc la șase metri de casă. Umbrele de pe pereții întunecați și cojiți par să prindă viață în strălucirea lunii. Mă uit la fereastra spartă, în căutare de indicii a ceea ce mă așteaptă, dar e acoperită cu iederă.

Pășesc în față și calc pe o creangă. Mă apucă panica și, pentru un moment, îmi țin respirația și ascult șuieratul vântului. Dacă nu mă grăbesc, o să-mi pierd curajul.

Alerg spre ușa din față și o izbesc de perete cu putere. În momentul în care pășesc pe podelele de lemn, mă uit în jur. Încăperea nu mai e goală de data asta. În centru e un scaun înalt și, la dreapta, o masă mare de lemn, pe care sunt așezate borcane, lumânări și boluri. Focul arde în șemineu. Lângă peretele din stânga sunt patru alte scaune înalte... pe care stau în picioare Mary, Alice, Susannah și Lizzie, cu ștreanguri în jurul gâturilor.

Au ochii închiși, ca și cum ar dormi. Ce e asta, un truc? Nu o văd nicăieri pe logodnica lui Elijah. *Să nu îndrăzniți să cădeți de pe scaune înainte să apuc să vă dau jos.* Aud tocuri dinspre un hol din apropiere.

Mă opresc brusc, ca și cum m-aș fi izbit de un zid invizibil. O umbră familiară, cu păr ondulat, apare pe podea.

— Vivian?

Pășește grațios în încăperea, îmbrăcată într-o rochie bleumarin și o pelerină, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic

neobișnuit. Clatin din cap, încercând s-o fac să dispară prin puterea voinței. Limbajul ei corporal sugerează că deține controlul asupra situației, ca întotdeauna. Control... Mi se face rău. *Nu, nu accept așa ceva. Nu vreau să știu.*

Rămân înlemnită, simțindu-mă ca și cum mi-ar fi dat cineva un pumn în stomac. *Te cunosc. Locuiesc cu tine. Trebuia să fie o necunoscută îngrozitoare în locul tău.*

— N-ăm fost niciodată genul de persoane care să se lase conduse de emoții. De ce să începem acum?

Se duce la masa plină cu ingrediente pentru vrăji și rochia foșnește în urma ei.

Mă uit fix la Descendente și îmi mușc buza puternic, într-o încercare de a-mi stăpâni tristețea copleșitoare care amenință să mă cuprindă. Nu am nicio șansă să le dau jos pe toate patru deodată.

Vivian se întoarce cu fața spre mine.

— Dacă încerci să le ajuți, o să regreti.

Ușa se trânteste.

Nu mă uit la ea. Poate dacă împing scaunul liber până la ele și le scot ștreangurile de la gâturi. Fac un pas spre ele. Scaunele încep să tremure, și picioarele fetelor încep să se clatine.

— Nu! strig eu, uitându-mă fix la ea de data asta.

Vivian n-a fost niciodată genul care să facă amenințări deșarte. Fac câțiva pași în spate și scaunele se opresc din tremurat. *Vivian e logodnica lui Elijah. Vivian știe să facă vrăji. Vivian nu este Vivian.* Ideea asta mă sufocă. De ce n-a recunoscut-o Elijah niciodată? Și unde este Elijah? I-a făcut ea ceva?

Vivian alege ingrediente pentru vrajă cu siguranța cuiva care are multă experiență. În timp ce o urmăresc în mediul ei natural, mintea mea se chinuie să înțeleagă ce

se întâmplă. Trebuie să privesc cu alți ochi toată copilăria mea? Sau doar timpul petrecut în Salem?

— Tu ai provocat iritația?

Dă din cap.

— Și l-ai omorât pe John?

Se oprește din rupt frunze uscate.

— Evident.

— Și acum ce-o să faci? O să le omori pe fetele astea și o să faci să pară că e vina mea?

Nu-mi pot ascunde durerea din voce.

— O să le spânzur, ca să fiu mai exactă. Și asta depinde de tine.

Îmi înfig unghiile în palme ca să nu cedez nervos.

— Credeam că Elijah o să fie aici.

Face o pauză.

Vreau să-i fac rău. Vreau s-o fac să simtă măcar o fracțiune din ce simt eu.

— Oh, stai așa. S-a sinucis ca să scape de tine.

În ochii ei apare o străfulgerare de furie. Lasă ingredientele din mână și mă apucă de bărbie. Unghiile ei îmi intră în carne atât de tare, încât sunt sigură că o să-mi treacă prin piele.

— Te-am mai avertizat o dată. Crede-mă, nu vrei să te pui rău cu mine!

Îmi încheștez maxilarul și mă uit fix în ochii ei. Îmi dă drumul și mă împinge, iar eu cad pe podea.

— Aici e vorba de afaceri, Sam. Nu plânge. Nu implora. Nu mă instiga. Dacă e nevoie, o să te fac să taci.

Mă ridic și îmi frec bărbia în locul în care m-a strâns.

Vivian se uită la Descendentele adormite.

— O să te las să alegi.

Vivian pocnește din degete și scaunele încep să se miște, unul după altul.

Fetele deschid ochii. Confuzia, apoi panica le cuprinde când își dau seama că au ștreanguri în jurul gâturilor. Încearcă cu disperare să își recapete echilibrul. Mary țipă.

Vivian se uită la mine și mă întrebă:

— Pe care dintre ele ar trebui să spânzurăm prima?

Folosirea pluralului mă dezgustă. Mă uit la Lizzie, dar regret în clipa următoare că am făcut-o. Alice îmi caută privirea, iar în ochii ei, frica e înlocuită de o expresie acuzatoare. Când am făcut vraja de claritate, strămoșii lor ne-au povestit despre spânzurători. Cotton nu le-a luat apărarea. Dacă vreau să am vreo șansă să sparg tiparul de acuzații și spânzurători, trebuie să fac o schimbare.

— Pe mine, șoptesc eu. Mă aleg pe mine.

Susannah clatină din cap.

— Samantha, nu face asta.

Expresia lui Vivian se întunecă.

— Ești dispusă să îți dai viața pentru cineva care a aruncat în geamul tău cu o piatră pe care scria „MORI“?

Întrebarea mă ia pe nepregătite. Deci Lizzie a făcut asta. Și Vivian știa?

— Bineînțeles, a fost pedepsită, spune Vivian și, după felul dramatic în care spune asta, îmi dau seama că vrea să audă și Lizzie.

Ochii lui Lizzie se măresc.

— Pedepsită? Să arunci cu o piatră nu e același lucru cu a-mi omorî verișorul și a-mi paraliza fratele!

Vocea ei are un ton isteric. Ce le-a spus Vivian fetelor înainte să ajung eu aici?

Vivian flutură din încheietură, iar Lizzie se apleacă în față, cuprinsă de durere. Picioarele încep să-i tremure și ștreangul o strânge de gât. În câteva secunde o să cadă de pe scaun. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Oprește-te! Alege-mă pe mine! Te rog, oprește-te!

Scaunul se oprește brusc din clătinat.

— Bine, Sam. Dacă vrei să fii spânzurată, exact asta o să se întâmple.

Vocea ei e plină de furie. *Nu înțeleg nimic. Ce anume urmărește?*

Mă uit la Vivian.

— Piatra aia nici măcar n-a fost aruncată în tine.

— În mod indirect, a fost.

Mary începe să plângă, iar Vivian strâmbă din nas.

— Continuă să scoți sunetul ăla și îți rup corzile vocale.

Mary se albește la față și închide gura.

Mă uit la expresia furioasă a lui Alice și Vivian se întoarce la ingredientele ei pentru vrăji. Nu îndrăznesc să mă uit la Susannah. Vivian știe că mi-am petrecut timpul cu fetele astea, iar acum mă manipulează.

Vivian ridică de pe masă o carte acoperită cu o pânză. O desface cu grijă, ca și cum ar fi un lucru de valoare. E un jurnal cu coperte de piele. Când îl pune înapoi pe masă, observ pana gravată pe copertă.

— Sam, când aduci pe cineva înapoi la viață, ai nevoie de un obiect personal de-al lor.

Mă uit fix la jurnal. Elijah mi-a spus că aveau amândoi un set. Am crezut că e vorba de răzbunare. De fapt, vrea să-l aducă înapoi la viață? În momentul în care mă gândesc la asta, înțeleg implicațiile îngrozitoare. Nu m-a adus aici cu forța, fiindcă are nevoie de un participant venit de bunăvoie. Țsta e singurul motiv logic pentru care m-a atras aici cu ajutorul Descendentelor.

— De asta ne-am mutat în Salem, spun eu încet.

Tot ce am crezut că știu despre viața mea se sfărâmă în bucăți.

Vivian deschide un borcan cu pudră închisă la culoare și ia puțină între degete.

— Să nu crezi că e ceva personal. A durat secole să perfecționez vraja asta, și s-a întâmplat pur și simplu ca tu să fii aici să o vezi.

Nimeni nu ar petrece ani întregi construind o relație aparentă cu cineva, dacă ar fi putut alege pe oricine altcineva. Sunt vizată în mod special. Dar de ce? Pentru că fac parte din familia Mather? Dacă eu sunt cheia pentru a-l aduce pe Elijah înapoi la viață, aș putea să fiu și cheia distrugerii planului ei.

— Cum ți-ai dat seama de modalitatea în care să faci vraja?

Pentru o clipă, se uită la mine cu curiozitate, ca și cum aș fi pus o întrebare bună. Pune câteva ierburi uscate într-un bol vechi de lemn.

— La început, am reușit să învii un corb, în anii 1700. Nu știam că faptul că am rupt bariera morții îmi va oferi o asemenea recompensă grozavă: viața eternă.

Vorbește ca și cum mi-ar povesti despre modă. Familiaritatea vocii ei amenință să-mi distrugă puțină stăpânire de sine care mi-a mai rămas.

— De ce nu l-ai adus înapoi la viață de atunci?

— Am încercat.

Se oprește din amestecat.

Mă apropii de masă și analizez jurnalul.

Ea oftează.

— A durat secole până mi-am dat seama că motivul pentru care am reușit să aduc corbul înapoi la viață a fost că eu îi cauzasem moartea.

Dar tot ea a fost cauza morții lui Elijah, cel puțin în mod indirect. Îmi scapă ceva. Vivian se uită la mine, așteptând să îmi dau singură seama. Și Descendentele mă privesc.

Vivian ridică un cuțitaș.

— Dă-mi mâna ta dreaptă.

Îmi pun mâinile în buzunarul hanoracului și clatin din cap.

Vivian ridică o sprânceană.

— Îți imaginezi vreun moment că n-o să te oblig?

Fără tragere de inimă, îmi scot mâna dreaptă. Cu stânga strâng pandantivul.

Vivian îmi pune un bol mic sub mână.

— Repetă după mine: „Îmi dau sângele. Primesc cuțitul. Chem sufletul pe care l-am luat înapoi la viață.“

Știi că n-ar trebui să fac asta. Instinctul îmi spune să nu fac asta. Dar, dacă refuz, o să le omoare pe Descendente. Nu mă îndoiesc, așa că repet incantația. Vivian trece cuțitul cu ușurință peste palma mea. Lama îmi străpunge pielea și îmi stăpânesc un icnet de durere. Sângele curge în șiroaie în bol.

— Știi care a fost cauza morții lui Elijah? întrebă ea.

Mă străduiesc să îmi recapăt șirul gândurilor, ignorând durerea. Dacă Vivian nu a fost cauza directă, atunci a fost orașul, au fost...

— Procesele? întreb eu printre dinții încleștați.

Vivian zâmbește.

Ea și cu Cotton n-ar fi putut iniția Procesele unul fără altul. De aceea are nevoie de un descendent de-al lui Cotton Mather ca să-l aducă înapoi pe Elijah. Iar eu tocmai am spus cuvintele care au confirmat partea mea din vrajă. Camera se învârte cu mine și încerc să nu mă uit la mâna mea.

Dar de ce eu, și nu alt membru al familiei Mather?

Mi se scurge tot sângele din obraji. Pun pariu că a încercat cu alți membri ai familiei Mather, dar n-a funcționat. Poate a încercat și cu bunica. Tot ce s-a întâmplat în trecut se leagă acum, cu o viteză amețitoare. A început o relație cu tata ca să ne câștige încrederea. Când Vivian și-a dat seama că tata n-o să vrea vreodată să se întoarcă în Salem, l-a făcut să intre în comă. Apoi eu am venit aici de bunăvoie. În Salem, în casa asta din pădure. M-am oferit voluntară în locul Descendentelor.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mi-o strâng la piept, încercând să opresc sângerarea și să mă protejez în fața trădării profunde a lui Vivian. Buza de jos îmi tremură, așa că o mușc. Nu mă pot lăsa cuprinsă de emoții acum pentru că n-o să mai pot gândi limpede. Trebuie să fac ceva la care nu se așteaptă. Arunc o privire spre jurnal.

Vivian ia un borcan cu pudră roșie și se duce spre centrul încăperii. Eu îmi scot pandantivul din buzunar și îl ascund în pumn. Vivian deschide borcanul și începe să presare încet pudra dinăuntru pe podea, în jurul scaunului. Un ștreang atârnă deasupra.

Aștept până se întoarce cu spatele la mine și întind mâna până simt marginea cărții de pe masă. Încerc că împing pandantivul sub coperta de piele a jurnalului lui Elijah, dar e greu cu o singură mână. Dintr-o clipă în alta, Vivian o să se întoarcă din nou spre mine.

— Tu ai pus ștreangurile în cafeneaua unchiului meu, nu-i așa? întreabă Alice.

Vivian se uită spre fete, iar eu reușesc să strecur pandantivul în jurnal. *Mulțumesc, Alice.* Îmi iau repede mâna de pe jurnal. Printr-o privire, Mary îi trimite lui Alice o rugămintă tăcută de a nu o provoca pe Vivian.

Vivian lasă pudra pe masă și face un pas spre fete.

— Am crezut că am fost destul de clară...

Știi tonul ăsta. Nu pot s-o las să le facă rău.

— Și dacă îți spun că m-am răzgândit și nu mai vreau să fac parte din vraja ta?

Mă întind după bolul în care a strâns sângele meu.

Se întoarce cu fața la mine. Ochii ei sunt periculoși. Nu îndrăznesc să întrerup contactul vizual.

Vine spre mine atât de repede încât pare că plutește deasupra podelei. Mă apucă de tăietură, îmi întinde palma și mă strânge.

— Atunci ți-aș spune că pot să-l torturez pe tatăl tău până ești de acord din nou.

Unghiile ei pătrund și mai adânc în rana mea deschisă, provocându-mi dureri ascuțite de-a lungul brațului. Mi se înmoaie genunchii.

— Bine. Sunt de acord.

Nu îmi dă drumul.

— Sunt de acord!

Dă drumul mâinii mele rănite.

— Bănuiam că așa o să faci.

E prea furioasă. Ce îmi scapă aici? Îmi strâng la piept palma tăiată. Vivian se mai uită la mine o secundă, înainte să se întoarcă la cercul pe care îl face în jurul scaunului. Sper din suflet ca simbolul de protecție să mă ajute să câștig puțin timp.

Vivian murmură într-o limbă pe care n-o recunosc. Vântul începe să adie pe lângă ea, iar hainele ei flutură ca și cum ar fi în mijlocul unei furtuni. Părul i se închide la culoare și începe să crească. Chipul îi devine mai tânăr, poate ca de optsprezece ani. Ochii ei albaștri devin căprui-deschis și se alungesc. Devine mai scundă decât mine, și silueta ei se strânge, devenind mult mai fragilă. Pare aproape drăgălașă. *Ann.*

Scutură din brațe și se uită la mine. Bănuiesc că interpretează șocul de pe fața mea ca pe un fel de aprobare, pentru că mă privește cu înfumurare. Își trece degetele prin părul ondulat, lung până la talie. E incredibil de frumoasă și de rea. Nu-i de mirare că Elijah s-a îndrăgostit de ea.

Vrăjitoarea din Salem

Vivian cea transformată își scoate tocurile și pelerina îi cade la podea. Se întinde ca o pisică.

— Așa e mult mai bine.

Vocea ei e diferită.

Descendentele sunt la fel de surprinse ca mine. Mary are gura deschisă de uimire.

Vivian merge în jurul scaunului și cercului de pudră, rostind cu încredere o incantație. În jurul cercului se pornește un curent de aer. Elijah! Fac un pas spre el când îl văd materializându-se.

El se uită la ea, apoi la mine. Ochii i se umplu de groază.

— Samantha, sângezezi.

— Elijah...

Fac încă un pas spre el.

Vivian cea transformată răsuflă ușurată când mă aude rostindu-i numele.

— Uite, asta e un lucru pe care n-am reușit să-l fac niciodată. Nu pot să văd spirite... dar tu poți.

Elijah încearcă să iasă din cerc, dar nu poate trece dincolo de limită. Se chinuie să treacă. *E captiv în interior.*

— Și dacă nu poți vedea spiritele, nu poți face vrăji asupra lor. Trebuie să știi unde se află spiritul ca să funcționeze vraja, spune ea încet și deliberat.

Deci m-a ales pe mine pentru că pot vedea spirite? Îmi dispare dramul de bucurie pe care l-am simțit când am văzut că Elijah este bine. Înseamnă că Vivian m-a auzit vorbind cu Elijah pe hol. Apoi m-a invitat să iau cina cu ea, ca să sărbătorim. *E doar vina mea.*

Vivian se întoarce cu fața la cerc. Se agită într-un mod pe care nu l-am mai văzut vreodată la ea, ca o fetiță emoționată.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti atâta timp între cele două lumi, micuța mea pasăre. Sper că mă poți ierta.

Chipul lui Elijah se încordează. Ea plutește înapoi spre masă.

Mă duc spre el.

— Îmi pare foarte rău, șoptesc eu.

— Eu sunt cel care ar trebui să-ți ceară iertare, răspunde el, iar în ochi are o tristețe adâncă.

Îmi întind mâna și reușesc să trec cu ușurință de bariera invizibilă a cercului. *Probabil că funcționează doar asupra spiritelor.* Degetele noastre se ating.

— Arată-mi mâinile, îmi ordonă Vivian din spatele meu.

Mă uit peste umăr și văd că Vivian ține o sfoară subțire. *Nu e de bine.*

— Fugi, Samantha. Pleacă de aici, mă roagă Elijah.

Nu înțelege.

— Nu pot, șoptesc eu.

Vivian mă atinge pe spate și simt o durere ascuțită din cap până-n picioare. Țip și mă feresc de atingerea ei.

— Mâinile! repetă ea.

De data asta, o ascult. Întinde sfoara și o înfășoară în jurul încheieturilor, legându-mi mâinile la spate. Sfoara strânsă îmi oprește sângerarea din palmă, așa că sângele cald nu mi se mai scurge pe degete.

— Urcă-te pe scaun.

Se uită la cerc înainte să se ducă înapoi spre masă.

Inima îmi bate tare atât de tare încât mi-e teamă că o să-mi iasă din piept. Pășesc în interiorul cercului și mă urc pe prima treaptă a scaunului înalt, încercând să îmi mențin echilibrul fără ajutorul mâinilor.

Vivian se apleacă sub masă și ia ceva învelit într-o pătură de lână cenușie și veche. Elijah mă ajută să-mi recapăt echilibrul.

— Buzunarul din stânga, îi șoptesc în timp ce Vivian aduce pătura spre cerc.

Elijah scoate sticluța cu poțiune din buzunarul hano-
racului meu. Mă urc cu piciorul drept pe scaun, iar Elijah mă susține ca să îmi urc și celălalt picior.

Vivian se întoarce să se uite la noi. Murmură ceva și ștreangul mi se înfășoară singur în jurul gâtului. Sfoara e aspră pe pielea mea. Părul mi se lipește de fața transpirată și mi-l scuipe din gură. Mă uit la pătura veche și mi se strânge stomacul.

— Întoarce-te cu fața spre ea, spune Elijah. N-o lăsa să-ți vadă mâinile.

Mă așez în așa fel încât să-mi ascund mâinile. Doar Elijah și Descendentele le pot vedea.

— O să te prind, spune Elijah.

Înghit în sec. Să mori spânzurat e unul dintre cele mai rele lucruri pe care mi le pot imagina.

Vivian amestecă într-un bol mare, în timp ce Elijah desface sfoara din jurul încheieturile mele. Nu lărgește nodul îndeajuns de mult încât să-mi alunece de pe mâini, dar suficient încât să pot să mi-l desfac singură. Elijah strecoară sticluța cu poțiune în mâna mea.

Vivian se uită pentru ultima dată la mine, provocându-mă să mă răzgândesc. Acum știu cum s-au simțit

oamenii acuzați la Procesele vrăjitoarelor, privindu-și în ochi prietenii care i-au acuzat. Știu cum e să fii trădat de cineva pe care-l cunoști de-o viață.

— Cum ai putut să faci asta? întreb eu, iar vocea îmi tremură.

Ea pocnește din degete și scaunul zboară de sub mine și cade în afara cercului. Cad cu o viteză amețitoare și sfoara mi se strânge în jurul gâtului, arzându-mi pielea. Elijah mă prinde în brațe apucându-mă de șolduri înainte ca întreaga mea greutate să pună presiune pe ștreang. Tușesc și mă zbat.

— Liniștește-te, Samantha, sau n-o să mai poți respira! Dacă te ridic mai sus, o să observe că te țin și o să-ți facă rău. Te rog, nu te mai zbate. Te rog!

Încerc să respir, dar nu pot decât să gâfâi.

— Samantha! strigă Susannah din spatele meu.

Vivian se uită la pătură și începe să rostească o incantație.

— Viața și moartea formează un cerc. Cel ce trăiește trebuie să moară și cel mort trebuie să învie.

Imaginea lui Elijah tremură. Îmi dă drumul puțin și sfoara se strânge în jurul gâtului meu.

Vivian repetă cuvintele. A treia oară când le pronunță, le înțeleg în sfârșit. *Să înlocuiești viața cu moartea? Stai așa.* Asta înseamnă că s-ar putea ca vraja să funcționeze și împotriva ei? Dacă reușesc să preiau controlul, pot să o folosesc împotriva ei.

Se taie la un deget și lasă sângele să se amestece cu al meu. Apoi toarnă sângele amestecat în bolul mai mare, unde a pus restul ingredientelor. Elijah tremură și mai tare.

— Mi-e teamă că nu te mai pot ține, spune el chinuit.

Pătura de lână începe să vibreze lângă noi și colțurile se despăturesc. Din interiorul ei iese un schelet care se

ridică. Vreau să-mi închid ochii, dar nu pot să fac altceva decât să privesc cum toate lucrurile astea oribile se întâmplă în jurul meu. Mă înec și sfoara mă strânge de gât. Descendentele scot exclamații de uimire din spatetele meu.

— Cum îndrăznești? spune Elijah.

Scheletul se mișcă spre Elijah ca și cum Vivian l-ar mânui cu sfori. Se așază în aceeași poziție ca Elijah, susținându-mă cu brațele. Zâmbetul lui Vivian i se șterge de pe față când își dă seama unde se află cu adevărat Elijah. Unghiile ei se înfig în masă. Timpul s-a scurs. Îmi desfac sfoara din jurul mâinilor care-mi zgârie rana deschisă din palmă. Desfac sticluța cu poțiunea „Întors pe dos“.

Vivian ridică deasupra jurnalului lui Elijah bolul cu poțiunea pe care a amestecat-o. Toarnă trei picături pe coperta de piele. Nu se întâmplă nimic.

— Acum, șoptesc eu și arunc sfoara din mână.

Elijah și scheletul lui mă ridică un pic, cât să-mi scot ștreangul de la gât.

Vivian pune bolul pe masă și se uită la jurnal de parcă acesta ar fi trădat-o. Eu cobor dintr-o săritură pe podea și alerg spre ea cu sticluța de poțiune. Ea ridică jurnalul, iar pandantivul protector cade din copertă. Rămâne cu gura căscată.

— Tu! strigă ea, aruncându-și pumnii în aer.

Nu știu ce vrajă folosește, dar îmi face inima să bată tare și să mă ardă de parcă mi-ar scoate-o cineva din piept. Țip și mă forțez să continui să înaintez în ciuda durerii intense.

— O să mori în agonie, strigă ea.

Trebuie să-mi adun toată forța ca să reușesc să mă împing în față și să arunc sticluța deschisă spre ea. Mișcările îmi sunt convulsive, iar sticluța se învâрте în aer, stropindu-ne pe amândouă cu poțiune. Strigă de spaimă când

lichidul îi atinge pielea și își lasă mâinile jos. Durerea din piept mi se oprește. Inspir adânc aer în plămâni iritați.

Vivian murmură frenetic incantații, în timp ce părul i se albește și pielea i se umple de riduri. În câteva secunde, vraja „Întors pe dos“ stoarce în totalitate tinerețea din ea. Se transformă într-o bătrână de șaptezeci de ani. Mă concentrez asupra bolului pentru vrăji. Ajung lângă masă din doi pași. Mă întind după bol, dar ea e mai rapidă și mi-l trage din față.

— Nu! strig eu, căutând ceva ce pot folosi împotriva ei.

Iau pandantivul de protecție și jurnalul lui Elijah cu o mână. Cu cealaltă mână, aprind o lumânare. Țin lumânarea aproape de jurnal, iar flacăra aproape că atinge paginile îngălbenite. Totul se întâmplă atât de repede încât, pentru câteva secunde, se lasă tăcerea între noi, cât timp ne uităm una la alta.

Cu una dintre mâini face mișcări circulare deasupra feței ei. În păr încep să-i apară din nou șuvițe castanii, iar unele dintre riduri i se netezesc. Dar transformarea e doar parțială, ca și cum cele două vrăji ar lupta una împotriva celeilalte.

— Nu știam că poți face o vrajă ca asta, spune ea. Bănuiesc că trebuie să le mulțumesc toantelor astea.

Pare confuză. Își acoperă gura cu o mână pe jumătate ridată.

— De ce am spus asta? Ce e asta? Ce mi-ai făcut?

Vocea ei e estompată de degetele pe care le ține deasupra gurii.

— Ce ți-am făcut eu? Tu ești mama mea vitregă și vrei să mă spânzuri!

Mă simt și mai rău spunând asta cu voce tare, ca și cum totul devine mai real. Încerc să mă concentrez asupra faptului că nu arată ca Vivian a mea. O parte din mine vrea să creadă că nu e ea.

Stăm una în fața celeilalte, de-o parte și de alta a mesei, ea ținând poțiunea în mână, iar eu – jurnalul și lumânarea. Fiecare dintre noi are ceva ce-și dorește cealaltă.

Ochii ei mă privesc tăios și sfidător. Pentru prima dată după transformarea fizică, îmi amintește de Vivian cea pe care o știam eu.

— Și ai vrut să mă omori cu propria mea vrajă.

Adevărul din vorbele ei mă uimește.

— Da, am vrut. Oh, Doamne. De ce am spus asta cu voce tare? Oh, nu! Serul adevărului mă afectează și pe mine.

— O să-mi dai jurnalul ăla, într-un fel sau altul.

Mă amenință cu deget ațintit spre mine și mâna cu care țin jurnalul se mișcă involuntar spre ea.

Strâng pandantivul protector și mă concentrez.

— N-o să poți să-l iei dacă folosesc pandantivul protector.

Îmi trag mâna înapoi și reușesc să opresc vraja lui Vivian.

— Poțiunea asta e aiurea. Ar fi trebuit să-mi spună ce planuri ai tu, nu să mă facă să ți le dezvălui pe ale mele.

În încăperea se lasă liniștea. Nici măcar Descendentele nu mai scot vreun sunet. Mă uit spre ele.

— Aliniată așa, îmi amintiți de un grup de spânzurări de la Procese. Stai așa.

Îmi concentrez din nou atenția asupra lui Vivian.

— Ai adus patru Descendente. De ce nu doar una sau două?

Îmi mușc limba ca să mă opresc din vorbit. Îmi dau seama că mi-a scăpat ceva.

— Tu ai fost cea care a omorât descendenții vrăjitoarelor din Salem de secole întregi, nu-i așa? Așa cum ai făcut în anii 1600.

— Da.

— De ce? spun eu înainte să mă pot opri. Cu toții au fost doar victime nevinovate.

— Toți trebuie să moară. Procesele l-au omorât pe Elijah al meu. Trebuie să-i șterg de pe fața pământului.

Bate din picioare și murmură ca pentru sine.

Gândurile mi se învâlmășesc în minte și îmi ies pe gură.

— Tiparul de decese. Încerci să ne omori pe toți de fiecare dată când crezi că ai perfecționat o vrajă pentru a-l readuce la viață, nu-i așa? Poate că e chiar parte din vrajă. Nu-i de mirare că toate rudele mele au murit. Dar de unde ai știut că Elijah o să fie în Salem? întreb eu, pe jumătate furioasă pe ea și pe jumătate pe mine, pentru că nu mă pot opri din vorbit.

— În momentul în care ai găsit scrisorile lui Abigail, știam că o să vină să te alunge.

Ochii mi se măresc de uimire.

— M-ai folosit ca momeală.

Ea scrâșnește din dinți cu frustrare.

— Știam că dacă o să-ți răscolesc hainele din șifonier, o să găsești într-un final scrisorile. Mai știam și că el o să te urască pentru că faci parte din familia Mather. O umbră întunecată care locuiește în camera serei lui.

— A funcționat. Chiar m-a urât la început.

Îmi mijesc ochii, o expresie pe care am învățat-o de la ea.

— Dar te urăște și pe tine.

Mârâie pe un ton adânc, din gât.

— De-ajuns! spune ea amenințându-mă cu un deget.
Arzi!

Flacăra lumânării se îndreaptă spre mine.

Îmi arde palma tăiată și scap lumânarea din mână.
Cade pe podea și se stinge. Strâng jurnalul la piept.

— Cuțitul! strigă Alice.

Mă uit pe masă după cuțit.

Arunc o privire către Vivian, dar ea nu înaintează spre mine. În schimb, întinde brațul în lateral și Alice începe să aibă convulsii. Alice țipă în agonie. Genunchii cedează sub ea.

— O să cadă! Oprește-te! îi strig lui Vivian.

Renunț la ideea de a căuta cuțitul și alerg spre Alice, al cărei corp se arcuiește într-un mod nenatural. Îi pun pandantivul de protecție pe cizmă. Încet, corpul ei se relaxează și își recapătă echilibrul, dar privirea continuă să-i fie plină de groază.

— Continui să le alegi pe ele, în detrimentul meu! spune Vivian din spatele meu.

Ce vrea să spună? Înainte să apuc să mă întorc spre ea, gâtul mi se întinde pe spate. Mă prăbușesc și mă lovesc de podea atât de tare încât îmi iese tot aerul din plămâni. Încerc să respir în timp ce corpul mi se zbate pe podeaua de lemn. Cu o vrajă, Vivian mă trage de păr până la ea. Țin strâns jurnalul cu o mână, iar cu cealaltă mă țin de păr.

Brusc, mă opresc și capul mi se izbește de pământ. Talia mea rămâne pe cercul de praf, iar durerea îmi radiază pe gât și de-a lungul șirei spinării. Încerc să mă ridic, dar nu pot. Mă simt ca și cum aș fi lipită de podea.

Elijah se apleacă spre mine și îmi dă la o parte șuvițele de păr lipite de fața transpirată. Ochii lui sunt rugători.

— Nu poți rămâne în interiorul cercului, sau o să te omoare. Ți-am mai spus o dată, ești puternică. Trebuie să te concentrezi.

Lacrimile îmi încețoșează privirea. Nu știu ce crede el că aș putea să fac... Abia am învățat acum câteva ore cum să fac o vrajă. Încerc să-mi ridic capul, dar nu reușesc. Nu pot să schimb ceva sau să aduc pacea pe lume, cum crede el. Și nu sunt mai puternică decât ea.

— I-am dat lui Alice pandantivul meu de protecție.

Vocea mi-e răgușită de la ștreang. Elijah tremură.

Vivian aduce bolul cu poțiunea. Buza de jos îi tresare când îl vede pe Elijah stând lângă mine.

— Crezi că e nevinovată? Nu este. Suntem la fel, ea și cu mine. Amândouă ucidem ca să obținem ce ne dorim!

Privirea din ochii ei e sălbatică.

Suntem la fel. Cuvintele ei îmi răsună în urechi. *Amândouă ucidem ca să obținem ce ne dorim.* Cu ce sunt mai bună decât Cotton? Am încercat s-o omor pe Vivian.

— Am jurat să nu mai vorbesc cu tine niciodată, îi spune Elijah, chinându-se să vorbească sub controlul vrăjii ei. Vrei să știi de ce?

Ea se apleacă spre el, ca și cum abia poate auzi ce spune.

— Tot ce-a fost frumos în tine a murit cu secole în urmă, continuă el. Acum trăiești doar ca să distrugi și să profiți. Câți oameni ai omorât? Nici toate vrăjile din lume nu-ți pot da înapoi frumusețea.

Ea se încordează.

— Fac toate astea doar pentru tine.

Elijah clatină din cap.

— Nu, faci asta ca să mă controlezi. Îți ofer o șansă să faci ceea ce trebuie. E singura pe care ți-o voi da vreodată. Dacă le lași în pace pe fetele astea, o să rămân aici cu tine și o să fac cum îți dorești. Dar dacă continui și dacă o mai rănești pe Samantha, nu numai că te voi disprețui, ci te voi uita complet.

Ea face o pauză înainte să spună:

— Asta e problema, Elijah. Nu poți face ce-mi doresc eu.

Vocea îi tremură.

— Te uiți la ea așa cum te uitai cândva la mine. O iubești pe fata asta.

Obrajii mei răniți sunt inundați de căldură. Vivian apucă bolul de poțiune atât de strâns încât articulațiile i se albesc, așteptând ca Elijah să nege că ar fi adevărat. Pe obrazul ei curge o lacrimă. Face un pas spre mine. Și mai multe șuvițe i s-au făcut castanii, iar pielea i-a redevenit netedă. Vraja mea nu-și mai face efectul. Vivian ridică bolul deasupra jurnalului pe care îl țin la piept și varsă câteva picături de poțiune pe el.

Simt cum forța mea vitală mi-e scoasă din piept. Gura mi se deschide și mă zbat să respir.

Imaginea lui Elijah tremură și mai tare. Sângele din poțiune, pe care Vivian l-a turnat pe jurnal, se ridică în aer și se învâрте în jurul lui Elijah, lipindu-se de scheletul lui. Elijah se prăbușește lângă mine, cu capul lângă al meu. Se prinde de brațul în care sângele începe să formeze vene și scrâșnește din dinți de durere.

— O să te fac să-ți aduci aminte cât m-ai iubit odată, spune Vivian printre lacrimi. O să ți-o șterg din memorie.

— Nu poți ascunde adevărul cu minciuni, spune el cu vocea sugrumată de agonie.

Încearcă să se ridice, dar corpul nu-l ascultă.

Vivian se asigură că sunt atentă la ea și mi-o arată cu degetul pe Alice. Pandantivul pe care i l-am pus pe cizmă alunecă și cade pe podea, devenind inutil.

— M-am săturat de vrăjile tale de protecție. Cum o să-ți mai protejezi tatăl când o să mori?

Vrajă de protecție asupra lui tata? N-am pus nicio vrajă asupra lui. Nu-i așa? Elijah încearcă să spună ceva, dar vocea i se îneacă.

— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva a fost vina mea. Poate că vraja cu care am omorât-o pe mama ta ți-a dat anumite puteri.

Mai varsă câteva picături de poțiune pe jurnal.

Mama mea. Bătăile inimii îmi încetinesc. Abia dacă mai am energie să mă opun. Întreaga mea viață mi se scurge printre degete.

— Dar după ce mori, o să mă asigur că Charles o să sufere.

— Nu! strig eu.

Pe față îi apare o expresie îngrozitoare.

— Când o să vă găsească poliția aici, toate probele o să indice că tu ești vinovată. O să-i spun tatălui tău că ți-ai pierdut mințile, le-ai ucis pe fetele astea și apoi te-ai sinucis. Înainte să moară, o să creadă că ești un monstru.

Îmi va lua tot ce am. Vivian își încordează mâna ca o gheară și Descendentele se zbat de durere.

— Te rog, oprește-te, îi cere Mary.

Susannah icnește. Deasupra capului meu, ștreangul atârână ca în viziunile mele. Toate viziunile mi se adeveresc. Mi-am tăiat obrazul, Susannah o să fie spânzurată și Vivian e corbul. N-a fost de ajuns să le iau apărarea Descendentelor. Dacă renunț acum, nu sunt cu nimic mai bună decât localnicii din Salem din anii 1600. *Nu, refuz să mor în felul ăsta.*

Hotărârea pulsează în mine și mă lupt cu vraja ei ca să mă pot ridica de la podea. Simt cum mi se umflă venele. Mă concentrez asupra gâtului și capului, încercând să le mișc cu toată puterea. Îmi ridic capul un centimetru. Jurnalul lui Elijah îmi alunecă de pe piept și cade pe podea.

Vivian se uită la mine, cu adevărat derutată.

— Cum faci asta? Cine te ajută?

Vorbește repede și i se împleticește limba în gură.

Îmi împing din nou capul, cu și mai multă forță. E ca și cum se rup sforile invizibile din vraja care mă ține la pământ. Mă ridic. Ea lasă mâna jos și apucă bolul. Împing jurnalul în afara cercului înainte ca Vivian să apuce să

mai picure poțiune pe el. Jurnalul alunecă până aproape de șemineu.

Ochii lui Vivian se măresc.

— Cotton!

Îl vede pe Cotton când se uită la mine? Mă chinui să ies în afara cercului și, imediat, mă simt mai puternică. Alerg spre jurnal. Vivian murmură câteva cuvinte și genunchii mei cedează, lovindu-se zgomotos de podea.

— Nu, spun eu cu hotărâre și mă sprijin în palme ca să mă ridic din nou în picioare.

Jurnalul se ridică în aer. Îl prind în timp ce zboară pe deasupra capului meu. Se zbate în mâinile mele, dar îl apuc bine. Vivian țipă în spatele meu și bate cu picioarele în podeaua de lemn. Alerg spre șemineu.

Apuc să fac doar doi pași înainte ca unghiile ei să-mi zgârie ceafa și să mă apuce de bluză, încercând să-mi sugrume gâtul deja chinuit. Arunc jurnalul în foc, dar aterizează pe unul dintre bușteni. Ne prăbușim amândouă pe podea, ea căzând cu toată greutatea pe spatele meu. În timp ce mă lovesc cu bărbia de plăcile de lemn, văd cum iau foc marginile paginilor îngălbenite. Simt gust de sânge în gură.

Se împinge înainte, folosindu-mi corpul ca să se sprijine. O prind de rochie, iar ea cade din nou. Încearcă să se ridice, dar sar pe ea. Îmi pun genunchii de-o parte și de alta a taliei ei și îi lovesc capul de podea.

Scuipă o incantație. O durere arzătoare îmi cuprinde brațele de parcă mi-ar fi turnat apă clocotită peste ele și îi dau drumul. Mă împinge în spate și cad pe podea. Apucă din nou jurnalul, îl scoate din flăcări și încearcă să-l stingă cu mâinile. Dar este deja cuprins de flăcări și lui Vivian îi apar urme de arsuri pe palme.

Mă ridic în picioare când se oprește durerea din brațe. Vivian rostește frenetic incantații menite să stingă jurnalul.

Eu iau vâtraiul greu, de fier, din setul de unelte de lângă șemineu, și îl învârt prin aer. O lovesc în cap și cade pe spate zgomotos. Pe frunte îi curge un firicel de sânge.

Pășesc peste ea, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Își duce mâna la frunte și se uită la sângele de pe degete. Ridic vâtraiul ca s-o lovesc încă o dată.

— Cotton, spune ea din nou, dar cu mai puțină convingere de data asta.

Înlemnesc. Vâtraiul rămâne suspendat în aer, pregătit să lovească. *Ce-a spus ea mai devreme?* A zis că amândouă suntem la fel, ucidem ca să obținem ce ne dorim. Planul meu măreț s-a dovedit a fi vânarea și omorârea unei vrăjitoare. Lovirea ei cu un vâtrai. Credeam că sparg tiparul Proceselor, dar de fapt, tot ce fac este să repet greșelile trecutului. Și exact cum credea Cotton cu trei sute de ani în urmă, și eu am crezut că nu fac decât să distrug răul din lume.

Pe buzele lui Vivian se formează un mic zâmbet.

— Lovește-o! strigă Lizzie.

Eu nu sunt Lizzie. Nu pot s-o omor. Și dacă o omor, aș continua blestemul. Vâtraiul se ridică în aer, dar nu sunt eu cea care îl ridică. Cotton preia controlul din interiorul meu. Poate că vraja „Întors pe dos“ a avut consecințe mai profunde decât am crezut.

— Nu, îmi spun eu în timp ce Cotton se pregătește să lovească.

Vivian se uită la mine ca și cum ar fi câștigat ceva. Scaunul lui Susannah îi zboară de sub picioare. Ea cade. Sfoara scoate un zgomot îngrozitor când se întinde iar grinda scârțâie sub greutatea ei.

— Pune vâtraiul jos, strig la Cotton în timp ce Susannah se sufocă. Trebuie s-o ajut!

Picioarele mele refuză să se miște. Cotton și cu mine ne luptăm ca să preluăm controlul.

— Ne-a ucis familiile de secole întregi... trebuie să punem punct, spun eu cu o voce pe care n-o recunosc.

E vocea unui amestec între mine și Cotton, ca și cum am vorbi amândoi în același timp.

— Sam, te rog, ajut-o.

Vocea lui Mary e atât de înecată de plâns, încât e greu să înțelegi ce spune.

Cade și scaunul lui Mary. Sfoara se întinde, grinda scârțâie.

Frica și disperarea mă înconjoară ca o ceață întunecată în timp ce le privesc pe Susannah și Mary zbătându-se în aer. Mă lupt împotriva propriului corp, dar nu reușesc să mă mișc.

— O să moară, încerc să-l conving pe Cotton.

— Atunci oprește-o pe femeia asta, răspunde el cu gura mea.

În ochii lui Vivian apare o strălucire de curiozitate.

— Tu nu mă lași s-o opresc, spun eu cu atât de multă greutate încât aproape că mă las copleșită de tristețe. Nu înțelegi? Vrea să se repete ce s-a întâmplat la Procese. Să dovedească că sunt exact ca tine.

— Nu pot să respire, Sam.

Vocea lui Alice e surprinzător de calmă. Își împinge scaunul spre Susannah în așa fel încât ea să-și poată sprijini un picior pe el. Alice chiar *face* ceva util. Asta până când scaunul îi cade de sub picioare. Sfoara se întinde, se aude un țipăt.

Vivian radiază de fericire și își ridică capul de la pământ. Sângele i se scurge pe șuvițele ondulate de păr.

— Ucide-o, Sam! țipă Lizzie. Le-a făcut rău fratelui meu și tatălui tău. *Fratele* meu, singura persoană pe care mă puteam baza!

Îi tremură vocea, iar vorbele îi sunt inundate de o tristețe profundă.

Vivian mișcă din umeri și scaunul pe care stă Lizzie cade și el la pământ. *Sfoara se întinde.*

Patru fete spânzurate, nenumărate alte victime, iar siguranța tatălui meu e în pericol, ca și cum o furtună așteaptă să se dezlănțuie.

— O să le salvez, îi spun lui Vivian, încercând să-mi adun tot curajul ca să mă țin de cuvânt.

Susannah se rotește în timp ce atârnă, iar părul îi acoperă fața. Pe obraji roșii îi curg lacrimi. *Ai crezut în mine, Susannah. Elijah a crezut în mine.* Închid ochii, iar lacrimile mi se scurg printre gene.

Când îmi deschid ochii din nou, mă concentrez asupra grinzii de lemn de care sunt legate sforile. *Trebuie s-o rup.* E singurul mod prin care pot să le salvez pe toate odată. Îmi îndrept spatele, luptându-mă cu tentația de a mă lăsa copleșită de panica oarbă și sunetele de sufocare care mă înconjoară. Îmi imaginez cum rup grinda de la mijloc, făcând lemnul bucăți. Îmi îndrept toată groaza și frustrarea în direcția grinzii, spărgând-o cu mintea. Îmi adun toată puterea interioară și o concentrez pe bucata veche de lemn. Se aude un scârțâit slab. Inima îmi bate mai tare. *Funcționează?*

Vivian se întoarce spre Descendente, apoi se uită la mine cum se uită o pisică la un șoricel. Mă concentrez și mai tare. Lovesc grinda cu gândurile mele. Grinda trosnește, ca și cum nu mai face față greutateii. Cedează un pic. Simt o forță care mă împinge câțiva metri în spate. Vivian se ridică.

— Bănuiesc că, într-un fel, chiar ești fiica mea.

Vorbele ei mă rănesc în adâncul ființei mele. Îmi folosesc suferința ca să-mi concentrez energia cu și mai multă agresivitate. Se aude un trosnet puternic și fetele cad pe podea tușind și încercând să respire.

Vivian se încruntă.

Mă uit la ea cu mai multă încredere în mine.

— A fost vina lui Cotton că nu te-a oprit acum trei secole. Dar eu n-o să fac aceeași greșeală. Doar că n-o să te omor, spun eu cu vocea amestecată și îl simt pe Cotton gândindu-se la ceea ce spun.

Ea pocnește din degete și mă simt ca și cum o mie de ace mă înțepă în tot corpul. Vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine.

— Să mă omori? Eu eram doar o fetiță. El și-a trăit viața, a scris cărți. Eu n-am avut o viață. Tot ce-am avut mi-a fost luat.

Vorbele ei par sălbaticе și noi, ca și cum nu a vrut până acum să recunoască că sunt adevărate.

Mă lupt să-mi păstrez gândurile limpezi, deși Cotton e în capul meu.

— Puterea și importanța pe care ai crezut că o ai pentru că omori vrăjitoare a fost doar o iluzie. Nu îndepărtați răul de pe lume. Tu și Cotton ați fost niște bătăuși care nu știau ce fac, distrugând visurile și viețile oamenilor din jurul vostru.

În timp ce vorbesc, Cotton nu mi se mai împotrivesc. Nu îmi mai controlează corpul și reușesc să mă mișc.

— După tot ce am făcut pentru tine... N-ai pic de loialitate!

Tot ce-a făcut pentru mine? Așa vede ea lucrurile? Spre surprinderea mea, Cotton e cel care îi răspunde.

— Îmi pare foarte rău pentru durerea prin care treci. Dar nu mai sunt eu cauza suferinței tale. Tu ești cauza.

De data asta, eu sunt cea care se gândește la ce spune el.

Din gâtul ei iese un sunet ascuțit și Vivian ridică vă-traiul în aer, deasupra capului meu. Îl prind cu o mână și se oprește în mijlocul loviturii. Ne uităm una la alta,

amândouă luptându-ne să obținem controlul asupra uneltei, la fel de hotărâte.

— Uită-te la noi. Suntem aici, prinse în capcană, și facem aceleași greșeli din nou și din nou. Ai avut dreptate, nu suntem așa de diferite. Nu sunt o persoană bună, așa cum mă consideram la un moment dat. Iar tu nu ești în totalitate malefică.

Pentru prima dată, eu și Cotton răspundem în același timp.

Vătraiul cade pe podea zgomotos. Vivian întinde o mână în direcția Descendentelor, care sunt încă legate, prăbușite pe podea și se chinuie să-și recapete răsuflarea.

— Ți-au tăiat o șuviță de păr, așa că le-am trimis o amenințare prin paturile otrăvite. Ți-au scris „Psihopată“ pe vestiar, au aruncat cu o piatră în geam și au întors tot orașul împotriva ta. Așa că le-am dat iritația. Le-am arătat că există consecințe.

Ce vrea să spună? Încearcă să spună că toate lucrurile astea oribile le-a făcut pentru mine?

— Ai omorât oameni.

— Am fost singura care te-a apărat. Ți-am oferit o șansă la viață când te-am rugat să mă ajuți. Puteai să le omori pe Descendente. Dar, după tot ce am făcut pentru tine, tu te întorci împotriva mea. Nimeni nu mă vrea. Nici tu, nici Charles, nici Elijah!

E vorba despre faptul că nimeni n-o vrea? Inima îmi bate tare. E exact ca atunci când a omorât-o pe Abigail. Nu a putut să se obișnuiască cu ideea că nu este cea mai importantă persoană din viața lui Elijah. Totul se învârte în jurul meu. Se aruncă asupra mea, împingându-mă pe spate. Ne lovim de podea, cu greutatea ei apăsându-mă pe piept. Spatele mă doare îngrozitor de la impactul cu podeaua de lemn. O apuc de încheieturi înainte să-și înfigă

unghiile în fața mea. Se zbate să se elibereze, dar nu pare să aibă îndeajuns de multă putere. Expresia îi e chinuită și respiră extenuată.

Se întoarce spre Elijah.

— Nu mai am nimic. Nu mai am pe nimeni.

Lacrimile se amestecă cu sângele de pe fața ei. N-am mai văzut-o pe Vivian arătându-și slăbiciunea sau dând vreun semn de vulnerabilitate. Nici nu știu ce să cred.

— Mi-ai luat ultima persoană care a ținut vreodată la mine, spune ea cu durerea a trei sute de ani în voce.

Îmi dă un cot în coaste, deși o țin încă de încheieturi.

Icnesc din cauza loviturii, iar corpul meu obosit mă imploră să închei lupta.

— Ann... nimic nu o să se schimbe dacă n-o să faci alegeri diferite, spune Elijah folosindu-i numele adevărat.

Ea începe să plângă și își sprijină capul pe pieptul meu. Respiră greu, iar umerii îi tremură un pic. Rămân nemișcată, fără să știu ce să fac. Dau drumul încheieturilor ei. Degetele ei se prind de hanoracul meu, de care stă lipită cu obrazii. Nu face niciun efort să se oprească, și continuă să plângă pe bluza mea însângerată.

Pielea mă furnică, iar aerul din jurul meu se învârte. Brațele lui Cotton se ridică din ale mele și își desprinde corpul din al meu, până se ridică în picioare, uitându-se în jos la noi. Hainele lui sunt vechi, ca în viziunile mele, și stă drept. În expresia lui se citește mândria și îmi aduce aminte de tata.

Vivian nu pare să observe, dându-și la o parte șuvițele castanii și ondulate de pe obrazii umezi. Ceva din adâncul sufletului meu se aprinde, ca o lumânare de la capătul tunelului. Îmi mușc buza. O cuprind cu brațele. E atât de mică. Tot timpul ăsta am crezut că ea e cea mare și puternică, care deține controlul. Nu știam cât de ușor e s-o rănesc.

Pieptul mi se ridică un pic.

— Toată viața, am văzut cum s-au întâmplat lucruri rele oamenilor din jurul meu.

Nu știu cum să întreb ce vreau să întreb, dar sper să înțeleagă.

— Au primit ce au meritat, spune ea.

Asta e exact ce ar spune Vivian. Fără să-și ceară scuze.

Îmi tremură buza de jos. L-a omorât pe John atunci când el m-a atacat, și plănuia să omoare și mai mulți oameni. Cine știe ce alte rele a mai făcut în timpul copilăriei mele? Atât de multe aniversări s-au sfârșit cu persoane care au avut de suferit. Încep să văd în altă lumină incidentul cu fata care s-a împiedicat pe scări la absolvirea clasei a cincea. E un gând atât de dezgustător și derutant. Făcea toate astea pentru mine, într-un fel. Sau poate o făcea ca să mă izoleze și ca să am mai multă nevoie de ea. Eu și cu ea nu ne potrivim. Poate nu ne-am potrivit niciodată. Dar o parte din mine încă se simte trădată. Îmi sprijin obrazul pe capul ei și o lacrimă mi se scurge pe părul ei murdar de sânge.

Ea se îneacă.

— Corbul meu, spune ea în șoaptă.

Degetele ei dau drumul hanoracului și o ultimă răsuflare îi iese printre buze. Trupul ei devine inert în brațele mele. Mă așez încet, ținând-o încă lipită de mine. Mâinile îi cad pe lângă corp, lipsite de viață, iar eu îi susțin capul cu brațul îndoit.

— S-a terminat, spune Cotton cu blândețe. Ai rupt blestemul.

Clatin din cap.

— Nu știu cum am făcut.

El se apleacă spre mine și o ia pe Vivian din brațele mele.

— Blestemele sunt ciclice și există numai din cauza oamenilor. Ne-am jucat cu toții rolurile. Timp de secole, cu toții am luat aceleași decizii pe care le-am luat și în

timpul Proceselor, ne-am făcut rău unul altuia și am dat vina unul pe altul. Puterea pe care o capeți făcându-le rău altora nu merită obținută.

Cotton o ridică pe Vivian și mă simt atât de ciudat să-i dau drumul. Mă străduiesc să mă ridic, cu picioare tremurânde. Din corpurile Descendentelor se ridică patru femei. Vrăjitoarele originale acuzate în Salem. Se uită la tinerele Descendente și le ajută să-și desfacă sforile legate în jurul mâinilor. Siluetele femeilor mai în vârstă strălucesc ușor.

Cotton se uită de la ele la mine.

— În toți acești ani am crezut că le cunosc pe vrăjitoare mai bine decât oricine altcineva. Îți poți imagina ce surprins am fost să aflu că am o vrăjitoare în propria familie. Și nu am descoperit o creatură malefică, ca cele studiate în cărțile mele, ci o tânără minunată. Vezi tu, „vrăjitoare“ e doar un cuvânt. Nu e neapărat un termen negativ, dar contează ce hotărâsc oamenii că înseamnă.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Dacă unui om îi e frică de câini, o să bată primul câine pe care îl vede. Pentru că stă în firea lucrurilor, câinele îl va mușca. Iar omul va spune tuturor că a avut dreptate în legătură cu câinii, că sunt într-adevăr malefici. Dar te întreb, cine e de vină în povestea asta? Omul sau câinele?

— Omul, spun eu.

— Acum gândește-te la povestea asta, dar cu doi oameni, în loc de un om și un câine.

— Partea amuzantă e că de obicei, câinii sunt mult mai prietenoși și loiali decât oamenii, spun eu.

El zâmbește.

— O să devii o femeie puternică, Samantha. O să mai ai parte de obstacole pe care va trebui să le treci. Și, de multe ori, o să îți se pară mai ușor și mai tentant să îți folosești

puterile. Dar nu-ți folosi puterile așa cum am făcut eu, judecând oamenii și rânindu-i.

— N-o să fac asta, îi spun eu, dând din cap. Promit.

Trupul din brațele lui Cotton începe să tremure. Din el iese spiritul lui Vivian, sub forma unei fete adolescente. Sare din brațele lui Cotton și aterizează pe podea cu grația și energia unei dansatoare. Se uită în treacăt spre cadavrul ei din brațele lui Cotton, apoi se îndreaptă direct spre Elijah.

Dă cu piciorul pe podea, stricând cercul de pudră pe care tot ea l-a făcut. Se aude un zgomot puternic în aer, iar oasele și sângele cad de pe Elijah, prăbușindu-se pe jos. El se ridică cu ușurință și se apropie de ea.

— Da, spune el dând din cap.

Nu pare nervos. Probabil că ea i-a spus ceva, dar n-am auzit ce.

Spiritul ei se întoarce spre mine și Cotton. Sărută obrazul trupului care i-a aparținut și zâmbeste, cu ochii luminoși. N-a mai rămas nici urmă de furie în expresia ei, iar chipul tânăr începe să-i strălucească. Și chipurile vrăjitoarelor bătrâne și al lui Cotton încep să strălucească. Descendentele și cu mine mijim ochii în fața luminii puternice care cuprinde încăperea. Apoi, dintr-odată, lumina dispare și spiritele pier în neant.

— Elijah!

Vocea mi se îneacă în gâtul iritat. Mă întorc în toate părțile, dar el nu mai e acolo. Îmi fixează privirea asupra cercului în interiorul căruia am fost captivi, fiindu-mi frică să mă mișc și să mă gândesc că Elijah a dispărut odată cu restul spiritelor. Răsufli greu.

El apare lângă mine. Respir adânc și îmi scapă un oftat tremurat. Elijah are o bucată de pânză în mână. Îmi cercetează rănile în lumina șemineului.

— Trebuie să oprim sângerarea, spune el, ridicându-mi cu blândețe mâna tăiată.

Apasă pe rană, punându-mi bucata de pânză în palmă. Pentru câteva clipe, rămânem amândoi tăcuți. Îmi înfășoară pânza în jurul mâinii și face un nod.

— Te-a strigat. Chiar înainte să moară.

Vocea îmi este la fel de slabă ca o șoaptă.

El dă din cap.

— E adevărat ce a spus?

Îmi ține mâna bandajată într-a lui și mă întreb dacă nu cumva o să-mi explodeze inima.

— Că te iubesc... Da. Bineînțeles. Ești puternică și încăpățânată. Riști totul pentru oamenii pe care îi iubești. Și, mai important decât atât, te porți frumos chiar și cu cei pe care nu îi iubești.

Face semn către Lizzie, care încearcă să-și recapete răsuflarea.

Nu-mi găsesc cuvintele, așa că îmi întind mâna cealaltă. Îi ating buzele cu buricele degetelor, iar el mi le sărută. Îmi pune palma pe pieptul lui și se apleacă spre mine. Chipul lui e aproape de al meu și, cu blândețe, îmi ridică bărbia.

Buzele lui se apropie de ale mele, din ce în ce mai mult, iar eu nu mai știu nimic în afară de pieptul lui sub degetele mele. Buzele noastre se tachinează reciproc și gurile ni se mișcă în același ritm. Elijah își plimbă mâna pe obrazul meu și apoi în jos, pe gât. Limbile ni se ating, iar eu apăs mai tare. Mă lipește de el, luându-mă de talie și îmbrățișându-mă.

Își desprinde buzele de ale mele, dar ochii îi sunt flămânzi și simt dorința din sărutul lui.

— Dacă aș fi fost în viață...

— Nu-mi pasă că ești spirit.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Samantha, spune el, dar nu-mi dă drumul.

Groaza își face loc în spațiul călduros dintre corpurile noastre îmbrățișate. Mi-e greu să-mi adun cuvintele.

— Nu poți să pleci.

— Cred că ar fi mai bine pentru tine dacă aș pleca.

Inima mi se zbate în piept ca o pasăre în colivie. Scutur din cap, fără să știu cum să evit să ne înec pe amândoi în emoțiile mele.

— Nu vreau să fac asta fără tine.

— Deja ai făcut totul.

— Dar sunt îndrăgostită de tine.

Vocea îmi tremură ca un pisoi abia născut.

Ușa de la intrarea casei se deschide brusc și tresar, întrerupând îmbrățișarea cu Elijah. În prag apare Jaxon, răsufând greu, ca și cum ar fi alergat prin pădure până aici. *A venit să mă ajute după tot ce i-am făcut?*

Ochii lui se opresc asupra mea și nu se dezlăpesc de mine.

— Sam?

Jaxon aleargă spre mine și expresia i se schimbă când vede sângele care îmi murdărește hainele și pielea. Mă îmbrățișează. Inima îi bate tare, o simt când își lipește pieptul de umărul meu.

Elijah se uită la noi și zâmbeste. *Nu!* Vreau să țip la el. Știu ce gândește. Crede că sunt în siguranță și că așa trebuie să fie.

— Sunt bine.

Am vocea răgușită.

Jaxon se dă puțin în spate.

— Nu pari să fii bine.

Se uită la mine din cap până-n picioare.

— Jaxon, poți să mă lași un minut? Întreb eu, uitându-mă la Elijah. Și poți să chemi ajutoare?

El dă din cap, dar se îndepărtează fără tragere de inimă. Se duce spre Descendente, care își freacă încheieturile și își oblojesc rănilile.

Îl prind pe Elijah de umeri cu toată puterea.

— Te rog, nu pleca, șoptesc eu. N-am avut aproape de loc timp împreună. Am avut un singur picnic pe podea.

Îmi mângâie obrazul și îmi gădilă urechea cu respirația lui.

— Mi-a plăcut mult picnicul ăla.

Îmi lipesc obrazul de al lui. *Nu se poate să-și ia adio.* Cum pot să-i spun tot ce înseamnă pentru mine? Nu știu de unde să încep.

În jurul nostru începe să se ițească un curent. O adiere ușoară ridică cenușa din șemineu și întetește focul. Lângă noi apare o fată frumoasă, cu păr lung și negru.

Are același zâmbet fericit ca fata din tablou.

— Abigail... șoptesc eu.

Îi dau drumul lui Elijah din îmbrățișare.

El se întoarce spre ea și toată tensiunea ascunsă îi dispare din trăsăturile feței. Într-o clipă, pare mai ușor, mai liber. *Nu pot să-i răpesc acest moment.* Nu pot să-l implor să rămână cu mine. Aș fi cea mai egoistă persoană din lume. Îmi strâng ambele mâini la piept, încercând să mă apăr de durerea de inimă pe care încep să o simt.

— Scumpul meu frate, spune ea, cu vocea eterică și surprinzător de jucăușă.

Elijah îi ia mâna micuță într-a lui.

— Te aștept de-o veșnicie.

— Trei sute de ani, și tu nu ți-ai schimbat tunsoarea, îl tachinează ea.

Elijah îi zâmbește și îi apar gropițe în obraji.

— Nu m-am născut cu frumusețea ta naturală. Trebuie să depun mai mult efort în viitor.

— Aiureli. Erai mai frumos decât jumătate din fetele de la noi din oraș, răspunde ea, și îmi dau seama că se tachinează ca între frați.

Felul în care se uită unul la altul e hipnotizant. Sunt legați într-un mod pe care nu l-am mai văzut vreodată.

Abigail își mută privirea asupra mea. Are ochii cenușii și intenși, ca ai fratelui ei. Pe neașteptate, își întinde brațele delicate spre mine. Mă prinde de umeri și mă simt cuprinsă de căldură.

— Vrăjitoarea din Salem.

Se lasă tăcerea pentru o clipă îndelungată. Abigail se apleacă spre mine și îmi șoptește în ureche.

— Tocmai s-a trezit tatăl tău, Samantha.

Inima mea frântă bate, de parcă încearcă să îmi iasă din piept, rupând lanțul care o ținea captivă. Încep imediat să plâng. Simt cum mă eliberez de toată tensiunea și suferința pe care le-am simțit în ultimele patru luni. Mi-am dorit să se întâmple asta mai mult decât mi-am dorit orice pe lume. Și acum, că mi s-a îndeplinit dorința, nici nu pot să respir. Elijah mă mângâie cu blândețe pe obraz, ștergându-mi lacrimile.

— O să te iubesc pentru totdeauna, îi citesc pe buze înainte să dispară împreună cu Abigail.

Încep să plâng și mai tare. Nu știu dacă să mă prăbușesc la podea sau să sar în sus de fericire. Probabil că sunt atât de obosită încât n-aș putea să fac nici una, nici alta.

— Sam? mă întreabă Jaxon îngrijorat, punându-și telefonul la loc în buzunar.

— Tatăl meu s-a trezit, spun eu printre lacrimi.

Jaxon vine spre mine. Sentimentele amestecate de tristețe pentru plecarea lui Elijah și de fericire că s-a trezit tata mă derutează.

Îmi șterg lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău că te-am adormit cu vraja aceea. Chiar îmi pare rău.

Jaxon clatină din cap.

— Mereu mă amenințai că mă bați. Bănuiesc că trebuia să mă aștept la asta.

— Cum ai reușit să te trezești? îl întreb eu, în timp ce Susannah vine lângă mine.

Jaxon scoate din buzunar pandantivul bunicii mele.

— Când m-am trezit, aveam ăsta pe piept.

Elijah! Știa că Jaxon o să vină aici să mă ajute. Aproape că mă las copleșită de durere.

— Ar trebui să te bucuri că ai dormit, în loc să fii martor la ce s-a întâmplat aici, spune Mary în timp ce se ridică.

Alice dă din cap, fără privirea tăioasă pe care o are de obicei.

— Ai ajuns chiar la final, Jaxon, ca să faci pe salvatorul.

— Mi-aș dori să fi fost aici ca să vă ajut, spune Jaxon.

— Nah, mai bine le lași pe fete să se descurce singure, spune Susannah cu vocea ei răgușită, iar Descendentele încep să râdă.

Susannah își strecoară mâna delicată într-a mea.

Jaxon se uită prin cameră și vede oasele, petele de sânge de pe podea și ștreangul.

— Cine a fost spânzurat?

Lizzie îi răspunde:

— Toate am fost. Sam ne-a salvat de la moarte.

— Dar femeia cu corbi? mă întrebă Jaxon. Unde e?

— S-a dus. De tot.

A murit în brațele mele, cred, dar nu o spun cu voce tare.

Bulgări-de-soare

Cobor ultimele trepte încet, pășind întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Cu fiecare mișcare, corpul meu plin de bandaje protestează. Mirosul de pâine prăjită și ouă mă motivează să încerc să merg mai repede. Aud zgomot de tacâmuri și tigăi.

Trec prin arcada care dă în bucătărie, iar Jaxon și mama lui se întorc spre mine, cu zâmbetul specific familiei Meriwether pe fețe.

Jaxon lasă pe masă farfuria cu biscuiți pe care o ținea în mână și se apropie de mine.

— Sam, n-ar fi trebuit să cobori din pat.

— Și cum propui să mă duc la toaletă? întreb eu, inspirând mirosul delicios de cafea proaspăt măcinată.

Jaxon rânjește.

— Aș putea să te car.

— Mda, puțin probabil să se întâmple așa ceva.

Doamna Meriwether vine să mă examineze.

— Îți pregătesc o baie fierbinte după micul-dejun și îți mai pun o compresă. O să te faci bine într-o clipită.

Zâmbesc când îi văd expresia optimistă.

— Mulțumesc, doamnă Meriwether.

— Ce-ar fi să mergem cu toții în sufragerie? propune doamna Meriwether în timp ce pune frișcă proaspăt bătută într-un bol.

— Ai nevoie de ajutor, Sam? întreabă Jaxon.

— Dacă continui să mă tratezi ca și cum aș fi neajutorată, te bat, îi răspund cu un zâmbet dureros.

— Acum, că știi să faci vrăji, probabil că ar trebui să am grijă.

Doamna Meriwether ne zâmbește. Îi urmez pe hol, dar, când ajungem în sufragerie, mă opresc brusc. N-am mai văzut niciodată atâta mâncare la un loc, și e o priveliște minunată.

— Sunt patru locuri la masă, îi spun doamnei Meriwether în timp ce ea așază bolurile de căpșuni și frișcă.

— Da, draga mea. Vine și tatăl tău la masă.

Îmi face cu ochiul.

Mă sprijin de spătarul unui scaun ca să nu cad.

— Vine aici? Deja?

Doctorii nu m-au lăsat nici măcar să vorbesc cu tata în ultimele zile. Spuneau că nu înțeleg cum de s-a însănătoșit atât de repede și voiau să îi facă mai multe analize. *Probabil că ruperea blestemelor funcționează altfel decât bolile adevărate.*

— Abia așteaptă să te vadă.

Îmi zâmbește cu blândețe. Jaxon radiază de bucurie.

Simt cum încep să-mi curgă lacrimi de-a lungul genelor și îmi acopăr gura cu mâna. Mă întorc pe călcăie și plec spre ușa din spate a casei.

— Ești bine, Sam? mă întreabă Jaxon alergând după mine.

— Da! Doar că trebuie să aduc ceva.

O iau la fugă prin iarbă, călcând pe frunze uscate. Uit de durere, intru în casa bunicii și mă îndrept spre bucătărie. Deschid dulapul și dau la o parte cănile din față. O iau pe aceea pe care scrie „Cel mai bun tată din lume“. N-o să-și bea cafeaua dacă nu are cana asta.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Deschid ușa din spate din nou, nerăbdarea grăbindu-mi pașii, și mă opresc. Pe preșul de la intrare se află un singur fir de bulgăr-de-soare, proaspăt tăiat. Mă uit în jur, pe verandă, dar nu văd pe nimeni. Zâmbesc. *Elijah.*

Nota autoarei

Cotton Mather a fost a treia generație a familiei Mather din America, iar eu sunt a paisprezecea generație. Știu asta de când eram mică, nu pentru că avem același nume de familie și pentru că el apare în cărțile de istorie, ci pentru că bunica mea, Claire Mather, mi-a spus asta. Bunica m-a plimbat prin casa ei, povestindu-mi despre președinți, iubiri interzise și invenții. Am observat din tablourile cu strămoșii mei că avem aceeași culoare a ochilor și am apreciat simțul umorului prezent în scrisorile pe care le-au scris. Pentru familia mea, istoria nu e o amintire îndepărtată, ci este vie și face parte din noi.

Rudele mele au făcut totul, de la lupta în Războiul de Independență, până la a supraviețui scufundării Titanicului. Sunt un grup pestriț care și-a lăsat amprenta asupra istoriei Americii. Dar Cotton a fost dintotdeauna un personaj controversat. Pe vremea când tata era copil și a învățat la școală despre Procesele vrăjitoarelor din Salem, ceilalți colegi l-au tachinat din cauza numelui lui de familie.

Personajul acesta detestat, care trezea asemenea reacții în oameni chiar și după trei sute de ani de la moartea lui, mi-a aprins curiozitatea. Așa că am început să fac cercetări. Iar ceea ce am descoperit m-a surprins. Cotton era

mult mai complex decât îmi imaginam. A luptat pentru implementarea vaccinului antivariolă, a scris primul roman polițist bazat pe fapte reale din America, a organizat unul dintre primele experimente de încrucișare a speciilor de plante și a participat la fondarea facultății Yale. Mulți scriitori de după el i-au privit cărțile ca pe un exemplu al începuturilor culturii puritane americane.

Personalitatea lui Cotton nu e unilaterală. Istoricii se contrazic când vine vorba despre rolul lui în Procesele vrăjitoarelor. Dar nu numai din cauza complexității lui Cotton, ci și pentru că Procesele vrăjitoarelor au fost o combinație de coincidențe și întâmplări nefaste. Și cu cât analizăm mai mult circumstanțele misterioase din jurul proceselor, cu atât voiam să știu mai multe. Așa că m-am dus în Salem și am început să cercetez.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut odată ajunsă acolo a fost să merg la o librărie ca să cumpăr o carte despre rudele mele. Când am ajuns la adresa respectivă, spațiul nu arăta cum mă așteptam, ci era o casă veche, plină cu cărți. Mi-am scris numele pe fișa de comandă, iar vânzătoarea a ridicat o sprânceană și a spus: „Mather... ăsta nu e un nume prea popular pe aici.“ Nu m-am simțit ofensată, ci intrigată. Nimeni nu a mai reacționat așa la auzul numelui meu de familie. Oare, pentru localnicii din Salem, eram un fel de personaj negativ din istorie?

Atunci mi-am dat seama că o simplă vizită nu e de ajuns. Am vrut să petrec câteva zile în Salem, ca să cunosc orașul cu adevărat. M-am plimbat pe străzile cu piatră cubică, admirând casele întunecate, am mers în tururi ghidate și m-au trecut fiori ascultând toate poveștile, care uneori erau înfricoșătoare. Dar ceea ce m-a luat prin surprindere s-a întâmplat la pensiunea la care am ales să stau. Aceasta era o vilă veche, cu coridoare șerpuitoare și scări peste tot.

O locuință foarte frumoasă, fără urmă de îndoială. Când am intrat în camera mea, nu mi-am putut alunga sentimentul că ceva e în neregulă.

Mă tot uitam peste umăr (și sub pat). Am coborât înapoi la recepție și am întrebat dacă nu cumva casa e bântuită. Femeia de la recepție mi-a spus: „Cu siguranță.“ Apoi mi-a spus cât de frică îi este să încuie camerele când e singură în casă. Mi-a sugerat să consult cartea de oaspeți dacă vreau să aflu mai multe despre fantome. Instinctele îmi spuneau să nu fac asta. Dar, bineînțeles, nu m-am putut abține. Fiecare pagină din cartea de oaspeți era plină de povestiri despre oameni care s-au trezit noaptea auzind țipete, au văzut balansoare mișcându-se singure și mesaje scrise pe oglinzi, în aburul de la duș. Unii oaspeți călătoriseră din celălalt capăt al lumii ca să stea în pensiunea asta bântuită, iar eu, fără să știu, îmi închiriasem o cameră aici din întâmplare.

Am intrat în panică. Sunt fricoasă de fel. Toată noaptea am dormit (dacă se poate numi așa) iepurește, cu lumina aprinsă. Dar, petrecând tot mai mult timp în Salem, am aflat că aproape oriunde te duci găsești o casă bântuită, un blestem sau un cimitir. Oamenii nu te întreabă *dacă* crezi în fantome, ci *când* ai văzut ultima dată o fantomă. După câteva zile, am devenit fermecată de istoria misterioasă a orașului și de secretele ascunse peste tot. Așa că am scris o carte.

În povestea mea am vrut să scot în evidență câteva dintre personalitățile istorice fascinante pe care le-am descoperit în Salem și să le dau ocazia să fie cunoscute de cititori. O mare parte (dar nu toată) din istoria prezentată în carte este adevărată. Dacă există o explicație mai bună pentru locul spânzurătorilor în afară de cea prezentată în eseu „Unde au fost spânzurate vrăjitoarele“ scris de

Sidney Perley, eu nu am găsit-o. Oricum, cauzele Proceselor vrăjitoarelor sunt mult mai complexe decât cele expuse de mine în această lucrare de ficțiune. Dar nu-i nimic, pentru că nu am scris povestea asta doar ca să aduc fapte istorice în atenția cititorilor. Am scris-o cu gândul că cititorii vor putea învăța ceva din ea și, în mod special, ca să demonstrez asemănările dintre spânzurarea unei vrăjitoare din Salem și chinuirea elevilor de către colegii de la școală, cum se întâmplă în prezent.

Pentru a înțelege mai bine care au fost factorii care au condus la Procesele vrăjitoarelor din Salem, e important să luăm în considerare ce anume știm și de unde provin informațiile. Apoi trebuie să examinăm perspectiva din care privim lucrurile. Altfel, e foarte ușor să privești faptele din trecut cu ochi acuzatori și să strigi „Erați cu toții săriți de pe fix, iar hainele voastre par foarte inconfortabile!“

În carte, când am dezbătut cauzele Proceselor vrăjitoarelor din Salem, am apelat la licențe artistice. Personajul Ann, de exemplu, este bazat în linii mari pe Ann Putnam Jr., care avea doisprezece ani când au început acuzațiile, deci nu era adolescentă, ca personajul din cartea mea. Casa cu ziduri întunecate din pădure e imaginară, dar chiar *există* o casă care a aparținut rudelor lui John Symonds (ale cărui citate se regăsesc în eseu lui Perley și în jurnalul bunicii lui Sam) de la ferestrele căreia se poate vedea locul spânzurătorilor. De asemenea, scrierile lui Cotton și rolul lui în Procese sunt mult mai complexe decât am lăsat să se înțeleagă. Totuși, în această poveste sunt menționate multe locuri turistice din vechiul și noul Salem, care merită vizitate și explorate.

Deși nu toate locurile istorice mai există și astăzi și informațiile s-au mai pierdut de-a lungul timpului, lecțiile pe care le avem de învățat din Procese rămân de actualitate.

În linii mari, nesiguranța de la nivelul societății și temerile oamenilor au creat un mediu instabil emoțional, care a permis ca lucrurile să scape de sub control în Salemul din vremurile puritane. Câțiva cetățeni au fost izolați și dați drept exemplu, acuzați fiind de către grupuri de oameni puternici, pe care comunitatea îi admira și de care se temea în egală măsură. Și odată ce întreaga comunitate a susținut acuzațiile de vrăjitorie, șansele de scăpare ale acuzaților au scăzut dramatic.

Așa cum acuzațiile de vrăjitorie erau ceva normal în trecut, acum chinuirea adolescenților de către colegii de școală este foarte des întâlnită. Și exact la fel ca pe vremea Proceselor, cei vizați nu sunt întotdeauna cei la care ne așteptăm. I se poate întâmpla oricui, din orice motiv. Dar se întâmplă numai atunci când restul comunității îi susține pe bătăuși. Este la fel de grav să fii de acord sau să închizi ochii când vezi pe cineva care suferă. În momentul în care cineva decide să rupă tăcerea, devine posibil să oprești ciclul evenimentelor. Nu e întotdeauna ușor să faci asta, dar lucrurile bune nu se obțin fără să-ți asumi riscuri. Nu există nimic mai minunat pe lume decât bunătațea – să fii bun cu cineva care suferă, cu un străin, cu un animal rănit. Orice faptă bună contează.

Mulțumiri

Uneori poți să ai un moment norocos, cum ar fi să câștigi la loto și, în aceeași zi, să primești o rezervă nelimitată de gogoși. În cazul meu, momentul norocos a fost ziua de Halloween din anul 2014, când planetele s-au aliniat și destinul mi le-a trimis în viața mea pe Rosemary Stimola și pe Nancy Hinkel. Amândouă sunt niște femei amuzante, generoase și incredibil de inteligente, și mă simt onorată că îmi sunt prietene. Sunt recunoscătoare că Ro este agenta mea, că Nan e editoarea mea, iar faptul că am ocazia să lucrez cu ele e ca și cum s-ar adăuga gogoșile nelimitate la premiul de la loto. Dragostea și respectul meu pentru ele sunt însemnate.

În plus, Knopf/Random House e un loc magic, unde toată lumea iubește cărțile, iar pe pereți sunt afișate ilustrații din cărți cunoscute. În mod special, sunt recunoscătoare pentru dedicarea extraordinară și munca depusă de Julia Maguire. Fără ea, călătoria asta n-ar fi fost la fel.

Și întreaga echipă continuă să mă impresioneze. Barbara Marcus, Stephen Brown, Melanie Cecka, Dawn Ryan, Artie Bennett, Janet Wygal, Lisa Leventer, Marianne Cohen, Trish Parcell, Alison Impey, Kim Lauber, Mary McCue, Judith Haut, John Adamo, Dominique Cimina, Adrienne Waintraub – vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți niște oameni atât de creativi și că m-ați susținut în scrierea acestei povești.

De asemenea, îi mulțumesc în mod special lui Marilynne K. Roach, un istoric foarte bun din Salem. Cărțile ei minunate m-au ajutat să înțeleg cu adevărat istoria Salemului. Înainte ca Ro să vadă manuscrisul, pe vremea când încă mă întrebam „ce naiba înseamnă intrigă?“, prietenii și familia au citit și mi-au oferit sfaturi de neprețuit. Clubul Mâna mea dreaptă – Cristen Barnes, Leah Briesé, Kristin Minter și Raj Velu – mi-a stat alături de la început. La fel și Frank și Claire Mather, Marcia Wood, Peter Ciccariello, Ron Wood, Linda Levy, Candis Wood, Saul Levy, Mollie Warren, Allie Merriam, Meghan Best, Maggie Conlon, Nan Shipley, Patrick Maloney, Matt Daddona, Michael McDonagh, Kara Barbieri, Geoffrey Gordon, Samantha Joyce, Jeff Zentner și Kali Wallace. Îi mulțumesc în mod special lui Dani Bernfeld pentru generozitatea pe care mi-a arătat-o încă de la început. Îi rămân veșnic recunoscătoare. Și îi mulțumesc lui Anya Remizova pentru că m-a susținut mereu, pisicilor mele pentru talentul lor minunat de a se cuibări lângă mine, tuturor prietenilor și familiei pentru dragostea pe care mi-au oferit-o.

Dar, sincer vorbind, n-aș fi reușit să scriu cartea asta fără mama mea (Sandra Mather) și fără piratul meu (James Bird). Felul în care mă iubesc și mă încurajează este extraordinar. S-ar putea chiar să mă încurajeze exagerat de mult. Cred din tot sufletul că orice este posibil, ceea ce cu siguranță îmi va crea probleme într-o zi. Și ei doi îmi vor susține în continuare optimismul naiv. Deci, aș vrea să-i acuz, în mod anticipat, pentru posibilele mele dezamăgiri viitoare. Și trebuie să le mulțumesc din toată ființa mea pentru că mi-au oferit un pic de spațiu în lume pe care să-l umplu cu visuri. Ca să-l citez pe E.E. Cummings, „îți port inima cu mine (o port în inima mea)“.

Cuprins

CAPITOLUL UNU • Prea încrezut	7
CAPITOLUL DOI • Companie plăcută	16
CAPITOLUL TREI • Despre numele meu de familie	20
CAPITOLUL PATRU • Nu e de glumit când vine vorba de fursecuri	25
CAPITOLUL CINCI • Lăsați-mă să fiu un copac	33
CAPITOLUL ȘASE • Cea mai ciudată fată	40
CAPITOLUL ȘAPTE • Priviri și șoapte	50
CAPITOLUL OPT • Ceva e putred aici	57
CAPITOLUL NOUĂ • Blestemată	65
CAPITOLUL ZECE • Dincolo de bravadă	70
CAPITOLUL UNSPREZECE • Prietenia	76
CAPITOLUL DOISPREZECE • Momentul să pleci	83
CAPITOLUL TREISPREZECE • O să regreti fiecare cuvânt	88
CAPITOLUL PAISPREZECE • Așa se întâmplă când mori	93
CAPITOLUL CINCISPREZECE • Pasăre colibri neună	100
CAPITOLUL ȘAISPREZECE • Salem nu este ca alte orașe	107
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE • Fată de rând și needucată	114
CAPITOLUL OPTSPREZECE • Lucruri delicate	119
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE • Casa cu ziduri negre	125

CAPITOLUL DOUĂZECI • Certificate de deces	132
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU •	
N-o să fii niciodată singură	137
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI •	
Un mod de a-ți lua la revedere	142
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI • Mor oameni	147
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU • Conacul Ropes	152
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI • Ea nu e una dintre noi	157
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE • Ceva în comun	166
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE • Sunt descoperită	172
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT • Ai mușcat pe toată lumea	177
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ • Puritan rebel	196
CAPITOLUL TREIZECI • Te văd	203
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU • Iubire și săgeți	209
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI • Semnele vrăjitoriei	221
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI • Nervoasă, nu tristă	230
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU • Acum e prea târziu	238
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI • I-am văzut moartea	247
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE •	
Starea normală: sarcasmul	255
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE •	
Cum să spânzuri o vrăjitoare	266
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT • Motive să mă urască	283
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ • Corbul și ștreangul	289

CAPITOLUL PATRUZECI • Misiunea de la miezul nopții	299
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU • Cum să devii vrăjitoare	304
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI • Nu există nicio cale de scăpare	320
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI • Ce...?	331
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU • Cu sau fără un plan bine stabilit	345
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI • Incredibil de frumoasă și de rea	354
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE • Vrăjitoarea din Salem	364
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE • Bulgări-de-soare	391
Nota autoarei	394
Mulțumiri	399

Alte titluri **youngart**

Elizabeth George Speare, *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei*

Traducere din limba engleză de Mihaela Dobrescu

Kit a crescut pe insula Barbados, înconjurată de dragoste și răsfățată de bunicul ei. Dar când acesta dispare, trebuie să plece pentru că nu se cuvine ca o fată de șaisprezece ani să locuiască singură. Știe că are o mătușă și un unchi care trăiesc în colonia Connecticut. Așadar, singură și disperată, pornește înspre ei într-o călătorie pe mare, către Noua Anglie. Nu-și găsește ușor locul acolo, dar asta până când o întâlnește pe Hannah Tupper, o femeie în vârstă, lângă care Kit simte că poate să fie, în sfârșit, ea însăși.

Dar coloniștii o cred pe Hannah vrăjitoare. Dacă află că tânăra îi este prietenă, aceiași lucru îl vor crede și despre ea. Kit trebuie să aleagă: să-și abandoneze singura prietenă sau să-i rămână alături, chiar dacă ar putea pierde totul?

Ethan Hawke, *Reguli pentru un cavaler*

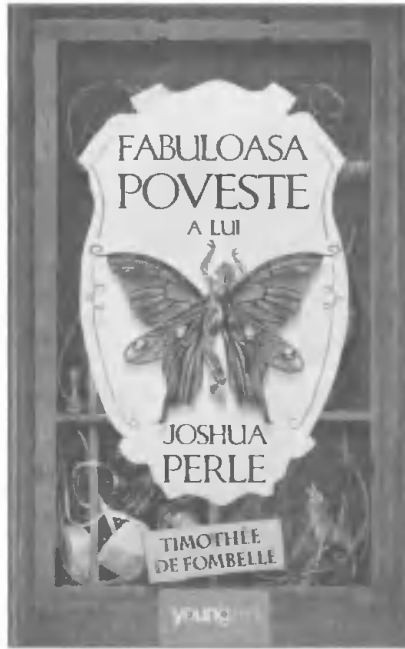
Traducere din limba engleză de Andrei Dósa

Ilustrații de Ryan Hawke

Un cavaler, temându-se că nu are să se întoarcă din bătălia care-l așteaptă, le scrie o scrisoare copiilor lui, încercând să-și transmită mai departe învățăturile. Printr-o serie de cugetări, care-și au rădăcinile în filosofiele estice și vestice și-n marile scrieri spirituale ale lumii, vorbind despre smerenie, iertare, onestitate, curaj, răbdare și alte valori morale, dorința cavalerului este să le ofere copiilor săi o busolă pentru călătoria prin care vor fi nevoiți să treacă singuri, o călăuză care să-i ajute să descopere toate acele lucruri care dau sens și frumusețe vieții.

„Un ghid pentru o viață dreaptă și nobilă.“

The New Yorker

Timothée de Fombelle, *Fabuloasa poveste a lui Joshua Perle*

Traducere din limba franceză și note de Mihaela Dobrescu

Prințul moștenitor al unui tărâm populat de zâne și duhuri ajunge să fie captiv în lumea noastră. O familie de evrei cofetari din Paris îl ia sub acoperișul ei pe tânărul apărut de nicăieri în timpul unei furtuni teribile. Joshua nu-și dorește decât să se întoarcă acasă pentru a fi împreună cu iubirea vieții sale, dar istoria zbuciumată a lumii în care a fost exilat are alte planuri pentru el. Când și când, diverse obiecte de pe tărâmul celălalt se strecoară cine știe cum până în realitatea aceasta, făcând ca lui Joshua să-i fie mai tare dor de casă. Îi va ajunge oare o viață întregă să găsească drumul înapoi? Aceasta este adevărata și fabuloasa poveste a lui Joshua Perle.

„Încă o dată, Timothée de Fombelle duce literatura *young* la cel mai înalt nivel, seduce cititorii de orice vârstă și îi farmecă.“

Télérama

Monica Hesse, *Fata cu palton albastru*

Traducere din limba engleză de Virgil Stanciu

Amsterdam, 1943. Hanneke procură și livrează mărfuri de pe piața neagră, le ascunde părinților îngrijorați adevărata natură a ocupației sale și-n fiecare clipă e cu gândul la iubitul ei ucis pe front când nemții au invadat țara.

După o livrare obișnuită, o clientă îi cere ajutorul. Așteptându-se ca doamna Janssen s-o roage să obțină carne sau cafea veritabilă, Hanneke este șocată să audă că i se cere să găsească o adolescentă evreică evaporată ca prin farmec din cămăruța unde bătrâna doamnă o ascundea. Inițial, Hanneke nu vrea să se implice într-o misiune atât de periculoasă, dar este atrasă curând într-un păienjenis de mistere și de descoperiri uimitoare care o conduc în interiorul Rezistenței, îi deschid ochii în fața mașinăriei de război naziste și o obligă să acționeze.